TRÍ THÙ

十宗罪

蜘蛛

MƯỜI TỘI ÁC

Bóng ma hiện hình

III

Đêm nay, tuyết vẫn rơi dày đặc, giống hệt như đêm gây án.

Đôi khi sinh mệnh con nguoi tòn tại súc sông vo cung manh liệt

Toi trôn o trong tu, nhin thay thây Gia Cat dung tat giay siet chạt có A Kiêu cho đen chet.

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Người Nhím

Tác giả: **Tri Thù**

Thể loại: **Kinh dị, Trinh thám, Văn học phương Đông**

Bộ sách: **Mười Tội Ác (tập 3)**

Dịch giả: **Lương Ngân**

Công ty phát hành: **Phúc Minh Book**

Nhà xuất bản: **NXB Dân Trí**

Trọng lượng vận chuyển (gram) : **650**

Kích thước: **14.5 x 20.5 cm**

Số trang: **612**

Ngày xuất bản: **12-2015**

Đánh máy: **nhatr35**

Nguồn: **wattpad. Com**

Tạo eBook: **Đào Tiểu Vũ eBook**

Giới thiệu:

Bộ tiểu thuyết trinh thám *Mười tội ác* của tác giả *Tri Thù* điều tra về 10 vụ án kinh thiên động địa được dựa trên nguyên mẫu 10 vụ án có

thật từng gây chấn động toàn Trung Quốc vừa được phát hành tại Việt Nam.

Nhân vật trong các vụ án đó là những tội phạm giết người, những kẻ biến thái chuyên hủy hoại dung nhan người khác, những hung thủ băm xác người, những con yêu râu xanh. Đọc truyện Mười tội ác của Tri Thù, bạn sẽ phát hiện con người có thể ác đến mức không cần màng đến đạo đức. Vì tiền có thể giết người, một ông chú ngoại tứ tuần, có thể làm chuyện đồi bại với những cô bé vị thành niên, giết người rồi hãm hiếp tử thi, giết người băm xác, ăn thịt người, lột da người, những kẻ hoang dâm vô độ... đủ mọi hình thái tội phạm được dần dần phơi bày trên mỗi trang sách. Đáng chú ý, Tri Thù viết về tội ác rất nhạy bén và tinh tế. Ông mô tả chi tiết nhưng không hề lên gân cốt để cố tình "uy hiếp" tinh thần độc giả. Dưới ngòi bút của Tri Thù, những thủ đoạn bệnh hoạn, lệch lạc, tàn nhẫn… dần dần hiện ra một cách tự nhiên, lôi cuốn người đọc.

Tập 3 trong loạt tiểu thuyết trinh thám Mười tội ác là sự nối tiếp của các câu chuyện được xây dựng lại dựa trên những vụ án có thật. Mười vụ án mạng kinh hoàng xảy ra ngay trong cuộc sống xung quanh ta, mà một thời từng bị che giấu. Nữ tiếp viên hàng không bị hãm hiếp rồi sát hại, bí mật ẩn chứa trong những mẩu chân tay bị cắt lìa, tên ác quỷ rút ruột người, cô gái người nhím, đoạn đối thoại của những kẻ điên cuồng, miếng da mặt đóng băng, vụ án người kén, và cả vụ án biệt thự ma nhà họ Lâm từng bị đồn thổi với những tình tiết ghê người.

Bốn cảnh sát siêu đẳng, mỗi người đều có một ngón tuyệt kĩ riêng, được tuyển lựa từ vô vàn các cảnh sát giỏi trên khắp Trung Quốc, tập hợp thành tổ chuyên án. Họ sẽ là những người trực tiếp đối mặt và vén màn bí mật các vụ án. Một lời nhắn thiện ý gửi đến bạn đọc: Trẻ vị thành niên, những người không đủ can đảm, người có vấn đề tim mạch xin thận trọng khi muốn đọc cuốn sách này… Đây chắc chắn không phải là lời nhắc nhở vô lí!

Những con người biến thái đến từ những tâm hồn méo mó?

Những tội ác man rợ phải lấy gì để chuộc tội?

Tìm ra chân tướng sự thực không phải là mục đích cuối cùng của chúng ta.

Phần 1: Kẻ biến thái

Lời dẫn

Hoa thơm dâng người mang hương cỏ dại – William Shakespeare.

Một đêm mưa gió, cô gái trở về nhà. Tới cổng, cô phát hiện cửa chống trộm nhà mình đã mở. Cảm giác sợ hãi xâm chiếm tâm hồn, cô lập tức chạy vào nhà, khóa trái cửa. Cô xông vào phòng ngủ, trong lòng chưa hết bồn chồn. Ngồi xuống trước máy tính, cô lên mạng viết một đoạn nhật ký trên Blog.

Kha Kha: "Chẳng lẽ mình đã quên không khóa cửa sao? Lúc về nhà cánh cửa đã mở, liệu giờ này có kẻ giết người nào đang nấp trong nhà mình chờ thời cơ không? Hay là có thứ gì đó đã lọt vào đây rồi nhỉ? Mình chẳng dám đi kiểm tra các phòng khác nữa, đang trốn trong phòng ngủ không dám bước nửa bước đi đâu. Khốn thật."

Kha Kha là một cô gái có trí tưởng tượng phong phú, ưa đọc tiểu thuyết kinh dị. Giờ này, trong đầu cô đang hiện ra bao cảnh tượng ghê người. Không biết dưới gầm giường có cái xác nào không? Liệu trong tủ quần áo có ai đang ngồi chờ cô không? Hay từ trên giếng trời biết đâu lại nhỏ xuống vài giọt máu. Cô ngồi chết cứng trên chiếc ghế trước máy tính, không dám quay đầu lại, cũng chẳng dám đi vệ sinh. Những người bạn trên Blog đọc được dòng nhật ký cũng chạy vào đùa giỡn.

Khúc ca trong bóng tối: "Cô em khóa mẹ già ở ngoài mất rồi kìa!"

Kha Kha: "Tôi độc thân, sống một mình, làm gì có mẹ nào!"

Tô Thố Tử: "Chắc chắn đã có thứ gì đó lọt vào nhà cậu rồi, có thể nó đang nấp trong một căn phòng tối nào đó trong nhà đấy."

Kha Kha: “Đồ thỏ già! Có muốn bị vặt lông không hả? Đừng có dọa người ta như thế được không?”

Màn Thầu: “Ái ồ! Nhìn xem ngoài khe cửa có cái bóng nào không? Hình như có ai sau rèm kia kìa. Thấy giày của hắn lộ ra chưa? Có nghe thấy tiếng gì không?”

Kha Kha: “Á! Trên lầu vừa có tiếng hạt pha lê rơi xuống đất. Mình muốn đi vệ sinh! Ai cứu mình với!”

Hồ li: “Cưng à! Đi vào lọ đi, hoặc kiếm cây lau nhà nào cũng được…”

Kha Kha: “…”

Gió đêm: “Mình đang ngồi đợi đọc tin tức sáng mai đây!”

Cửa sổ vẫn đóng chặt, trong phòng im phăng phắc, chỉ còn tiếng đồng hồ tích tắc kêu khiến cô gái càng cảm thấy bồn chồn. Kha Kha không thể ngồi yên được nữa, cô muốn rời khỏi căn phòng này ngay lập tức. Nhưng giờ này ngoài trời đang mưa, và thực sự cô cũng không đủ dũng cảm bước ra khỏi phòng ngủ, biết đâu trong một góc nào đó của căn nhà quả thực đang có một tên sát thủ ngồi sẵn chờ cô xuất hiện. Cô với lấy điện thoại định gọi cho bạn trai đến giúp, nhưng rồi lại đặt xuống. Họ mới vừa chia tay được một tuần.

Một tiếng đồng hồ trôi qua, Kha Kha không trả lời các bạn trên Blog nữa.

Lại một tiếng nữa trôi qua, các bạn của cô bắt đầu lo lắng thực sự, họ liên tục gửi các tin nhắn bình luận nhưng không thấy trả lời.

Cuối cùng Kha Kha cũng gửi một dòng nhật ký mới bằng ảnh. Trong bức ảnh là một cô gái mặc quần bò cạp trễ, cùng chiếc áo hai dây màu trắng. Cô nằm vắt vẻo trên giường, trước ngực găm một chiếc tuốc-nơ-vít, máu chảy nhuốm đỏ ga giường. Đầu cô gái ngửa ra khỏi cạnh giường, mái tóc dài buông xõa, đôi mắt trợn trừng trắng dã.

Dòng nhật kí cuối cùng cô viết trên Blog: “Đây là thi thể của tôi.”

Chương 1 Ngửi “hương” nhận người

Trong đợt nghỉ lễ quốc tế Lao động mồng 1 tháng 5 năm 2010, tại khu Bách Lập Phương gần cầu Lập Thủy, thành phố Bắc Kinh xảy ra một vụ án đột nhập tư gia giết người.

Nạn nhân là một cô gái tên Bào Kha Kha, hai lăm tuổi. Sau khi gây án, hung thủ đã chụp lại ảnh nạn nhân và tung trên mạng, gây chấn động khắp nơi, bức ảnh chụp xác nạn nhân được truyền đi với tốc độ chóng mặt. Vụ án này cũng do được phát trên mạng xã hội nên nhận được sự quan tâm theo đõi của đông đảo người dân, sức ảnh hưởng vô cùng lớn. Phân cục công an khu vực đã gửi điện báo cáo tình hình vụ việc, và nhờ đến sự trợ giúp của tổ chuyên án.

Giáo sư Lương nói với phân cục trưởng qua điện thoại: "Đội ngũ trinh sát hình sự của các đồng chí có đến hai trăm mười tám tinh anh, trong đó có không ít nhân vật trinh sát phá án nổi tiếng trong nước. Mười cảnh sát hình sự xuất sắc nhất thành phố Bắc Kinh thì có ba người thuộc về cục bên đó, tại sao lại phải nhờ đến sự giúp đỡ của chúng tôi?"

Phân cục trưởng trả lời: "Áp lực của chúng tôi hiện nay đang rất lớn. Trong đêm xảy ra vụ án, đã có mấy trăm người khắp nơi trong cả nước liên tục gọi điện thoại đến báo án. Tới ngày hôm nay, đường dây nóng đã liên tục không ngừng nghỉ rồi. Thậm chí giờ này ngoài cổng cơ quan còn có mấy chục phóng viên các báo đài đang ngồi chờ phỏng vấn nữa…"

Họa Long bấm loa ngoài lên, nói: "Thế là các anh quẳng cục than nóng hổi đó cho chúng tôi đỡ đúng không?"

Phân cục trưởng ngượng ngùng đáp: "Tính chất vụ án vô cùng nghiêm trọng, mức độ ảnh hưởng lớn. Hiện giờ cư dân mạng cả nước đang ngày đêm theo bước chúng tôi. Nếu không phá được vụ này, cảnh sát chúng ta còn biết giấu mặt vào đâu được nữa. Cậu thấy đã có vụ án nào mà hàng trăm hàng nghìn người khắp nơi trong cả nước đồng loạt báo án chưa?"

Họa Long có phần bực dọc, nói: "Tôi thì thấy đây chỉ là một vụ án đột nhập giết người thông thường, cùng lắm thì thêm tình tiết cướp của nữa là cùng."

Bao Triển nói: "Rất có thể nạn nhân đã bị xâm hại trước khi bị giết."

Phân cục trưởng khen ngợi bằng một giọng nịnh hót: “Mọi người quả không hổ danh là tổ chuyên án, mới nhìn mỗi bức ảnh hiện trường mà đã biết nạn nhân bị cưỡng hiếp.”

Tô My nhìn bức ảnh, “Nhìn xinh thế, không bị mới lạ.”

Họa Long cũng tỏ thái độ, nói: “Rất xin lỗi các đồng chí, nhưng tổ chuyên án chúng tôi chỉ tiếp nhận những vụ án mạng biến thái thôi.”

Phân cục trưởng có phần hơi cuống, đành tiết lộ một chi tiết bí mật của vụ án: “Hung thủ cắn nhiều vết trên mông nạn nhân.”

Giáo sư Lương giật mình, nói: “Thật sao!”

Trong các vụ án mạng khắp nơi trên thế giới, không ít vụ án tương tự từng xảy ra. Hung thủ đều là những kẻ có sở thích đặc biệt với “vòng ba” của nạn nhân.

Tại Hồng Kông từng xảy ra một loạt vụ án, các cô gái xinh đẹp bị hung thủ tạt axit vào mông ngay tại nơi những cô gái có vòng ba nảy nở thích mặc quần bó.

Tại bang Virginia của Hoa Kỳ từng có loạt vụ án các cô gái bị rạch mông. Một kẻ biến thái mang theo dao rọc giấy hoặc dao cạo râu, đến trung tâm thương mại lớn, hắn nhằm vào các cô gái xinh đẹp và có vòng mông đầy đặn. Hung thủ phân tán sự chú ý của nạn nhân trước

khi hành động. Vụ việc đã gây hoang mang trong suốt thời gian dài, khiến các cô gái cô gái khi đi mua sắm đều phải hết sức chú ý, nhìn kỹ khắp nơi, chỉ lo rằng mình sẽ trở thành nạn nhân kế tiếp.

Bộ công an phái một lái xe đưa tổ chuyên án đến phân cục cảnh sát. Chiếc xe công vụ xuất phát từ đường Trường An, thẳng theo hướng đường An Định Môn, rồi qua cầu An Huệ là đến cầu Lập Thủy. Đúng vào giờ tan tầm, xe cộ đông đúc, đường xá tắc nghẽn. Tô My bật máy tính xách tay lên, rồi vào mạng tìm kiếm các thông tin liên quan đến sở thích quái dị kia, nhưng hầu như các thông tin đều đã bị phong tỏa.

Sau khi đến cầu Lập Thủy, tổ chuyên án tới kiểm tra hiện trường vụ việc lần nữa, phân cục trưởng đi cùng và báo cáo luôn tình hình vụ án.

Từ các số liệu tổng hợp của phía cảnh sát, số lượng các vụ án giết người, bắt cóc, cưỡng hiếp, bắt làm con tin, phóng hỏa, gây nổ được gọi chung là sáu loại án lớn, chỉ chiếm không đến 1% tổng số vụ án hình sự. Các vụ cướp giật, trộm cắp, gọi chung là “hai cướp một cắp” , chiếm đến hơn 90% số lượng các vụ án hình sự. Còn các vụ đột nhập giết người chiếm một phần không nhỏ trong số các vụ án mạng.

Nhà, vốn là tổ ấm an toàn, nơi che mưa che nắng, nay biến thành hiện trường chính xảy ra các vụ án mạng.

Theo những điều tra bước đầu từ phía cảnh sát, các mối quan hệ xã hội của Kha Kha tương đối đơn giản. Cô từng làm trưởng đại lí phân

phối khu vực cho một công ty mỹ phẩm có vốn đầu tư nước ngoài, vốn là một cô gái mạnh mẽ lại có chỗ đứng trong công ty. Do vấn đề tình cảm, cô từ bỏ công việc trên, về làm giáo viên dạy ngoại ngữ tại một nhà trẻ trong khu Bách Lập Phương, nhưng mới đi làm chưa được một tuần thì đã bị hại. Thế nhưng, bạn trai của Kha Kha cho hay, cô không phải vì vấn đề tình cảm mà bỏ việc, nguyên nhân chính xác là do bị cấp trên quấy rối, rồi bị ép phải nghỉ việc.

Kha Kha có mái tóc dài, để mái ngố, đôi mắt to tròn, ăn mặc thời thượng, khí chất cao sang. Cô chỉ thích mặc quần dài, không thích các loại váy như các đối tượng nữ giới khác. Thường ngày cô có thói quen viết nhật ký trên Blog, nội dung vô cùng phong phú, từ việc ăn mặc đi lại, đến các sở thích, thậm chí đến cả địa điểm hẹn hò với bạn trai cũng được công khai. Chỉ cần đọc lướt một lượt Blog sẽ hiểu tương đối cặn kẽ về cuộc sống của cô gái này.

Căn phòng Kha Kha mua nằm ở tầng 18 của tòa nhà số 4, trong khu Bách Lập Phương. Cơ sở hạ tầng của khu vực này đều chưa được hoàn thiện, khiến Kha Kha nhiều lần đăng trên Blog của mình phàn nàn về những người bảo vệ, công nhân sửa chữa, người đưa bưu kiện và cả người giao đồ ăn nhanh nữa. Cô thường viết trên Blog với giọng điệu thế này: “Mịa! Mua nhà ở đây cái gì cũng bất tiện, đúng là đen như mực!”

Bảy giờ tối hôm xảy ra vụ án, Kha Kha đến phòng tập Gym, và về nhà vào khoảng chín giờ tối. Những việc này tất nhiên cô đều đã đăng trên Blog, trong đó còn có một bức ảnh nửa người cô chụp chung cùng cô giáo dạy Yoga: tên Văn Gia. Giáo viên Yoga này khai với cảnh

sát rằng Kha Kha là bạn của mình. Do ngoại hình ưa nhìn, nên thường xuyên có các chàng trai trong phòng tập đến làm quen với Kha Kha, trong đó có một anh chàng đã theo đuổi cô từ lâu. Trong buổi tối xảy ra vụ án, chàng trai này muốn đưa Kha Kha về, nhưng bị cô từ chối.

Văn Gia còn cung cấp cho phía cảnh sát một thông tin nữa: “Khi Kha Kha rời khỏi phòng tập, cô không mặc quần bò, mà mặc một chiếc quần đùi thể thao.”

Sau khi về nhà, Kha Kha phát hiện thấy cửa chống trộm đã mở. Cô cũng đã đăng việc này lên Blog, và trong vòng hai tiếng khi các bạn của cô đang thảo luận, thì Kha Kha đã bị cưỡng bức và giết hại. Hung thủ cắn nhiều vết trên một bên mông nạn nhân, rồi còn chụp ảnh thi thể đăng lên Blog.

Trong khoảng thời gian đó, đã xảy ra những sự việc gì? Chỉ cần nghĩ thôi cũng khiến người ta dựng tóc gáy.

Trong mười cảnh sát hình sự xuất sắc nhất tại Bắc Kinh, có ba người thuộc phân cục cảnh sát khu vực này. Họ gồm: Đội trưởng Vương của đội trọng án hình sự, đội trưởng Lưu của đội phá án nhanh, và bác sĩ pháp y phó chủ nhiệm phòng bệnh lí thuộc trung tâm kiểm định pháp y.

Tổ chuyên án đến tham khảo một lượt ý kiến của cả ba người.

Đội trưởng Vương của tổ trọng án cho rằng, khi Kha Kha về thì hung thủ đã nấp trong nhà rồi. Có thể kẻ đó đã dùng chìa khóa để mở cửa, nhưng trong quá trình điều tra không phát hiện thấy ai khác ngoài nạn nhân có chìa khóa mở cổng. Cửa sổ và ban công đều có khung bảo vệ bằng hợp kim, tất cả đều còn nguyên vẹn.

Họa Long hỏi: "Liệu có phải hung thủ đã tự chế một chiếc chìa khóa không?"

Đội trưởng Vương trả lời: "Trên cửa chống trộm không phát hiện dấu vết phá cửa, chỉ có những thợ sửa khóa chuyên nghiệp mới có thể làm được việc đó."

Đội trưởng Lưu cho biết: "Hung thủ muốn lên đến tầng 18 của tòa nhà, chắc chắn phải dùng thang máy. Theo những gì ghi nhận được từ camera theo dõi thang máy, có một số nhân vật khả nghi, nhưng tất cả đều đã được loại khỏi danh sách nghi phạm."

Tô My hỏi: "Thế còn các điểm đặt camera khác của khu này thì sao?"

Đội trưởng Lưu trả lời: "Hệ thống theo dõi của khu vực này vẫn chưa được hoàn thiện, có rất nhiều vị trí không thể kiểm soát được."

Các vụ án đột nhập giết người thường đi kèm với cướp của. Thủ đoạn của các hung thủ cũng vô cùng khác nhau. Có kẻ mang theo một bưu kiện chuyển phát nhanh, đến gõ cửa rồi gây án, có kẻ dập cầu dao điện ngoài hành lang để nhử nạn nhân mở cửa kiểm tra, lại có kẻ

mạo danh nhân viên quản lí tòa nhà đến kiểm tra hệ thống nước vì có người báo rò rỉ, rồi ngang nhiên vào nhà gây án. Những kẻ kém thông minh hơn một chút thì dùng cách trực tiếp hơn, nhân lúc trong nhà không có người, lẻn vào, bẻ khóa. Những kẻ có kĩ năng tốt hoàn toàn có thể dễ dàng mở được cửa chống trộm và két bảo hiểm.

Phương pháp đối phó với những kẻ này cũng rất đơn giản: Tăng cường cảnh giác, không dễ tin và mở cửa cho người lạ. Khi phát hiện có gì đó bất thường, phải lập tức báo cảnh sát, và liên lạc với người thân hoặc hàng xóm.

Bác sĩ pháp y sau khi tổng hợp kết quả kiểm tra hiện trường và xét nghiệm pháp y, đã mạnh dạn dựng lại quá trình gây án: Hung thủ sau khi đột nhập vào nhà nạn nhân, đã ẩn náu trong đó một khoảng thời gian nhất định. Cạnh cửa phòng ngủ của nạn nhân có một bàn máy tính. Đối diện bàn máy tính là một chiếc giường đôi. Một bên giường sát với cửa sổ bên ngoài là ban công, đầu giường có treo ảnh nghệ thuật. Giữa bàn máy tính và giường, có một tủ quần áo lớn đặt sát tường, rất có thể hung thủ đã nấp trong đó để chờ thời cơ.

Bao Triển hỏi: “Hiện trường vụ án và bức ảnh được đăng trên Blog có phải cùng một nơi không?”

Bác sĩ pháp y trả lời: “Khi chúng tôi đến hiện trường, tư thế của nạn nhân hoàn toàn giống như trong bức ảnh. Vị trí đứng chụp ảnh của hung thủ chính là bên cạnh tủ quần áo. Trong suốt quá trình xảy ra vụ việc, nạn nhân không hề có dấu hiệu chống trả. Việc hiện trường bị đảo lộn là do hung thủ lục lọi các ngăn tủ để tìm kiếm tài sản có giá trị. Hung thủ dùng dây nối của điện thoại buộc chặt hai tay của

nạn nhân vào đầu giường, rồi lấy băng dính bịt miệng nạn nhân, trông có vẻ không giống một vụ hãm hiếp cho lắm. Nhưng phía cảnh sát tìm thấy trên cơ thể nạn nhân chất bôi trơn của bao cao su, điều đó chứng tỏ hung thủ đã xâm hại nạn nhân, sau đó mang bao cao su đi và để lại hung khí, là một chiếc tuốc-nơ-vít đã được mài nhọn."

Họa Long hỏi: "Mọi người nghĩ hung thủ có mấy người?"

Đội trưởng Vương trả lời: "Tại hiện trường không phát hiện thấy dấu vân tay và dấu giày, nên tạm thời chưa thể xác định được. Tôi cho rằng, hung thủ đã theo dõi Blog của nạn nhân từ lâu, và rất có thể chính là một trong những "fan" của nạn nhân trên Blog."

Giáo sư Lương nói: "Tôi lại muốn biết hung thủ đã cắn nạn nhân bên ngoài lớp quần bò hay sau khi đã cởi nó ra?"

Bác sĩ pháp y trả lời: "Trên quần và mông của nạn nhân đều có vết cắn. Trước tiên, hung thủ căn bên ngoài lớp quần, rồi sau đó cắn trực tiếp, cuối cùng lại mặc đồ lại cho nạn nhân. Trên chiếc quần bò còn được phát hiện có dính chao thối, rất có thể là do hung thủ để lại. Trước khi gây án hung thủ đã ăn món này, và còn mắc lại trong kẽ răng. Tuy nhiên, lượng vụn chao tìm thấy trên quần bò của nạn nhân tương đối nhiều, điều này cũng rất khó giải thích."

Bao Triển lên tiếng: "Còn có một khả năng nữa, đó là hung thủ đã cố ý bôi chao lên quần bò của nạn nhân."

Tô My chau mày, nói: "Thật là biến thái. Vì sao hắn phải làm thế chứ? Mục đích của hắn là gì?"

Giáo sư Lương trả lời: "Để ngửi!"

Giáo sư Lương là người học rộng biết nhiều. Ông kể rằng, cục cảnh sát các nước phát triển, có các chuyên gia riêng chuyên phân tích tâm lí những kẻ có vấn đề thần kinh về giới tính và tình dục. Các chuyên gia cho rằng, hiện tượng giống như hung thủ trong vụ án này là điều không lạ, bất cứ người đàn ông nào cũng có những cản giác nhất định với vòng ba của một người phụ nữ. Đàn bà yêu bằng đôi tai, đàn ông yêu bằng ánh mắt. Mỗi người đàn ông khi nhìn thấy một người phụ nữ đẹp đều sẽ bị thu hút bởi một khu vực nào đó trên cơ thể đối phương tùy thuộc vào sở thích của mình. Có người thích ngắm những đôi chân thon dài, có người thích những cô gái có vòng một đầy đặn, có người lại thích ngắm những đôi tay đẹp hoặc chiếc cổ cao kiêu sa.

"Sở Vương yêu chiếc eo thon, mỹ nhân chết còm dù chẳng thiếu ăn." Sở Linh Vương[1] thích những cô gái có eo nhỏ, vì thế ở nước Sở, những cô gái eo thon được cho là đẹp nhất.

Thời Đường[2] thì ngược lại, vòng ba đầy đặn của Dương Quý phi được coi là đẹp nhất thiên hạ. Thời Minh[3] và Thanh[4] lại có trào lưu bó chân, những người đàn ông cho rằng cô gái có đôi chân hình cánh sen vừa ba thốn có sự hấp dẫn đặc biệt.

Khi sở thích ngắm vòng ba của phụ nữ dần tăng lên, họ có thể nảy sinh những hành động như theo dõi, chụp lén, hoặc cố ý va chạm vào

người mình đang theo dõi. Khi những biểu hiện tâm lí ngày càng nghiêm trọng, có thể dẫn đến các hành động tiêu cực.

Những vết cắn là dấu hiệu xuất hiện nhiều nhất trong những vụ án kiểu này, đây cũng là một dấu hiệu nhận biết đối với những tên hung thủ biến thái.

Tổ chuyên án phân tích, cho rằng: Khi Kha Kha rời khỏi phòng tập, cô mặc một chiếc quần thể thao ngắn. Khi về tới nhà, bị hung thủ ép phải thay quần bò bó cạp trễ. Việc hắn bôi đậu phụ thối lên quần nạn nhân xuất phát từ tâm lí chung của những kẻ biến thái dạng này, đó là thích mùi hôi.

Chương 2 Sát nhân trên Blog

Hung thủ là một kẻ đặc biệt thích vòng ba của phụ nữ. Tổ chuyên án đã từng tiếp xúc với rất nhiều hành động biến thái, nhưng trường hợp lần này với họ vẫn còn rất mới mẻ. Những người mắc vấn đề tâm lí này cũng rất kín tiếng, thậm chí đến chính họ cũng không biết mình có vấn đề tâm lí. Giữa ngã ba đường, bỗng dưng nhìn thấy một cô nhân viên văn phòng, cảm giác như bị hút hồn, hơi thở loạn nhịp, trong đầu ẩn hiện những suy nghĩ thú tính.

Những vòng ba gợi cảm ấy chỉ có thể nhìn từ xa mà không thể chạm tới. Thứ không thể có được thì nhất định phải làm mọi cách để phá hoại hay sao?

Tô My thay bộ đồ văn phòng đang mặc bằng một bộ cảnh phục, không tất lưới, không giày cao gót. Những nữ cảnh sát xinh đẹp trong phân cục cảnh sát ở đây hàng ngày đều ưa mặc những chiếc quần dài bó sát, giờ cũng đều thay bằng đồng phục rộng.

Phân cục trưởng nói: "Tôi đã nhắc nhở không biết bao nhiêu lần, cảnh sát khi đi làm đều phải mặc đồng phục, chẳng ngờ lời của tôi còn không có tác dụng bằng hành động của một tên biến thái."

Giáo sư Lương phân công nhiệm vụ cho mọi người. Tô My phụ trách việc phân tích và tổng hợp các bài đăng của nạn nhân trên mạng, và lần tìm các manh mối từ đó. Hung thủ dùng điện thoại của nạn nhân để chụp ảnh đăng bài, chứng tỏ hắn hiểu rất rõ các tính năng của Blog, rất có thể đã theo dõi trên mạng, bình luận và chia sẻ những câu chuyện hàng ngày của Kha Kha trong một thời gian dài. Cần chú ý đặc biệt đến những bài viết có nhắc tới địa chỉ nhà, hoặc thời gian sinh hoạt của nạn nhân.

Khi cảnh sát kiểm tra các di vật của nạn nhân, thẻ tín dụng và các thẻ ngân hàng khác đều còn nguyên vẹn, nhưng đồ trang sức vàng bạc, điện thoại, tiền mặt, túi xách hàng hiệu và các thứ quà cao cấp đều đã bị cuỗm hết.

Giáo sư Lương yêu cầu Họa Long kết hợp cùng cơ quan viễn thông điều tra vị trí hiện tại của chiếc điện thoại, sau đó tới các cửa tiệm vàng bạc trên địa bàn thành phố, tìm kiếm xem có kẻ nào đến bán tang vật hay không.

Đội trưởng Vương phụ trách điều tra chiếc tuốc-nơ-vít đã được mài nhọn – hung khí để lại hiện trường, làm rõ quy cách, mã hàng, các cửa

hàng trên mạng có bán loại sản phẩm này, và phương thức gia công, mài nhọn nó.

Phòng bệnh lí pháp y và chuyên gia nghiên cứu dấu vết phụ trách việc nghiên cứu và báo cáo các vấn đề liên quan đến vết cắn trên cơ thể nạn nhân.

Vết cắn cũng giống như dấu vân tay, mang đặc điểm riêng của từng người. Dấu răng để lại trên cơ thể nạn nhân, khoảng cách giữa các răng, mức độ mòn của răn, lực cắn và nhiều yếu tố khác đều có thể coi là đặc điểm nhận dạng quan trọng.

Đội trưởng Lưu tập hợp tất cả lực lượng cảnh sát tiến hành công tác kiểm tra tại khu vực xung quanh nơi ở của nạn nhân. Tất cả những ai từng ra vào khu này trong vòng ba ngày gần đây đều phải lấy mẫu dấu răng để so sánh Hy vọng trong các mẫu dấu răng lấy được sẽ tìm thấy những mẫu phù hợp với dấu vết tìm thấy trên cơ thể nạn nhân. Đồng thời, một số cảnh sát được giao nhiệm vụ điều tra kĩ về bạn trai của Kha Kha, vị cấp trên từng có hành động quấy rối cô, và người thanh niên đang theo đuổi cô gần đây, không bỏ sót bất cứ chi tiết nào về họ.

Bao Triển kiểm tra lại một lần nữa căn phòng nơi xảy ra án mạng, để tìm hiểu cách thức hung thủ đột nhập vào nhà. Trong cuộc sống hiện đại, chúng ta thường xuyên gặp phải cùng một ác mộng. Trong giấc mộng đó, có kẻ lạ mặt đột nhập vào nhà hành thích chúng ta.

Khi đối diện với những kẻ đột nhập liều lĩnh, phụ nữ thường cảm thấy sợ hãi hơn nam giới rất nhiều, vì ngoài nỗi lo bị sát hại, họ còn sợ

bị xâm hại.

Dương Tân Hải, một kẻ chuyên đột nhập giết người, từng gây án tại bốn tỉnh của Trung Quốc, tàn sát 67 người. Kẻ sát nhân máu lạnh này thường nhắm đến những ngôi nhà đơn sơ ở nông thôn, không có tường bao hoặc tường bao rất thấp. Hắn nhấc cửa hoặc cạy khóa đột nhập vào nhà nạn nhân, từ từ sát hại từng người, rồi cuỗm hết tài sản bỏ đi. Trước khi sa lưới, hắn từng gây ra rất nhiều vụ án diệt môn chấn động Trung Quốc.

Lôi Quốc Dân, gây án trong suốt mười năm ròng, chuyên cướp ngân hàng và các đơn vị tín dụng. Đây đều là những nơi được trông giữ cẩn mật, ngày đêm có người bảo vệ. Hung thủ dùng các thiết bị cắt bằng điện đột nhập vào phòng trực ban, dùng trùy sát hại các nhân viên bảo vệ rồi cướp tài sản. Trong mười năm nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, hắn đã gây mười lăm vụ án, giết chết hai mươi người, cướp đi 100.000 đô la Hồng Kông và 3.530.000 nhân dân tệ. Để tăng thêm bản lĩnh hành động, hung thủ đã kiên trì chạy bộ ba bốn chục cây số mỗi ngày, còn học thêm lớp kĩ năng lái xe và sử dụng thiết bị cắt gọt.

Các công tác điều tra được triển khai ngay lập tức. Chỉ cần tìm được cách thức đột nhập của hung thủ, vụ án này sẽ được mở những nút thắt đầu tiên.

Do lực lượng quá mỏng, Bao Triển đành nhờ đến Tô My: “Chị Tô My, có thể bớt chút thời gian giúp tôi một việc được không?”

Tô My ngạc nhiên hỏi: "Việc gì thế?"

Bao Triên trả lời: "Chúng tôi chuẩn bị dựng lại hiện trường, tôi sẽ đóng vai hung thủ, chi vào vai nạn nhân được không?"

Tô My vui vẻ đáp: "Tất nhiên là được rồi? Việc đấy có gì khó đâu!"

Vừa vui vẻ nhận lời giúp đỡ, nhưng khi nghe xong kế hoạch của Bao Triển, Tô My thấy hối hận ngay. Để đảm bảo độ chân thực của việc dựng lại hiện trường, và có được hiệu quả suy luận điều tra tốt nhất, Bao Triển không hề để một cảnh sát nào tham gia, khoảng thời gian dựng hiện trường cũng giống với thời gian xảy ra vụ án. Tô My phải quay lại căn phòng nơi nạn nhân mới chết vào đúng khoảng thời gian chín giờ tối, rồi ngồi đó chờ đợi "hung thủ" xuất hiện. Tô My là thành viên của tổ chuyên án, nhưng cô cũng là một cô gái, cũng có những nhược điểm của phái yếu, đó là nhát gan, sợ bóng tối, sợ ma, và sợ những kẻ giết người…

Chín giờ tối, Tô My một mình quay lại hiện trường. Cánh cửa chống trộm đã mở hé, giống hệt đêm xảy ra vụ án.

Tô My tim đập thình thịch, nhưng vẫn cố giả bộ bình tĩnh. Cô lập tức khóa chặt cửa chống trộm, rồi chạy về phòng ngủ. Khi đi ngang qua khu phòng khách tối om, cô bỗng liếc thấy hình như có ai đó đang đứng trong nhà vệ sinh. Cô dựng cả tóc gáy, một cơn lạnh kéo dọc sống lưng lên. Cô xông vào phòng ngủ, khóa chặt cửa, lần mò bật đèn. Trong phòng giờ này vẫn còn loáng thoáng mùi máu tanh chưa tan hết.

Tô My rút điện thoại nhắn tin cho Bao Triển: "Cậu ở đâu thế? Tôi không chơi nữa đâu. Hình như trong nhà vệ sinh có người."

Bao Triển không trả lời.

Tô My cố gắng trấn tĩnh, ngồi xuống chiếc ghế trước bàn máy tính. Máy tính của nạn nhân đã bị đưa về phân cục cảnh sát để điều tra, trên bàn trống không. Tô Mỹ nghĩ đến cảnh nạn nhân Kha Kha trước khi gặp nạn cũng ngồi tại đây, tâm trạng hoang mang sợ hãi tột độ giống hệt cô lúc này. Tô My phát hiện thấy trên bàn trang điểm có một chiếc gương trong đầu cô hiện lên khung cảnh thường thấy trong những bộ phim kinh dị: Khi nhìn kĩ vào bên trong gương, khuôn mặt một người đàn ông bỗng hiện ra, đứng ngay phía sau cô…

Tô My không thể ngồi yên được nữa. Cô đứng phắt dậy, nỗi sợ hãi bao trùm. Trên tường vẫn còn treo bức ảnh nghệ thuật của Kha Kha, ánh mắt của cô gái giờ đây toát ra vẻ gì đó vô cùng sợ hãi. Tô My cảm thấy mọi thứ trong căn phòng này đều rất quái đản. Một mình ngồi tại hiện trường án mạng trong đêm tối quả là một việc cần có lòng dũng cảm. Cô quyết định nằm lên giường, nhắm mắt lại, không dám tiến lại kiểm tra chiếc tủ quần áo sát tường, cũng chẳng dám đụng tới bất cứ thứ gì trong căn phòng này nữa.

Nếu hung thủ đang nấp trong chính căn phòng này, thì hắn chỉ có thể ở dưới gầm giường, hoặc trong tủ quần áo.

Mấy ngày làm việc liên tục khiến Tô My cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Cô từ nhắm mắt, để đầu óc được thảnh thơi đôi chút. Nhưng cô bỗng nhớ ra Kha Kha đã chết trên chính chiếc giường này, máu chảy nhuốm đỏ ga giường, khung cảnh trong bức ảnh đăng trên mạng cũng

chính tại nơi đây.

Chiếc ga giường đã được cảnh sát mang đi, nhưng Tô My vẫn cảm thấy trên nơi mình nằm có gì đó bết dính. Tất nhiên, đó chỉ là những ảo giác của chính cô.

Từ ngoài cửa phòng ngủ có tiếng động nhỏ vọng lại Tô My có cảm giác ai đó vừa lẻn vào phòng và khẽ đóng cửa lại.

Tô My cho rằng có thể do mình quá cảnh giác nên đã nghe nhầm. Cả căn phòng vẫn im bặt. Cô mở to mắt nhìn vào bóng đêm, bỗng dưng phát hiện có người đang đứng trước đầu giường. Kẻ đó đang cúi đầu nhìn thẳng vào Tô My, khuôn mặt không chút biểu cảm, sắc da vàng nhạt, trong mắt chằng chịt những tia máu đan xen, ánh mắt vô hồn.

Một người đàn ông lạ mặt!

Tô My hét lên sợ hãi rồi ngồi bật dậy. Người đàn ông nọ cất tiếng an ủi: “Cô đừng sợ!”

Hắn đưa tay định giữ lấy Tô My bấy giờ đang trong cơn hoảng loạn. Tô My gào thét điên cuồng: “Cứu tôi với! Bao Triển cứu tôi!”

Người đàn ông lạ mặt vẫn nhẹ nhàng: “Tôi không phải người xấu.”

Người đàn ông lạ mặt giải thích rằng mình là thợ khóa của công ty chuyên dịch vụ mở khóa được phía cảnh sát mời đến hỗ trợ. Chính Bao Triển là người đã gọi ông ta đến để thử nghiệm. Tô My vẫn bán tín bán nghi, đến khi người lạ mặt đưa thẻ công tác của mình ra cô mới hoàn hồn.

Lúc đó, từ phía nhà vệ sinh có tiếng động vang lên. Lắng tai nghe thì đó là tiếng giật nước. Tô My nhìn người thợ khóa hỏi: "Ông có đồng đảng?" Vừa dứt lời, thấy mình dùng từ không đúng, cô hỏi lại: "À, ông có đồng nghiệp đi cùng à?"

Người thợ khóa cũng lấy làm lạ, đáp: "Tôi đến có một mình thôi! Mà vừa rồi tôi cũng không để ý trong nhà vệ sinh có người hay không nữa. Lạ thật!"

Nếu trong nhà vệ sinh không có ai, thì tiếng động đó từ đâu ra? Chẳng lẽ lại có bàn tay vô hình nào vừa giật nước hay sao? Tô My và thợ mở khóa định bụng đi kiểm tra xem thế nào. Khi họ vừa mở cửa phòng ngủ, một họng súng đen ngòm đã chĩa thẳng về phía hai người. Cả hai giật thót tim, một giọng uy hiếp cất lên: "Đứng im!"

Tô My và người thợ mở khóa đều á khẩu, chết trân tại chỗ.

Một bóng người nhanh như chớp lướt vào trong phòng. Đó không ai khác mà chính là đội trưởng Vương của đội trọng án. Đội trưởng Vương vừa cười vừa thu súng lại, nói: "Đùa với hai người một chút thôi!"

Đội trưởng Vương cũng là người được Bao Triển mời đến giúp đỡ dựng lại hiện trường. Xem ra, cậu ta nhận định rằng hung thủ có thể nhiều hơn một người.

Tô My bị dọa mấy cuộc, đang bức xúc định lên tiếng “xả giận” thì bỗng nhiên từ đâu đó phía ngoài ban công vọng lại tiếng gõ: “Cộc! Cộc? Cộc?” Mọi người đều đoán được đó là âm thanh phát ra khi dùng khớp ngón tay gõ vào mặt kính. Hình như có ai đó đang gõ vào cửa sổ.

Theo bản năng Tô My hỏi gấp những người xung quanh: “Ai?”

Cả nhóm bỗng nhớ ra họ đang đứng trên tầng 18 của một tòa nhà, sao có thể có người đứng từ phía ngoài mà gõ vào kính cửa sổ được?

Một hồi gõ cửa sổ nữa lại vang lên, cả nhóm bỗng dựng tóc gáy. Đội trưởng Vương lập tức rút súng sẵn sàng, rồi tiến thẳng về phía ban công. Tô My và thợ mở khóa nhẹ nhàng bước theo sau. Khi cánh cửa thông ra ban công bật mở, tất cả đều nhìn thấy rõ mồn một, phía sau lớp kính là một khuôn mặt, có người đang treo lơ lửng phía ngoài ban công tầng 18.

Người đó không ai khác đó chính là… Bao Triển.

Bao Triển lại gõ thêm lần nữa, gọi người thợ mở khóa: “Mau mở khóa cửa thoát hiểm ra!”

Ngoài ban công có một lớp kính vây an toàn bằng hợp kim nhôm, trên đó có treo một chìa khóa. Kể từ khi Trung Quốc đại lục liên tục xảy ra hai vụ địa chấn mạnh, rất nhiều người khi làm lớp vây an toàn này để chọn loại có cửa thoát hiểm. Một số công ty chuyên công tác hoàn thiện nhà ở cũng khuyên khách hàng nên để cửa thoát hiểm, đề phòng khi xảy ra hỏa hoạn hoặc động đất, có thể lấy đó làm một lối thoát an toàn khác ở cánh cửa này. Bao Triển đặt một chân lên chiếc hộp quạt điều hòa phía ngoài, lấy đó chui qua cửa thoát hiểm điều hòa phía ngoài, lấy đà chui qua cửa thoát hiểm phía trên, nhảy xuống sàn ban công.

Tô My trừng mắt nhìn cậu, quát: “Bao Triển, cậu dám cấu kết với người ngoài dọa tôi hả?”

Bao Triển vội vàng giải thích: “Chị từ từ nghe tôi giải thích đã!”

Tô My đang tức giận, quay ngoắt bỏ đi, vừa đi vừa càu nhàu: “Nhắn mấy cái tin cũng hông thèm trả lời, rõ ràng là cố ý dọa tôi còn gì. Cậu là đồ tồi.”

Bao Triển vừa đuổi theo sau vừa cố gắng giải thích: “Xin lỗi! Xin lỗi mà! Chị nghe tôi giải thích đã! Tôi cũng chỉ muốn nhanh chóng phá án thôi! Để quá trình dựng lại hiện trường giống thật hơn, tôi đành phải gọi hai người họ đến mà không nói trước với chị. Đừng giận mà! Tôi sai rồi! Sau này sẽ không có chuyện đó nữa đâu. Tôi đã tìm ra cách hung thủ lọt vào nhà nạn nhân rồi…”

Tô My không dám về một mình, bước tới cửa phòng khách thì quay lại. Đội trưởng Vương cười phá lên, mô phỏng lại tiếng Tô My kêu

cứu lúc trước: “Cứu tôi với! Bao Triển cứu tôi!”

Tô My vừa xấu hổ vừa giận, giậm mạnh chân xuống sàn xém chút là khóc. Nếu có kẻ xấu lẻn vào nhà, đừng bao giờ gào thét “cứu mạng” , mà hãy kêu “cháy rồi”. Thời đại này, ai ai cũng hiểu những “đạo phòng thân kiểu mới”. Bà cụ bị ngã, không ai dám đến đỡ dậy. Nghe thấy hàng xóm kêu cứu, việc trọng yếu đầu tiên cần làm là… đóng chặt cửa nhà mình lại. Thậm chí đến việc cứu trẻ em chết đuối cũng còn mặc cả qua lại, trả ít tiền không cứu. Khi gia đình gặp nguy hiểm, kêu hàng xóm cứu hỏa sẽ hiệu quả hơn nhiều so với việc kêu cứu người, các gia đình xung quanh sợ lửa lan sang nhà mình sẽ đến ứng cứu cật lực.

Đội trưởng Vương nói với thợ mở khóa: “Cậu có vẻ chuyên nghiệp đấy nhỉ!”

Thợ mở khóa bình tĩnh đáp: “Anh không phải nghi ngờ tôi đâu. Đây là lần đầu tiên tôi đến khu này. Anh biết một bộ dụng cụ mở khóa trên mạng bán bao nhiêu tiền không? Rất rẻ mạt, chỉ đáng vài trăm tệ, có thể mở đến 80% số cửa chống trộm hiện có, còn đi kèm cả tài liệu hướng dẫn, chỉ mất mười phút đọc là biết.”

Bao Triển nịnh nọt Tô My xong, cùng đội trưởng Vương trở về phân cục cảnh sát.

Trước cổng phân cục, đèn cảnh sát lấp loáng, một vụ án đột nhập nhà riêng, cưỡng hiếp giết người lại vừa xảy ra trên địa bàn này.

Nạn nhân lần này là một nữ tiếp viên hàng không, tên Lý Á. Buổi tối xảy ra vụ án cũng chính là sinh nhật của nạn nhân. Các bạn trên YY tổ chức một bữa tiệc ca nhạc để chúc mừng cô. YY là tên một phần mềm "chat" bằng ngữ âm, quy tụ rất nhiều những cư dân mạng yêu ca hát và chơi game trực tuyến. Nạn nhân bật chế độ nói chuyện tự do (khi bật chế độ này, mọi người đều có thể nói và nghe thấy những người khác nói) và hát. Khi hung thủ đột nhập vào nhà nạn nhân và gây án, có 59 người đã nghe thấy toàn bộ quá trình đó.

Một bạn "chat" đã ghi âm lại toàn bộ quá trình đó và gửi đến cho cảnh sát. Những người khác cũng không ngừng gọi điện báo án.

Từ đoạn ghi âm cuộc đối thoại giữa nạn nhân và hung thủ, có thể tưởng tượng được hoàn cảnh lúc đó thảm hại và biến thái đến mức nào. Trước tiên, hung thủ uy hiếp nữ tiếp viên, bắt cô phải làm theo yêu cầu của hắn, nếu không sẽ phải chết. Để tranh thủ thêm thời gian chờ người cứu, nạn nhân đành làm theo. Đầu tiên cô phải thay bộ đồ ở nhà bằng bộ đồng phục tiếp viên hàng không, và làm một lần các nghi thức khi lên máy bay.

Nữ tiếp viên: "Thưa ngài, ngài cần gì không ạ? Cà phê hay trà?"

Hung thủ có phần ngượng ngùng, đáp: "Tao… muốn ngửi mông mày được không?"

Chương 3 Cái chết của nữ tiếp viên

Phía cảnh sát liên lạc trực tuyến với quản trị viên của "phòng online" trên YY, lấy thông tin của những người dùng trực tuyến khi xảy ra sự việc. Theo những gì một người có nickname Thỏ Om Trần Bì – chuyên phụ trách thu âm của cả nhóm cung cấp, nữ tiếp viên hàng không Lý Á có thể là "bà hai" được một đại gia bao nuôi, thường ngày không ở trong khu tập thể dành cho nhân viên hàng không, mà sống tại căn nhà do vị đại gia nọ mua riêng cho mình. Buổi tối xảy ra vụ án cũng chính là sinh nhật của nạn nhân. Khi nạn nhân đang hát trực tuyến cùng các bạn trong "phòng online" thì cô bỗng ngừng lại. Mọi người đều nghe rõ, sau tiếng hét của nạn nhân, có tiếng mắng chửi và uy hiếp của hai người đàn ông, tiếp sau đó tiếng đánh đập và khóc lóc vang lên…

Từ đoạn ghi âm có thể nhận ra hung thủ có hai người. Đoạn đối thoại của cả ba người họ như sau:

Hung thủ 1: "Mày nghĩ kĩ lại đi, xem có đắc tội với ai không? Mày mà trái lời, không làm theo những gì bọn tao bảo, thì tao thịt. Nói cho mày biết, tao cũng chẳng phải chưa giết ai bao giờ, thêm một đứa nữa cũng có sao? Đứng dậy mau, nếu không muốn chết!"

Nữ tiếp viên: "Có gì cứ từ từ nói. Anh bỏ súng xuống được không? Các anh đến tìm chồng tôi đúng không? Anh ta một lát nữa là về thôi."

Hung thủ 1: "Mày định dọa ai? Thằng đó ra nước ngoài rồi mày tưởng bọn này không biết hả? Nhà mày ra sao chúng tao rõ như lòng bàn tay."

Hung thủ 2: “Hê hê! Đồ gái bao!”

Nữ tiếp viên: “Chồng tôi ra nước ngoài thật, nhưng hôm nay là sinh nhật tôi, để tôi gọi anh ta về.”

Hung thủ 1: “Bỏ xuống! Đứng yên! Mày định báo cảnh sát chứ gì?”

Nữ tiếp viên: “Tôi làm sao báo cảnh sát được, cũng làm gì có ai giúp tôi báo cảnh sát. Tôi chỉ định bảo chồng tôi mang tiền đến cho các anh thôi.”

Hung thủ 1: “Cấm mày ngó ngoáy, còn động đậy tao bắn chết.”

Nữ tiếp viên: “Xin các anh! Các anh cần tiền chứ gì? Hay là chồng tôi đắc tội gì với các anh? Rốt cục các anh muốn gì ở đây chứ?”

Hung thủ 2: “Muốn… mày chứ còn gì nữa? Đồ gái bao.”

Hung thủ 1: “Cởi đồ ra!”

Nữ tiếp viên: “Xin các anh tha cho tôi. Được, tôi cởi nhưng xin đừng đánh.”

Hung thủ 1: “Cởi hết ra, rồi mặc đồng phục của mi vào. Mau!”

Nữ tiếp viên: “Vâng! Tôi làm ngay.”

Hung thủ 1: “Mày hận ai nhất?”

Nữ tiếp viên: “Cơ trưởng.”

Hung thủ 1: “Vì sao lại hận hắn?”

Nữ tiếp viên: “Mấy đứa tiếp viên mới đều được anh ta đưa đến vũ hội của giới thượng lưu. Nghề tiếp viên này toàn dùng tiền đổi lấy cả, ai muốn vào nghề cũng phải nộp ba trăm nghìn tệ. Những đứa càng xấu chứng tỏ ô dù càng to. Chúng nó chẳng cần nộp tiền, cũng chẳng phải thi sát hạch, chỉ dựa vào các mối quan hệ là đủ.”

Hung thủ 2: “Hai chúng tao chính là người của cơ trưởng phái đến để dạy dỗ mày đấy.”

Hung thủ 1: “Tiếp viên bọn mày chẳng phải rất lễ phép sao? Cái đấy gọi là gì ấy nhỉ? Diễn lại cho bọn tao xem xem, coi như đang ngồi máy bay vậy. Ê, ngồi xuống để nó hầu hạ anh em mình cái nào.”

Nữ tiếp viên: “Anh bảo nghi thức chào khách ấy à?”

Hung thủ 1: "Ừ! chắc thế đấy! Diễn một lượt cho anh em tao xem nào."

Hung thủ 2: "Đại ca, bảo nó đi dáng người mẫu nữa."

Hung thủ 1: "Cứ từ từ. Mày cúi người trông cũng đẹp đấy."

Nữ tiếp viên: "Thưa ngài, ngài cần gì không ạ? Cà phê hay trà?"

Hung thủ 2: "Tao… muốn ngửi mông mày được không?"

Nữ tiếp viên: "Hả? Các anh đột nhập vào nhà tôi định làm gì hả?"

Hung thủ 1: "Định… "làm thịt" mày đấy!"

Hung thủ 2: "Đại ca, bảo nó nhảy múa đi."

Hung thủ 1: "Nhà mày có tăm không?"

Nữ tiếp viên: "Không có!"

Hung thủ 1: “Mày nhảy múa trước đi, rồi sau đó đi dáng người mẫu. Tao kiếm cái gì xỉa răng đã, lát nữa… mày chết với ông.”

Cảnh sát tìm thấy một cành hoa hồng bị bẻ gãy tại hiện trường, trên đầu cành còn sót lại một ít lá rau, có thể hung thủ đã bẻ cành hoa hồng để xỉa răng. Trên mặt đất đầy mảnh vỡ bình hoa, trong phòng vô cùng lộn xộn, nạn nhân áo quần xộc xệch, nằm trên vũng máu, miệng bị bịt chặt bằng băng keo. Hung thủ bịt mắt nữ tiếp viên bằng một chiếc khăn lụa của chính nạn nhân, lấy băng keo trói hai tay nạn nhân ra sau. Sau khi cưỡng bức và giết chết nạn nhân, chúng cuỗm theo một số tài sản và bỏ trốn. Cảnh sát phát hiện hung khí bị bỏ lại tại ban công, đó là một chiếc tuốc-nơ-vít đã được mài nhọn.

Trên mông nạn nhân có nhiều vết răng bầm tím, do hung thủ cắn trước khi giết chết cô. Có thể vì bỏ chạy quá gấp, nên ngoài điện thoại, Ipad và tiền mặt, hung thủ không mang đi bất cứ thứ gì khác của nạn nhân.

Hai vụ án đột nhập, cưỡng hiếp, giết người. Hai vụ gây án tương tự nhau, sử dụng cùng một loại hung khí, tổ chuyên án quyết định gộp hai vụ án vào để cùng xử lí.

Ngay sau khi Bao Triển tìm ra cách thức đột nhập của hung thủ, thông qua quá trình dựng lại hiện trường, hung thủ có thể vào nhà bằng một trong ba cách sau:

Cách 1: Nạn nhân khi đi ra ngoài quên khóa cửa, cơ hội đột nhập và ẩn nấp trong nhà hung thủ lợi dụng nhà, tủ quần áo hoặc nhà vệ

sinh đều là nơi hung thủ có thể náu mình.

Cách 2: Hung thủ dùng dụng cụ mở khóa, mở cửa chống trộm và đột nhập vào nhà.

Cách 3: Hung thủ dùng dây thừng, treo mình từ trên nóc nhà xuống đến khu vực ban công nhà nạn nhân, mở cửa thoát hiểm tại đó, và đột nhập vào nhà.

Những gia đình sống ở tầng trệt thường lo sợ kẻ trộm trèo tường vào nhà trộm cắp, nhưng những người gần tầng thượng chẳng mấy khi đề phòng kẻ gian trèo từ nóc nhà, chui xuống ban công, lọt vào trong nhà gây án. Một tòa chung cư cao cấp tại thành phố Thượng Hải từng xảy ra nhiều vụ độp nhập trộm cắp. Một nữ chủ hộ sống tại tầng trên cùng giữa đêm bỗng giật mình sợ hãi khi phát hiện một bóng người đang treo lơ lửng phía ngoài cửa sổ. Sau khi cô báo án, kẻ trộm đã bị tóm gọn, nhưng cô cũng được một phen hết vía.

Ban công cũng chính là một lối dẫn hung thủ vào nhà.

Căn hộ của Kha Kha cách tầng thượng không xa, hung thủ có thể dễ dàng dùng dây treo đột nhập. Nhưng Lý Á sống ở tầng 13, nằm giữa tòa nhà, nếu hung thủ thực sự sử dụng cách này, thì hắn quả là một kẻ vô cùng to gan lớn mật. Khoảng cách từ tầng thượng tới tầng 13 khá xa, dây treo cũng phải dài vài chục mét mới đủ. Giữa đêm đen, kẻ ác chầm chậm đu dây từ tầng thượng, ngang qua cửa sổ mười mấy hộ gia đình, cuối cùng đáp xuống phía ngoài ban công nhà cô tiếp viên hàng không xinh đẹp.

Trong cuộc họp phân tích tình hình vụ án, giáo sư Lương phát biểu: “Đây là hai vụ đột nhập tư gia giết người có âm mưu và chuẩn bị từ trước, động cơ phạm tội chính là hiếp dâm!”

Đội trưởng Vương của đội trọng án nói: “Hung thủ đi hai người, hung khí gồm có súng, tuốc-nơ-vít, dây thừng, băng keo, còn có một chiếc kìm cộng lực và công cụ mở khóa. Hung thủ dùng công cụ mở khóa vô hiệu hóa cánh cửa thoát hiểm phía trên ban công nhà Kha Kha, dùng kìm cộng lực cắt đứt lớp lan can bảo vệ ban công nhà Lý Á.”

Bác sĩ pháp y cho biết: “Phần thức ăn thừa tìm thấy trên cành hồng cho thấy mức sống của hung thủ không cao, chúng nói chuyện một cách thô lỗ, trình độ văn hóa thấp, có thể đã từng có tiền án tiền sự, và có kinh nghiệm làm việc trên cao.”

Bao Triển lên tiếng: “Chúng ta nên đặc biệt chú trọng điều tra vào những đối tượng: Công nhân trộn vôi tòa nhà, thợ quét sơn, nhân viên lắp đặt hệ thống nước nóng thái dương năng, thợ làm rào ban công, người lắp đặt điều hòa. Những đối tượng này đều khá quen thuộc với môi trường làm việc trên cao hung thủ rất có thể là một trong số đó.”

Họa Long lại cho rằng: “Hung thủ có súng nhưng không hề dùng đến. Chứng tỏ hai kẻ này có những hiểu biết nhất định về việc “chống điều tra” , chúng hiểu rõ rằng vỏ đạn có thể để lại manh mối, lại dễ gây chú ý cho hàng xóm xung quanh, nên chỉ dùng súng để uy hiếp nạn nhân. Hung khí mà chúng dùng là một tuốc-nơ-vít nhọn. Nói thực, đây là lần đầu tiên tôi gặp loại hung khí nhỏ mà hiệu quả như thế

này. Đầu kim loại được mài nhọn còn có tính sát thương nhanh và lớn hơn cả mũi dao găm."

Phân cục trưởng nói: "Những vụ án có liên quan đến súng đạn đều được xếp vào hàng trọng án. Chừng nào chưa bắt được hai tên hung thủ này, chừng đó thành phố còn nằm trong hoang mang và nguy hiểm. Chúng ta không thể đoán được khi nào vụ đột nhập thứ ba sẽ xảy ra."

Đội trưởng Lưu của đội phá án nhanh cho biết: "Chúng tôi đã phái một lượng lớn cảnh sát tiến hành điều tra các mối quan hệ xã hội của hai nạn nhân. Theo những thông tin bước đầu nắm được, khả năng người quen gây án là không cao. Các mối quan hệ của Kha Kha ở Bắc Kinh không nhiều, cô ta mới nghỉ việc ở nơi khác và mua nhà chuyển tới đây chưa lâu. Lý Á đúng là đang được một đại gia bao nuôi, điều này cũng không hiếm gặp trong giới tiếp viên hàng không. Một tiếp viên mới vào nghề, lương tháng chừng năm nghìn tệ, bay nhiều được trả nhiều, họ là mục tiêu "săn đón" của nhiều phú thương. Cả hai nạn nhân đều có đặc điểm chung là thích lên mạng, chia sẻ tâm sự và các bức ảnh cá nhân trên tường các trang mạng xã hội."

Tô My cho rằng: "Hai cô gái này đều không biết cách bảo vệ các thông tin cá nhân của mình, họ gần như đang "truyền hình trực tiếp" cuộc sống của mình trên mạng. Ví dụ như việc Kha Kha đăng trên Blog: "Vãi! Sống trên tầng 18 mà cũng có muỗi!" điều đó đã tiết lộ việc cô sống tại tầng 18 một tòa nhà. Một bức ảnh khác chụp lại những chiếc xe đắt tiền trong sân của khu nhà, giúp hung thủ dễ dàng nhận ra vị trí người đứng chụp. Còn Lý Á thường xuyên chia sẻ vị trí địa lí của mình trên mạng, bất cứ ai cũng có thể biết rõ hành tung của cô.

Sở thích tự sướng khoe khoang cũng tiết lộ không ít thông tin cá nhân của cô gái này, người bình thường cũng có thể nhận ra cô ta là gái bao. Một bức ảnh chụp màn hình khi nạn nhân khiếu nại người bán hàng trên mạng cũng đã vô tình tiết lộ địa chỉ nơi ở của cô ta."

Giáo sư Lương phân tích: "Hung thủ có thể đã thông qua Blog để lựa chọn đối tượng trong cùng thành phố. Hắn nằm vùng quan sát trong một thời gian dài, chuẩn bị kĩ lưỡng, tìm hiểu rõ về cuộc sống hàng ngày của cô gái thông qua Blog, nắm rõ vị trí và thói quen của nạn nhân, sau đó mới ra tay gây án."

Họa Long giờ mới lên tiếng, nói: "Tôi cũng đã xem qua Blog của họ, hai cô gái này thường ngày không ngừng đăng tải những sự việc xảy ra trong cuộc sống, dù là nhỏ nhất, rồi thì hôm nay ăn gì, mua gì, lát nữa chuẩn bị làm gì, khi nào về nhà, hết thảy mọi việc bằng móng tay cũng được đưa lên đó. Trong mắt của kẻ gây án, tất cả những thứ "lặt vặt" trên đều là những thông tin quan trọng trước khi gây án."

Vài ngày sau, một kẻ tình nghi đã lọt vào tầm ngắm của cảnh sát. Tô My sau khi điều tra Blog của hai nạn nhân, phát hiện một nickname tên "Tiêu Vô Thủy".

Hắn là kẻ duy nhất theo dõi Blog cả hai nạn nhân nữ. Không những thế, hắn còn chia sẻ tất cả những bức ảnh mà Kha Kha và Lý Á đưa lên mạng, với những lời bình luận bất nhã, thậm chí là rất tục tĩu và hạ lưu.

Những người nằm trong danh sách theo dõi của kẻ này đều là các "hot-girl" trong thành Bắc Kinh, và tuyệt đối không hề để ý đến bất cứ

nam giới nào.

Trên Blog và các trang mạng xã hội, mỗi người dùng đều có các fan của mình, đặc biệt là các “hot-girl” thích khoe ảnh tự sướng thì lượng fan càng nhiều.

Những người đẹp này có lẽ đều hiểu, trong số những người hâm mộ kia chắc chắn có không ít tên háo sắc nhưng họ không thể ngờ rằng, có kẻ đang ngày đêm theo dõi, ghi chép hành tung của mình, nắm bắt giờ giấc của mình, tìm hiểu cuộc sống của mình, và sau cùng là tiến hành kế hoạch đột nhập, xâm hại và giết người đầy man rợ.

Đặc điểm chung của các vụ xâm hại khi đột nhập tư gia và tại những nơi hẻo lánh hoang dã là sự bạo lực và xỉ nhục.

Chương 4 Quả cầu đất

Với sự hỗ trợ từ cơ quan mạng, cảnh sát nhanh chóng nắm được vị trí của Tiêu Vô Thủy. Hắn làm việc tại một bệnh viện trong thành phố, đây cũng là cơ quan nghiên cứu y học hàng đầu tại Trung Quốc, nơi tập trung của những người mắc bệnh lạ từ khắp nơi đổ về.

Đội trưởng Vương cùng Tô My đến điều tra tại bệnh viện này, Họa Long có phần không yên tâm nên cũng đi theo. Ba người vừa đi vừa nói cười trò chuyện vui vẻ suốt dọc đường.

Đội trưởng Vương: “Cô Tô My là người vùng nào thế?”

Tô My: “Người Thượng Hải ạ.”

Đội trưởng Vương: “Còn mấy vị khác trong tổ chuyên án.”

Họa Long: “Tôi là người Hà Bắc, còn Bao Triển người Sơn Đông.”

Đội trưởng Vương: “Tôi là người Bắc Kinh gốc. Cô Tô My này, cha tôi mới mua cho tôi một căn hộ ở khu vành đai ba, khi nào vụ án kết thúc, nhờ cô đến xem giúp xem nên bài trí thế nào nhé. Tôi chẳng hiểu gì về ba cái vụ này cả, người Thượng Hải các cô trước giờ đều rất có mắt thẩm mĩ, nhờ cô giúp chắc chắn tốt rồi.”

Họa Long: “Ái chà! Rào trước à! Biết ngay là anh không tử tế gì mà.”

Đội trưởng Vương: “Họa Long, anh không thấy mình đứng đây rất thừa thãi sao? Ha ha?”

Họa Long: “Nói để anh biết, Tô My là vợ tôi đấy. Chúng tôi đã đính hôn rồi, anh còn lâu mới xơ múi được gì.”

Tô My: “Hứ! Ngồi đấy mà mơ. Anh đừng có nghe anh ta nói bậy.”

Đội trưởng Vương: “Ái chà! Thế là cô chưa chồng đúng không? Họa Long, anh vẫn chưa tìm được vợ hả?”

Họa Long: “Bỏ rồi, vợ theo người khác rồi.”

Tô My: “Tôi mà là vợ anh, thì mai kia cũng theo người khác.”

Đội trưởng Vương: “Tô My, cô bảo tôi mua xe gì hợp bây giờ?”

Họa Long: “Anh định uýnh lộn hả? Tôi choảng nhau với không ít cảnh sát rồi đấy.”

Tô My: “Hai anh quyết đấu thì đấu đi, rút súng ra xem ai ngã trước, ai đứng lại cuối cùng tôi sẽ lấy người đó.”

Đội bảo vệ bệnh viện tiếp đón ba người, đội trưởng cho biết: “Những bệnh nhân ở đây phần đa đều mắc các chứng bệnh lạ, không thể chữa khỏi, họ từ khắp nơi đổ về bệnh viện này mong được cứu chữa. Tiêu Vô Thủy nằm ở phòng bệnh nặng, mắc một chứng bệnh rất lạ và hiếm gặp.”

Đội trưởng đội bảo vệ gọi một y tá đưa ba người đến phòng bệnh nặng gặp Tiêu Vô Thủy.

Y tá nhắc nhở cả ba: “Mọi người đừng làm anh ta sốc anh ta sẽ bị đổ mồ hôi mất.”

Tô My hiếu kì, hỏi: “Toát mồ hôi thì có gì đáng sợ chứ?”

Y tá trả lời: “Mọi người nhìn thấy là hiểu thôi!”

Một bệnh nhân nam tại Hồ Bắc – Trung Quốc mắc chứng bệnh đổ mồ hôi màu xanh lam rất kì lạ, một bệnh nhân khác tại Vân Nam lại đổ mồ hôi màu xanh lá.

Nhiều nơi trên thế giới có những “đứa trẻ lông” , trên mình mọc đầy lông cứng và đen, và thường bị gọi là “dã thú”.

Từng có một người phụ nữ mắc chứng bệnh lạ trên cơ thể cô mọc ra những chiếc lông bằng sắt, và cứ như thế kéo dài trong suốt 20 năm trời.

Rất nhiều căn bệnh quái dị, cho đến nay khoa học vẫn không thể giải thích nổi. Phòng bệnh trong khu trọng bệnh chẳng khác gì nhà lao, được xây cách li và kín bưng. Trước hành lang có một cánh cửa sắt, cửa sổ phòng bệnh cũng được lắp lưới bảo vệ. Tiêu Vô Thủy là một người đàn ông trung niên béo mập, da trắng, mái tóc nhờn bết những dầu, cả người chỉ mặc một chiếc quần lót, ngồi trên chiếc ghế bằng nhựa.

Họa Long, Tô My và đội trưởng Vương ngồi tại phòng hội chẩn lấy lời khai.

Đội trưởng Vương: “Lúc 9 giờ tối ngày 1 tháng 5 anh ở đâu?”

Tiêu Vô Thủy: “Tôi vẫn ở bệnh viện, làm sao mà đi đâu được, bác sĩ có cho ra ngoài đâu.”

Tô My: “Có phải anh thường xuyên lên mạng và có một tài khoản trên Blog không?”

Tiêu Vô Thủy: “Trước đây thì có.”

Tô My: “Thế còn bây giờ?”

Tiêu Vô Thủy: “Mấy hôm trước máy tính của tôi bị lấy trộm, trong đó có cả USB nối mạng không dây nữa.”

Tô My: “Còn mất gì khác nữa không?”

Tiêu Vô Thủy: “Mất cả điện thoại rồi.”

Tô My: “Điện thoại đồng bộ với Blog phải không?”

Tiêu Vô Thủy: “Để tôi nhớ xem nào? Đúng rồi! Tôi nghĩ là thằng thợ làm rào ban công ăn trộm, nhưng mà bệnh viện mặc kệ.”

Họa Long: “Anh có quen hai người này không?”

Họa Long giơ hai tấm ảnh của Kha Kha và Lý Á ra trước mặt Tiêu Vô Thủy. Tên mập nhìn kĩ một hồi rồi cúi đầu không nói. Hắn nhận ra hai người trong ảnh chính là hai cô gái trên Blog mà trước đây mình thường quấy rối. Hắn ngẩng đầu nhìn lại hai bức ảnh một lần nữa, rồi bỗng thở gấp, toàn thân run rẩy.

Họa Long, Tô My và đội trưởng Vương mặt tái mét khi thấy tên mập trước mặt mình như biến thành người hoàn toàn khác.

Làn da hắn bắt đầu chuyển sang màu xám, khuôn mặt dần dần biến dạng. Trước tiên, đầu mũi hắn xuất hiện mấy đốm đen, rồi dần dần lan ra khắp người, trông chẳng khác nào da gà thâm tím. Từng lỗ chân lông dần mọc ra những đầu đen to bằng đầu que diêm. Khuôn mặt hắn co rúm, miệng rên lên những tiếng thở dốc. Mỗi lỗ chân lông khắp cơ thể hắn giờ đây đùn ra những sợi bùn màu đen thuôn dài, trên mặt cũng chi chít những sợi đen kì quái ấy, trông vào vô cùng đáng sợ, chẳng khác nào khắp mình cắm những que diêm đen xì vậy.

Tên mập có phần ngứa ngáy, hắn đưa tay phải vơ một lượt những sợi đen trên mặt, bỏ vào tay trái, sau đó lại xoa khắp người, lấy những sợi đen bỏ vào tay trái.

Hắn vê đống sợi thành hình tròn to chừng quả trứng vịt màu đen.

Tên mập lại cúi đầu, ghé mũi vào quả “trứng đen” hít một hơi thật sâu, cảm giác vô cùng thỏa mãn.

Y tá bấy giờ đang đứng bên cạnh vội quát: “Không được ăn.”

Mặt tên mập bỗng ngượng đỏ, nhưng chẳng để ý đến lời y tá, hắn nhanh như cắt đã “chén” mất quả “trứng đen” ngay trước mặt mọi người.

Họa Long, Tô My, đội trưởng Vương đều á khẩu, sau đó là một cảm giác buồn nôn dâng lên, cả ba cố gắng hỏi nhanh rồi đứng dậy cáo từ.

Các phòng trong khu trọng bệnh đều được đóng kín, hành lang lại có cửa sắt, cửa sổ có lưới bảo vệ, trong khoảng thời gian xảy ra hai vụ án, Tiêu Vô Thủy đều ở bệnh viện và có ghi chép rõ ràng của y tá, như vậy hắn đã bị loại khỏi danh sách tình nghi.

Giáo sư Lương và Phân cục trưởng mở cuộc họp phân tích vụ án. Phân cục trưởng huy động lực lượng dốc sức tìm các manh mối quan trọng, xác định lại phương hướng điều tra ngay trong cuộc họp, những nhân công từng tới đó thi công lắp đặt điều hòa và rào ban công đều bị liệt vào danh sách cần điều tra theo dõi. Mỗi chiến sĩ cảnh sát được giao một nhiệm vụ riêng, mở rộng phạm vi điều tra theo hướng đi sâu hơn, bất cứ manh mối nào dù là nhỏ nhất cũng phải điều tra thật kĩ lưỡng hi vọng sẽ phá được vụ án này trong thời gian ngắn nhất.

Một lượng lớn cảnh sát được huy động điều tra, nhằm vào các công ty, đơn vị chuyên trang trí nội thất và lắp đặt điều hòa xung quanh khu vực sống của các nạn nhân, lấy lời khai và điều tra hơn một nghìn người.

Theo quy định, các hộ gia đình khi muốn rào ban công, phải làm theo màu sắc đã được ban quản lí khu chung cư quy định, nhằm đảm bảo mĩ quan cho tòa nhà. Phía cảnh sát rất nhanh chóng tìm được đơn vị đã được ban quản lí tòa nhà chỉ định chuyên thi công hạng mục này. Sau quá trình điều tra, cảnh sát đã xác định hung thủ là hai công nhân thi công rào ban công, vì chỉ những người này mới sử dụng đến tuốc-nơ-vít, kìm cộng lực và dây treo mà thôi. Đó cũng chính là những hung khí được sử dụng trong quá trình gây án.

Bao Triển đề nghị được đi điều tra vụ việc mất cắp máy tính của Tiêu Vô Thủy, kẻ trộm rất có thể có liên quan mật thiết với vụ án lần này. Bao Triển nhanh chóng nắm được đầu mối quan trọng của vụ án. Công nhân thi công lắp đặt lưới bảo vệ của bệnh viện do một đơn vị môi giới lao động giới thiệu. Theo giấy đăng kí để lại tại đơn vị môi giới, hai công nhân đó là Ngũ Tiểu Thất và Âm Tam Nhi, Bao Triển đóng giả thành người lao động tự do, bí mật điều tra bên ngoài.

Ngũ Tiểu Thất và Âm Tam Nhi là hai anh em, đến Bắc Kinh làm lao động tự do đã lâu, chủ yếu nhận việc rào ban công. Cả hai đều từng có tiền án tiền sự, được thả tự do sau quá trình cải tạo. Ngũ Tiểu Thất hàng ngày đứng đợi việc ở ven đường gần chợ lao động, trước mặt đặt một tấm biển, ghi: “Rào ban công, khuân vác nặng.” Gần đây cả hai anh em đều mua xe đạp điện, nguồn tiền rất khả nghi. Một tiệm vàng gần chợ lao động đã xác nhận việc Ngũ Tiểu Thất từng đến đó bán một chiếc lắc tay bằng vàng. Sau khi kiểm tra xác thực, đó là

chiếc lắc tay của nạn nhân Kha Kha.

Chứng cứ rõ ràng, hai công nhân rào ban công Ngũ Tiểu Thất và Âm Tam Nhi là những kẻ đáng nghi nhất trong vụ án này.

Phân cục cảnh sát huy động hai đại đội tiến hành vây bắt. Họa Long và đội trưởng Vương mỗi người dẫn đầu một đội cảnh sát vũ trang tiến theo hai hướng. Tính đến khả năng kẻ tình nghi có súng, lại sống trong một khu trọ kiểu Tứ Hợp Viện gần chợ lao động, lượng người ra vào khá nhiều, địa hình phức tạp, phân cục cảnh sát phải lên một phương án vây bắt thật chặt chẽ, hạn chế đến mức thấp nhất các rủi ro có thể xảy ra.

Thời gian hành động được chọn vào lúc hai giờ sáng, cũng là lúc mọi người đang ngon giấc nhất.

Một nhóm cảnh sát vũ trang có súng tạo vòng vây từ phía ngoài đường, không để bất kì ai ra vào khu vực vây bắt. Một số tay súng bắn tỉa nằm mai phục tại các chốt trên cao, các cảnh sát còn lại bao vây toàn bộ khu Tứ Hợp Viện nơi hai kẻ tình nghi đang sống.

Hai kẻ tình nghi ở trong một gian nhà nhỏ nằm tại góc phía Đông Bắc của khu Tứ Hợp Viện. Một đồng chí cảnh sát vũ trang vượt tường vào trong, mở cổng Tứ Hợp Viện. Họa Long và đội trưởng Vương dẫn theo đội cảnh sát vũ trang bí mật áp sát vị trí, tất cả dừng lại trước cửa gian nhà của hai kẻ tình nghi, tất cả đều vô cùng yên tĩnh, không nghe cả tiếng thở trong đêm.

Năm 2009, số lượng cảnh sát công an hi sinh trong khi làm nhiệm vụ của Trung Quốc là 3302 người. Theo con số thống kê của Bộ công an, kể từ khi Nhà nước Trung Quốc mới được thành lập cho đến cuối năm 2010, đã có 11.440 chiến sĩ công an, cảnh sát của Trung Quốc hi sinh, phần đông trong số đó là các cảnh sát địa phương, không ai biết đến tên họ, nhưng những chiến công đó mãi mãi trường tồn.

Bất luận lực lượng vây bắt có đông đến đâu, vẫn luôn cần một người dẫn đầu xông lên đầu tiên.

Đội trưởng Vương đưa tay ra hiệu để mình xông vào trước, nhưng Họa Long lắc đầu phản đối. Trước khi xuất phát, Tô My đã dặn riêng Họa Long phải cẩn trọng, đừng nổi máu anh hùng, nhưng Họa Long trước nay chưa chịu nhượng bộ bao giờ. Anh đưa chân đạp bung cánh cửa gỗ, xông vào phòng đầu tiên.

Trong phòng tối đen như mực, chỉ loáng thoáng chút ánh sáng hắt vào lờ mờ. Họa Long xông tới cạnh giường, định chế ngự tên hung thủ đang ngon giấc nồng, nhưng phát hiện trên giường không hề có ai.

Một bóng đen ngồi xổm trên chiếc tủ cạnh đầu giường tay cầm súng. Hắn giương họng súng ngắm thẳng vào Họa Long chỉ cách đó một gang tấc, giọng hầm hừ: “Bọn mày phải chết hết!”

Một tiếng súng vang lên…

Chương 5 Tôi yêu vòng ba

Chúng ta thường gặp một nhóm người như thế này.

Họ mặc những chiếc áo cũ rách, tụ tập từng nhóm ven đường. Có người loẹt quẹt đôi dép rách, thò cả gót chân đen đúa ra ngoài, trên người bốc lên mùi mồ hôi nồng nặc hòa lẫn với mùi khói thuốc nhức mũi. Trong chiếc túi đựng đồ tự chế của những người đàn ông là ngổn ngang các thứ nào rìu, nào búa, nào đục. Trong tay những người đàn bà cầm chặt mấy cuộn dây thép hoặc bàn xoa, con lăn để sơn tường. Trước mặt mỗi người là một tấm biển bằng giấy, viết: Thợ gạch, thợ mộc, thợ sơn, thợ nước, rào ban công, làm việc vặt, thông tắc bồn cầu.

Một người mẹ dắt đứa con trai qua đường. Cô đưa tay chỉ vào đám người trước mặt, nói: "Con mà không chăm chỉ học hành, mai kia cũng chỉ như họ mà thôi."

Những người lao động chân tay ngồi la liệt vệ đường, mỗi khi có ai đó đến mướn, tất cả cùng xông vào như ong vây địch, những tiếng ngã giá vang vọng cả một góc đường. Nhưng lượng việc chẳng là bao, thời gian nhàn rỗi không có việc gì làm, họ túm năm tụm ba những chuyện trên trời dưới biển, có nhóm ngồi đánh bài trên nền đất để giết thời gian. Những ngày họ giống như chú chim yến nhỏ bé thu mình tại mái của tòa tháp đồng hồ, nhìn ra bầu trời phía ngoài ngẩn ngơ suy nghĩ.

Họ trú mưa dưới mái tháp đồng hồ, nhưng tháp đồng hồ lại như một chiếc ô khó tính chẳng chịu bật cánh che chở.

Âm Tam Nhi giơ chiếc biển bằng giấy lên che đầu, điếu thuốc lá giắt trên tai cũng bị nước mưa làm ướt.

Ngũ Tiểu Thất ngồi tựa dưới chân tường, tay mân mê giựt một miếng da chết dưới bàn chân thô ráp của mình, nhét vào miệng nhai nhai, cảm giác dai như kẹo cao su thật thú vị.

Âm Tam Nhi bỗng quẳng chiếc biển giấy xuống, nói: “Tao ngứa tay quá!”

Ngũ Tiểu Thất trả lời: “Em cũng thế!”

Một cô gái xinh đẹp, tay cầm ô bước qua trước mặt hai anh em. Cô mặc một chiếc váy liền bó sát hình da báo màu hồng, dáng đi ngực tấn công mông phòng thủ. Đôi tất giấy màu đen ôm chặt cặp chân thuôn dài, trên vai còn lộ chiếc quai áo lót cùng một màu đen mê hoặc. Nhiều năm trước đây, các cô gái khi ra đường, thường có mốt mặc áo lụa trắng, để người khác có thể “phát hiện” ra mình đang mặc áo lót. Sau đó lại tới trào lưu mặc áo quai trong suốt, để không ai nhìn thấy. Còn bây giờ, các cô nàng đã “thật thà” hơn rất nhiều. Họ để hở hẳn phần áo lót và dây đeo ra ngoài chứ chẳng còn giấu giấu diếm diếm.

Đôi dép của người đẹp dẫm trên đường làm bắn tung những giọt nước, bóng nàng nhìn từ phía sau quyến rũ vô cùng, tiếng dép cao gót

lộp cộp gõ xuống đường mà như tiếng nhịp tim hai anh em đang đập thình thịch.

Quê hai anh em ở vùng Thiểm Bắc. Từ khi còn nhỏ, họ đã có những cảm giác đầu đời về giới tính.

Một lần nọ, khi hai anh em dạo chơi trong khu chợ nông sản, hai đứa trẻ nghịch ngợm trèo lên nóc khu chợ. Trên đó có một chiếc đình nhỏ vừa mới sơn lại. Chúng thấy một người con trai ngồi trong đình, vòng tay ôm một người con gái. Người con trai rút thứ gì đó như dao trổ giấy khắc chữ lên cột đình, người con gái ngượng ngùng không dám nhìn thẳng vào dòng chữ. Đợi cho đôi trai gái bỏ đi, hai đứa trẻ chạy lại đọc xem trên đó viết gì mà lạ như thế.

Trên cột đình khắc: "“Bắn pháo” không phải xấu, tất cả vì đời sau."

Hai đứa trẻ lem nhem, dép lê loẹt quẹt đứng đó, miệng cắn ngón tay. Tuổi thơ của chúng đã bị hủy hoại chỉ với một câu nói đùa như thế.

Trong những năm 80 của thế kỉ 20, công tác kế hoạch hóa gia đình tại những vùng nông thôn được thực hiện một cách vô cùng nghiêm ngặt. Ở vùng Thiểm Bắc quê họ, thậm chí có thể thấy các biểu ngữ như: "Cần phá không phá, nhà sập bếp xóa; Cần bỏ không bỏ, đập vách dắt bò." Cha mẹ chúng tất thảy sinh được bảy người con, đều thuộc thế hệ 8X. Hai người con đầu chẳng may chết non, nên Ngũ Tiểu Thất trước nay đều gọi Âm Tam Nhi là anh cả. Để tránh sự quản lí của công tác kế hoạch hóa gia đình, cha mẹ chúng phải bôn ba khắp nơi. Họ từng phải sống trong ống cống bê tông, có khi làm công nhân lọc cát ở công trường, có lúc làm cầu, sửa đường.

Họ đi tới đâu, nơi đó chính là nhà.

Đến một ngày, họ dừng chân tại một huyện thành nọ, người cha bán xi măng, người mẹ làm công nhân trong một nhà máy sản xuất găng tay, cả gia đình thuê một gian nhà nhỏ và sống ở đó mười năm trời.

Quê người nay đã trở thành mình, những đứa trẻ lớn lên thành người ở chính nơi đất khách đó.

Năm 1999, Âm Tam Nhi và Ngũ Tiểu Thất bị bỏ tù vì tội trộm cướp.

Ấy thế nhưng người cha nói đầy cảm khái: "Được đi ăn cơm nhà nước rồi!"

Họ phạm tội không phải vì nghèo đói, mà vì họ không có cách nào thể thay đổi cuộc sống túng quẫn của mình.

Lao ngục chính là một ngôi trường. Hầu như bất kì nhà lao nào cũng có một quy định: Cấm trao đổi các kĩ năng phạm tội. Điều đó chỉ chứng minh một điều ngược lại: Các phạm nhân thường xuyên trao đổi với nhau những "ngón nghề" của mình. Cũng giống như việc con người ta rất thích đi tiểu dưới những bức tường có dòng chữ "Cấm đái bậy" vậy. Kẻ trộm xe đạp Đinh Tân Quân học được cách trộm ô tô khi vào ngục, tên nghiện Đường Hải Ba sau khi đi cải tạo đã học được cả nghề bào chế thuốc phiện.

Khi Âm Tam Nhi đi cải tạo, một tên cướp nhà nghề nói với hắn: "Đừng bao giờ cướp các loại thẻ Ngân hàng, tại các bốt rút tiền, trước

cổng Ngân hàng đều có camera theo dõi, kiểu gì cũng mò ra mặt của mày. Còn nếu chôm chỉa được điện thoại, thì phải vứt ngay sim xuống nước.”

Âm Tam Nhi không biết nhiều về điện thoại cho lắm. Khi hắn bị tống vào ngục, mọi người chủ yếu dùng loại máy nhắn tin BP, chẳng mấy ai có tiền dùng điện thoại di động. Dù có đi chăng nữa, cũng toàn loại như “cục gạch”.

Khi hắn trở về với đời thường, người trên phố đã dùng hết loại di động này đến loại di động khác, chỉ còn lại hắn vẫn bỏ trong túi một chiếc máy nhắn tin BP.

Trước khi bị bắt giam, quản lí nhà tù thu giữ toàn bộ các vật tùy thân của phạm nhân, đến ngày được trao trả tự do, cũng là khi “vật quy chính chủ” , những người trước đó. Ngoài chiếc máy nhắn tin BP, trong túi Âm Tam Nhi còn có cả gói thuốc lá hiệu Nhân Sâm giá hai đồng ngày xưa, mà nay đã lên sáu đồng.

Mười năm về trước 1 đồng mua được 7 chiếc bánh bao chiên, giờ số tiền ấy chỉ còn mua được 2 cái. Thịt lợn cũng đã tăng từ 5 đồng lên 18 đồng một kí.

Âm Tam Nhi lầm lũi bước trên đường phố, dường như hắn vừa vượt thời gian đến một thời đại hoàn toàn khác vậy.

Chẳng bao lâu sau, Ngũ Tiểu Thất cũng mãn hạn ở tù. Cả hai rủ nhau lên thành Bắc Kinh kiếm sống.

Hai anh em đến xin làm bảo vệ, nhưng người quản lí nói: "Những ai từng có tiền án tiền sự không được phép đăng kí."

Họ lại đến một công ty dịch vụ chuyển nhà tìm việc, nhân viên phụ trách trả lời: "Chúng tôi không cần các anh, nhỡ ra các anh lại nổi máu trộm cướp thì sao?"

Những người trở về cuộc sống đời thường sau khi cải tạo luôn nằm trong thế yếu khi đi tìm việc. Họ đều rất hi vọng được trở về với xã hội sau khi ra tù, nhưng lại luôn bị kì thị, không ít đơn vị đều yêu cầu người đến xin việc phải có một quá khứ "không lao tù".

Những thiếu niên từng đi cải tạo, dù có thi đỗ Đại học, thì với ghi chú phạm tội trong hồ sơ, các trường cũng thường không nhận.

Tất cả những ai muốn thi vào ngành luật, hoặc tài chính, tư pháp, đều phải có giấy chứng nhận chưa từng phạm tội.

Khi làm các thủ tục xuất ngoại, có lúc cũng cần cơ quan địa phương xác nhận giấy tờ chứng minh chưa từng có hành vi phạm tội.

Trích từ Báo Tiền Giang: "Muốn mua nhà, xem nhà trước tiên phải có giấy chứng nhận chưa từng phạm tội."

Trích từ Báo Trùng Khánh: "Trong thời gian diễn ra Thế Vận Hội, để tăng cường công tác an ninh, tất cả các du khách đến xem các cuộc

thi đấu của Thế Vận Hội đều phải đến các đơn vị trực thuộc làm giấy chứng nhận chưa từng phạm tội.”

Một tù nhân sau khi phải chịu những trừng phạt cho hành vi của mình, mãn hạn trở về, liệu họ có còn phải chịu sự bất công từ phía xã hội và vết nhơ suốt đời hay không?

Rất nhiều phạm nhân đều “trở lại nhà lao” lần 2, lần 3, vì sau khi ra khỏi đó, họ không có cách nào để hòa nhập lại với xã hội, thậm chí bị cả tập thể xa lánh. Số liệu tổng kết của bộ Tư pháp cho thấy, số người phạm tội trở lại chiếm khoảng 8%, trong đó các phạm nhân của những vụ trọng án hoặc các vụ án hình sự lớn chiếm đến 70%. Rất nhiều người có tiền án tiền sự, trong lần phạm tội thứ hai còn sử dụng những thủ đoạn tàn nhẫn và nghiêm trọng hơn.

Hai anh em không tìm được việc làm, đành đứng ở vệ đường chờ việc. Thỉnh thoảng sau khi lấy được tiền công, họ lại rủ nhau đến một quán cơm gần đó uống rượu.

Ông chủ quán này cũng là người từng đi cải tạo. Hai anh em hỏi chủ quán xem ông ta đã làm gì khi ở trong trại cải tạo?

Ông chủ im lặng, rồi mô phỏng lại một động tác như đang dùng xẻng. Hai anh em vô cùng kinh ngạc với sự tính tế trong động tác của người chủ quán. Trong tay ông ta chẳng có gì, mà khiến người đối diện có thể tưởng tượng rõ mồn một cảnh ông cầm chặt cán xẻng, xúc từng xúc than đổ vào xe tải.

Trên nền quán, nước bẩn lênh láng, loang lổ những vết nhọ, từng nắm giấy ăn đã qua sử dụng quăng khắp nơi. Nữ phục vụ quấn một chiếc tạp dề bết dầu mỡ, tay khua liến thoắng miếng khăn lau bàn đã bẩn đến mức không còn nhận ra màu sắc thật. Cô ta từ từ quay người lại, chỏng mông về phía Âm Tam Nhi đang uống rượu cạnh đó rồi bỗng xả ra một "luồng khí". Âm Tam Nhi quay sang nhìn cô ta, nhưng thực ra chỉ chú ý vào vòng ba nảy nở.

Từ khi ấy, Âm Tam Nhi đã đem lòng yêu cô.

Hắn không hề cảm thấy khó chịu với thứ mùi vừa được giải phóng ấy, mà thấy đó như điều gì hấp dẫn và lãng mạn lắm, đó dường như chính là một phần của đất trời.

Ông chủ đưa tay bịt mũi, cau mày quát: "Tiên sư đứa nào vừa "thả bom" thế không biết?"

Âm Tam Nhi lên tiếng giải vây: "Tôi!"

Cô phục vụ đưa mắt nhìn hắn, trong ánh mắt có chút gì cảm kích lắm.

Âm Tam Nhi trước giờ vẫn thích thứ mùi "nồng nặc" ấy. Thậm chí hắn có thể tự điều khiển thứ phản ứng tưởng như tự nhiên này của con người. Những ngày đông giá lạnh, hắn có sở thích quái đản là xả hơi vào trong chăn rồi chui vào "tự thưởng".

Không ít người có sở thích đặc biệt với những thứ nặng mùi, như thích ăn đậu phụ thối, ăn chao, mắm cá, trứng ung.

Ở những vùng phía nam, đại đa số người dân đều yêu món Sầu Riêng “khó ngửi”.

Mỗi bà mẹ đều thích thứ mùi hôi sữa của con mình.

Biết bao sinh viên khi lột chiếc tất hôi của mình xuống, không bỏ vào giặt ngay, mà phải đưa lên ngửi một cái.

Rất nhiều nữ sinh thích cắn móng tay, lại có nam sinh có sở thích vày vò những miếng da chết lột từ lòng bàn chân ra. Thậm chí có kẻ mất vệ sinh, quanh năm suốt tháng không đánh răng, thỉnh thoảng đưa móng tay cạo cạo lớp mảng bám trên răng xuống và ngửi một cách thích thú.

Cô phục vụ thích “xì hơi” , Âm Tam Nhi cũng vì thế mà đem lòng yêu cô.

Một lần nọ, ông chủ quán cơm nói đùa với cô phục vụ: “Tôi thấy thằng Âm Tam Nhi thích cô đấy!”

Cô phục vụ che miệng cười thầm, hỏi: “Tam Nhi, anh thích em thật hả?”

Âm Tam Nhi nấc lên một tiếng, rồi nhìn cô cười xảo quyệt: “Ừ đấy! Anh yêu em!”

Ngũ Tiểu Thất lên tiếng: “Anh cả, anh cũng học được trò đời mới của dân phố rồi à!”

Chủ quán quay sang nhắc: “Không phải là trò đời mới, phải gọi là mốt thời thượng.”

Cô phục vụ đang quét dọn bỗng ngưng tay, hỏi: “Anh yêu em cái gì nào?”

Âm Tam Nhi đập mạnh cốc rượu xuống bàn, cao giọng trả lời: “Anh yêu… cái mông em đấy!”

Cô phục vụ có vẻ hơi tức giận, ném chiếc chổi cùn xuống đất, hai tay chống nạnh, quát: “Âm Tam Nhi, cái đồ ra trại mà cũng đòi lấy vợ hả?”

“Anh yêu em” , “em yêu anh” , “ai đó yêu ai đó” … những chữ này chỉ là một chóp của một tảng băng lớn, phần còn lại đã bị nhấn chìm khỏi mặt nước, đó chính là những thứ chúng ta không muốn nói ra. Nếu muốn biểu đạt một cách chân thành và chính xác, phơi bày tất cả những nội dung đó ra ánh sáng, thì phải nói: “Em yêu tiền của anh” , “anh yêu nhà lầu và xe hơi của em” , “em yêu địa vị xã hội của anh” , “anh yêu vẻ ngoài đẹp đẽ của em” …

Đàn ông là thứ động vật sống bằng nửa dưới cơ thể dùng đó làm thứ đầu não để suy ngẫm về tình yêu, hôn nhân.

Đối với họ mà nói, ý nghĩa đích thực của ba tiếng “anh yêu em” phải là: “Anh yêu sắc đẹp của em, anh yêu thân hình bốc lửa của em, anh

yêu vòng một đầy đặn của em, anh yêu nụ cười và ánh mắt em, anh yêu chiếc eo thon, cặp đùi dài của em…”

Đối với Âm Tam Nhi mà nói, thì ba tiếng đó chỉ có nghĩa là: “Anh yêu… cặp mông của em.” mà thôi.

Mỗi lần đến quán ăn, Âm Tam Nhi sau khi say bí tí cũng đều dở trò say rượu, đòi cưới cô phục vụ làm vợ.

Ngũ Tiểu Thất cũng hùa theo, gọi cô là “chị dâu”.

Cô phục vụ không chịu được cảnh bị quấy rối, thu dọn hành lí, bỏ việc về quê.

Âm Tam Nhi nhìn theo bóng cô gái, gào thét: “Anh cho em tiền, anh có thể kiếm rất nhiều tiền, tất cả cho em hết.”

Cô phục vụ dừng lại giữa đường. Cô ta không quay đầu lại, vừa một tay chống nạnh, một chân đánh nhịp xuống đường, vừa hát: “Tình yêu đâu phải muốn mua là được…”

Hát xong, cô ta đưa tay hất tóc về phía sau lưng, rồi bỏ đi, chỉ để lại cho Âm Tam Nhi một bóng hình tuyệt vọng.

Chân cô dẫm nát một quả nho rớt dưới chân cột đèn đường.

Hai anh em lại bắt đầu uống rượu giải sầu. Trên tường của quán ăn nhem nhuốc kia, có treo một chiếc ti vi cũ, trên đó đang phát bài hát

“chung một bài ca” , Âm Tam Nhi nhìn đĩa lạc rang muối, đĩa nộm ngó sen, và đĩa ốc xào cay trên bàn trước mặt, rồi ngẩng lên nói với người em trai đang ngồi đối diện: “Tao phải chơi con em thật xinh.”

Ngũ Tiểu Thất nói: “Còn em phải kiếm một ca sĩ. Hoặc không thì… em này cũng được.”

Ngũ Tiểu Thất chỉ vào một nữ MC đang dẫn chương trình truyền hình.

Âm Tam Nhi nói: “Chơi bọn ca sĩ thì đầy ra rồi. Em MC này trông cũng đẹp ra trò đấy!”

Làm thế nào để có được một người đẹp tầm cỡ như thế? Ngoài việc cưỡng bức ra chắc chẳng còn cách nào khác.

Ước mơ lớn nhất của hai anh em là có được một người đẹp như thế này.

Hai anh em thân thiết vô cùng, họ đến lắp lưới bảo vệ cửa sổ cho một bệnh viện nọ, có tiện tay “sửa chuồng dắt bò” , ăn trộm luôn máy tính và điện thoại của một bệnh nhân.

Trong máy tính lấy trộm được có lưu Blog của một số “hot girl” , và họ đã trở thành niềm vui mới của hai anh em.

Kha Kha thường xuyên đăng tải những hình ảnh tự sướng của mình, trong đó có một bức ảnh cô đứng dưới sân chụp lên cửa sổ nhà

mình, với lời ghi chú: "Vãi có mỗi cửa sổ nhà mình tối om, nhà khác đều sáng đèn. Có một sự buồn không hề nhẹ dành cho người con gái độc thân."

Bức ảnh đó đã tình cờ tiết lộ địa chỉ nhà Kha Kha. Âm Tam Nhi và Ngũ Tiểu Thất từng nhận việc ở khu này.

Kha Kha thường xuyên công bố những bức ảnh của mình, đã vô tình tiết lộ các thông tin cá nhân. Âm Tam Nhi và Ngũ Tiểu Thất nắm rõ thời gian biểu và cuộc sống hàng ngày của cô như lòng bàn tay. Sau thời gian dài theo dõi các người đẹp, cuối cùng chúng đã quyết định thực hiện hành động động trời – đột nhập nhà riêng và cưỡng bức.

Mỗi người tự chọn cho mình một mục tiêu. Âm Tam Nhi chọn Kha Kha, Ngũ Tiểu Thất chọn Lý Á.

Lý Á cũng từng vô tình tiết lộ địa chỉ nhà riêng của mình khi đăng một bức ảnh chụp tờ hóa đơn gửi hàng, đến cả số nhà cũng viết một cách rõ ràng, cụ thể.

Cả hai nạn nhân đều sống một mình, và đều là người đẹp trong mộng của hai hung thủ trên.

Đúng như những gì tổ chuyên án đã phân tích, chúng lợi dụng Blog chọn những mục tiêu cùng thành phố, quan sát một thời gian. Sau khi nắm bắt đầy đủ thông tin của con mồi và chuẩn bị kĩ lưỡng, chúng bắt đầu gây án.

Tối đó, hai hung thủ sau khi uống rượu xong, mua thêm bốn chiếc bánh đúc trứng. Cả hai đều có sở thích cuộn rau sống, dưa củ và đậu phụ thối vào bánh ăn cùng, những thứ đó lúc nào cũng để sẵn trên chiếc xích lô ba bánh chở hàng của chúng. Sau khi đánh chén no nê, vẫn còn một chiếc bánh đúc trứng, Âm Tam Nhi liền bỏ vào trong túi vải dù đựng dụng cụ sửa chữa. Chúng vốn chỉ định đến thám thính khu nhà của Kha Kha, ai ngờ mục tiêu lại ở nhà, cửa sổ sáng đèn. Hai anh em quyết định hành động ngay trong tối đó.

Tại rất nhiều tòa nhà, cánh cửa thông lên trần nhà đều không khóa, để các hộ gia đình tiện lắp đặt bình nước nóng Thái Dương năng và hệ thống mạng dây và ăng-ten vô tuyến. Hai tên hung thủ giấu chiếc xe xích lô phía ngoài khu nhà, rồi vượt tường rào lẻn vào. Chúng đi cầu thang bộ lên tới nóc nhà, buộc chặt một đầu dây thừng. Phía trên rào ban công nhà Kha Kha có cửa thoát hiểm nhưng không khóa. Âm Tam Nhi và Ngũ Tiểu Thất men theo dây thừng tụt xuống, rồi lần lượt chui vào trong ban công, cạy cửa sổ phòng ngủ, lọt vào bên trong. Khi rời khỏi đó, chúng tiện tay khóa chiếc cửa thoát hiểm lại, khiến phía cảnh sát gặp không ít khó khăn vì bị tung hỏa mù.

Phát hiện có người đột nhập, Kha Kha hét lên kinh hãi. Ngũ Tiểu Thất xông lại bịt miệng cô ta, còn Âm Tam Nhi rút súng uy hiếp, không cho nạn nhân phản kháng.

Trước khi cưỡng bức, Âm Tam Nhi ép Kha Kha mặc quần bò.

Kha Kha run rẩy hỏi: “Quần bò gì?”

Âm Tam Nhi trả lời: "Trước đây cô từng đăng ảnh trên Blog, một chiếc quần bò rất bó."

Sau khi Kha Kha thay quần bò, Âm Tam Nhi và Ngũ Tiểu Thất trói tay nạn nhân ra sau, rồi đẩy lên giường. Chúng thay nhau thơm lên vòng ba nạn nhân, đến khi nước miếng chảy ra. Âm Tam Nhi lấy miếng đậu phụ thối mang theo trong chiếc bánh, bôi lên quần Kha Kha để thỏa mãn sở thích nặng mùi của mình.

Lý Á là tiếp viên hàng không, nên cô ta phải chịu hành hạ nhiều hơn Kha Kha. Có lẽ, trong mỗi người đàn ông đều tồn tại hình ảnh một tiếp viên hàng không xinh đẹp.

Lý Á đăng Blog nói rằng mình đang nghỉ phép ở nhà. Sau khi nắm được tình hình nạn nhân, hai hung thủ lại bắt tay vào kế hoạch vẫn chọn cách đu dây thừng xuống ban công, nhưng nhà Lý Á không có cửa thoát hiểm, nên Âm Tam Nhi dùng kìm cộng lực cắt đứt những thanh bảo vệ rồi đột nhập vào.

Hai hung thủ dùng súng ép Lý Á mặc đồng phục, rồi biểu diễn những nghi thức mà một tiếp viên phải thực hiện trên chuyến bay.

Chúng nghĩ ra hết trò này đến trò khác để hành hạ nạn nhân, ép cô ta phải có những hành động và lời nói bất nhã. Âm Tam Nhi còn bắt Lý Á đứng chống nạnh một tay, chân đập nhịp, rồi hát bài hát mà cô phục vụ quán cơm đã hát trước khi bỏ đi…

Từ xa vọng lại tiếng còi hú của xe cảnh sát, hai hung thủ vội vàng rút lui. Khi rời khỏi khu nhà, chúng đi ngang qua xe cảnh sát.

Nếu tính cả miếng đậu phụ thối, công cụ gây án gồm: Đậu phụ thối, dây thừng, kìm cộng lực, băng keo, bao cao su, túi vải dù, xe ba bánh, tuốc-nơ-vít đã mài nhọn, súng.

Sử dụng bao cao su để không lưu lại dấu vết là ngón nghề một phạm nhân phạm tội cưỡng bức đã dạy họ.

Một chiếc tuốc-nơ-vít sẽ có hiệu quả hơn một con dao găm. Đây là kinh nghiệm được truyền lại từ một kẻ phạm tội cố ý gây thương tích dẫn đến tử vong.

Khẩu súng kia chỉ là hàng giả, nhưng được làm rất giống thật. Từ vẻ bên ngoài, đến trọng lượng súng đều giống hệt hàng thật. Khi gây án, khẩu súng giả chỉ có tác dụng uy hiếp nạn nhân. Ở nước ngoài, từng có những vụ cướp cơ quan. Lưu giữ tiền bạc chỉ bằng một khẩu súng giả làm bằng quả chuối hoặc khúc mía. Khẩu súng giả mặc dù có thể phát ra âm thanh như thật, nhưng không thể bắn đạn, nên trong lúc xông vào khống chế và bị "bắn" , Họa Long hoàn toàn không hề hấn gì.

Tối hôm đó, Ngũ Tiểu Thất đang ngủ tại căn nhà thuê thì nghe có tiếng bước chân nhè nhẹ phía ngoài.

Hắn lập tức hiểu ra tình thế của mình, và rất có thể ngoài kia chính là lực lượng cảnh sát. Ngũ Tiểu Thất cầm khẩu súng giả, rồi leo lên trên

chiếc tủ. Hắn quá ngây ngô khi nghĩ rằng mình có thể dọa cảnh sát. Trong lúc căng thẳng, hắn chẳng may lỡ tay bóp cò súng. Một tiếng nổ vang lên, Họa Long cũng phải sợ hãi, nhưng cảnh sát vừa xông vào nhà cũng đứng chết chân, tất cả đều nghĩ rằng Họa Long đã trúng đạn và ngã xuống.

Họa Long thì vẫn như bình thường. Sau khi phản ứng lại, Họa Long đưa tay chộp lấy đùi của Ngũ Tiểu Thất, kéo hắn ngã lăn từ trên tủ xuống đất.

Hai cảnh sát xông lại, chế ngự khẩu súng trong tay hung thủ, nhanh chóng tóm gọn hắn.

Ngũ Tiểu Thất lẩm bẩm một câu thường nghe thấy trên truyền hình: "Không ngờ các ngươi lại kéo đến sớm thế!"

Hai hung thủ mới chỉ bắt được một, một tên vẫn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Âm Tam Nhi tối đó đau bụng đi ngoài, bụng đau khó chịu, đi bệnh viện kiểm tra thì bị viêm đường ruột, sau khi truyền nước xong đã là hai giờ sáng. Âm Tam Nhi trở về nhà thì thấy lực lượng cảnh sát bao vây ngoài đường em trai đã bị bắt lên xe. Hắn trốn vào một góc khuất, sợ đến ướt cả quần, rồi cứ nguyên như thế lặng lẽ bỏ trốn.

Ngay ngày hôm sau, lệnh truy nã được đăng khắp nơi. Lệnh kiểm tra cũng được gửi đến cơ quan liên ngành tại các thành phố lân cận, hi

vọng có thể bắt được Âm Tam Nhi sớm nhất. Tổ chuyên án cho rằng, mỗi hung thủ đều có những thói quen gây án của riêng mình, Âm Tam Nhi khi bị dồn đến đường cùng sẽ tiếp tục gây án. Mục tiêu của hắn là những người đẹp thích phô trương trên Blog, một vụ đột nhập giết người khác có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Ngũ Tiểu Thất thành thật khai nhận hành vi phạm tội của mình, nhưng phủ nhận việc lấy trộm điện thoại của Kha Kha và đăng ảnh cái xác.

Phía cảnh sát cuối cùng vẫn không tìm ra ai là kẻ đăng ảnh xác chết lên Blog nạn nhân. Có thể có ai đó đã nấp trong phòng nạn nhân từ trước, và cũng chính hắn là kẻ mở cửa chống trộm của căn nhà…

Phần 2: Tứ chi vạch tội

Lời dẫn

Trong lòng tôi có mãnh hổ dịu dàng ngửi đóa Tường Vi – Siegfried Sassoon.

Mùa hè sắp đến, ven đường ngày càng nhiều những sạp bán đồ nướng. Hai vị khách ngồi uống bia bên quán vỉa hè, gọi ra vài đĩa rau trộn, một chiếc đùi dê nướng. Nhịn đói đã lâu mà chờ món chưa thấy lên, hai vị khách nọ rủ nhau chạy ra bụi cây ven đường của công

viên cạnh đó để giải quyết nỗi buồn. Đúng lúc từ đâu bay tới mùi thịt nướng thơm nồng xông vào mũi.

"Đùi dê nướng của nhà này quả là danh bất hư truyền" – Một người nói.

"Quả này phải đánh chén no nê mới được." – Người kia trả lời.

Bỗng họ phát hiện trong lùm cây trước mặt, có gã lang thang nào đó đang ngồi xổm, quần áo tả tơi, đang nhóm lửa nướng thứ gì đó. Thì ra mùi thơm vừa rồi không phải từ quán bay ra mà chính từ chỗ gã lang thang kia. Thấy có người nhìn mình, gã lang thang quay lại rồi nhoẻn miệng cười, để lộ ra hàm răng vàng khè.

Hai người khách nhìn kĩ thứ đồ nướng của gã lang thang, sau giây lát mới kinh hãi nhận ra, món nướng của hắn thực ra là thịt người.

Chương 1 Than củi nướng đùi người

Chập choạng tối, cổng công viên chật cứng người, xe cộ luồn lách, cố gắng thoát khỏi mớ giao thông hỗn độn nơi này. Cảnh sát giao thông bỗng nhận được tin báo án của người dân gần đó. Thông tin gây sốc tất cả những người đang có mặt. Thật không thể tin nổi, giữa nơi đông đúc, lại có kẻ ngang nhiên nướng… đùi người. Dưới sự dẫn đường của người dân, lực lượng cảnh sát giao thông lập tức tiến hành bắt giữ kẻ lang thang đang nướng đùi người trong lùm cây giữa công viên. Thấy có đoàn người hùng hổ kéo đến, ảnh hưởng đến

bữa tối ngon lành của mình, kẻ lang thang vô cùng tức giận. Hắn nhấc chiếc đùi đang nướng dở, vung lên mấy lần, rồi quay người bỏ chạy.

Đội cảnh sát giao thông lập tức tăng tốc đuổi theo. Phía sau là đoàn người đang cố gắng ghi lại những hình ảnh mang tính "thời sự" và gây sốc này.

Kẻ lang thang chạy thêm được một đoạn, nữa thì dừng lại. Trước sự kinh ngạc của mọi người, hắn dùng hai tay cầm lấy chiếc đùi người còn đó, há miệng ngoạm một miếng lớn, nhai ngấu nghiến rồi nuốt chửng. Cả rừng người mắt tròn mắt dẹt, miệng há hốc nhìn cảnh tượng kinh hoàng đó, không ít người lập tức nôn thốc nôn tháo khi tưởng tượng ra mùi vị tanh tưởi kia. Kẻ lang thang lại bỏ chạy, cứ một đoạn hắn lại dừng chân làm một miếng. Một vài người trong đoàn truy đuổi buông lời chửi mắng hắn là kẻ súc sinh, đồ biến thái.

Sau một hồi, hắn bị bao vây vào phía sau một sạp báo. Đoàn người đông nghịt không cho hắn cơ hội thoát thân, nhưng cũng không ai dám dũng cảm tiến về phía trước chế ngự kẻ ăn thịt người ngay trước mặt.

Một cảnh sát giao thông bắt đầu lên tiếng, vừa khuyên giải vừa uy hiếp, nhưng kẻ lang thang không có chút phản ứng hợp tác gì.

Một cảnh sát trẻ xông lên, kẻ lang thang nhấc bỗng chiếc đùi người, đập mạnh một tiếng "bốp" vào vai cậu.

Cảnh sát trẻ lảo đảo mấy bước rồi ngã xuống đất. Thấy vậy, các cảnh sát khác xông lên, định chế ngự kẻ ngông cuồng trước mặt. Nhưng như được thần linh yểm trợ, kẻ lang thang vẫn vô cùng dũng mãnh. Hắn lấy chiếc đùi người làm vũ khí, giơ cao lên đỉnh đầu, rồi quay tròn sang xung quang, khiến các cảnh sát đành phải lui lại mấy bước. Dưới sự trợ giúp của người dân, lợi dụng lúc kẻ lang thang quá mệt, đang dừng lại thở dốc, cả đoàn người ập vào, bắt gọn, rồi giải hắn về đồn.

Kẻ lang thang không biết nói, thần kinh có chút vấn đề, không ai biết quê quán và tên tuổi của hắn, quá trình thẩm vấn vô cùng bế tắc. Kẻ lang thang không ngừng vùng vẫy gầm rú, gắng sức thoát khỏi còng sắt khiến cổ tay hắn bật máu chảy cả xuống bàn tay. Phía cảnh sát cũng không còn cách nào khác, đành đưa hắn về phòng tạm giam.

Rất nhiều người dân đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng lúc ban ngày. Tin bài về kẻ ăn thịt người trong nháy mắt đã lan truyền khắp nơi và trở thành chủ đề nóng từ những đầu phố vỉa hè cho tới các diễn đàn trên mạng.

Theo những điều tra bước đầu, kẻ lang thang nhặt được chiếc đùi người trong thùng rác, rồi ăn trộm than củi của một hàng đồ nướng để trong công viên, nhóm lửa nướng thịt ngay tại chỗ. Nhưng mọi người vẫn muốn tin vào lối suy luận kinh dị rằng hắn giết người rồi nướng thịt mà ăn.

Dư luận cho rằng trong thành phố này có ai đó đã bị giết hại và phanh thây.

Do không có người nhà nạn nhân đến báo án, sự việc dần rơi vào quên lãng.

Không lâu sau đó, lại một sự việc hãi hùng khác xảy ra.

Một người đàn ông đi câu cá cạnh một cây cầu nhỏ vào lúc sáng sớm. Ông lôi lên khỏi mặt nước một chiếc túi ni lông lớn mắc vào lưỡi câu. Vừa mở chiếc túi, ông ta đã sợ hãi ngã bật về phía sau khi phát hiện trong túi ngoài hai viên gạch nặng còn có một cánh tay người đã mục rữa để lộ phần xương trắng. Người đàn ông vứt chiếc túi lại, vội vàng chạy tới đồn cảnh sát gần nhất báo án. Sau khi kiểm tra sơ bộ, phía cảnh sát thông báo với người dân rằng đây là đoạn tay được cắt ra từ một ca phẫu thuật tại bệnh viện gần đó. Phía bệnh viện phủ nhận thông tin trên, người dân cũng chẳng ai ngây thơ mà tin vào những kết luận vô lí đó của cảnh sát.

Mọi người đều đoán rằng phía cảnh sát đang giấu giếm chân tướng một vụ việc nào đó. Rất có thể đó là một vụ giết người băm xác dã man và không tiện đưa tin công khai.

Mấy ngày sau, khắp thành phố lại thấy loan tin, bên vệ đường quốc lộ ngoài ngoại ô thành phố, phát hiện thấy một cánh tay người. Có người kể lại như biết rõ sự tình, rằng cánh tay bị vùi bên đường, nhưng do hố đào không sâu, nên sau cơn mưa đã bị nước xối trôi gần hết, lộ ra cánh tay người bên dưới.

Là ba người bị sát hại, hay đó là ba phần của một thi thể bị phanh thây?

Dân chúng bắt đầu bàn tán xôn xao, việc phía cảnh sát không hề có động tĩnh gì càng khiến những lời đồn thổi ngày một lan rộng. Các câu chuyện tam sao thất bản truyền khắp mọi ngõ ngách, dân chúng bắt đầu nảy sinh tâm lí sợ hãi đối với những người lang thang trên phố. Suốt một thời gian dài, cả thành phố chìm ngập trong không khí lo sợ, tình hình trị an ngày càng xấu đi, loạt vụ án cướp bóc xảy ra liên tục. Một cán bộ cơ quan nhà nước, khi ngang qua đoạn đường vắng trước cổng ủy ban thành phố, bị một tên côn đồ phóng xe máy, dùng dao chém bị thương cánh tay, cướp mất chiếc túi đựng hồ sơ ngay giữa ban ngày.

Sau khi bị tóm, tên côn đồ còn ngang nhiên giảo biện: "Đến án giết người mà cảnh sát còn chẳng thèm quản, bọn tao cướp giật tí đồ vặt vãnh, họ để ý đến làm gì."

Phó chủ tịch thành phố vô cùng giận dữ, một mặt nhờ đến sự giúp đỡ từ phía tổ chuyên án, đồng thời ra lệnh cho cơ quan công an thành phố lập tức chấn chỉnh tình hình trị an, trong thời gian ngắn nhất phải đưa thành phố trở lại với trạng thái an ninh vốn có, giúp người dân lấy lại cảm giác an toàn.

Sau khi tổ chuyên án có mặt, Giáo sư Lương lập tức tra hỏi nguyên nhân cảnh sát thành phố không quản việc điều tra các vụ việc trên.

Một vị thường ủy Ủy ban thành phố, người quản lí công tác chính trị và pháp luật giải thích: "Chúng tôi đang trong quá trình xây dựng thành phố văn minh, nên muốn ém vụ án lại một thời gian."

Chủ nhiệm phòng thu hút đầu tư và doanh nghiệp cũng chỉ biết giãi bày: “Chúng tôi cũng có cái khó của mình. Sự việc là thế này, hiện có một đoàn đầu tư nước ngoài đang tiến hành khảo sát thị trường trong thành phố. Nếu hình ảnh thành phố bị phá hủy, sẽ ảnh hưởng lớn đến việc thu hút đầu tư. Để giữ vẹn thế cục, cơ quan công an đành cố gắng xử lí nhanh – gọn – nhẹ, tránh gây dư luận. Đó là lí do chính.”

Họa Long khinh khinh nói: “Giờ không ém được, cũng chẳng làm cho qua chuyện được nữa rồi chứ gì?”

Tô My có phần giận dữ: “Mạng người đáng quý, vụ án nghiêm trọng, các đồng chí vì lí do thu hút đầu tư, xây dựng thành phố văn minh, mà dám bỏ qua việc điều tra vụ việc lớn như thế này, như thế là tắc trách.”

Chủ tịch thành phố xoa dịu không khí: “Cũng đừng làm khó các đồng chí ấy quá. Mọi người đều vì sự phát triển của thành phố, vì người dân ở đây thôi mà!”

Án mạng chắc chắn phải phá, nhưng phá vụ nào thì còn phải xem tình hình thực tế, đôi khi việc này phụ thuộc vào mức độ xem trọng vấn đề của lãnh đạo nữa.

Tổ chuyên án yêu cầu được làm việc tại tòa nhà văn phòng của ủy ban thành phố, phó chủ tịch ủy ban thành phố kiêm nhiệm chức vụ chỉ huy lâm thời tổ điều tra chuyên án chặt xác, cục trưởng cục công an phụ trách việc điều động lực lượng cảnh sát các cấp. Dưới sự cho phép của phó chủ tịch thành phố, công tác điều tra vụ án đã nhanh chóng được triển khai. Tuy nhiên, đại đa số lực lượng cảnh sát đều có

thái độ tiêu cực và thiếu hợp tác, do họ cho rằng hi vọng phá án quá ư mong manh.

Một cảnh sát thẳng thắn đưa ý kiến: "Dù chúng ta có đổ vào đây bao nhiêu công sức và lực lượng đi chăng nữa thì cũng vô ích. Người dân khắp thành phố đều biết đến vụ án chặt xác này, nhưng thử hỏi xem có thân nhân nào lên tiếng báo án hay không? Nếu chỉ dựa vào những phần cơ thể thu lượm được hiện nay, mà đầu nạn nhân lại không có, thì làm sao xác định được danh tính nạn nhân đây, chứ nói gì đến việc tìm ra hung thủ?"

Qua kết quả giám định, những phần cơ thể tìm được là của cùng một người. Nhưng ngoài điều đó ra, chẳng còn manh mối nào khác. Thậm chí, đến giới tính nạn nhân còn không xác định nổi. Chỉ dựa vào những phần chân tay kia, về cơ bản không thể tìm ra hung thủ.

Tổ chuyên án đánh dấu các đoạn chân tay theo mốc thời gian tìm thấy. Phần số một phần đùi người bị kẻ lang thang nướng dở dang trong công viên, phần số hai là cánh tay do người đàn ông câu cá kéo lên từ dưới sông, phần số ba là cánh tay bị vùi bên vệ đường quốc lộ ngoài ngoại ô.

Phần số một đã bị lửa than hủy hoại hoàn toàn, không còn giá trị giám định. Kẻ lang thang có vấn đề thần kinh nghiêm trọng, cũng không thể cung cấp bất cứ thông tin nào làm đầu mối phá án.

Trên phần số hai có một hình xăm, nhưng do bị ngâm trong nước lâu ngày hình xăm đã vô cùng mờ nhạt, không thể nhận rõ đó là hình

ảnh gì. Khi vớt lên, phần cánh tay này được bọc bên trong một lớp ni lông màu trắng, bên mặt trắng trơn không một kí tự, nên cũng hoàn toàn không thể trở thành đầu mối điều tra. Hai viên gạch đựng cùng trong đó được nhặt ngay chính tại chân cầu.

Phần số ba là phần duy nhất được bảo quản tương đối nguyên vẹn. Lớp lông dày và thô trên bắp tay giúp tổ điều tra phán đoán sơ bộ rằng đây là một nam thanh niên.

Giáo sư Lương bảo Tô My kiểm tra danh sách những người bị mất tích trong thời gian gần đây, nhưng cô không tìm thấy một manh mối nào có giá trị.

Họa Long phân tích vết thương để lại trên các phần tay chân này, và nhận định rằng chúng đã được cắt lìa bằng một chiếc cưa điện.

Bao Triển đưa mẫu dấu vân tay của nạn nhân đi so sánh với các mẫu trong kho vân tay của Bộ công an, nhưng không thấy bất cứ hồ sơ nào tương thích, thân phận nạn nhân trở thành một bí mật. Không chịu dừng lại anh sử dụng các thiết bị kĩ thuật tiên tiến, thông qua phân tích quang phổ, so sánh màu sắc của hình xăm đã mờ nhạt và màu da tái nhợt, cố gắng dựng lại hình ảnh nhận dạng hiếm hoi này.

Công tác điều tra vừa mới bắt đầu đã rơi vào bế tắc. Bốn người tổ chuyên án ngồi nhìn những đoạn chân tay đặt trên bàn, chỉ biết thở dài không nói.

Phó chủ tịch thành phố lên tiếng: “Chẳng lẽ chúng ta chỉ biết chờ đợi một cách ngớ ngẩn như thế này sao? Chờ người dân từ từ tìm ra các phần cơ thể khác và tự mình đưa đến?”

Họa Long đáp lại: “Nếu như có thể tìm thấy đầu nạn nhân, thì vụ án sẽ không bế tắc như thế này.”

Tô My lên tiếng: “Không rõ nguyên nhân cái chết, không rõ thân phận nạn nhân, một vụ án không đầu ít ra cũng còn có phần thân thể làm đầu mối. Nhưng ở đây chỉ có hai mẩu tay, một đoạn chân, chúng ta phải làm gì để tiếp tục điều tra chúng đây?”

Giáo sư Lương nói: “Nơi ném xác là thùng rác, dưới sông, khu đất vắng người qua lại. Nếu đây là vụ án do một người gây ra, thì hắn quả là kẻ to gan lớn mật. Nhưng giả thiết đó lại không phù hợp với những địa điểm ném xác nạn nhân. Tôi cho rằng hung thủ có kẻ đồng mưu. Cách xử lí của chúng không thông minh chút nào. Phần ném vào thùng rác bị người nhặt rác phát hiện, vứt xuống sông lại bị người ta câu lên, chôn xuống đất ven đường quốc lộ lại bị nước mưa sối sạch, lộ ra phần cánh tay người chết.”

Bao Triển đưa tay nhấc phần cánh tay số ba lên, nhìn kĩ lại một lượt nữa, dù anh đã quan sát nó rất nhiều lần rồi. Cánh tay này bị vùi ven đường quốc lộ, khi đó có một chuyến xe đưa đón công nhân đi ngang qua. Một người trên xe đang thả hồn ra ngoài cửa sổ, bỗng giật mình phát hiện ven đường có một cánh tay nhô lên khỏi mặt đất. Lái xe vội vàng phanh gấp, mọi người chạy xuống xem rồi báo án ngay sau đó.

Bao Triển nhìn rất lâu, ánh mắt bỗng dưng sáng lên, nói: “Móng tay!”

Mọi người giờ mới để ý thấy ngón giữa và ngón áp út của cánh tay này, móng tay được cắt rất sạch sẽ, còn ngón cái, ngón trỏ và ngón út thì để móng dài. Đây là một điều hết sức lạ lùng, không hợp với lẽ thường. Trong năm ngón tay, hai ngón ở giữa bỗng nhiên bị cắt hết móng, những ngón còn lại lại nuôi móng dài, lí do là gì?

Chương 2 Những ngón tay vàng

Đoạn tay số hai tìm thấy dưới sông là tay trái, cánh tay số ba vùi bên vệ đường là tay phải.

Ngón giữa và ngón áp út của cả hai cánh tay này đều bị cắt hết móng, điều đó rốt cục ẩn giấu manh mối gì chăng? Lòng bàn tay không hề có vết chai sạn, những ngón tay thuôn dài trắng trẻo chứng tỏ nạn nhân không phải là người lao động chân tay. Một người nuôi móng tay dài có thể là do sở thích, hoặc do quá lười biếng, cũng có thể là do liên quan đến thói quen nghề nghiệp.

Xác định danh tính một xác chết luôn là bài toán nan giải trong quá trình điều tra. Ngoài việc có thể thông qua xét nghiệm DNA, kiểm tra vân tay ra, thì công tác suy đoán và liên tưởng nhận diện cũng là một phương thức điều tra quan trọng và được sử dụng thường xuyên nhất. Rất nhiều thi thể vô danh, hoặc đã thối rữa, hoặc chỉ còn lại một phần cơ thể, rất khó khăn trong việc xác định danh tính, đã được cảnh sát “trả lại tên tuổi” bằng chính những đặc điểm trên xác chết, trang phục, vật mang theo, thông qua công tác suy luận nghề

nghiệp, khu vực sống của nạn nhân, dần dần thu hẹp phạm vi điều tra rồi tìm ra được.

Tại một vùng thuộc tỉnh An Huy – Trung Quốc từng xảy ra vụ án li kì – “xác người mọc cỏ”. Sau khi gây án, hung thủ bỏ chung xác nạn nhân và hạt Ké đầu ngựa vào một chiếc bao tải, rồi ném xuống sông. Xác người sau khi trương lên và thối rữa, đã trở thành chất dinh dưỡng giúp hạt Ké đầu ngựa mọc mầm. Chẳng bao lâu sau, trên cái xác mọc đầy mầm cỏ. Khi cảnh sát tìm thấy, cái xác đã chỉ còn lại xương trắng, nhưng căn cứ vào hàm răng, đã suy luận ra nạn nhân là một người bán hạt hướng dương, cuối cùng cũng bắt được hung thủ về quy án.

Giáo sư Lương đoán định: “Đây có thể là do thói quen nghề nghiệp. Nạn nhân thường xuyên phải sử dụng đến hai ngón tay này, nên mới cắt gọn gàng như thế.”

“Liệu có phải là thợ làm tóc hoặc thẩm mĩ gì đó không? Do thường xuyên phải gội đầu cho khách nên mới cắt móng tay. Rất nhiều nhà tạo mẫu tóc cũng có sở thích săm mình.” – Bao Triển nói.

Họa Long lại cho rằng: “Cắt móng tay hai ngón ở giữa, có thể là để chơi một loại nhạc cụ nào đó thì sao? Guitar hoặc là Piano gì đó. Mấy người của giới nghệ sĩ cũng hay săm mình đấy thôi!”

Tô My phản đối: “Tôi biết chơi Piano, chẳng ai chơi đàn này mà để móng tay cả, vì móng tay sẽ trượt lên phím đàn.”

"Biết đâu đây lại là thói quen cá nhân, không liên quan đến nghề nghiệp? Nuôi móng tay chỉ là một sở thích thôi." – Chủ tịch thành phố lên tiếng.

Phó chủ tịch nói thêm: "Cũng có thể móng tay bị gãy khi vùng vẫy trước lúc chết. Còn không thì chỉ có thể do hung thủ cố ý gây ra thôi."

Bao Triển lắc đầu, giơ một cánh tay lên, nhìn kĩ lại một lần nữa. Anh lấy tay gập hai ngón tay không để móng xuống, rồi lại kéo thẳng ra động tác giống như đang gãi hoặc ngoáy móc gì đó.

Giáo sư Lương nói: "Nạn nhân có thể là làm một nghề phục vụ đặc biệt nào đó. Do đặc điểm và yêu cầu của công việc, ngón giữa và ngón áp út luôn phải cắt móng tay sạch sẽ, để nâng cao chất lượng phục vụ. Rất có thể đó là một "trai nhảy" hoặc "trai bao"."

Giáo sư Lương quay sang hỏi hai vị lãnh đạo: "Trong thành phố này có những người thế không?"

Phó chủ tịch ngượng ngùng nói: "Việc này… Tôi cũng không rõ lắm, chẳng lẽ xã hội thời nay lại phóng khoáng đến mức ấy sao?"

Chủ tịch thành phố thì ngược lại, rất quả quyết: "Không có!"

"Ông chắc không?" – Giáo sư Lương hỏi lại.

Chủ tịch trả lời: “Cho dù mọi người có tin hay không, thì tôi vẫn tin là không có.”

Tổ chuyên án tới điều tra tại tất cả các tiệm xăm mình trong thành phố, và có được một đầu mối vô cùng quan trọng.

Mặc dù hình xăm trên cánh tay đã rất mờ, nhưng một thợ xăm lành nghề vẫn nhận ra đó là đuôi một con rồng. Đó là một hình xăm mảnh ghép rất hiếm gặp. Những người xăm hình mảnh ghép thường là huynh đệ hoặc cặp đôi yêu nhau, mỗi người xăm một phần, các phần đó sẽ ghép lại thành một hình hoàn chỉnh. Theo phân tích của người thợ xăm, con rồng hoàn chỉnh ít nhất phải do hình xăm của năm người ghép lại, và đều xăm trên lưng. Anh cả xăm đầu rồng, anh hai, anh ba, anh tư là phần thân rồng, em út là phần đuôi rồng.

Nếu năm người họ cởi trần và xếp thành hàng ngang đi trên phố, thì những hình xăm này sẽ hợp thành hình một con rồng lớn.

Tổ chuyên án suy luận, người có hình xăm dạng này có thể là một phần tử xã hội đen. Nhưng những kẻ xã hội đen thường xuyên ẩu đả gây chuyện, bất luận là khi nắm nắm đấm, hay cầm vũ khí, việc để móng tay đều vô cùng bất tiện. Trên năm ngón tay của nạn nhân, có đến ba ngón nuôi móng dài, chỉ có hai ngón ở giữa cắt sạch, do đó khả năng nạn nhân làm trong làng người giải trí có vẻ hợp lí hơn.

Tổ chuyên án yêu cầu công an địa phương lập tức tổ chức một đợt càn quét các băng đảng xã hội đen, vừa bắt giữ những kẻ gây mất trật tự xã hội, vừa đảm bảo an ninh thành phố, khôi phục lòng tin và cảm giác an toàn của người dân. Đối với những kẻ sa lưới, đặc biệt chú ý điều tra khai thác những kẻ sau lưng có xăm hình rồng.

Trong quá trình phá một vụ án, thường kéo theo rất nhiều vụ án nhỏ cũng được giải quyết.

Ví như vụ án cướp xe áp tải tiền tại Hạc Cương, ngoài ba kẻ tội phạm bị tóm, còn phá thêm được một trăm chín mươi vụ án khác liên quan, quả là một chiến công không nhỏ.

Vài ngày sau, một tập đoàn những phần tử phạm tội đã sa lưới, nhưng không tìm thấy manh mối nào về kẻ có hình xăm rồng.

Báo cáo DNA và xét nghiệm tuổi xương đã hoàn thành. Cảnh sát phát hiện, giới tính nạn nhân có thể xác định bằng rất nhiều phương pháp khoa học khác nhau, trong đó có kĩ thuật dựng lại cấu trúc DNA. Xét nghiệm tuổi xương thường được thực hiện bằng cách chụp X-quang bàn tay trái của con người. Thông qua phim X-quang quan sát độ hoàn chỉnh của các trung tâm tạo xương tại các khớp ngón tay, xương bàn tay và xương cánh tay sẽ tính được tuổi xương. Căn cứ vào tuổi xương có thể suy luận tuổi, chiều cao, cân nặng của người đó một cách tương đối chính xác.

Nạn nhân là nam giới, tuổi khoảng hai mươi, cao tầm 1m80, nặng khoảng bảy mươi cân.

Những đặc điểm trên cũng phù hợp với một trai bao: Trẻ tuổi và khỏe mạnh. Bên cạnh xu hướng ngày càng “có giá” của nữ giới, cùng với sự phóng khoáng của xã hội hiện đại, những người đàn ông làm nghề “công nhân tình dục” ngày một nhiều. Nhóm người này sống trong những góc khuất mà ánh mặt trời không bao giờ chiếu tới được. Công tác chống mại dâm của cảnh sát cũng chủ yếu nhằm vào đối tượng

nữ giới, mà quên mất sự tồn tại một nhóm nam giới với số lượng không nhỏ đang hành nghề này.

Cảnh sát tiến hành điều tra mấy chục tụ điểm giải trí cao cấp trong thành phố. Hầu như những trung tâm có dịch vụ nhạy cảm đều được "ô dù" che chắn phía sau, được các thế lực lớn và vững chắc trợ giúp. Trước khi phía cảnh sát kịp ra tay thì thông tin đã lọt đến tai những kẻ phạm pháp, do đó hiệu quả truy quét không cao. Đúng như những gì chủ tịch thành phố đã nói, trong thành phố này không có "trai bao".

Tổ chuyên án quyết định bí mật điều tra. Tô My và một số nữ cảnh sát đóng giả những phụ nữ nhà giàu, nhắm mục tiêu đến những trung tâm Massage Sauna, sàn nhảy, khách sạn và nhà nghỉ lớn nhất thành phố. Tô My đến một sàn nhảy có tên Pháo Hoa, cũng là trung tâm giải trí hàng đầu của thành phố. Để đề phòng bất trắc, giáo sư Lương để Họa Long và Bao Triển vào vai hai vệ sĩ đi theo Tô My.

Tô My khoác lên mình bộ váy trắng, tô son đỏ, trên tay cầm một chiếc sắc màu vàng ánh kim.

Bao Triển và Họa Long đều đeo kính đen, ăn mặc chỉnh tề. Họa Long cầm theo một chiếc cặp số.

Ánh đèn LED nhấp nháy trên biển quảng cáo lớn của sàn nhảy Pháo Hoa, cả tòa nhà tràn ngập trong ánh đèn sắc màu. Trước cửa tòa nhà la liệt những chiếc xe hạng sang. Đây là nơi lui tới của tầng lớp thượng lưu.

Cuộc sống về đêm của biết bao cậu ấm cô chiêu con nhà giàu có cho tới nhà quan đều bắt đầu từ đây.

Ánh đèn nhấp nháy, ba người đứng trước cửa sàn nhảy sa hoa tráng lệ, tà váy của Tô My bay theo làn gió.

“Đùi đẹp thế” – Họa Long bông đùa.

“Lần tiếp theo anh nhìn thấy đùi tôi, chính là lúc tôi cho anh một cước!” – Tô My mặt không đổi sắc, lên tiếng trả đũa.

“Ở đây liệu có mấy gã trai bao không nhỉ?” – Bao Triển nghi ngại.

“Chắc chắn có!” – Tô My quả quyết.

“Bọn thượng lưu lúc nào cũng thích làm việc hạ lưu.” Họa Long khinh khinh nói.

“Những phụ nữ ra vào chốn này, ngoài gái gọi ra, thì phần đa là các cô chiêu bà đầm, có vài vệ sĩ đi theo cũng là chuyện thường. Nhưng khi giới thiệu, các anh đừng có nói là vệ sĩ của tôi, nghe quê một cục, phải bảo là “trợ lí” biết không? Nhớ kĩ đấy, tôi là nhà thiết kế thời trang mới ở nước ngoài về. Còn nữa, khi tôi nói tiếng Anh, các anh đừng có chen vào, nếu không muốn lộ tẩy.” Tô My dặn dò kĩ lưỡng.

“Chúng ta chỉ tìm bọn trai bao có hình xăm thôi.” Họa Long đáp.

“Chị Tô My, đừng nói là kịch giả mà thật đấy nhé!” Bao Triển cười đùa.

“Cậu quản được tôi chắc!” – Tô My ngang ngạnh đáp lời.

“Cô thoáng tay vừa thôi, kinh phí phá án của chúng ta chỉ có chút đỉnh đó thôi đấy!” – Họa Long nói.

“Các em, chị đến rồi đây!” – Tô My cười một tiếng rồi bước vào.

Chương 3 Trai cấy bi

Những người đàn ông trêu hoa ghẹo liễu bị gọi là kẻ phong lưu, những người phụ nữ liếc mắt đong đưa bị coi là dâm đãng. Một bên là tài tử phong lưu đa tình, một bên là người đẹp thích bay cùng cảm giác lạ. Rất nhiều đàn ông từng nghĩ đến việc làm trai bao, cũng giống như bao cô gái lóe lên trong đầu ý niệm làm gái gọi. Thế nhưng, trai bao còn ê chề hơn gái gọi, vì họ không những phải phục những người đàn bà, mà có khi, còn cả đàn ông nữa.

Ba người tổ chuyên án tiến vào vũ trường. Nhân viên tại đó đã đứng sẵn hai hàng, cúi chào đón tiếp: “Kính chào quý khách!”

Những nhân viên đón tiếp tại vũ trường được gọi với cái tên người “lai dắt” , có nhiệm vụ chỉ dẫn khách hàng đến nơi họ cần đến. Theo phía sau sẽ có các “công chúa” và “thiếu gia” , đó là cách gọi riêng đối – với những nhân viên phục vụ tại nơi này.

Từ phía sàn chính của vũ trường vọng lại tiếng nhạc chát chúa, nhưng nhờ hệ thống cách âm rất tốt nên bên ngoài gần như không hề có động tĩnh gì. Ánh đèn sàn nhảy nhấp nháy không ngừng, khách nhảy cũng điên cuồng cuốn theo điệu nhạc. Một DJ[5] không ngừng xoay những đĩa nhạc theo tiết tấu nhanh dần. Trên bục chữ T cao hẳn lên giữa sàn, mấy cô gái ăn mặc hở hang đang say đắm trong vũ điệu bốc lửa với những tư thế khêu gợi. Gần đó, một người đẹp đang múa cột, cố gắng thể hiện hết những cảm xúc và sự quyến rũ của mình.

Tại quầy rượu, một bartender[6] vẫn miệt mài lắc những cốc đồ uống một cách điệu nghệ, thu hút ánh nhìn của không ít người xung quanh.

Ba người tổ chuyên án bước vào phòng đặt riêng.

Tô My ngồi xuống ghế, Họa Long và Bao Triển đứng hai bên, tay khoanh trước ngực.

Căn phòng được trang hoàng lộng lẫy. Một bức tường được phủ nguyên bằng một chiếc ti-vi tinh thể lỏng lớn, vô cùng choáng ngợp. Một người "lai dắt" giới thiệu với ba vị khách về mức phí tiêu dùng cơ bản đối với một phòng thế này. Một "công chúa" tiến lại bật màn hình, rồi lễ phép bưng khăn ướt ấm lại cho các khách quý. Một nữ quản lí nhìn một lượt, đoán ra Tô My.

My mới là khách chính, cô ta cúi mình hỏi han xem khách có nhu cầu gì?

Tô My không thèm trả lời, đưa tay rút ra một điếu thuốc lá của phụ nữ, một “thiếu gia” vội quỳ xuống, dâng bật lửa châm thuốc.

Họa Long nói với quản lí: “Gọi hết trai bao ở đây tới, để tiểu thư nhà ta chọn.”

Bao Triển hắng giọng, nhắc nhở Họa Long không nên tỏ ra thô lỗ quá.

Tô My nghiêng đầu nhả một làn khói trắng, rồi từ từ đáp: “Gọi mấy “giai phục vụ” ra đây hát múa vui cho ta.”

Quản lí hỏi thêm xem ba vị khách uống gì, rồi dùng bộ đàm gọi “đội giai” đã đứng đợi sẵn phía ngoài vào. Một quản lí khác dẫn “đội giai” bước vào phòng, đứng thành hàng dọc trước mặt khách. Mỗi người trong đội, đều có một vẻ đẹp riêng, ai nấy trông đều anh tuấn sáng sủa. Có người mang chút nho nhã của những “anh chú trung tuần” , có người mặt mũi non tơ như trai mới lớn, lại có người hơi ẻo lả nhưng vẫn đẹp rạng rỡ. Thấy Tô My, mọi cặp mắt đều rực sáng, những trai bao này thường ngày chỉ hay tiếp đón những quý bà quá khổ, mặt bủng da nhăn, hoặc những tên đồng tính biến thái gần như chẳng bao giờ thấy khách làng chơi nào lại đẹp lộng lẫy như thế này.

Tô My lắc đầu, tỏ vẻ thất vọng. Quản lí chiều ý khách, lại gọi thêm một nhóm khác vào.

Tô My vẫn không vừa ý, tên quản lí đành gọi hết thảy đám trai đang đứng ngoài vào một lượt, xếp thành mấy hàng chật kín phòng, để Tô My thoải mái chọn lựa.

Bao Triển đưa tay che miệng, nói thầm gì đó vào tai Tô My. Tô My gật gật đầu, cao giọng: “Ta thích đàn ông có hình xăm sau lưng.”

Họa Long được thể quát tháo: “Tên nào có hình xăm sau lưng thì ở lại, còn không thì biến hết.”

Tên quản lí và “đội giai” nhìn nhau thắc mắc, không hiểu vì sao Tô My lại thích người xăm mình.

Nhưng mỗi khách đều có sở thích riêng, họ chỉ biết tôn trọng và nghe lời. Những người “bị loại” lũ lượt kéo ra ngoài, chỉ còn lại sáu anh chàng “đạt tiêu chuẩn” còn ở lại phục vụ. Hai người quản lí cũng cúi chào, nói vài câu khách sáo rồi để lại không gian riêng cho khách.

Trong phòng đặt riêng như thế này, các công chúa và thiếu gia đều phải phục vụ khách bằng nghi thức quỳ gối, bất kể là rót trà hay dâng rượu, châm thuốc. Họ còn phải giữ cho căn phòng luôn được gọn gàng sạch sẽ, thay gạt tàn thuốc v. v… Những phòng VIP còn có quy định rất nghiêm ngặt, ví dụ như trong gạt tàn không được để quá 2 chiếc đầu lọc thuốc lá, khi châm thuốc cho khách không được bật bật lửa quá hai lần mà chưa được, không được quay lưng về phía khách, không được che khuất tầm nhìn của khác, và nhiều thứ không được khác nữa…

Bao Triển ra lệnh cho các công chúa và thiếu gia: “Ở đây tạm thời không cần các ngươi nữa, cứ ra ngoài đi.”

Một thiếu gia có phần lúng túng, trả lời: “Thưa khách quan, có phải chúng tôi phục vụ chưa chu đáo không ạ?”

“Không phải!” – Bao Triển lạnh lùng đáp.

Họa Long có phần bực dọc, quát: “Bảo bọn bay đi ra thì cứ đi ra, nói lắm thế làm gì hả? Mau ra đứng ngoài cửa đi, ở đây không cần bọn bay nữa.”

Tô My ra hiệu cho Bao Triển bo cho họ ít tiền, rồi bảo ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại ba người tổ chuyên án và sáu tên trai bao có hình xăm trên lưng.

Cả sáu kẻ ở lại đều là những tên lão làng ở chốn này. Họ bắt đầu lả lướt, dùng lời ngon tiếng ngọt khen Tô My xinh đẹp, nhưng có vẻ hôm nay họ đang khen thật lòng. Bao Triển phát hiện ra trong số bọn họ có người để móng tay dài, nhưng ngón giữa và ngón áp út đều cắt rất sạch sẽ. Xem ra, đây chính là “đặc điểm nhận dạng” của những người làm nghề này.

Một tên đề nghị mọi người chơi ném xúc xắc uống rượu. Sau ba tuần uống, không khí bắt đầu nóng lên, Tô My thua liền mấy ván, mặt đã bắt đầu ửng đỏ, tỏ ý không muốn uống nữa. Đám trai bao lên tiếng mắng yêu: “Người đẹp, nàng chơi xấu nhé!” Một tên khác nói: “Tô cô nương, nàng là vị khách đẹp nhất mà tôi từng gặp đấy! Hôm nay đúng là ngày may mắn, cho phép tôi chúc nữ thần một chén nhé!”

Tô My cũng ra trò bỡn cợt: “Đồ quỷ xứ! Người văn hoa như cậu làm tôi chết vì say mất thôi!”

Nói đoạn, Tô My giơ cao ly rượu rồi một ngụm uống cạn cả ly. Cả phòng rộn tiếng hoan hô, một tên đề nghị Tô My lên hát. Tô My chọn hai bài tủ tiếng Anh, khi cô vừa cất tiếng, cả đám trai bao liền hô hào tán thưởng. Tiếng hát của Tô My thật đẹp, khiến cho người nghe có cảm giác đê mê, Họa Long và Bao Triển cũng vỗ tay theo.

Sau một hồi, Tô My đổi sang ca khúc có tiết tấu nhanh, vừa hát vừa búng pháo tay theo nhịp.

Sáu trai bao bắt đầu vây quanh Tô My mà nhảy múa điên cuồng. Tô My đưa mình theo vũ điệu samba, váy trắng và mái tóc mượt mà vung lên theo điệu nhảy, dáng vẻ yêu kiều có thể làm rung động bất cứ trái tim người đàn ông nào trông thấy.

Tô My gào vào trong micro: “Hỡi những con dã thú của ta, còn không mau cởi áo?”

Trên người sáu tên đều có hình xăm, nhưng tuyệt nhiên không có bất cứ hình rồng nào. Điều đó khiến Họa Long và Bao Triển vô cùng thất vọng. Họ đến vũ trường để điều tra tìm kiếm kẻ có hình xăm cùng bộ với nạn nhân, nhưng giờ đã thành công cốc.

Tô My có phần thấm mệt, cô ngồi xuống nghỉ một lát. Một tên lên hát mua vui, không khí trong phòng đã sắp đến cao trào. Một tên trai trông dáng người nho nhã, ngồi lại gần bên Tô My tỉ tê, rủ nàng chơi ném xúc xắc nói thật Tô My đã hơi lâng lâng, đưa mắt dò ý kiến Họa Long và Bao Triển xem có nên “hạ cờ về phủ” hay không?

Bao Triển nghe thấy họ định chơi trò xúc xắc nói thật thì nảy ra một kế. Anh gọi tất cả đám trai đang mải miết hát hò lại, đề nghị tất cả mọi người cùng chơi trò này.

Đây là trò chơi phổ biến nhất tại các vũ trường. Cách chơi cũng vô cùng đơn giản. Mọi người cùng tung xúc xắc người thắng được phép hỏi người thua một câu, bất kể điều đó bí mật đến đâu cũng phải trả lời một cách thành thật. Họa Long và Tô My hiểu ý của Bao Triển, tỏ ý nhiệt tình tham gia. Mọi người ngồi quanh bàn trà, bắt đầu ném xúc xắc.

Sau mấy vòng, ba người của tổ chuyên án có ván thắng ván thua, đại để có những câu hỏi như sau:

Một trai bao hỏi Tô My: "Nữ thần, vòng một nàng bao nhiêu?"

Tô My không ngại ngần trả lời: "Cúp C!"

Bao Triển hỏi một trai bao: "Vũ trường này có sợ bị truy quét không?"

Tên được hỏi trả lời: "Ô che của ông chủ ở đây không phải hạng vừa đâu. Truy quét? Cảnh sát ôm súng đến, ông chủ gọi một tiếng là ra cả đại bác ấy chứ."

Họa Long hỏi tên nho nhã lại biết tiếng Anh: "Cậu kia, cậu từng tiếp vị khách biến thái nhất là như thế nào?"

Tên đó trả lời: “Một lão thương nhân già người Hồng Kông, đã bạc trắng từ tóc đến râu rồi mà còn thích được chiều như con nít! Nghĩ đến là lại mắc ói!”

Một tên quay ra hỏi Bao Triển: “Anh cũng muốn chuyển sang nghề này à?”

Bao Triển thành thật trả lời: “Cũng từng nghĩ đến, nhưng giờ cạch đến già rồi!”

Tô My mãi mới thắng được một ván, cô hỏi một tên cơ bắp: “Trong hai trợ lí này của tôi, anh thích lên giường với ai hơn?”

Tên cơ bắp chỉ vào Họa Long, bảo: “Anh ta!”

Bao Triển hỏi: “Trong hàng trai tiếp khách ở đây, nghe nói có mấy người trên lưng có xăm rồng phải không?”

Một tên trả lời: “Trong khu VIP của vũ trường này có năm “đệ nhất tay chơi” , trên lưng họ xăm năm phần của một con rồng, người có hình đầu rồng chính là anh cả.”

Bao Triển, Họa Long, Tô My liếc nhìn nhau. Bao Triển giả vờ chán, phá đám trò chơi. Tô My hiểu ý, cũng cố tình làm mặt tức giận, ném vỡ một chai rượu xuống đất, vơ đống xúc xắc quăng vào tường, quát: “Gọi ngay quản lí vào đây! Không giải quyết vụ này ta cho đập nát quán bây giờ!”

Sáu tên trai bao không rõ vì sao Tô My lại nổi cơn tam bành như thế, chỉ biết ngoan ngoãn bảo công chúa đang đứng ngoài cửa đi gọi quản lí. Một người phụ nữ, trung tuổi, mặc đồng phục, đeo biển tên, cười niềm nở, bước tới. Bà ta để mái tóc xoăn như sóng gợn, dù đã qua nửa đời người nhưng nhìn vẫn còn rất đưa tình, lả lướt trên người toát ra vẻ hấp dẫn của một người đàn bà chín chắn và nhiều kinh nghiệm. Bà ta cúi mình, hai tay đưa danh thiếp cho ba vị khách quan. Họa Long cũng đưa hai tay nhận lấy, trên danh thiếp viết mấy chữ: "Phạm Li Sa – Quản lí trưởng bộ phận phục vụ nam."

Họa Long nói: "Quản lí Phạm, tiểu thư Tô My nhà chúng tôi không hài lòng về chất lượng phục vụ."

Phạm Li Sa cười lẳng lơ, trả lời: "Xin hỏi còn chỗ nào chưa hài lòng ạ? Chúng tôi sẽ gắng hết sức đáp ứng yêu cầu."

Họa Long nói: "Tại sao không đưa chúng tôi đến khu VIP?"

Phạm Li Sa trả lời: "Khu VIP mà các vị nói phải có thẻ thành viên mới vào được ạ, và phải có hẹn trước."

Tô My lớn tiếng: "Khinh bọn ta hả? Nên mới đưa toàn quân non choẹt đến đây. Ta muốn năm "đệ nhất tay chơi"."

Bao Triển họa theo: "Tiểu thư nhà chúng ta không thiếu tiền!"

Họa Long bật nắp chiếc cặp số đưa ra trước mặt.

Phạm Li Sa. Nhìn thấy tiền cô ta gật đầu lia lịa. Sau khi tính toán xong các khoản tại phòng riêng, Phạm Li Sa đưa ba người đến phòng VIP trên tầng thượng. Thông thường những điểm kinh doanh trá hình đều có cửa bí mật, nhưng vũ trường này hoàn toàn không có chút gì là đang che giấu. Thang máy chạy thẳng lên tầng cao nhất. Sau khi băng qua đoạn hành lang dài như mê cung, cuối cùng cũng đến được khu VIP vô cùng sa hoa tráng lệ.

Phạm Li Sa giới thiệu với ba vị khách quý, giá thấp nhất cho một phòng riêng trong khu VIP là 6800 Nhân dân tệ, cộng thêm 15% phí dịch vụ, thông thường chỉ có giới thượng lưu giàu có mới dám đến nơi này. Phòng riêng được trang hoàng bằng tông màu vàng quý phái, các thiết bị như không thể sa xỉ hơn được nữa. Dưới nền phủ một lớp thảm dày, trên tường treo những bức tranh trừu tượng đáng giá, đèn treo bằng đá quý phản chiếu ánh sáng tạo ra những cung màu đủ sắc rực rỡ như cầu vồng, mỗi góc cạnh của căn phòng đều toát lên khí chất vô cùng quý tộc và vương giả.

Bốn chàng trai đẹp mê hồn trong bộ đồ tây lịch lãm được gọi đến phòng riêng. Phạm Li Sa vừa cười vừa giới thiệu: "Đây chính là bốn chàng "đệ nhất tay chơi" của chúng tôi."

"Anh tên gì?" – Tô My hỏi một người trong số đó.

"Chris." – Người được hỏi trả lời.

"Tên tiếng Hoa?" – Tô My hỏi.

"Dê Tây."

Tô My hiểu rằng, những người làm nghề này đều có "kĩ danh" của mình, dù có gặng hỏi thế nào họ cũng không bao giờ khai tên thật.

Phạm Li Sa giới thiệu từng người một. Bốn "đệ nhất tay chơi" này đều đã được đào tạo một cách chuyên nghiệp về mọi mặt để phục vụ nhu cầu của khách làng chơi, đảm bảo không ai không hài lòng.

Mỗi người trong số họ đều có những thế mạnh riêng.

Rồng Cuộn là mẫu đàn ông từng trải và chín chắn, thân hình chắc nịch pha chút hoang dã, độ tuổi đã chín muồi, có "sức chiến đấu".

Sói Lăn thuộc hàng cơ bắp, cơ thể cường tráng đặc trưng của những người yêu thể thao vận động, nước da ngăm đen trông vừa lạnh lùng vừa hấp dẫn.

Thỏ Trắng khác hoàn toàn, anh ta là mẫu "hot boy" đang được nhiều cô gái ưa chuộng, mặt búng ra sữa, nụ cười ngọt ngào, đôi mắt long lanh trông giống như vừa bước ra từ một cuốn truyện tranh của tuổi mới lớn.

“Các anh cởi áo để tôi ngắm thử xem sao.” – Tô My nói.

Phạm Li Sa gật đầu. Quần áo của các “đệ nhất tay chơi” được thiết kế riêng phục vụ “nghề”. Vừa đưa tay kéo, cả bộ đồ trên người đã tuột xuống.

Bốn người đàn ông đi lại mấy vòng khoe vẻ đẹp cơ thể. Mắt Họa Long và Bao Triển lóe sáng khi nhìn trên lưng họ đều có hình xăm, hơn thế nữa những hình này chính là bốn phần của một con rồng, chỉ còn thiếu “đuôi rồng” nữa là đủ bộ. Bao Triển đưa tay lên xem đồng hồ, kì thực đây là một chiếc máy ảnh kĩ thuật số được thiết kế riêng cho việc điều tra. Hình xăm trên người bốn “đệ nhất tay chơi” đã được ghi lại một cách bí mật.

Phạm Li Sa chỉ vào phần cơ thể phía dưới của các “tay chơi” , giới thiệu kĩ càng một lượt về kĩ thuật “cấy bi” , và những cảm giác mới lạ mà chúng mang lại.

“Mấy chàng cấy bi này ta bao hết. Đi thôi nào!” – Tô My ra vẻ hào hứng.

Phạm Li Sa cười nói: “Thực ra, chỉ cần một là đủ rồi, đảm bảo tiểu thư sẽ hài lòng.”

Họa Long hỏi: “Chỗ này chẳng phải có năm “đệ nhất tay chơi” sao?”

Cả ba người trong tổ chuyên án đều hiểu rằng bốn người này chắc chắn có liên quan đến nạn nhân vụ án.

Năm phần của hình xăm bị thiếu một, nạn nhân rất có thể chính là một trong những người thuộc nhóm này.

Phạm Li Sa trả lời: “Đúng thế! Đúng là có năm người.”

Cô ta mời vào một chàng trai trông có vẻ còn nhỏ tuổi. Cậu ta cởi đồ để lộ hình đuôi rồng trên lưng.

Chương 4 Nụ hôn băng lửa

“Cậu bé, cậu tên gì hả?” – Tô My hỏi.

Cậu bé xăm đuôi rồng giọng nói lí nhí, ấp úng trả lời: “Em… em tên… tên Đường…”

Phạm Li Sa nói chen vào: “Cậu ta tên Cá Nhảy!”

Hình xăm trên lưng cậu bé này vẫn còn tấy đỏ, chứng tỏ hình mới làm được vài ngày. Cậu bé cũng không được “cấy bi” , càng cho thấy đây chỉ là người thế thân mới tới.

Với kinh nghiệm phá án của mình, tổ chuyên án lập tức đoán ra rằng “Cá Nhảy” thực sự đã chết rồi. Nếu cái chết của cậu ta không liên

quan đến vũ trường này, thì trước sự mất tích của một "con cá nhả ra tiền" như thế, chắc chắn họ không thể không đi tìm. Thế nhưng người của vũ trường lại không hề báo cảnh sát tìm người mất tích, chứng tỏ chí ít họ cũng là người biết gì đó về vụ việc này. Tin tức về việc phát hiện những mẩu tay chân vô chủ đã lan rộng khắp nơi, khiến dư luận trong thành phố không ngừng dậy sóng, những người của vũ trường này không thể nào không hay biết. Nếu chính họ là những kẻ gây án, sau đó phân xác tẩu tán, thì khi Tô My nhất quyết đòi gặp cả năm "đệ nhất tay chơi" chắc chắn sẽ khiến họ nảy sinh nghi ngờ.

"Cả năm ta bao hết! Lên nào!" – Tô My hô lớn.

"Rất tiếc là không được. Trong khu VIP vẫn còn khách khác đã đặt trước rồi, tiểu thư chỉ được chọn một người thôi ạ!"

Ba người của tổ chuyên án rút thẻ cảnh sát, yêu cầu đưa năm tên trai bao về đồn. Cả năm không những không nghe lời, còn hô hào xung quanh. Một nhóm bảo vệ đằng đằng sát khí nhanh chóng ập tới, định dùng vũ lực chống trả. Những gã bảo vệ vũ trường thực chất đều là những tên xã hội đen mặc trên người đồng phục bảo vệ.

Tình hình vô cùng hỗn loạn, đội trưởng đội bảo vệ hét lớn: "Mau bắt ba kẻ mạo danh cảnh sát này lại cho tao, đưa hết đến đồn cảnh sát."

Mấy tên bảo vệ xông tới, Họa Long chống tay trái xuống bàn, lăng người sang bên, hai chân đá liên hoàn cước mấy tên bảo an ngã dụi

rồi lùi lại phía sau. Một nhóm bảo vệ khác nhào về hướng Bao Triển và Tô My.

Những kẻ hung thần ác bá này không hề thương hoa tiếc ngọc. Tên đội trưởng ném dùi cui điện về phía Tô My khiến cô tái mặt. Bao Triển vội ôm chặt Tô My, né sang một bên, chiếc dùi cui đập mạnh vào bức tường phía sau.

Họa Long rút súng bắn chỉ thiên, quát: “Cảnh sát đây! Tất cả đứng yên! Không ai được làm bừa.”

Sau tiếng súng inh tai, những tên bảo an mới chịu dừng lại. Rồng Cuộn không hề tỏ chút sợ hãi, nói một cách khinh bỉ: “Cảnh sát thì làm được gì? Bọn bay có biết ai là chủ nhân của vũ trường này không hả? Nói cho bọn mày sợ, phu nhân chủ tịch thành phố có góp cổ phần ở đây đấy!”

Phạm Li Sa quát nạt: “Đừng có nói bừa.”

Sau đó, cô ta cười nói với Họa Long: “Để tôi đưa họ đi cùng các anh, hợp tác hoàn thành công việc, được chứ ạ?”

Hôm đó, phía cảnh sát lục soát điều tra vũ trường cả đêm, toàn bộ hoạt động đều bị đình chỉ để chỉnh đốn.

Tại phòng nghỉ, cảnh sát tìm thấy album ảnh của năm “đệ nhất tay chơi” của khu VIP, tất cả đều là ảnh kĩ thuật số rất sắc nét. Trong đó có một số ảnh khỏa thân, với mục đích để các quý bà chọn lựa hình. Sau khi kiểm tra bằng các biện pháp kĩ thuật nghiệp vụ, cánh tay và đùi

của một trong số những “tay chơi” ở đó phù hợp với những mẩu chân tay từng tìm thấy, hình xăm cũng trùng khớp. Những người làm việc tại vũ trường cho biết, người này tên thường gọi là Cá Nhảy, là nhân vật được ưa chuộng nhất tại đây, mấy ngày trước bỗng dưng xin thôi việc và bỏ đi đâu không rõ.

Năm “đệ nhất tay chơi” trong khu VIP gồm có: Rồng Cuộn, Sói Lăn, Dê Tây, Thỏ Trắng và Cá Nhảy.

Hình xăm chính là điểm phá án mấu chốt giúp xác định danh tính nạn nhân trong vụ này – Cá Nhảy. Vụ án đã có tiến triển, công việc tiếp theo là thẩm vấn, điều tra, loại trừ và khoanh vùng kẻ tình nghi.

Tổ chuyên án lần lượt thẩm vấn năm “đệ nhất tay chơi” và Phạm Li Sa, điều tra về mạng lưới các mối quan hệ của nạn nhân.

Giáo sư Lương: “Tại sao phải để cậu bé họ Đường mạo danh Cá Nhảy?”

Phạm Li Sa: “Mấy hôm trước Cá Nhảy thực sự bỗng nhiên bỏ việc, trong khu VIP có năm “đệ nhất tay chơi” chúng tôi không thể để thiếu một người được, nên mới tuyển Tiểu Đường đến, vẫn còn chưa kịp đặt “kĩ danh” cho cậu ta. Làm nghề này ai cũng phải có “kĩ danh” riêng của mình, không dùng tên thật, nên trong lúc cấp bách đã tạm dùng tên của Cá Nhảy. Việc xăm mình cho Tiểu Đường cũng là cho thống nhất với bốn người còn lại thôi.”

Giáo sư Lương: “Sau khi bỏ việc Cá Nhảy đi đâu?”

Phạm Li Sa: “Tôi không rõ. Những người đến rồi đi ở đây rất nhiều và thường xuyên.”

Giáo sư Lương: “Hôm cậu ta bỏ việc, cô ở đâu?”

Phạm Li Sa: “Hôm đó tôi tham gia tiệc sinh nhật một người bạn, không đi làm.”

Bao Triển: “Cậu đến vũ trường này làm việc bao lâu rồi?”

Tiểu Đường: “Tôi được điều đến từ nơi khác, là chị Phạm giới thiệu tôi lên, đưa thẳng tới khu VIP phục vụ. Mấy hôm nay tôi đang chuẩn bị được đưa đi “cấy bi” , nào ngờ chưa phục vụ được khách nào vớ phải cảnh sát, đúng là đen đủi!”

Bao Triển: “Cậu mới đến hả? Tại sao lại được đưa thẳng tới khu VIP?”

Tiểu Đường: “Trước đây tôi làm ở một vũ trường khác, cũng gọi là có chút danh tiếng.”

Họa Long: “Tên gì?”

Rồng Cuộn: “Rồng Cuộn.”

Họa Long: “Tên thật?”

Rồng Cuộn: “Lưu Truyền Căn”

Họa Long: “Cái tên cũng quê gớm nhỉ! Chẳng trách mà phải đổi tên, tuổi?”

Rồng Cuộn: “35.”

Họa Long: “Quê quán?”

Rồng Cuộn: “Tôi người Hồ Bắc.”

Họa Long: “Nghề nghiệp.”

Rồng Cuộn: “Đại diện kinh doanh vũ trường Pháo Hoa.”

Họa Long: “Gì hả? Đại diện? Đại diện cho ai? Tại sao lại đi làm trai bao?”

Rồng Cuộn: “Tôi không phải trai bao.”

Họa Long: “Còn già mồm! Đã bị bắt quả tang còn chối. Cái thứ trong quần mang cấy mấy viên bi làm gì hả?”

Rồng Cuộn: “Để phục vụ vợ không được sao?”

Họa Long: “Bằng này tuổi đầu rồi còn đi làm trai bao?”

Rồng Cuộn: “Nói ra chuyện cũng dài. Cậu biết không? Mấy hôm trước tôi và một vị khách ngồi nói chuyện phiếm. Vị khách đó là một kiến trúc sư. Điều trùng hợp là chúng tôi thi đại học cùng năm 1992. Khi đó, cả nước vẫn còn thi đề chung. Tôi được 515 điểm, trượt. Người kia ở Bắc Kinh, được 497 điểm, đậu vào trường Đại học Kiến trúc xây dựng. Số phận của hai chúng tôi không ngờ khác nhau đến thế. Haizzz! Người ta giờ là kiến trúc sư còn tôi lại phải đi làm cái nghề này.”

Họa Long: “Lưu Truyền Căn, anh làm nghề này bao lâu rồi?”

Rồng Cuộn: “Hơn một năm. Trước đây làm kinh doanh, thua lỗ, trên đường thấy có quảng cáo tuyển “phục vụ nam” , thế là vào nghề.”

Họa Long: “Tuổi nhiều thế này rồi, làm nghề này có nổi không?”

Rồng Cuộn: “Thế là cậu không biết rồi. Làm nghề này của chúng tôi, đứng tuổi một chút mới được ưa chuộng. Mấy bà giàu có kia mà kiếm lũ trai trẻ, lại thấy có cảm giác loạn luân, tội lỗi. Các cậu có niêm phong cả vũ trường cũng chẳng ăn thua gì. Mấy hôm nữa “mây tan

mưa tạnh” , rồi lại mở cửa kinh doanh ấy mà.”

Họa Long: “Anh và Cá Nhảy có mâu thuẫn gì không?”

Rồng Cuộn: “Không. Cậu không biết đấy thôi, chúng tôi là anh em kết nghĩa, tình cảm rất tốt, nên chúng tôi mới xăm hình một con rồng như thế. Nhưng mà, nghe nói cậu ấy gặp chuyện gì đó rồi.”

Họa Long: “Chuyện gì?”

Rồng Cuộn: “Đây là tôi nghe Dê Tây kể thôi. Cá Nhảy trộm tiền của vũ trường rồi bỏ trốn.”

Tô My: “Cá Nhảy là người thế nào?”

Dê Tây: “Cậu ta ấy à? Rất yêu nghề, phục vụ hết mình, là “tay chơi” số một trong nhóm chúng tôi.”

Tô My: “Hết mình? Yêu nghề? Yêu đến mức nào hả?”

Dê Tây: “Cá Nhảy rất giỏi ngón nghề “nụ hôn băng lửa”. Ở những chỗ khác chỉ có “hai vòng” , riêng ở đây có chín vòng.”

Tô My: “Nụ hôn băng lửa là gì?”

Dê Tây: “Nước đá, nước lạnh, mật ong, kẹo mút, bơ, thạch trái cây, cola, rượu vang đỏ, nước cà ri, lần lượt ngậm những thứ này trong miệng rồi phục vụ khách.”

Tô My: “Phục vụ cách nào? À… hiểu rồi! Khách của Cá Nhảy có nhiều không?”

Dê Tây: “Cậu ta vừa yêu nghề vừa đẹp trai. Đứng một hàng chắc chắc mọi người sẽ chọn cậu ta rồi. Cá Nhảy cũng không quan tâm khách là phụ nữ hay đàn ông, còn sáng tạo ra trò mới tên là “dán bánh nướng” nên rất được ưa chuộng.”

Tô My: “Thế nào là “dán bánh nướng” ?”

Dê Tây: “Là một cách chơi hai nam một nữ. Cậu ta sẽ ở giữa.”

Tô My: “Thật biến thái! Cá Nhảy có mâu thuẫn với ai không?”

Dê Tây: “Đội trưởng đội bảo vệ, họ từng có lần đánh nhau.”

Tô My: “Sao cậu biết Cá Nhảy ăn trộm tiền của vũ trường?”

Dê Tây: “Đội trưởng đội bảo vệ kể với tôi. Anh ta đang bí mật điều tra vụ này.”

Giáo sư Lương: “Nào, hút điếu thuốc đi! Thu nhập của các cậu được bao nhiêu?”

Sói Lăn: “Tiếp khách, phần trăm bán rượu và đồ uống, đi khách ở ngoài, mỗi tháng chắc cũng tầm ba vạn tệ.”

Giáo sư Lương: “Thế còn Cá Nhảy?”

Sói Lăn: “Cậu ta kiếm tương đối nhiều, chắc cũng phải tầm năm vạn, nhưng trò này như đang bán mạng sống ấy, làm trai bao cũng đâu phải dễ. Thằng nào cũng khoe khoang dai sức nọ kia, toàn khoác lác.”

Giáo sư Lương: “Vất vả nhỉ!”

Sói Lăn: “Những quý bà đến vũ trường thường chỉ có hai vấn đề: Nhu cầu giường chiếu cao, hoặc là ngoại hình trông quá xấu xí. Thông thường đàn bà thường dễ nhịn chuyện giường chiếu, vì đạo đức và lương tâm mà, không như đàn ông, nên cứ thử tưởng tượng, một bà đã đến mức phải tìm trai bao thì nhu cầu phải cao chừng nào. Những người có chút nhan sắc thì chẳng khó gì để kiếm được một người đàn ông ra hồn, chẳng việc gì phải bỏ tiền đến chốn này. Nên có thể kết luận một câu, những bà đến đây, mặc dù trên người vàng ngọc rủng rỉnh, nhưng phần đa đều không lùn béo, thì cũng xấu ma chê quỷ hờn.”

Giáo sư Lương: “Xem ra các anh cũng không sung sướng gì nhỉ! Tiếp tục nói về Cá Nhảy đi.”

Sói Lăn: "Nếu chỉ phục vụ không thôi thì đã chẳng thành vấn đề. Nhưng một số bà lại thích nghe lời ngon tiếng ngọt, thích được khen, được cưng nựng như công chúa cơ, mới nghĩ đã thấy buồn nôn. Nhưng Cá Nhảy rất thông minh, miệng lại ngọt như mía lùi, các bà đưa ra ngoài ăn uống cậu ta còn giành trả tiền, thỉnh thoảng lại tặng quà mấy bả, khiến mấy bả có cảm giác đang được yêu một cách bình đẳng, và nghĩ rằng mình có sức hấp dẫn riêng, đã chinh phục được người trai trẻ này."

Giáo sư Lương: "Phạm Li Sa, đội trưởng đội bảo an và Cá Nhảy có quan hệ như thế nào?"

Sói Lăn: "Chị Phạm tốt nghiệp trường có tiếng, tố chất tao nhã, được vũ trường mời đến làm việc. Chị ấy đối xử với chúng tôi rất tốt. Đội trưởng đội bảo an là dân xã hội đen, không ai ở đó dám động đến. Hắn ta ức hiếp không trừ một ai, còn tự mình làm luật, chúng tôi hàng tháng đều phải có phong bì riêng cho hắn mới được yên thân."

Bao Triển: "Trước đây anh làm nghề gì?"

Thỏ Trắng: "Trước đây tôi hát trong vũ trường, chủ yếu hát thể loại như của Dick and Cowboy[7] , thực sự tôi cũng chẳng thích thú gì cái nghề bây giờ. Ngày đó thật "tuyệt" có những nữ ca sỹ mặc áo dài Thượng Hải hát những bài nhạc vàng. Cứ nghĩ lại thời đấy mà thèm. Trong vũ trường cũng chẳng ồn ào như giờ, không tệ nạn, không ma túy, không trai bao gái gọi. Còn bây giờ, bước lên sân khấu là lột đồ khoe thân, tôi cũng chẳng cất giọng mà hát nổi nữa. Bên dưới thì nào anh Trương, anh Lý, anh Trần, anh Triệu không ngừng chúc rượu.

Anh Trương thưởng một chai, anh Lý không chịu kém gọi lại thưởng hai chai, rồi cứ thế anh Trần lên mặt thưởng ba chai, cứ phải nghe lời, cứ phải uống, bao nhiêu cặp mắt nhìn vào, không uống thì đắc tội, làm mất mặt các đại ca thì chỉ có đợi mà bó giò bó cẳng."

Bao Triển: "Trước đây Cá Nhảy làm nghề gì?"

Thỏ Trắng: "Tôi cũng chẳng rõ. Cậu ta là hàng trai bao thiên bẩm. Tôi chỉ mong các anh làm sao đóng luôn cửa cái vũ trường đó cho xong, những nơi thối nát chướng khí như thế đáng phải đập lâu rồi, sau này tôi thà đi hát rong cũng không muốn làm cái nghề dơ bẩn này nữa."

Bao Triển: "Đội trưởng đội bảo an và Cá Nhảy đánh nhau vì chuyện gì?"

Thỏ Trắng: "Cá Nhảy kiếm nhiều nhất hội, nên đội trưởng đội bảo an hay tìm cậu ta gây khó dễ, có lần đã ẩu đả một trận rồi, đám chân tay của đội bảo an dần cho Cá Nhảy một trận xưng húp mặt mày. Cũng may có chị Phạm ra can ngăn, từ đó hai bên nảy sinh mâu thuẫn."

Bao Triển: "Tại sao Cá Nhảy lại bỏ việc?"

Thỏ Trắng: "Nghe nói cậu ta không nói gì mà tự ý bỏ đi, còn ăn trộm một lượng tiền trong két của vũ trường cùng một số giấy tờ thanh toán. Vũ trường giao cho đội trưởng đội bảo an phải tìm được cậu ta. Vốn vẫn định báo cảnh sát, nhưng vì những giấy tờ thanh toán kia

có liên quan đến mua bán dâm, số tiền mất cũng không nhiều, báo cảnh sát chẳng hóa mồi lửa tự thiêu, nên đành nói cậu ta bỏ việc cho êm chuyện."

Cảnh sát cho gọi đội trưởng đội bảo an đến làm việc. Hắn là một kẻ rất ư ngông cuồng bá đạo, tự xưng trong giới xã hội đen và quan trường đều có người quen biết, đến cục trưởng cục cảnh sát cũng chẳng dám động đến một sợi lông chân. Về vụ mất cắp liên quan đến Cá Nhảy, đội trưởng đội bảo an cho biết chỉ có người trong vũ trường mới được phép vào phòng tài vụ, cửa và két sắt đều bị cạy mở, hiện trường mất cắp tìm thấy dấu giày của Cá Nhảy, và cũng từ khi đó không còn thấy cậu ta trở lại làm việc nữa.

Tổ chuyên án sau khi thẩm vấn lập tức mở cuộc họp phân tích tình hình vụ án. Chủ tịch thành phố, phó chủ tịch thành phố, các lãnh đạo cảnh sát địa phương đều được mời đến dự.

Bao Triển nói: "Trong những người đã thẩm vấn, nhất định có kẻ đang nói dối."

Giáo sư Lương tán đồng ý kiến: "Đúng thế. Hung thủ chính là một trong số họ."

Chương 5 Phố đèn màu

Sau cơn mưa, cả công viên chỉ lác đác vài người đi dạo, những nhành liễu rủ xuống đung đưa trước gió. Đầu đường có người đang nướng

thịt cừu, những miếng sườn nằm trên vỉ nướng bốc lên mùi thơm nức mũi, mấy hòn than củi trong chậu sắt rực lên từng hồi. Một đống lớn than dự trữ chất bên cạnh bụi hoa ngâu đỏ, bên trên đậy một lớp bạt chống nước.

Năm "đệ nhất tay chơi" ngồi uống bia tại quán nướng ngoài trời này, vừa ăn vừa tán chuyện. Nóng nực, họ cởi bỏ lớp áo, để ra hình xăm trên lưng.

Cá Nhảy nâng cốc, nhưng trong lòng có gì đó bất an, cảm giác hình như mình từng nhìn thấy cảnh này ở đâu đó.

Cậu ta không thể ngờ được, chỉ vài ngày sau thôi, ngay cạnh chỗ đang ngồi, đùi của mình sẽ bị một kẻ lang thang mang nướng tái rồi gặm chơi. Tay trái cậu ta sẽ nằm ở phía Tây thành phố, còn tay phải sẽ đi về phương Bắc.

"Khách hôm qua cho chú mày bao nhiêu?" – Thỏ Trắng hỏi.

"Mụ già đó kẹt không tưởng nổi, đúng là mệt bã người mà chẳng được bao." – Dê Tây đáp, rồi nói tiếp: "Mụ còn bảo lần sau phải bảo cả năm anh em ta phục vụ đấy."

"Sức đến đâu mà dám một lần đòi cả năm." – Cá Nhảy nói mỉa.

"Trừ khi là sức trâu sức ngựa, còn nhớ lần trước có đoàn khách Nga đến thăm…" – Thỏ Trắng đang nói thì Dê Tây chen vào: "Đừng nhắc

vụ đấy nữa, đúng là ác mộng, chẳng khác nào đánh vật thông đêm, lại còn không được cho nghỉ. Sau vụ đấy tao dưỡng thương hai ngày liền mà không lại sức, cả người cứ rão ra."

Sói Lăn cũng bức xúc không kém: "Đã thế còn chẳng thơm tho gì, mẹ kiếp, cứ như là bị cưỡng bức không bằng."

Cá Nhảy bông đùa mấy câu xoa dịu không khí: "Không phải là đệ đây chê gì ngựa nhà mình, nhưng mà đúng là lũ ngựa tây không phải ai cũng thuần phục nổi."

Rồng Cuộn ra dáng anh cả, lắc đầu nói: "Ngoài Cá Nhảy ra, mấy chú mày đều chưa tiếp các bà phu nhân nhà quan lớn khoản ấy mới gọi là hổ đói."

Cá Nhảy ôm vai gật đầu: "Chuẩn! Mấy bà vợ quan lớn đúng là như hổ nhốt chuồng bỏ đói lâu năm ấy."

Hai cánh tay của Cá Nhảy được tìm thấy cách nhau không dưới một cây số. Trong vụ này, cảnh sát địa phương chủ yếu đặt mục tiêu tìm ra hung thủ, còn nguyên nhân cái chết thì chưa thể làm rõ được. Tổ chuyên án quyết định thay đổi phương án điều tra sang tìm kiếm kẻ tình nghi gây ra vụ chặt xác phi tang, và trọng điểm điều tra vụ án mất cắp tại vũ trường.

Những kĩ năng điều tra phá án mà ta hay xem trên ti vi và tiểu thuyết rất khó vận dụng vào tình hình thực tế. Chỉ một câu nói đơn giản

trên bản tin như “qua kết quả điều tra của phía cảnh sát” , đằng sau đó không biết án chứa bao nhiêu nỗi vất vả và nguy hiểm mà các chiến sĩ đã gặp phải.

Để thu được các chứng cứ có sức thuyết phục, một lực lượng lớn cảnh sát địa phương đã được huy động.

Họ phải điều tra toàn bộ các mối quan hệ của Cá Nhảy trong vũ trường, xác thực khẩu cung của từng người, thậm chí còn phải đến điều tra tại quê nạn nhân ở một vùng khác cách thành phố này rất xa… Tất cả các đầu mối đều chĩa vào đội trưởng đội bảo an.

Quản lí tài vụ của vũ trường cho biết, họ bị mất khoảng ba vạn tệ và hơn mười nghìn đô la tiền mặt cùng một cuốn hóa đơn.

Một bảo an tự đi tuần tra vào sáng sớm phát hiện cửa phòng tài vụ bị cạy mở, lập tức báo cáo tình hình với đội trưởng. Đội trưởng bảo anh ta đi thông báo với cấp trên. Điều đó chứng tỏ, khi phát hiện vụ việc, tại hiện trường chỉ có một mình đội trưởng đội bảo an.

Đó là điểm vô cùng khả nghi, khiến phía cảnh sát không thể không lưu tâm đến. Tô My tìm ra một đầu mối vô cùng quan trọng, sau khi vụ mất trộm xảy ra, đội trưởng đội bảo an từng đến ngân hàng đổi đô la Mỹ.

Mặc dù các chứng cứ đều rất hợp lí, nhưng trong quá trình thẩm vấn, đội trưởng đội bảo an vẫn vô cùng ngông cuồng, ngoan cố đến cùng, nhất quyết không khai nguồn gốc số tiền đó. Cảnh sát địa phương quyết định dùng biện pháp mạnh. Sau một hồi tra khảo, tên đội

trưởng đội bảo an ôm mặt khai nhận hành vi phạm tội của mình.

Khi đứng một mình tại hiện trường vụ mất cắp, cả cửa phòng tài vụ và cửa két sắt đều đã bị bật mở. Đội trưởng đội bảo an phát hiện trong két sắt vẫn còn sót lại một cục tiền đô. Lòng tham nổi lên, và cho rằng số tiền này rồi cũng sẽ được đổ lên đầu kẻ trộm, nên đã “tiện tay” nhón vào túi mình.

Cảnh sát cho rằng đội trưởng đội bảo an đang nói dối. Nếu là kẻ trộm, chắc chắn không thể nào để lại một số tiền đô ngon lành như thế. Chỉ có một khả năng, do mâu thuẫn với Cá Nhảy, đội trưởng đội bảo an giết nạn nhân, chặt xác phi tang, rồi dựng lên vụ trộm cắp để ngụy tạo chứng cứ hòng thoát tội.

Cảnh sát tra khảo mạnh tay hơn nữa. Đội trưởng đội bảo an nhừ đòn, nằm thoi thóp, nhưng vẫn ngoan cố, chỉ khai nhận nguyên như lúc đầu.

Vụ án kéo dài mãi chưa được giải quyết, Chủ tịch thành phố mấy lần đích thân đến hỏi thăm tình hình.

Mỗi cuộc họp phân tích vụ án ông đều có mặt và phát biểu ý kiến. Cả Chủ tịch thành phố và công an địa phương đều tin rằng vụ này là do đội trưởng đội bảo an gây ra. Mấy hôm sau, đội trưởng đội bảo an đã khai nhận toàn bộ quá trình gây án và tẩu tán thi thể.

Tổ chuyên án cảm thấy vụ việc này có gì đó không thỏa đáng. Các điểm nghi vấn vẫn còn rất nhiều, phần thân và đầu của nạn nhân vẫn chưa được tìm thấy, rõ ràng đội trưởng đội bảo an đang sợ đòn mà nhận tội.

Theo khẩu cung của đội trưởng đội bảo an, hắn có một người bạn làm ở xưởng luyện thép, phần thân nạn nhân đã bị quẳng vào lò nung cho tan chảy rồi.

Chủ tịch thành phố lấy lí do kết thúc vụ án lệnh cho cảnh sát địa phương cảm ơn và hủy yêu cầu trợ giúp phá án, buộc tổ chuyên án phải rút khỏi vụ việc.

Thế nhưng "thỉnh thần dễ, tiễn thần khó" , tổ chuyên án không đồng ý bỏ dở vụ việc, còn thẳng thắn hỏi Chủ tịch thành phố vì sao lại cố ý làm thành vụ án oan. Phó chủ tịch ở giữa phải chịu áp lực rất lớn, đành đưa ra phương án điều đình, Chủ tịch thành phố đồng ý để tổ chuyên án ở lại thêm một tuần làm công tác "dọn dẹp" sau vụ án, một tuần sau nhất định phải rút lui.

Tổ chuyên án bí mật mở cuộc họp.

"Thời gian của chúng ta không còn nhiều, chỉ đúng một tuần thôi." – Giáo sư Lương trầm ngâm nói.

"Đội trưởng đội bảo an sắp bị tra khảo đến chết, lời khai thì rõ ràng có hàng trăm lỗ hổng, chúng ta nên báo cáo việc này lên Bộ công

an.” – Tô My bức xúc.

Bao Triển: “Mọi người còn nhớ không? Rồng Cuộn từng có lần buột miệng nói người đứng sau vũ trường Pháo Hoa này chính là phu nhân Chủ tịch thành phố.”

Tô My: “Tất nhiên là nhớ rồi, lúc đó Phạm Li Sa còn lập tức ngắt lời không cho hắn nói tiếp.”

Họa Long: “Điều đó thì chẳng có gì là lạ. Ở con phố ấy, không chỉ có những vũ trường, mà những trung tâm mát-xa, những khu vui chơi giải trí, các khách sạn lớn, quán karaoke, đều có người nhà quan đứng sau đỡ hết. Nhưng đó đâu phải là lí do để Chủ tịch thành phố phải dựng một vụ án oan như thế.”

Giáo sư Lương: “Lập tức điều tra vợ Chủ tịch thành phố. Việc này phải hết sức bí mật, đừng để ai biết mà đánh rắn động cỏ.”

Tô My bí mật điều tra hành tung của vợ Chủ tịch thành phố mấy ngày trước khi xảy ra vụ trộm, quả thực đã lần ra một đầu mối vô cùng quan trọng. Hôm xảy ra vụ mất trộm chính là sinh nhật của vợ Chủ tịch. Phó chủ tịch thành phố bí mật cung cấp đầu mối cho tổ chuyên án. Vợ Chủ tịch thành phố là người vô cùng tham lam.

Trong một năm ngoài sinh nhật dương lịch ra, bà ta còn tổ chức cả sinh nhật âm lịch, chủ yếu nhằm mục đích kiếm tiền.

Hôm tổ chức tiệc sinh nhật, rất nhiều khách quý được mời đến. Sau khi tiệc tàn, bà ta cùng hai người phụ nữ khác vào nghỉ tại phòng VIP của một khách sạn sa hoa nhất thành phố. Hai người phụ nữ kia là vợ của Cục trưởng cục tài chính thành phố và Phó chủ nhiệm ban quản lí, tổng hợp cục ngoại thương thành phố.

Giáo sư Lương suy luận: "Nếu đoán không lầm, thì bữa tiệc sinh nhật mà Phạm Li Sa tham gia, rất có thể chính là sinh nhật vợ Chủ tịch thành phố."

Họa Long có vẻ chưa hiểu: "Nhưng điều đó có liên quan gì đến Cá Nhảy? Hai vụ việc này có liên quan gì đến nhau?"

Bao Triển nói: "Vợ Chủ tịch thành phố mở tiệc sinh nhật, Phạm Li Sa tất nhiên phải đi tặng quà rồi."

Giáo sư Lương hỏi: "Tặng quà gì mới thích hợp?"

Tô My hào hứng lên tiếng: "Đến lúc cháu thể hiện rồi đây."

Tô My dùng kĩ thuật máy tính, thông qua trang mạng đặt phòng trực tuyến của khách sạn, đột nhập vào hệ thống máy chủ, tìm kiếm đoạn ghi hình tại khách sạn trong ngày diễn ra bữa tiệc sinh nhật. Trên màn hình hiển thị, tối đó cả Phạm Li Sa và Cá Nhảy đều đến khách sạn.

Nhưng sau đó, không còn thấy Cá Nhảy đi ra khỏi khách sạn này nữa.

Phạm Li Sa đưa một trai bao đến gặp vợ Chủ tịch thành phố, rất hiển nhiên, ngoài việc tặng tiền, còn thêm một cách hối lộ "đặc biệt" và thực dụng khác. Cá Nhảy, chính là món quà sinh nhật đáng giá!

Phương thức hối lộ "đặc biệt" này đã không còn dừng lại ở phạm trù đạo đức, mà đã có những ảnh hưởng không nhỏ đến xã hội, thế nhưng trong luật pháp nhiều nước đều chưa thấy có quy định về vấn đề này. Trao đổi quyền – sắc cũng không khác gì trao đổi quyền – tiền. Điều đó đã trở thành một hình thức đổ trác ngang nhiên giữa công quyền và tư lợi.

Tại một thành phố phía Nam của Trung Quốc, một Cục trưởng họ Nữ, do dính vào vụ việc mua bán chức quan, bao che tụ điểm mua bán dâm và nhận hối lộ, bị phán 15 năm tù. Hành vi tham ô nhận hối lộ của bà ta không có gì là mới, nhưng điều khiến mọi người kinh ngạc là người phụ nữ này từng nhiều lần nhận hối lộ bằng con đường giường chiếu.

Một quan chức tại một vùng phía Bắc Trung Quốc thường có câu cửa miệng mỗi khi uống rượu mời là: "Đi nào! Đi bắn pháo thôi!"

Buổi tối diễn ra tiệc sinh nhật, Phạm Li Sa lấy chìa khóa vợ Chủ tịch đã để sẵn tại lễ tân khách sạn, Cá Nhảy đi theo Phạm Li Sa vào phòng VIP đã đặt trước.

Phòng VIP rất rộng, bài trí sa hoa, có hai phòng ngủ một chính một phụ, mỗi phòng đều có nhà vệ sinh riêng, ngoài ra còn có phòng giải trí, phòng khách. Phạm Li Sa dặn dò Cá Nhảy, lát nữa sẽ có khách đặc biệt, phải phục vụ tận tình, không được để khách phật ý.

Phạm Li Sa gọi nhân viên khách sạn, lấy cho mình một chiếc hộp giấy lớn, loại dùng đựng tủ lạnh, đặt ngang trên bàn trà tại phòng khách.

Cá Nhảy không hiểu gì, quay sang hỏi: "Chị Phạm, cái thùng này để làm gì?"

Phạm Li Sa giọng lạnh ngắt: "Cởi đồ, nằm vào trong, không được lên tiếng nghe chưa."

Chàng trai tuấn tú ngoan ngoãn nằm vào trong hộp giấy, trên cổ thắt một chiếc nơ, cậu ta chính là món quà sinh nhật đặc biệt.

Cá Nhảy nhắm mắt lại, trong lòng suy nghĩ: "Tôi là một món đồ sao? Tôi là thứ đồ gì thế này?"

Cá Nhảy làm trai bao không có lí do gì đặc biệt, cũng giống như rất nhiều chàng trai khác làm nghề này, chỉ đơn giản là muốn làm thì làm thôi. Trước khi bước chân vào nghề, cậu ta là một thợ làm đầu, tóc nhuộm vàng, đeo khuyên tai, mặc những bộ đồ kiểu Hàn rẻ tiền.

Những ngày tháng ấy, cậu thích bàn luận những vấn đề nhẹ nhàng và lãng mạn. Mỗi khi có khách, cậu vừa làm đầu vừa buôn chuyện với đồng nghiệp bên cạnh về nhạc Rock, về cà phê, thỉnh thoảng lại "tung chưởng" khoác lác vài câu cho vui miệng.

Cá Nhảy nói: “Ban nhạc đấy để âm treble[8] nhỏ xuống khoảng một phần nghìn thôi là đẹp.”

Một thợ cắt tóc bên cạnh nhún vai: “Ông bạn nói quá chuẩn, lát đi StarBucks không?”

Cá Nhảy hào hứng: “Tôi chỉ uống Blue Mountain[9] thôi, cảm giác như một nụ hôn ngọt ngào, làm cả người mình tan chảy theo ấy.”

“Tôi thì chỉ thích Cappuccino[10] thôi” – Người bạn nói.

Đôi lúc, khách hàng cũng hòa cùng câu chuyện, hỏi Cá Nhảy có biết khiêu vũ không?

Cậu đáp: “Poping thì không, nhưng biết tí chút dòng Disco cổ điển.”

Nếu có khách nào hỏi cậu thường đọc loại sách gì? Có đọc cuốn tiểu thuyết “On The Road” , của Mĩ không? Nếu trả lời là chưa đọc, thì thấy mình thật thiển cận, cậu đành ra vẻ nguy hiểm, trả lời: “Rất tiếc, bản tiếng Anh tôi chưa được đọc.”

Một lần nọ, có vị khách nữ đưa cho cậu một tấm danh thiếp, trên đó có ghi chức vụ “quản lí trưởng bộ phận phục vụ nam vũ trường Phá Hoa”.

Vị khách đó không ai khác chính là Phạm Li Sa.

Sau đó, Cá Nhảy chủ động bỏ việc ở tiệm làm đầu, đến vũ trường, và trở thành một trai bao chuyên nghiệp. Khi phỏng vấn, trong lòng cậu cũng rất hồi hộp. Cậu biết mình sẽ làm công việc gì, nhưng sự cám dỗ của con đường này quá lớn. Cậu nghĩ một cách giản đơn, rằng nghề này chỉ cần lên giường với khách nữ là được.

Phạm Li Sa là người dễ gây thiện cảm. Cô ta thẳng thắn nói rằng, đôi khi sẽ có cả những khách nam. Những người đàn ông đến tìm trai bao cũng có hai loại: 1 và 0.

Cá Nhảy gật gật đầu. Có lẽ, trong lòng cậu cũng không bài xích nam giới, thậm chí có chút tò mò.

Phạm Li Sa nói: “Đưa tay đây, thè lưỡi ra.”

Cá Nhảy có phần ngượng ngùng, nhưng vẫn nghe lời làm theo. Cậu có đôi tay rất đẹp, lưỡi dài hơn những người bình thường khác. Điều đó khiến Phạm Li Sa có vẻ hài lòng. Cô ta dặn dò cậu phải cắt móng tay ít nhất là ngón giữa và ngón áp út, để tránh làm khách bị thương. Nếu không chỉ có chờ ăn đòn.

Phạm Li Sa tự tin nhìn cậu nói: “Tôi sẽ huấn luyện cậu thành tay chơi số một ở đây. Mỗi lần xuất hiện, cậu phải lập tức làm chủ cuộc chơi, nghe chưa?”

Phạm Li Sa phả một hơi thuốc lên mặt Cá Nhảy, rồi nhìn cậu ta một lượt từ trên xuống dưới. Bấy giờ đang giữa mùa đông, Phạm Li Sa mặc một chiếc váy da bó sát, ngồi trên ghế xoay, ánh mắt mời gọi, trông giống như nàng Rei Saijou trong những cuốn phim nhạy cảm của Nhật Bản.

Đứng trước người đẹp, Cá Nhảy có phần ngượng ngùng về những phản ứng cơ thể của mình.

Phạm Li Sa cười hỏi: “Cậu kinh nghiệm đến mức nào rồi? Hiểu về cơ thể phụ nữ đến đâu?”

Cá Nhảy trả lời: “Cũng bình thường thôi ạ.”

Phạm Li Sa cười tình tứ, đôi mắt sáng lên, những nếp nhăn cuối mắt làm gương mặt cô ta thêm vẻ cuốn hút của một người đàn bà từng trải. Dập điếu thuốc vào gạt tàn, Phạm Li Sa đưa ngón tay với Cá Nhảy lại gần. Cá Nhảy hơi do dự, nhưng rồi cũng ngoan ngoãn bước tới.

Mỗi người phụ nữ đều phải có hai lần trinh trắng, một lần là về tâm hồn, một lần là về thể xác. Đàn ông cũng vậy.

Kể từ đó, Cá Nhảy cắt móng tay, khổ luyện các “kĩ thuật” để hành nghề. Một lần, cậu nói chuyện cùng một kĩ nữ cũng làm việc ở đây. Trên eo người kĩ nữ thường thắt một sợi chỉ hồng, đôi khi trên đó treo một miếng ngọc bội nhỏ.

“Tại sao lại phải đeo sợi chỉ hồng làm gì?” – Cá Nhảy tò mò hỏi.

"Anh không biết thật hả?" Cô gái ngừng lại giây lát, vặn lại.

Những khách làng chơi thường xuyên sẽ phát hiện ra những cô gái làm nghề này thường thắt sợi chỉ hồng quanh eo, một mặt để làm bùa may mắn, tránh hung, mặt khác đây chính là thứ duy nhất mà họ giữ lại trên người. Có thể hiểu một cách đơn giản rằng, họ không muốn mình trần truồng không còn gì trước mặt người khác, cho dù chỉ còn lại một sợi chỉ nhỏ, thì đó cũng là vớt vát lại liêm sỉ và sự tôn nghiêm cuối cùng cho họ. Rất nhiều gái bao từ chối việc hôn khách, ngoài lí do mùi hôi khoang miệng ra, có lẽ chỉ có thể dùng tâm lí hướng đến tình yêu của người phụ nữ để giải thích. Với họ, nụ hôn là thứ thiêng liêng nhất đại diện cho tình yêu đôi lứa.

Người kĩ nữ vẫn còn nụ hôn, còn sợi chỉ hồng để giữ lại cho mình, thế còn những người như Cá Nhảy thì sao?

Đôi khi tiếp khách gặp phải những người có sở thích quái gở, điều đó khiến Cá Nhảy dần dà vứt bỏ hoàn toàn sở thích bàn luận những câu chuyện nhẹ nhàng và lãng mạn. Cậu trở thành người nổi nhất của vũ trường, đó là lí do Phạm Li Sa chọn cậu ta làm quà sinh nhật cho vợ Chủ tịch thành phố. Đêm đó, vợ Chủ tịch thành phố đưa hai người phụ nữ khác cùng đến, cả ba đã say ngà ngà. Khi Phạm Li Sa mở "hộp quà" trên bàn, ba người phụ nữ mắt sáng rực, nhìn món quà trần trụi trong hộp, hơi men cũng vì thế bớt đi nửa phần.

Phạm Li Sa cất giọng ngọt xớt: "Chúc bà chị sinh nhật vui vẻ! Bà chị thấy món quà này thế nào?"

Vợ Chủ tịch thành phố nấc lên một tiếng vì no, cảm thán: "Ái chà! Đêm nay phải thức trắng rồi đây! Li Sa, cô cũng đừng về nữa, ở đây

với chúng tôi luôn đi.”

Ba người phụ nữ dù đã có hơi men, nhưng vẫn không để lộ thân phận thật của mình. Phạm Li Sa đành giới thiệu từng người một với Cá Nhảy.

Trước tiên là vợ của Cục trưởng cục tài chính thành phố. Phạm Li Sa bảo cậu kêu bằng chị Tửu. Người đàn bà ngoài ngũ tuần nghe vậy thì cất giọng thảo mai, nói: “Cứ gọi bằng Tiểu Tửu là được rồi mà!”

Cá Nhảy mới nghe đến đó đã nổi cả da gà.

Phó chủ nhiệm ban quản lí tổng hợp cục ngoại thương thành phố đưa tay tự giới thiệu: “Chào cậu bé, chị là Ngâm Thanh.”

Ba người đàn bà cộng vào đến hơn 150 tuổi. Chồng họ đều là những quan lớn, nuôi bà hai, em ba, ba người vợ già lâu ngày như cây khô đói khát. Đêm ấy, chính là ngày họ được hồi sinh một cách điên cuồng. Đây là lần đầu tiên Tiểu Tửu và Ngâm Thanh tham gia trò chơi này nên cả hai có phần dè dặt. Nhưng một chút hơi men đã xóa đi tất cả, chỉ còn lại ham muốn bấy lâu trỗi dậy trong lòng.

“Các chị đừng ngại, cứ thử xem!” – Phạm Li Sa cổ vũ.

Ngâm Thanh và Tiểu Tửu tiến lại gần, Cá Nhảy gồng người làm nổi lên lớp cơ ngực săn chắc, khiến cả hai vô cùng hứng thú.

Vợ Chủ tịch thành phố lạnh lùng tiến lại, nắm tay Cá Nhảy đặt lên ngực mình, rồi giả bộ hét lên “đồ sở khanh” , sau đó tát yêu cậu một cái. Ba người đàn bà còn lại thấy thế bật cười khanh khách. Vợ Chủ tịch thành phố “hô hào” chị em bắt kẻ xấu, Cá Nhảy quay người chạy quanh căn phòng, rồi chạy vào phòng ngủ. Tiểu Tửu và Ngâm Thanh rượt theo một cách vui vẻ, Cá Nhảy bỗng nhiên dừng lại, quay người ôm chầm lấy cả hai. Tiểu Tửu như một thiếu nữ yếu đuối, ngả vào lòng người đàn ông cao lớn trước mặt, trách yêu: “Đồ quỷ sứ! Quỷ sứ!”

Ngâm Thanh mắt liếc đưa tình, rồi quàng tay qua cổ Cá Nhảy. Cả nhóm đổ nhào lên giường. Phạm Li Sa đã xé sẵn một hộp bao cao su đặt trên bàn, bên cạnh là rượu vang đỏ, đá viên, kẹo mút và một hộp Viagra.

Sau mấy tiếng đồng hồ, mười gói bao cao su đã chỉ còn lại vài cái. Để duy trì phong độ, Cá Nhảy đã phải uống đến viên Viagra thứ ba. Loại viên nén màu xanh này mỗi ngày chỉ được dùng một viên. Nhưng để đủ sức phục vụ ba vị khách quan trọng này, cậu ta đành phải cố. Cuối cùng, ba người họ cũng thỏa mãn, còn Cá Nhảy đã rút hết sức phục vụ, giờ người nhão như bún, nằm vật ở một góc giường trong phòng ngủ phụ, đến đứng dậy cũng không còn đủ sức nữa.

Sau hồi nghỉ ngơi, Tiểu Tửu tiến lại gần, lấy một viên nén màu xanh trên bàn nhét vào miệng Cá Nhảy. Cậu ta chỉ muốn nhổ đi nhưng lại không dám. Cậu “a” lên một tiếng, nuốt chửng viên “thần dược” mà giờ là “độc dược” vào bụng.

Tiểu Tửu thì thầm vào tai cậu: “Pháp luật không có quy định về việc phụ nữ cưỡng hiếp đàn ông đâu!”

Cá Nhảy thều thào đáp: “Không được đâu. Tôi hết sức rồi. Nếu cố nữa sẽ mất mạng mất. Hự! Bà đúng là đồ…!”

Chưa nói xong câu, miệng cậu đã bị bịt lại bằng một nụ hôn không lấy gì làm vui sướng.

Ở rất nhiều thành phố lớn, có những câu chuyện về việc mấy bà “đói khát” hành một trai bao đến chết. Cái chết của họ là do sức cùng lực kiệt, cạn hết dương khí. Hiện tượng này đều được ghi chép trong các sách hướng dẫn chuyện phòng the, hay sách trung y dược, và cả trong những câu chuyện truyền khẩu dân gian nữa. Nó không chỉ bao gồm việc mất mạng do sốc trong quá trình hành sự, mà còn có cả kiệt sức mà chết sau đó.

Trong cuốn “Kim Bình Mai” nổi tiếng về lĩnh vực này, nhân vật Tây Môn Khánh đã chết chính do kiệt sức.

Thấy Cá Nhảy tắt thở, bốn người đàn bà trong căn phòng sang trọng bỗng trở lên hoang mang lo sợ. Phạm Li Sa định báo cảnh sát, nhưng nghĩ một hồi lại thấy không thỏa.

Vợ Chủ tịch thành phố, vợ Cục trưởng cục tài chính, Phó chủ nhiệm ban quản lí tổng hợp cục ngoại thương, cả ba đều là người có địa vị trong xã hội, nếu giao cho cảnh sát xử lí vụ này, bao nhiêu danh tiếng sẽ đổ xuống sông xuống biển. Câu chuyện ấy rồi sẽ trở thành trò

cười khắp ngõ phố. Đó là chưa kể đến Chủ tịch thành phố và Cục trưởng cục tài chính sẽ bị liên lụy, tiền đồ phía trước coi như đi vào ngõ cụt.

Vợ Chủ tịch thành phố hỏi: “Cô đưa cậu ta đến, có ai biết không?”

“Không. Chuyện tày đình thế này làm sao có thể để người khác biết được.” – Phạm Li Sa trả lời.

Mấy người đàn bà sợ sự việc bại lộ, ảnh hưởng danh vọng cả đời, nên bàn bạc quyết định tẩu tán thi thể, xóa dấu vết. Phạm Li Sa định gọi mấy người của vũ trường đến giúp một tay, nhưng bị ba người còn lại ngăn cản. Chuyện lớn như thế này càng ít người biết càng tốt. Mặc dù chặt xác là một việc vô cùng dã man, nhưng họ cũng không sợ bằng việc chồng mình mất chức. Từng người một tìm trong xe của mình các dụng cụ cần thiết. Họ lôi xác Cá Nhảy vào nhà vệ sinh của phòng VIP, dùng cưa cắt rời hai cánh tay và một cẳng chân cậu ta. Bốn người họ đều tham gia vào quá trình này, như thể họ đã ngồi trên cùng một chiếc thuyền, cấu thành quan hệ đồng phạm.

Vợ Chủ tịch Tiểu Tửu, Ngâm Thanh đều hứa sau khi giải quyết vụ việc, sẽ cho Phạm Li Sa một số tiền lớn.

Phạm Li Sa nghe sự sắp xếp của họ. Mấy người khiêng phần thân bỏ vào thùng giấy, cáng ra xe của Phạm Li Sa.

Phạm Li Sa đưa cái xác về gian nồi hơi nằm phía sau phòng hậu cần của vũ trường, đổ xăng đốt xác, phi tang. Lúc đó đang giữa hè, lại vào

ban đêm, gian nồi hơi không dùng đến, nên suốt quá trình phi tang đều không ai hay biết. Sau khi vụ việc bại lộ, phía cảnh sát tìm thấy trong đống than đốt nồi hơi phần xương cốt chưa cháy hết, cùng mấy viên bi đã xám xịt. Đây có lẽ chính là những viên bi được cấy trên người Cá Nhảy.

Ba người đàn bà còn lại lợi dụng lúc trời khuya, mang ba đoạn tay chân của Cá Nhảy vứt ở ba nơi khác nhau. Khi cái xác đã đốt gần xong cũng là lúc trời dần tờ mờ sáng. Phạm Li Sa nghĩ ra một diệu kế, cô ta mở cửa phòng tài vụ và két sắt của vũ trường, còn lấy một đôi giày của Cá Nhảy đang để ở phòng nghỉ để ngụy tạo dấu chân, như thế có thể đổ cho Cá Nhảy tội danh ăn trộm rồi bỏ trốn. Do không chủ đích trộm tiền, nên Phạm Li Sa sơ xuất để lại một cọc tiền đô la trong két sắt. Chính đội trưởng đội bảo an cũng vì lòng tham mà cuỗm đi số tiền này. Về sau, dưới áp lực của Chủ tịch thành phố, hắn đã trở thành quân tốt thí mạng.

Chủ tịch thành phố đã vô tâm quên rằng, vợ ông ta cũng là một người phụ nữ, cũng có nhu cầu được yêu thương. Suốt hơn mười năm trời, hai vợ chồng không được một ngày ân ái, Chủ tịch thành phố còn chẳng bao giờ đưa tiền cho vợ. Những người tình của ông ta thì có đến trên chục cô. Nhờ sự giúp đỡ của Phó chủ tịch thành phố, tổ chuyên án mới có thêm cơ hội điều tra vụ việc. Sau nhiều ngày vất vả và áp lực với những vấn đề chính trị phức tạp, cuối cùng Chủ tịch thành phố đã phải chịu sự điều tra của cả cấp địa phương và Nhà nước. Vợ Chủ tịch thành phố, Tiểu Tửu, Ngâm Thanh và Phạm Li Sa bị đưa ra tòa xét xử về tội ngộ sát và xúc phạm thi thể.

Tổ chuyên án chính thức rút khỏi vụ điều tra, Phó chủ tịch nhậm chức Chủ tịch thành phố.

Sau đó không lâu, Phạm Li Sa bị phát hiện mắc bệnh truyền nhiễm, và được đưa ra khỏi ngục chữa trị.

“Có phải chúng ta đã bị Phó chủ tịch thành phố lợi dụng không?” – Họa Long trầm ngâm.

“Phó chủ tịch và Phạm Li Sa có quan hệ gì nhỉ? Chẳng lẽ họ…” – Bao Triển tỏ vẻ nghi ngờ. Giáo sư Lương nói: “Quan trường phức tạp và đen tối hơn những gì chúng ta tưởng tượng nhiều.”

Tô My bức xúc: “Không được! Cháu phải gọi điện hỏi cho ra lẽ!”

Phó chủ tịch giờ đã là Chủ tịch thành phố. Khi nhấc điện thoại, ông vừa uống xong chầu rượu mời. Hơi men của rượu Mao Đài quá nặng, khiến ông có phần mất tỉnh táo. Vừa nấc, tân Chủ tịch thành phố vừa thề thốt với tổ chuyên án về sự trong sạch của mình: “Mọi người đừng cho rằng tôi làm bao nhiêu việc như thế chỉ vì muốn ngồi lên cái ghế Chủ tịch này. Tôi được gì cơ chứ? Có lợi gì không? Tiền lương Chủ tịch mỗi tháng chỉ được vài nghìn bạc…”

Phần 3: NGƯỜI NHÍM

Lời dẫn

Sẽ có đóa hoa mắt ta trông thấy được, sẽ có vầng trăng ta hằng mong ước ngắm nhìn - Matsuo Munefusa

Hai học sinh trung học sáng sớm mang xe đi bộ đổ dốc núi. Đổ dốc núi là môn thể thao mà những người tham gia sẽ chạy xe từ đỉnh núi xuống với tốc độ cao, trên đường rất ít khi phanh, đều phụ thuộc vào kĩ thuật cá nhân để tránh các cành cây hay tảng đá chắn đường. Đại đa số người chơi môn này đều thích bắt đầu từ những nơi dốc đứng, mong có cảm giác mạnh.

Ven đường mòn trên núi mọc đầy cỏ dại, sương mù che phủ, đậu từng giọt trên lá cỏ.

Bên sườn núi có một khu nghĩa trang, xung quanh vắng vẻ lạ thường. Bên đường khúc khuỷu là túp lều nhỏ của người trông coi nơi này, ngày thường bị bỏ hoang, chỉ khi nào tới Tiết Thanh Minh và rằm tháng bảy người trông coi nghĩa trang mới đến, làm mấy việc như sửa lại mộ, dọn dẹp rác, cắt cỏ cho nơi này.

Khi đi ngang qua tấm lều, xe của một cậu học sinh bỗng dưng tuột xích. Cậu đành xuống xe lắp lại, người bạn đồng hành cũng đành dừng lại cạnh đó, chờ đợi.

Túp lều nhỏ chìm trong sương sớm, mới nhìn đã thấy u ám và đáng sợ. Xung quanh vô cùng hoang tàn lạnh lẽo, phía sau là những nắm mồ.

Bỗng dưng, cánh cửa gỗ ọp ẹp của túp lều từ từ mở ra khiến hai cậu học sinh giật thót mình. Khi họ ghé mắt nhìn vào trong, tất cả tóc gáy da gà đều dựng lên vì sợ hãi.

Bên trong túp lều là thi thể của một cô gái trẻ, mặc một bộ đồng phục học sinh. Cái xác ở sát góc tường và không nhìn rõ mặt. Trong hốc mắt và miệng cắm đầy những chiếc xiên dùng để xiên thịt cừu nướng. Cảnh tượng quá đỗi hãi hùng. Cái xác quỳ trên mặt đất, gặp người, cúi đầu sát người, nhưng vì hốc mắt và miệng có nhiều que xiên nên khuôn mặt không thể chạm tới mặt đất. Trên gáy nạn nhân còn lộ ra những đầu que xiên nhọn. Trên người nạn nhân cắm đầy những que xiên, chẳng khác nào một con nhím khổng lồ đang co ro trong túp lều cũ.

Tâm sự: Lên sàn! !

==================

Chương 1: Hình nộm

Thứ 3, ngày 7 tháng 9 năm 2010, hai học sinh cấp ba phát hiện ra một thi thể bị bỏ lại trong túp lều trên núi. Họ hoảng sợ vội chạy về trường học báo cáo với giáo viên. Trường học này mang tên trường cấp ba trọng điểm số 4, nằm ngay dưới chân núi. Do thi thể mặc đồng phục học sinh, nên lãnh đạo nhà trường nghi ngờ đó có thể là học sinh của chính trường này gặp nạn, do đó trước khi cảnh sát đến, họ đã chủ động đến hiện trường để xác minh.

Mỗi vết thương trên người nạn nhân đều đã có bọ, xác chết bắt đầu phân hủy.

Trên nền đất là vô số những xác bọ đã lột, vết máu tươi đã khô lại và chuyển thành màu đen.

"Có phải Song Song, học sinh mới mất tích của trường ta không?" - Trưởng phòng giáo vụ hỏi.

"Song Song là học sinh lớp nào? Mẹ cô bé gọi điện đến trường hỏi thăm mấy hôm nay rồi, gọi giáo viên chủ nhiệm đến ngay." - Trưởng phòng quản lí giáo vụ nói.

Bộ quần áo trên người cô bé chính là đồng phục của trường cấp ba trọng điểm số 4. Sau khi phía nhà trường xác thực thông tin, nạn nhân chính là một nữ sinh lớp 12A10 của trường này, tên Song Song, bắt đầu mất tích vào một buổi chiều hôm thứ sáu. Mẹ cô bé đã nhiều lần gọi điện đến trường và hỏi thăm các bạn học cùng, nhưng không ai biết tin tức của cô học trò này cả.

Cả giáo viên giữ nguyên hiện trường, sau khi cảnh sát tới nơi, họ dùng ruy băng vàng khoanh vùng hiện trường, không để mọi người tự tiện ra vào.

Trong túp lều có những dấu vết ẩu đả rất rõ ràng. Từ những vết đó, có thể phán đoán đây chính là hiện trường gây án đầu tiên, và có thể loại trừ khả năng túp lều chỉ là nơi vứt xác. Trước khi chết, nạn nhân nhiều lần muốn bỏ chạy khỏi túp lều, nhưng đều bị bắt lại. Vết thương dẫn đến cái chết nằm ở yết hầu, hình lỗ, theo phân tích của các bác sĩ pháp y, kẻ gây án đã dùng một thứ hung khí hình dĩa.

Những chiếc que xiên thịt nướng cắm trên xác nạn nhân là những chiếc đũa xe đạp được mài nhọn một đầu mà thành. Phía cảnh sát sau khi đếm lại, tất cả có 198 chiếc.

Bên cạnh xác chết có nhiều xác bọ, những con bọ chưa lột hoàn toàn thành ruồi, chiều dài từ 3 đến 5 milimet, đã bắt đầu phát triển các cơ quan bên trong, chứng tỏ chúng đang ở giai đoạn sinh trưởng thứ hai. Căn cứ vào điểm đó, cùng với thông tin phía nhà trường cung cấp, có thể phán đoán Song Song có thể đã bị hại vào giai đoạn khoảng chiều tối ngày thứ sáu mồng ba tháng 9, thời gian tử vong đã quá ba ngày.

Quần áo trên người nạn nhân vẫn còn nguyên vẹn, không hề có dấu vết bị xâm hại. Nạn nhân chỉ mặc đồ lót và khoác đồng phục bên ngoài. Trên đồng phục có vết than chì, vẽ hình nhân vật bọt biển quần vuông SpongeBob. Trên cổ Song Song có một sợi chỉ đỏ, treo

một hình nộm rất nhỏ. Những hình nộm như thế này thường mang lại rất nhiều màu sắc huyền bí, được tết bằng tay từ những sợi len mảnh với nhiều màu sắc khác nhau. Thông thường, nó được dùng làm bùa hộ thân hoặc để nguyền rủa kẻ thù. Nhiều cô gái đeo chúng xem như một món đồ trang sức thời thượng.

Cảnh sát phát hiện một chiếc xiên xuyên qua lòng bàn tay nạn nhân, đâm lên ngực trái.

Để bảo vệ nguyên trạng thi thể, cảnh sát đưa cô gái " người nhím " nguyên trạng lên một chiếc cáng, đưa về Cục công an thành phố tiến hành điều tra. Lúc đó, có khoảng hơn chục học sinh và giáo viên đứng ở lề đường cạnh túp lều đều tận mắt thấy cái xác. Chỉ cần nghĩ đến cảnh vô số que xiên sắt tủa ra từ người nạn nhân thôi đủ làm tất cả mọi người đều kinh hãi đến không thốt ra lời.

Ngay sau đó, cảnh sát dẫn theo chó nghiệp vụ đi tìm các vật chứng liên quan xung quanh nơi xảy ra vụ án. Phía sau một bia mộ, phát hiện một chiếc ba lô màu đỏ đậm, mẫu mã thời thượng. Sau khi đưa về để các giáo viên và học sinh trong trường nhận dạng, đó là ba lô đi học của Song Song.

Chiếc ba lô vẫn mở, không kéo khóa, ngoài sách vở và hộp bút ra bên trong còn có một số vật dụng khác như: Kính áp tròng, mi giả, son môi, son dưỡng, gương cầm tay, mỹ phẩm, thuốc lá phụ nữ, nước hoa, bật lửa và một vài cuốn tạp chí Super Junior được gói cẩn thận.

Một cô gái tuổi trăng tròn bị sát hại một cách kì lạ và dã man khiến không ai không thấy sốc. Cho dù cảnh sát đã yêu cầu tất cả thầy cô bạn bè chứng kiến sự việc đều đảm bảo phải giữ bí mật, nhưng thông tin vẫn nhanh chóng lan nhanh, không khí lo sợ bủa vây ngôi trường cấp ba này.

Phía cảnh sát suy đoán có hai trường hợp. Trường cấp ba trọng điểm số 4 nằm dưới chân núi. Vừa đầu tháng chín khai giảng, bài tập chưa nhiều, không ít học sinh sau giờ học có thói quen leo núi rèn luyện thân thể. Song Song rất có thể đã bị người lạ mặt nào đó bắt gặp và sát hại khi đi lại tại khu vực này. Cảnh sát tìm gặp đơn vị quản lí nghĩa trang, nhưng không phát hiện có ai đáng tình nghi. Trông coi mộ lòa một công việc tạm thời, chỉ khi nào đến tiết Thanh Minh mới tìm được người làm trong thời gian ngắn.

Nếu hung thủ và nạn nhân có quen biết từ trước, một học sinh cấp ba với những mối quan hệ giản đơn, sao có thể thù oán đến mức khiến hung thủ ra tay một cách tàn ác đến như vậy?

Mẹ của Song Song đã ngất ngay khi nghe được tin dữ. Cảnh sát đợi đến khi bà tỉnh lại mới tiến hành thẩm vấn ngay trong bệnh viện.

Song Song năm nay mười bảy tuổi, bố mẹ li dị. Mẹ cô bé hiện làm việc tại cơ sở hai một công ty điện lực trong thành phố, thường xuyên phải trực ca đêm, thường ngày không có nhiều thời gian để quan tâm quản giáo con gái. Mặc dù vậy, mẹ cô bé cho biết cô không có thói quen xấu nào, thường ngày rất ngoan ngoãn hiếu chuyện, không hề có biểu hiện gì của một cô thiếu nữ ngỗ ngược tuổi mới lớn.

Từ trước đến giờ bà chưa từng thấy con gái mình trang điểm hay hút thuốc. Bà cho rằng những thứ nước hoa, bật lửa, mỹ phẩm, thuốc lá

trong ba lô con gái mình là của người khác.

Thế nhưng điều đó đã vấp phải sự phủ nhận của các bạn học.

Các bạn lớp 12A10 nhận xét về Song Song như sau: "Thiếu nữ bất hảo cung Song tử tạng tiêu đen."

Từ " tạng đen " có nguồn gốc từ Nhật Bản, thường chỉ những người bên ngoài trông lương thiện, ôn hòa nhưng nội tâm gian ác, chua ngoa, giỏi ngụy trang, nhiều mưu kế. Những cô thiếu nữ " tạng đen " trông vẻ ngoài vô cùng thuần khiết đáng yêu, dễ khiến mọi người cưng chiều, nhưng thật ra lại hay mưu toan, tính toán, giỏi lập mưu và đáu đá. Những cô gái loại này thực ra không có gì nguy hiểm với mọi người, chỉ đơn giản họ thích che dấu bản tính của mình mà thôi. Họ có hai miền tính cách, hai bộ mặt hoàn toàn khác nhau.

Lớp 12A10 là " sản phẩm " sau khi chia lớp. Những học sinh của lớp này phần đa số là học sinh cá biệt, gần như chẳng có ai hi vọng đỗ đại học. Những ai có thành tích không đạt, bị loại khỏi các lớp khác đều tập trung tại đây. Các giáo viên cũng gọi đây là lớp lạc loài, còn các học sinh khác thì gọi đó là lớp bãi rác hoặc lớp chăn bò. Nhà trường thường chú ý đến những lớp có tỉ lệ lên lớp cao, còn với những lớp như 12A10, thì chẳng ai thèm để ý, cứ để chúng " tự sinh tự diệt ".

Bạn cùng bàn của Song Song là một học sinh nam, tên Cao Phúc Soái, cũng có nghĩa là cao to, giàu có, đẹp trai. Kết quả học tập của cậu đứng đầu khối.... từ dưới lên. Cậu khai báo: " Song Song lúc nào cũng giả bộ ngoan ngoãn trước mặt thầy cô và phụ huynh, nhưng thực chất là một học sinh bất hảo. Lúc nghe điện thoại thì nhẹ nhàng lễ phép, vừa tắt máy một cái là cười đểu, mắng người bên kia là đồ ngốc, đồ hâm, đồ dở hơi. Song Song lắm lúc cũng nói khoác, nói ở nhà mình có đàn piano, có bể bơi, có vườn hoa, rằng vào ngày sinh nhật 18 tuổi, sẽ nhận được một chiếc xe hơi làm quà."

"Tặng xe vào ngày sinh nhật tuổi thành niên là truyền thống của gia tộc nhà tớ." - Song Song tự hào nói với Cao Phúc Soái.

"Thế cậu định chọn xe gì?" - Cao Phúc Soái hỏi.

"Cũng đang đau đầu đây, chắc chọn loại tầm ba trăm nghìn tệ gì đấy!" - Song Song nói bằng giọng đắn đo.

"Bố tớ từ trước đến nay chưa bao giờ lái xe đón tớ." - Cao Phúc Soái có vẻ buồn buồn.

"Nhà cậu tít tận khu công nghiệp mới, xa tít mù, thế hằng ngày cậu đi học bằng gì?" - Song Song hỏi.

"Bắt taxi" - Cao Phúc Soái thở dài đáp.

Trường học là trọng điểm điều tra vụ án. Cục hình sự cảnh sát thành phố lập nhóm chuyên án lâm thời tại trường cấp ba trọng điểm số 4, tiến hành thẩm vấn điều tra từng giáo viên và bạn học của nạn nhân. Do rất nhiều người không mấy thiện cảm với các cảnh sát, nên công tác điều tra gặp rất nhiều khó khăn, đặc biệt là khi đối tượng điều tra lại là các học sinh cá biệt của lớp 12A10. Chúng cho rằng cảnh sát

nghi ngờ hung thủ chính là một trong số học sinh của lớp, nên tỏ rõ thái độ bất hợp tác, dẫn đến việc xô sát giữa cảnh sát và học sinh.

Trong lớp " bãi rác " có một học sinh tên Lý Cúc Phúc. Cậu ta để chiếc chổi quét nhà lên cửa sổ, làm thành tư thế súng bắn ngắm, giả bộ nã đạn vào các cảnh sát đang đứng trong trường. Cậu còn mô phỏng lại tiếng súng máy " kình kình kình kình kình kình ", và hét lên " giết chết cút khỏi nơi đây ".

Sau đó, Lý Cúc Phúc bỗng ngửa cổ, mô phỏng cảnh chiến sĩ bị trúng đạn, miệng phun máu tươi. Cậu ta cau mặt, tay ôm ngực, rồi chỉ ra phía cửa sổ từ từ nhả ra từng chữ: " Đến tin chém!"

Đúng lúc đó, đội trưởng đại đội cảnh sát hình sự bỗng từ đâu xuất hiện, đứng ngay sau Lý Cúc Phúc. Đại đội cảnh sát của thành phố này là người đứng đầu chi đội đó, nên đôi khi được gọi là Cửu đội trưởng. Cửu đội trưởng tiến lại nắm cổ áo của Lý Cúc Phúc, giận dữ quát: "Cậu... vừa nói gì hả?"

Lý Cúc Phúc bỗng quỳ sụp xuống, giọng nói run rẩy, sợ hãi đáp: "Chú đừng đánh cháu. Cháu... cháu quỳ xin chú đấy!"

Cửu đội trưởng đi ngang qua lớp học, nghe thấy những lời nói ngông cuồng của cậu học sinh cá biệt, nổi trận lôi đình, giằng lấy cây chổi trong tay Lý Cúc Phúc, rồi đẩy cậu sang một bên.

Đầu của Lý Cúc Phúc đập vào vách tường, mắt nổ đôm đốm. Sợ bị đánh nữa, cậu đành lăn ra đất giả chết.

Các bạn khác thấy vậy, tưởng cậu chết thật, hét lên ầm ĩ: "Cảnh sát đánh chết người rồi này." Sau đó cả đám học sinh bao vây Cửu đội trưởng không cho rời đi. Học sinh các lớp khác nghe tiếng cũng chạy đến. Do tâm lí có phần bị kích động, hai bên xảy ra xung đột. Trong vụ xô xát, Cửu đội trưởng bị thương và cũng làm bị thương vài học sinh. Sau khi sự việc xảy ra, các học sinh lớp " bãi rác " càng thêm thù hằn cảnh sát, thậm chí còn đòi bãi khóa. Chúng yêu cầu cảnh sát phải xin lỗi và rút khỏi trường học.

Công tác điều tra vụ án của Song Song vì chuyện này mà phải dừng lại. Khi nhận được thư trợ giúp của Cục cảnh sát hình sự thành phố, tổ chuyên án lập tức tìm hiểu nguyên nhân và quá trình xảy ra vụ mâu thuẫn. Giáo sư Lương yêu cầu Cửu đội trưởng công khai xin lỗi trước toàn trường. Nếu cứ để tình hình này kéo dài, hai bên nằm ở thế đối lập, công tác điều tra phá án không thể nào triển khai được.

"Ha ha! Đúng là buồn cười. Một đội trưởng đội cảnh sát hình sự mà lại để lũ trẻ ranh quấy phá!" - Họa Long cười đùa.

"Cả lũ học sinh đuổi theo tôi. Chúng còn trùm mền kín đầu tôi nữa." - Cửu đội trưởng giải thích.

"Chắc chắn anh đã làm gì khiến chúng nổi giận đúng không?" - Tô My hỏi.

"Nếu không phải lãnh đạo muốn bỏ qua cho êm chuyện, tôi nhất định bắt chúng về dạy cho bài học." - Cửu đội trưởng bức xúc.

"Anh định bắt hết cả lớp sao?" - Bao Triển nói đùa.

"Thôi, bỏ qua, lấy đại cục làm trọng vậy!" - Cửu đội trưởng dịu cơn nóng giận, bắt đầu cùng tổ chuyên án bàn công tác điều tra.

Theo báo cáo khám nghiệm tử thi được đưa tới cho tổ chuyên án, trên người nạn nhân Song Song có đến vài trăm vết thương, trong đó không ít vết thương đâm xuyên, một số xiên vào sâu vùng vai, cánh tay, khoang bụng, bắp đùi nạn nhân. Bác sĩ cho rằng trước tiên đâm qua khoang miệng nạn nhân. Chiếc que xiên thịt xuyên qua xuống cổ nạn nhân, chui một đầu nhọn ra sau gáy, chứng tỏ hung thủ đã dùng một lực rất lớn, muốn một chiêu hạ sát đối phương.

Thủ đoạn của hung thủ vô cùng tàn nhẫn, khiến mọi người đều run sợ.

Khi tổ chuyên án bắt tay vào điều tra, đã có phát hiện mới liên quan đến hình nộm đeo trên cổ nạn nhân.

Đầu hình nộm có thể tháo rời, giống như chiếc nút chai bằng gỗ nén. Bên trong hình nộm rỗng, có đựng một thứ chất lỏng lạ. Sau khi làm phân tích hóa nghiệm, kết quả cho biết chất lỏng là nước tiểu. Nồng độ HCG* trong nước tiểu khá cao, chứng tỏ đây là nước tiểu của bà bầu.

"Chẳng lẽ nạn nhân Song Song đang mang thai sao?" - Họa Long nghi ngờ hỏi.

"Không! Kết quả khám nghiệm tử thi không thấy nhắc tới." - Cửu dội trưởng trả lời.

"Nếu thế nước tiểu này là của ai?" - Bao Triển hỏi.

"Có thể là của bạn học nào, hoặc là đi mua chăng?" - Tô My suy đoán.

"Còn có người bán nước tiểu nữa sao?" - Họa Long quay sang nhăn trán hỏi.

"Hình nộm vốn đã là thứ đồ mê tín, thứ nước tiểu đựng bên trong có thể mang một hàm ý đặc biệt gì chăng?" - Tô My nói.

"Đây là hướng điều tra đầu tiên của chúng ta." - Giáo sư Lương lên tiếng.

"Trong lớp Song Song có nữ sinh nào mang thai không?" - Bao Triển hỏi.

"Hiện giờ cả lớp đó đều chống đối cảnh sát, hỏi gì chúng cũng không chịu khai, chỉ trợn mắt lên nói không biết. Tôi chỉ cần ló mặt ra, chúng đều nhất loạt rút điện thoại chụp hình." - Cửu đội trưởng sầu não nói.

"Tôi có cách này. Để Tô My giả làm giáo viên mới đến. Khi lấy được lòng tin của học sinh rồi, có thể sẽ có những đầu mối điều tra mới." - Giáo sư Lương nói.

Phía nhà trường dù không mấy hài lòng, nhưng vẫn hợp tác, để Tô My tạm thời đóng giả giáo viên ngữ văn. Thầy hiệu trưởng nói, tất cả đều vì mục đích phá án, coi như những học sinh cá biệt đó hi sinh vì đại cục vậy, dù sao chúng cũng chẳng thi nổi đại học.

Giáo viên ngữ văn của lớp " bãi rác " vốn là một thầy giáo trung niên hói đầu, tính tình thô lỗ, giọng nói thô như gỗ đá, gương mặt thì không lấy gì làm thân thiện.

Tiết học đầu tiên của Tô My tại trường cũng có nhiều thuận lợi. Các học sinh đều tỏ ra khá vui vẻ, đặc biệt là các học sinh nam. Chúng tròn mắt không tin vào sự thật rằng lớp mình lại được xếp một cô giáo xinh đẹp như tiên nữ thế này.

Tô My nói với các học sinh của mình: "Chào các em! Đây là lần đầu tiên cô đến lớp này. Lớp chúng ta cũng có nhiều bạn xinh xắn đẹp trai nhỉ! Cô họ Tô, các em có thể gọi là cô Tô hoặc chị Tô cũng không sao. Tất nhiên, nếu gọi thẳng " người đẹp " thì cũng chẳng có gì xấu hổ cả. Ha ha, nói đùa một thế thôi, cô rất vui khi được làm giáo viên mới của các em. Hy vọng trong thời gian tới chúng ta sẽ cùng nhau cố gắng học tập, cùng nhau tiến bộ, được không nào?"

Cả lớp vỗ tay ầm ầm, một nam sinh hắng giọng, đứng lên phát biểu: "Chị Tô, chị có nick Renren** không?"

Mọi người nghe vậy đều phá lên cười ầm ĩ.

Tô My bắt đầu điểm danh. Trong lớp có ba học sinh nghỉ, là Cao Phúc Soái, Lý Cúc Phúc, và một nam sinh có biệt danh là Mèo Rừng Bự.

Cao Phúc Soái, người chẳng khác tên. Cậu ta trông khá đẹp trai, dáng người cao ráo đang thì trổ mã, gia đình khá giả, Cha cậu ta có một nhà hàng lớn, giàu có nổi tiếng một vùng. Chiều hôm đó, Cao Phúc Soái và hai học sinh mò đến hiện trường vụ án. Mùi tanh hôi trong túp lều đã bay hết, đường giới hạn hiện trường do cảnh sát giăng phía ngoài cũng đã không còn, trong lùm cỏ ven đường còn sót lại chiếc găng tay cao su dùng một lần của nhân viên khám nghiệm.

Cao Phúc Soái cầm chiếc máy quay phim, quay lại toàn bộ hiện trường. Dù vẫn cảm thấy vô cùng sợ hãi, nhưng trong lòng cậu có chút gì đó hỉ hả. Cậu nghĩ: "Nếu mình mang đoạn clip này tung lên mạng rồi chia sẻ qua Renren và Tianya***, thì chắc chắn hot phải biết."

Mèo Rừng Bự cầm một cành cây, lò dò tìm gì đó tại hiện trường vụ án. Cậu ta vừa tìm vừa lẩm bẩm: "Song Song, đại ca sẽ tìm ra hung thủ báo thù cho muội."

Lý Cúc Phúc nhìn những vết máu trên tường, nói: "Yên nghỉ nhé, mộc nhĩ đen ba điểm, người tốt suốt đời bình an."

Cao Phúc Soái chen vào: "Nó chết rồi, nhưng hồn của nó vẫn còn ở đây."

Mèo Rừng Bự thì thào: "Đừng có dọa tao!"

Lý Cúc Phúc run rẩy: "Đừng nói nữa được không? Xin hai bọn mày đó."

Cao Phúc soái bỗng nghĩ ra ý tưởng táo bạo. Cậu ta để chiếc máy quay tự động vào một góc của túp lều, rồi nói với hai người bạn đi cùng, để chiếc máy quay lại qua đêm xem có thấy hồn của Song Song hiện về hay không. Nơi này ngày thường hiếm khi có người qua lại, kể từ khi xảy ra vụ án, lại càng chẳng thấy bóng dáng ai bén mảng đến, thế nên chẳng sợ có người lấy mất chiếc máy quay phim.

Sáng sớm ngày hôm sau, ba học sinh nam hồi hộp chạy tới túp lều, để xem đêm qua có " thu hoạch " được gì hay không.

Chiếc máy quay đặt nằm ngang trên mặt đất, ống kính chĩa về góc nơi tìm thấy xác Song Song. Màn hình quay phim ngập một màu đen, không thấy bất cứ thứ gì lạ thường. Ba học sinh có phần thất vọng. Cao Phúc Soái tua nhanh đoạn phim. Trên màn hình, ánh trăng chiếu qua khung cửa, những chiếc xác bọ dật dờ trên nền đất thỉnh thoảng run lên khi có gió thổi qua, khung cảnh thê thảm và đáng sợ vô cùng.

Cao Phúc Soái bỗng bật một câu khiến hai người bên cạnh dựng tóc gáy, sợ hãi tột cùng: "Này, bọn mày có thấy... vị trí góc quay vừa thay đổi không?"

Chú thích:

*HCG: Viết tắt của Human chorionic gonadotrooin, còn gọi là nội tiết tố HCG, một loại hoocmon đặc biệt quan trọng, chỉ được tiết ra khi người phụ nữ mang thai.

**Renren: (http://www. renren. com) : Một trang mạng xã hội trực tuyến tại Trung Quốc, tương tự Facebook.

***Tianya: (http://www. tianya. cn) : Trang mạng tin tức của Trung Quốc có kèm diễn đàn văn học rất lớn và nổi tiếng của Trung Quốc.

=================

Chương 2: Bóng ma bên mộ

Hiện trường các vụ án mạng thường làm người ta cảm thấy bất an tột cùng, những người đến đó không chỉ sợ người chết, mà còn sợ cả người sống nữa.

Tại Hắc Long Giang từng xảy vụ án xâm hại và giết hàng loạt trẻ em. Hung thủ tên Cung Nhuận Bá. Ngôi nhà ở hắn thuê cũng chính là hiện trường gây án. Trong suốt mấy năm liền, nơi đó không có ai dám đến ở, những nhà hàng xóm trong cùng ngõ đó đều phải đóng kín cửa sổ, giếng trời của ngôi nhà mọc đầy cỏ dại, cao đến nửa thân người.

Tại Hạ Châu, Quảng Tây cũng từng xảy ra một loạt vụ án tương tự. Hung thủ là một người đàn ông độc thân, trong hơn mười năm, hắn đã hạ sát bốn bé gái trong làng. Trong vùng có một rừng trúc, một người bà khi đi tìm xác cháu mình đã gặp phải một hiện tượng rất lạ. Một

cành trúc mấy lần móc vào quần áo bà cụ. Bà cụ vốn có chút mê tín, tin rằng đó là điềm báo thần bí nào đó, liền tìm mấy người trong tới đào xung quanh lên, quả nhiên phát hiện thấy xác cháu mình bị vùi bên dưới.

Đôi khi, một cánh cửa đóng chặt khiến bạn tò mò muốn nhìn ra quang cảnh phía ngoài cánh cửa.

Ba cậu học sinh của trường cấp ba trọng điểm số 4 đặt máy quay tại hiện trường Song Song bị hại. Sau một đêm, họ kiểm tra đi kiểm tra lại cảnh tượng quỷ quái khó tin trong đoạn phim. Khi quay đến nửa đêm về sáng, hướng máy quay từ từ dịch chuyển, cứ như có bàn tay nào đó đang di chuyển ống kính vậy.

Nếu đó là người, thì ai có khả năng chạy đến nơi vừa xảy ra án mạng chứ?

Ba cậu học sinh quay sang nhìn nhau. Lúc đầu chiếc máy quay được đặt hướng về phía góc tường nơi Song Song chết, nhưng sau đó ống kính từ từ quay sang phía cửa túp lều. Bên ngoài là nghĩa trang, ánh trăng trong lúc sáng lúc mờ, cả ba bỗng thấy có gì đó mờ mờ ảo ảo từ bên ngoài tiến lại.

Đúng lúc đó, từ máy quay phát ra một tiếng ho.

Cả ba thót tim, dựng ngược tóc gáy lên. Tiếng ho lại phát ra lần nữa. Lần này nghe rõ đó là tiếng của một ông cụ.

Ngay sau đó, trên màn hình xuất hiện một cảnh tượng li kì và đáng sợ. Ba cậu học trò không dám tin vào mắt mình. Họ thấy một bàn tay bay từ ngoài vào trong túp lều.

Cả ba hét lên sợ hãi, vội tắt máy quay, sợ đến són cả ra quần, chạy một mạch về trường. Chúng kể lại với bạn bè rằng mình quay được bàn tay của một con ma hiện hình trong túp lều, còn có cả tiếng ho của một lão già quái dị. Cả lớp bỗng trở nên huyên náo. Một học sinh chạy đến báo cáo tình hình với giáo viên. Trưởng phòng quản lí lập tức gọi Tô My đến lớp học. Tô My tịch thu máy quay của Cao Phúc Soái, trưởng phòng hành chính nghiêm khắc phê bình ba học sinh tự ý làm bừa.

Tổ chuyên án nghiên cứu kĩ đoạn phim cổ quái đó.

Đầu tiên, tiếng ho trong đoạn băng rất khó giải thích. Tổ chuyên án sử dụng thiết bị phân tích sóng âm hiện đại, nhưng bất kể là hình dạng sóng âm, các đường cộng hưởng và các đường sóng âm cơ bản, cho đến mô hình ba chiều, độ lớn bước sóng, thì tiếng ho này đều không phải là... tiếng của con người.

Bằng các máy móc hiện đại, đoạn phim được phóng to lên rất nhiều lần, có thể thấy rõ bàn tay di động kia thực chất là một chiếc găng tay. Trong nửa sau của đoạn phim, trên màn hình bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều cặp mắt. Là thứ gì đang di chuyển trong túp lều? Bốn người tổ chuyên án cũng thấy lạnh người, sự sợ hãi dâng lên, tại hiện trường của vụ án mạng, bỗng dưng xuất hiện biết bao nhiêu hiện tượng lạ lùng như vậy.

Trời cũng dần sáng, đủ để mọi người có thể thấy rõ mọi thứ.

Trên màn hình, một vài con nhím từ từ kéo nhau ra rời khỏi túp lều.

Mọi người giờ mới thở phào, mọi thứ quái dị xuất hiện trong đêm tối đã có được lời giải đáp thỏa đáng.

Nhím là loài động vật đáng sợ. Nó đáng sợ ở thói quen hoạt động về đêm, thích dò dẫm trong rừng núi, trong hang cỏ, giữa ruộng đồng, trong bụi rậm. Ở những chỗ như nghĩa trang nghĩa địa cũng thường xuyên thấy chúng sinh sống. Những người trông coi nghĩa trang có kinh nghiệm thường tìm cách đuổi chúng khỏi khu vực của mình, vì những con nhím không chủ có thói quen ăn côn trùng, mà chúng còn thích đào sâu, " đánh cắp " não người dưới lòng đất. Những người dân trong làng thường thấy lũ nhím đến những nhà xí kiểu cũ mò giòi bọ. Bọ và xác bọ đều là món khoái khẩu của loài ăn đêm này.

Loài động vật có thể mô phỏng tiếng người, tiếng ho của chúng nghe như tiếng của ông cụ. Chúng cũng biết hét, nghe như tiếng trẻ con khóc. Hiện trường nơi Song Song bị hại có rất nhiều xác bọ còn sót lại, chính điều đó đã thu hút lũ nhím đêm đến tìm mồi.

Bàn tay xuất hiện lúc nửa đêm thực chất là chiếc găng tay do nhân viên pháp y để lại tại hiện tượng, chẳng may bị mắc trên lông nhím.

Mặc dù đoạn phim kì lạ đã có lời giải đáp, nhưng với những người có trí tưởng tượng phong phú và không muốn tin vào các giải thích khoa học, thì trong đầu họ mọi thứ có thể suy diễn thế này: "Một thiếu nữ bị giết nằm sát góc tường, trên người túa ra những chiếc xiên thịt bằng sắt, trông như một con nhím khổng lồ. Hằng đêm, khi mọi thứ đã ngủ yên, những con nhím từ dưới mồ chui lên, bò tới túp lều, leo lên trên " con nhím khổng lồ " mà kiếm ăn."

Tổ chuyên án mở cuộc họp phân tích vụ án tại trường cấp ba trọng điểm số 4. Do trong vụ án chưa thể loại trừ khả năng hung thủ chính là một trong những giáo viên học sinh trong trường, nên phía nhà trường chỉ có thầy hiệu trưởng được mời đến họp.

Trước tiên, Cửu đội trưởng báo cáo kết quả điều tra trong vài ngày gần đây. Tại hiện trường vụ án và trong ba lô Song Song đều không thấy điện thoại của cô bé. Theo tra cứu lịch sử gọi điện do công ty thông tin truyền thông cung cấp , mọi thứ đều không có gì bất thường. Cô thiếu nữ " tạng đen " này rất có thể còn một số điện thoại nữa mà không ai biết. Hình nộm đeo trên cổ là do Song Song mua ở cửa hàng trang sức gần cổng trường, nhưng cửa hàng đó không hề bán kèm nước tiểu, vậy thứ nước kia từ đâu mà có? Những chiếc xiên nướng thịt vẫn còn rất mới, bên trên không hề có dấu vết nướng thịt cừu. Những loại xiên thịt thế này tại các tiệm ngũ kim, tiệm bán đồ đặc sản địa phương, các chợ đầu mối, những quán sửa xe, siêu thị, tiệm đồ nướng đều bán rất nhiều, giá cả cho cả 100 chiếc cũng chỉ tầm 10 tệ, loại tốt hơn một chút thì khoảng 20 tệ.

Cửu đội trưởng nói: "Nếu mua để xiên thịt, thì phải mua chẵn bó, nghĩa là 200 chiếc, chứ không ai bán lẻ thứ này cả."

Giáo sư Lương tấn đồng ý kiến: "Đúng thế! Nhưng trên người nạn nhân chỉ có 198 chiếc, thiếu mất 2 chiếc. Các cậu dù phải đào sâu ba

tấc cũng phải tìm được hai chiếc xiên đã bị mất."

Bao Triển: "Hiện trường vụ án có dấu viết ẩu đả rõ rệt. Hung thủ có thể đã bị thương. Có lẽ Song Song đã dùng những xiên thịt này đâm thương kẻ đó."

Hiệu trưởng: "Việc Song Song bị ép đưa tới hiện trường gây án, hay do tự nguyện đến đó cũng là một điểm quan trọng cần chú ý."

Tô My: "Theo phản ánh của các học sinh trong lớp, từ trước đên giờ Song Song chưa từng đi leo núi, nên có khả năng cô bé lên đó một mình không lớn."

Họa Long: "Nếu rất nhiều người cùng nhau đi dã ngoại, mỗi người ăn mười xiên thịt nướng, thì ít nhất phải có 20 người."

Cửu đội trưởng: "Ý anh là... một nhóm người cùng nhau sát hại con bé?"

Họa Long: "Không thể loại trừ khả năng này, hung thủ có cả nam lẫn nữ, cung nhau gây án."

Hiệu trưởng: "Trời ạ, liệu đám học sinh của lớp đó không?"

Cửu đội trưởng: "Đám học sinh đó đến cảnh sát còn dám đánh, khả năng gây án cũng không thể loại trừ. Chúng ta đều hiểu rằng, trẻ con đôi khi còn tàn nhẫn hơn người lớn."

Giáo sư Lương: "Ba cậu học sinh của lớp đó cũng thật to gan, còn dám tới hiện trường đặt máy quay phim."

Cửu đội trưởng: "Trên áo đồng phục của Song song có vẽ hình nhân vật bọt biển quần vuông, hình vẽ ấy có nghĩa gì không?"

Hiệu trưởng: "Vấn đề này để tôi giải thích. Hình vẽ đó rất bình thường, không ít học sinh thích vẽ các nhân vật như Connan, Shin, One Piece lên đồng phục của mình. Chúng còn viết lên đó câu nói mình thích. Có nữ sinh còn viết cả " nữ bộc tìm chủ " lên đồng phục của trường, có học sinh thích in hoa, thậm chí có nữ sinh còn cắt ngắn, nối dài, cắt lỗ hổng trên đồng phục nữa. Trước đây không lâu, chúng còn thích in hình chân chó..."

Tô My: "Nói thực đồng phục của trường không đẹp cho lắm. Những học sinh này đang trong giai đoạn trưởng thành, rất yêu cái đẹp."

Cửu đôi trưởng: "Trên người cô bé găm gần 200 chiếc xiên sắt, trông giống như một con nhím khổng lồ, vì sao hung thủ lại làm thế?"

Bao Triển: "Tôi cũng nghĩ thế, ngoài thù hận và tàn nhẫn ra, hành động đó chắc chắn có hàm ý sâu xa nào khác."

Giáo sư Lương: " Những người Carthage* cổ đại có một hình phạt, đó là dùng một chiếc thùng lớn bên trong cắm đầy những đinh nhọn. Kẻ phạm tội bị nhét xuống, khiến phạm nhân bị đâm đến chết. Châu Âu cũng có một hình phạt tử hình man rợ không kém. Họ chuẩn bị

một chiếc rương, mặt trong đáy rương và mặt dưới nắp rương đều những gai nhọn và dài. Phạm nhân bị nhốt trong đó, chờ chết một cách từ từ. Lục phủ ngũ tạng của nạn nhân vẫn còn nguyên không bị đâm thủng. Hình phạt đó gọi là " cái ôm của trinh nữ sắt.""

Bao Triển: "Rất có thể Song Song mắc chứng sợ những thứ gai góc dày đặc, nên hung thủ mới cố ý tạo hình như thế."

Tô My: "Cô gái này... Liệu có phải là một hình nộm khổng lồ không? Hung thủ dùng xác cô bé để làm một hình nhân yểm bùa chăng?"

Giáo sư Lương: "Hình nộm bằng người thật!"

Họa Long: "Như thế cũng không cần phải làm thành người nhím chứ? Một số vết thương xuất hiện sau khi nạn nhân đã chết. Nạn nhân đã chết rồi mà hung thủ vẫn không tha, vẫn tiếp tục đâm vào người cô bé."

Tô My: "Cô bé người nhím này làm tôi nhớ đến em bé vừng đen."

Cửu đội trưởng: "Em bé vừng đen là gì?"

Tô My: "Trước đây có một cô bé, các lỗ chân lông trên người đều rất to. Mẹ cô bé đi khắp nơi tìm thầy thuốc chữa trị. Một ngày, bà nghe nói tắm bằng vừng có thể khiến lỗ chân lông khít lại, vì thế người mẹ đổ rất nhiều vừng vào bồn tắm, và bảo cô con gái ngâm mình trong đó. Nhưng đợi rất lâu không thấy con gái ra, bà đành vào xem tình hình, thì thấy trên người cô gái mắc đầy những hạt vừng li ti. Những hạt vừng đó chui vào trong lỗ chân lông không chịu ra, cô gái đáng thương đành ngồi đó, lấy tăm gảy từng hạt ra khỏi lỗ chân lông của mình..."

Trong buổi họp, ai cũng cho rằng, đầu mối phá án lớn nhất hiện nay chính là nước tiểu trong hình nộm kia. Nhưng từ góc độ của một vụ án hình sự, thì những chiếc xiên sắt kia mới là mấu chốt vấn đề. Những chiếc xiên từ đâu đến? Nó được làm riêng để thực hiện vụ sát hại, hay chỉ tùy ý mua về từ một cửa hàng nào đó? Nếu đó là đồ tự tạo, thì những chiếc đũa xe đấy lấy từ đâu ra?

Giáo sư Lương sắp xếp công việc cho mọi người. Cửu đội trưởng phụ trách tìm kiếm hai chiếc xiên còn thiếu xung quanh hiện trường vụ án. Họa Long tìm kiếm đầu mối liên quan đến những người đáng nghi từng mua xiên thịt trong thành phố. Bao Triển tiến hành công tác xét nghiệm DNA từ mẫu nước tiểu thu được trong hình nộm, để tìm ra nguồn gốc của nó. Tô My tiếp tục đóng giả giáo viên ngữ văn, bí mật điều tra những học sinh của lớp, ai có mâu thuẫn, ai có quan hệ thân thiết nhất với Song Song, và xem cô bé có mối quan hệ bất thường bên ngoài hay không. Tất cả những đầu mối này đều phải được điều tra rõ ràng, hung thủ rất có thể chính là một trong những người này.

Rát nhanh chóng, Tô My đã tìm ra được đầu mối từ các học sinh trong lớp. Mặc dù Song Song mới 17 tuổi, nhưng đời sống tình cảm của cô bé phong phú hơn các bạn cùng trang lứa rất nhiều.

Song Song đã không còn là cô bé ngây thơ trong trắng. Kể từ thời cấp hai, cô đã trải qua mấy mối tình. Năm lớp 11, Song Song yêu thầm

Cao Phúc Soái. Khi chia chỗ ngồi, cô bé chủ động ngồi cùng bàn với cậu. Trong ngày sinh nhật Cao Phúc Soái, một nhóm bạn có đến nhà cậu tham gia tiệc. Hôm đó, Cao Phúc Soái thấy rung rinh trước cô bạn khác cùng lớp, tên Trương Đào Tuyết. Trương đào Tuyết là hoa khôi của lớp, ngoại hình xinh xắn. Song Song thường xuyên nói xấu sau lưng tình địch, còn gây ra nhiều vụ việc đổ oan cho Trương Đào Tuyết.

Trong lớp chẳng ai ưa gì Song Song, cô chỉ có một duy nhất là Tư Tư, với biết danh " Én Ị Đùn ", nhưng chỉ tiếc là Tư Tư đã bỏ học từ năm lớp 11.

Hai cậu học trò Mèo Rừng Bự và Lý Cúc Phúc đều đã từng có mâu thuẫn với Song Song.

Mèo Rừng Bự từng theo đuổi Song Song, nhưng bị cô bé từ chối và hạ nhục trước mặt mọi người. Cô bé xé bức thư tình của Meo Rừng Bự và ném thẳng vào mặt cậu. Thế nhưng, các bạn trong lớp đều nói Mèo Rừng Bự là một " chú mèo đa tình ", cậu từng theo đuổi hơn chục bạn gái trong trường, và Song Song cũng chỉ là một trong số học. Tô My tâm sự với Trương Đào Tuyết, hỏi cô bé về cậu bạn Mèo Rừng Bự, Trương Đào Tuyết nói: "Thực ra da mặt cậu ta cũng không dày cho lắm, chỉ dày hơn đốt ngón tay tí ti thôi, ngón tay dày bằng nào thì da mặt cậu ta dày bằng đấy, cô ạ!"

Lý Cúc Phúc mâu thuẫn với Song Song vì một việc có phần xấu hổ, cậu ta còn viết bài đăng lên mạng xã hội kể lể chuyện này.

Tô My dùng kế thăm dò mỗi người một ít, cuối cùng cũng biết được tên đăng nhập của Lý Cúc Phúc, chuẩn bị vào điều tra các bài viết của cậu.

Lý Cúc Phúc từng đăng một bài viết như thế này: "Hôm nay lúc ở trường chẳng may đùn ra quần, thật không biết sống sao đây!

Đống chất thải nhịn trọng bụng ba ngày liền hôm nay bỗng nhiên kéo về, không giữ nổi. Cảm giác bụng cứng đét, chỉ cần động đậy nhẹ thôi là cả họ hàng hang hốc chúng sẽ kéo ra. Tầm 10: 30 sáng có giờ thể dục, phải học môn chạy ngắn 200 mét. Để chứng tỏ mình trước mặt bọn con gái, lúc xuất phát chót dại dùng sức quá mạnh, một tiếng nổ vang lên theo một viên gì đó nho nhỏ. Tiếng nổ khiên hai thằng bên cạnh giật mình. Sau đó, chúng phá lên cười sằng sặc. Mình đành giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, coi như chẳng có chuyện gì liên quan, miệng lẩm bẩm trách móc đứa vô duyên nào đánh hơi bậy. Không ai trả lời, mình cảm thấy có chút ngại ngùng, đành chạy tiếp. Khi đến đoạn nước rút gần về đích, mình cảm thấy một cách rõ ràng mấy thứ trong ruột sắp tuột ra ngoài đến nơi. Nhưng đứng ở đích là các bạn gái của lớp mình, trong đó có cả hoa khôi Trương Đào Tuyết. Để không mất mặt, nhất định phải giành được vị trí trong top 10 người về đích đầu tiên. Mình cứ thế tăng tốc tiến về đích. Khi còn cách khoảng 30 mét, do thở gấp, không khí hô hấp nhanh và mạnh, dẫn đến mất thăng bằng, " cửa dưới " bỗng trong giây lát mất kiểm soát, rồi ôi thôi.... mọi thứ thi nhau tuôn ra quần. Không biết giải quyết thế nào, mình đành đứng cứng người, bước đi như cương thi về đến đích, lúc đó chiếc quần đã ố vàng một khoảnh, trên đoạn đường mình bước qua, từng giọt nước trong quần cứ thế " tí tách " rơi vãi.

Mọi người đều bất ngờ. Dù không ai cười nhạo nhưng bây giờ mình chỉ muốn chui luôn xuống đất, cuộc sống mình bây giờ chấm dứt.

Nhưng mọi việc chưa dừng ở đó. Trong đó có con nhỏ tên là Song Song, nó phá lên cười ầm ĩ, tiếng cười khinh khủng nhất mình từng nghe thấy. Sau đó nó còn rút điện thoại ra chụp lại toàn cảnh thảm thương của mình, còn dọa sẽ tung lên mạng. Mấy ngày liền mình chẳng dám mò đến lớp. Ngày xưa cứ nghĩ việc mình viết truyện đen bị bại lộ đã là điều mất mặt nhất của cuộc đời rồi, nhưng đến khi bị đánh hội đồng, thì đó mới là việc khiến mình không còn dám ngẩng đầu lên nhìn đời được nữa. Tưởng thế đã xong, nào ngờ giờ học cấp ba rồi, mà vẫn đùn ra quần, đúng là không thể sống nổi được nữa.

Mấy hôm sau, mình tìm gặp Song Song hỏi nó có tung ảnh lên mạng không? Con bé đểu cáng ấy nói không, nhưng mình nghĩ nó đã tung lên rồi. Mình hỏi tiếp mấy câu rồi cả hai quay sang cãi vã kịch liệt. Nói thật lúc ấy mình hơi có vẻ ta đây nguy hiểm, nên đưa tay đẩy nó một cái. Nó dọa sẽ gọi điện cho bọn xã hội đen xử mình nhừ đòn. Bọn đấy mình từng thấy mấy lần rồi, xuống tay cũng không nhẹ, gạch đá còn ném mù trời cơ mà. Chúng mà dùng cả gậy chơi bóng nữa là hết đời. Nghĩ thế mình thủ sẵn một con dao trong người, để phòng thân thôi. Sau đó, mình gọi điện cho ông chú đang làm việc tại đội cảnh sát giao thông, thông báo tình hình.

Bấy giờ còn nghĩ, nếu mình không chơi lại được bọn kia, thì nên quỳ xuống xin tha hay giả vờ chết nhỉ?"

Bài đăng này là một bài đã cũ. Lúc đó, các bạn bè online đều vào bình luận một cách xôn xao. Đại đa số cổ vũ cậu cứ quỳ xuống xin tha hoặc giả chết luôn, đừng có làm dại mà đối đầu. Tuy nhiên, sau đó không hề xảy ra vụ ẩu đả nào. Có lẽ Song Song chỉ dọa cậu ta một chút cho sợ mà thôi.

Tô My tìm được bài đăng mới nhất của Lý Cúc Phúc, trên đó có thông tin quan trọng của vụ án.

Tô My nhìn thấy bài đăng thì mắt đã sáng rỡ. Tiêu đề bài viết như sau: "Trong lớp có một bạn gái mới bị giết. Tôi biết rõ hung thủ là ai. Tôi xin thề, đứa nào nói phét đứa ấy là cún con."

Chú thích:

*Carthage: tên gọi của một thành phố cổ thuộc xứ Tunisia ngày nay và cũng để chỉ khu vực ngoại ô Tunis hiện nay. Thành phố này đã từng có một thời phát triển huy hoàng, trở thành nền văn minh rực rỡ, không chỉ vàng son trong phạm vi thành phố mà còn lan truyền ảnh hưởng rộng khắp, mở ra nền văn minh Punic, hay còn gọi là nền văn minh Carthage.

Chương 3: Nước mắt kẻ "cò tơ"

Tô My vội vàng kích chuột vào đường dẫn. Nội dung bên trong khiến cô ngẩn người một hồi, rồi bỗng ôm bụng cười không khép nổi miệng. Họa Long và Bao Triển chạy lại, rất tò mò với thứ Tô My vừa nhìn thấy. Cả hai nhìn vào tiêu đề bài viết cũng rất kinh ngạc. Cậu học trò Lý Cúc Phúc biết rõ sự tình vụ việc? Cậu còn đăng cả bài trên mạng, nhưng đọc được nội dung, cả Họa Long và Bao Triển cũng không nhịn được, ôm nhau cười nắc nẻ.

Bên trên là tiêu đề: "Trong lớp có một bạn gái bị giết. Tôi biết rõ hung thủ là ai. Tôi xin thề, đứa nào nói phét đứa ấy là cún con."

Nội dung bên dưới chỉ có một câu duy nhất: "Gâu, gâu, gâu, gâu, gâu gâu gâu."

Lý Cúc Phúc đăng bài chỉ nhằm mục đích gây sự chú ý. Cậu là người động cái gì cũng nói là " chuyện lớn ", là " to chuyện rồi ", giỏi khoát lác gây chú ý. Vừa phút trước tự thề đứa nào nói dối là cún con, đến khi mở ra đọc, thì nội dung đều chỉ toàn giả tiếng chó sủa. Những bài viết trên diễn đàn D8 không phải biến thái thì cũng chỉ là kiểu muốn gây sự chú ý.

Tô My tiếp tục mở thêm vài bài viết, nói: "Bài viết này đúng là biến thái!"

"Tuổi trẻ nhiều trò bại não ghê!" - Họa Long lên tiếng.

Bao Triển chỉ vào màn hình vi tính, nói: "Cò tơ là gì? Đến tin chém là sao?"

Có một nhóm thiếu niên, điểm chung của họ là: "Nghèo, xấu, lùn, quê, đen đủi." Sở thích lớn nhất là " tự sướng ". Họ tập trung trên diễn đàn D8, tự xưng mình là những tên "cò tơ" hoặc "rễ chuối". Họ có thể "tự sướng" chỉ vì thấy một cô diễn viên xinh đẹp. Thậm chí có người đăng bài thể hiện sự "đơn giản" của mình đến mức như thế: "Vừa nãy thấy trên chai dầu gội có hình cô em đến ngon... thế là "sướng". Những chú "cò tơ" trên này có ai có xuất phát điểm đơn giản đến thế không?" Lát sau có người bình luận: "Vừa có bà cô già ngang qua..."

Họ chủ yếu là những người trẻ tuổi, hệ 8X và 9X là chính. Họ cảm thấy tương lai mờ mịt, cho rằng đời mình mãi mãi không thể thoát khỏi kiếp phu hồ.

Diễn đàn này cũng là nơi sản sinh không ít những câu nói "hot" trên mạng, ví dụ như: "Đến tin chém", viết tắt của " đến.... mày tin tao chém chết mày không?" cụ thể: "Đến Đông Bắc, mày tin tao chém chém chết mày không?

Tương tự thế có những câu như:

"Sướng nhà" - Xóa bài thì sướng, cả nhà tang thương.

"Văn đi sớm" - Cô dạy văn đi hơi sớm. Chủ yếu để chỉ những thành viên đăng bài hoặc câu trả lời mà mọi người thấy khó hiểu.

"Năm Kiều ngây" - Năm ấy em Kiều hãy còn ngây thơ, chỉ những ai đăng bài viết quá ngô nghê, hoặc những câu chuyện cười cũ rích.

Tô My nói đùa với Bao Triển và Họa Long: "Cả hai người đều là "cò tơ" , cũng phải lên diễn đàn này phát biểu vài câu cho có anh có em thôi!"

Họa Long cũng không vừa, phản pháo: "Còn cô là "nữ cò tơ"! Ha ha!"

Tô My chậc lưỡi: "Để tôi nghiên cứu xem "nữ cò tơ" là gì nào!"

Trên đời này có một kiểu con gái gọi là "nữ cò tơ" điểm chung của họ là: Nghèo, xấu, lùn, quê, đen đủi. Những cô gái này đều thích đọc tiểu thuyết ngôn tình, thỉnh thoảng ra mấy câu nói bậy mang tính "đột phá". Họ vai u thịt bắp, hông to đùi dày, họ cũng không thể biến nổi thành nàng công chúa. Họ luôn mơ mộng đến một ngày có cơ hội đỡ đạn cho chàng hoàng tử trong mộng, được chết trong vòng tay chàng, như thế là đủ và mãn nguyện.

Tô My lập một địa chỉ mới để đọc các bài viết. Một thành viên tên "Neo Neo không phải heo" đăng bài viết rằng cô không bao giờ tin vào tình yêu nữa. Tô My trả lời: "Hỡi cô "nữ cò tơ" yêu quí. Vẻ đẹp con người đến từ sự thay đổi. Đừng để mình làm lá xanh cả đời. Cô có thể không có quá khứ tươi đẹp, nhưng cuộc sống và tương lai sau này ra sao và như thế nào hoàn toàn phụ thuộc vào hiện tại thôi."

Tô My tìm thấy tên QQ củ Song Song. Cô bé đã ra đi mãi mãi, hình đại diện kia sẽ không bao giờ có thể sáng lại lần nữa.

Đời người chẳng phải chính đấy sao? Một ngày nọ, ta đăng xuất nhưng không bao giờ đăng nhập lại được nữa.

Blog QQ của Song Song trang trí vô cùng lòe loẹt, đủ màu sắc. Mặc dù cha mẹ đã bỏ nhau từ lâu, nhưng trên những bài viết của mình, cô bé vẫn miêu tả về một cuộc sống gia đình vô cùng hạnh phúc, về những tình cảm, yêu thương của "Pa Pa" và "Ma Ma". Điều đó cho thấy, cô bé "người nhím" này chưa bao giờ dám đối mặt về sự thật gia đình mình. Trong thâm tâm của đứa trẻ mới lớn, luôn luôn ước ao về một gia đình hạnh phúc viên mãn.

Tô My mở album ảnh của Song Song, xem mấy bức, rồi cảm thán: "Song Song cũng là...."nữ cò tơ"!"

Song Song cao một mét sáu, hình thể biến đổi không ngừng. Một số bức ảnh "tự sướng" của cô bé ghi lại quãng thời gian trưởng thành trong mấy năm gần đây của cô học sinh này. Có lúc Song Song rất mập, có lúc gầy gò. Thời khắc "đỉnh cao" nhất cô bé nặng đến 70 cân, tóc ngắn trông chẳng khác gì một thằng con trai. Những bạn nữ trong trường hay để kiểu đầu theo mốt, nên chẳng khác nhau là mấy. nếu không phải mái Hiển Nhi, thì lại kiểu ngang vai uốn xoăn chẳng theo quy tắc gì cả, và chúng tự cho đó là "đẹp".

Song Song không bị cận thị, nhưng cô vẫn đeo kính, có khi đeo chiếc "kính không tròng" cho đúng mốt.

Rốt cuộc điều gùi khiến cho "cô bé mà nhìn không ra bé" này biến thành thiếu nữ nhẹ nhàng yểu điệu đây?

Tình yêu! Chỉ có thể tình yêu! Đó là liều thuốc giảm béo tốt nhất!

Trong Blog của mình, Song Song ghi lại những cảm xúc, những mối tình, những giai đoạn giảm béo, rồi nhịn ăn giữ vóc dáng. Mỗi lần thất tình, tâm trạng rơi tự do vào vực thẳm không đáy, cô lại bắt đầu những tháng ngày ăn cho quên hết đau khổ. Những mối tình của Song Song đều do cô chủ động theo đuổi. Cô không xinh đẹp, không cao ráo, không nhẹ nhàng dịu dàng, không thông minh lanh lợi, cô chỉ là một cô gái bình thường, bình thường đến độ không có gì đặc biệt. Thường ngày cô sống trong thế giới của chính mình. Chưa bao

giờ có ai nhìn cô lâu hơn một chút. Mấy ngày trước khi gặp nạn, mỗi bài viết của Song Song đều chìm ngập trong sự u tối. Cô bé viết:

"Vào cái ngày mưa buồn bã ấy, đứng trước cửa sổ nghĩ về anh, ước ao anh biết bao anh đang đứng bên mình thế nhưng mày chỉ có một mình cầm ô bước đi dưới mưa. Mày ngước mắt lên trời, trên mặt rơi đầy những giọt nước không rõ là mưa hay lệ. Những bài ca mày ngân nga đều có hình bóng của anh, còn anh giờ này chắc đang say mê cùng người nào khác trong khách sạn..."

Nhân vật "anh" xuất hiện trong bài viết của song Song trở thành đối tượng tìm kiếm của cảnh sát.

Theo phân tích của tổ chuyên án, vụ hung sát lần này rất có thể xảy ra do mâu thuẫn tình cảm.

Sau vài ngày, công tác điều tra vẫn không có gì tiến triển. Cửu đội trưởng dẫn theo một nhóm cảnh sát, dùng các thiết bị dò tìm kiếm một lượt xung quanh hiện trường gây án. Tìm kiếm hai chiếc xiên sắt giữa núi đúng là khó như mò kim đáy bể. Trong trường bắt đầu rộ lên lời đồn cảnh sát đang dò mìn trên núi. Công tác điều tra của Họa Long đi vào ngõ cụt, khó lòng phá giải được. Giữa thành phố rộng lớn, tìm một kẻ khả nghi giữa những người từng mua xiên thịt nướng, hy vọng tìm kiếm quá ư là mong manh. Bao Triển vẫn tiếp tục việc xét nghiệm DNA mẫu nước tiểu tìm thấy trong hình nộm.

Sau khi có được mẫu DNA, tổ chuyên án lại gặp một khó khăn nữa, đó là không có ai để đưa vào danh sách tình nghi mà đối chiếc với mẫu DNA này. Phía cảnh sát đành lấy lí do kiểm tra sức khỏe toàn diện để lấy mẫu máu của học sinh trong mười lớp 12 của trường, hi vọng sẽ có manh mối nào đó.

Sau khi so sánh kết quả, cô bé hoa khôi Trương Đào Tuyết được loại khỏi danh sách chủ nhân của mẫu nước tiểu. Điều này khiến tổ chuyên án có phần thất vọng, do đây là người có khả năng có thai nhất trong lớp. Sau khi so sánh hết toàn bộ các nữ sinh, không có ai phù hợp, mẫu nước tiểu không phải của các nữ sinh lớp 12 này, thì của ai?

Cửu đội trưởng có phần nản chí, nói: "Tiếp theo phải đi hướng nào bây giờ?"

"Kiểm tra mẫu DNA của các giáo viên lớp 12." - Họa Long nói.

"Người đàn ông mà Song Song nhắc trên Blog rốt cục là ai?" - Bao triển trầm ngâm.

"Tôi đã điều tra rồi. Song Song không quen nhóm người xã hội đen ngoài trường cả, cô bé chỉ hay dọa nạt các bạn như thế thôi." - Tô My lên tiếng.

"Tiếp theo, phải so sánh với mẫu DNA của các học sinh nam." - Giáo sư Lương.

"Trong hình nộm là nước tiểu của người có thai, thì chỉ có thể là nữ giới thôi, phải không?" - Cửu đội trưởng thắc mắc.

"Đúng thế!" - Giáo sư Lương trả lời.

"Thế sao phải so sánh mẫu DNA của học sinh nam? Con trai cũng mang thai được sao?" - Cửu đội trưởng vò đầu bứt tai, nói.

Việc so sánh mẫu DNA tìm thấy trong nước tiểu của phụ nữ mang thai với DNA của các học sinh nam nghe có vẻ vô lí, nhưng sự thực không đơn giản như vậy.

Kĩ thuật phân tích DNA hiện đại, có thể giúp kiểm tra quan hệ di truyền. Trong trường hợp không xảy ra đột biến gen, những người có quan hệ huyết thống sẽ có những nét tương đồng trong cấu trúc DNA.

Một tên sát nhân nhổ đờm ngay tại hiện trường vụ án. Sau nhiều năm nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, hắn đã bị bắt về quy án. Lí do là chú của hung thủ đã bị bắt trong một vụ gây tai nạn giao thông. Thông qua kết quả kiểm tra DNA, phía cảnh sát đã tình cờ tìm ra quan hệ huyết thống giữa người gây tai nạn giao thông và tên hung thủ trong vụ án nhiều năm trước.

Phía cảnh sát đang tiến hành so sánh, đã rất kinh ngạc khi phát hiện ra mẫu nước tiểu trong hình nộm và mẫu DNA của Lý Cúc Phúc có nhiều điểm tương đồng. Cảnh sát tiếp tục cho xét nghiệm kĩ hơn, quả nhiên hai mẫu DNA có nhiều đoạn liên quan đến nhau.

Cửu đội trưởng nói: "Chẳng lẽ... Lý Cúc Phúc giả trai để đi học? Cậu ta.... mang thai sao?"

Giáo sư Lương cười nói: "Có thể người phụ nữ đó là người thân của cậu học sinh này thôi!"

Tô My bỗng nhớ ra điều gì đó, lên tiếng: "Là cậu Lý Cúc Phúc!"

Có lần, Lý Cúc Phúc bĩnh ra quần trong giờ thể dục và bị Song Song chụp lại. Lý Cúc Phúc bắt cô bé xóa đi nhưng cô bé không chịu, hai bên xảy ra xung đột, Song Song dọa sẽ gọi xã hội đen đến dạy cho Lý Cúc Phúc một bài học. Lý Cúc Phúc gọi cậu mình đến "xử lí mâu thuẫn" cuối cùng vụ việc cũng kết thúc êm đẹp.

Phái cảnh sát lập tức gọi cho Lý Cúc Phúc và ông cậu đến thẩm vấn riêng.

Họa Long: "Lý Cúc Phúc, tôi đã đọc hết các bài viết của cậu rồi, cậu quả là học sinh cá biệt đấy!"

Lý Cúc Phúc: "Dạ? Là bài trên D8 ấy ạ? Đó chỉ là bài viết vớ vẩn thôi ạ. Chú cảnh sát, chú định bắt người xuyên tỉnh ấy ạ?"

Họa Long: "Cái gì xuyên tỉnh?"

Lý Cúc Phúc: "Sớm biết thế này, cháu đã "diệt lui bảo" rồi!"

Họa Long: "Cái tên "cò tơ" này, ăn nói nghiêm túc, thái độ thành khẩn chút."

bao Triển: "Nói về ông cậu của cậu xem nào, có mấy đứa con? Quan hệ vợ chồng dạo này ra sao?"

Lý Cúc Phúc: "Cậu của cháu làm trong đội cảnh sát giao thông, cũng cùng ngành với các chú ấy."

Họa Long: "Nói chết sớm?"

Lý Cúc Phúc: "Vâng, cháu nói ạ. Có lần, cháu ăn trộm đồ nội y của một phụ nữ, còn cả tất, còn..."

Họa Long: "Thành thật khai hết những việc xấu cậu từng gây ra. Cậu cũng biết chính sách nhà nước ta, sẽ khoan hồng cho những kẻ biết hối cải."

Lý Cúc Phúc: "Cháu từng mơ mộng được trở thành đàn ông, cháu còn viết bài trên mạng nữa, chắc các chú cũng đọc rồi."

Họa Long: "Tiếp tục. Nói kĩ một chút, cố gắng thể hiện thái độ tốt vào."

Lý Cúc Phúc: "Chú ơi! Cháu còn zin đấy. Mấy năm nay, cháu phải nhờ đến bao nhiêu thứ mới giải quyết được những bức xúc sinh lí tuổi dậy thì chú biết không. Hôm nay, cháu thấy thật nhẹ nhõm, chứ cứ thế này chắc cháu phát điên mất. Vì sao cháu không tán nổi bạn gái nào vậy? Cháu cố gắng trước lễ valentin năm sau có được một cô bạn gái, dù xấu như song song hay Én Ị đùn cũng được. Thế nhưng cháu đến đùi con gái cũng chưa từng đụng tới. Trong lớp cháu, xinh nhất là Trương Đào Tuyết. Con bé đó thật sự rất đong đưa, nhưng lại rất kiêu ngạo, còn làm bộ ngoan ngoãn. Trong phần kí tên trên Blog nó viết..."

Bao Triển: "Viết gì?"

Lý Cúc Phúc: "Viết rằng nó luôn mơ về tuyết ở Trường Đảo, vẫn mơ về tiếng gió thổi, chim kêu ở Pampas. Mãi sau này cháu mới biết, Trường Đảo làm gì có tuyết."

Họa Long: "Tôi sẽ tìm mọi người để chứng thật các thông tin cậu vừa khai."

Lý Cúc Phúc: "Chú ơi. Cháu xin chú. Cháu quỳ xuống xin chú đấy. Chú đừng nói với ai về việc những việc này được không ạ."

Bao Triển: "Thế thì ăn nói cho cẩn thận. Lúc song Song tìm người xử lí cậu, cậu gọi ông cậu cảnh sát đến, rồi sự việc sau đó xảy ra thế nào?"

Lý Cúc Phúc: "Hôm đó, sau khi ra khỏi cổng trường, cậu cháu lái xe đến đón. Mấy tên côn đồ đứng trước cổng trường thấy xe cảnh sát thì chạy mất dép."

Bao Triển: "Sau đó ông ta có đưa cậu về nhà không?"

Lý Cúc Phúc: "Không ạ. Cháu về một mình, cậu cháu nói muốn bàn việc riêng với Song Song, để sau này nó không bắt nạt cháu nữa."

Bao Triển: "Lúc đó còn có ai nữa? Ai đi cùng Song Song?"

Lý Cúc Phúc: "Còn có Én Ị đùn nữa."

Hôm đó, cậu của Lý Cúc Phúc đi tìm Song Song ở ven đường đối diện trường học. Lúc đó cô đi cùng Én Ị đùn. Cậu Lý Cúc Phúc hi vọng rằng có thể hóa giải mâu thuẫn này, nên mời hai cô bé đi ăn. Én Ị đùn là cô bé vô cùng tự ti và khép kín, nên không muốn đi cùng vì sợ cậu Lý Cúc Phúc là người xấu. Song Song thì khác. Cô nói ông ta đi xe cảnh sát chẳng lẽ lại dám bắt cóc bán người sao?

Giáo sư Lương: "Anh là cảnh sát, nên chúng tôi cũng không nói quanh co nhiều. Chúng tôi không biết anh mời hai cô bé ăn cơm với mục đích gì. bất kể là cố ý giăng bẫy hay còn dụng ý gì khác, thì chúng tôi cũng hi vọng anh sẽ nói rõ việc xảy ra giữa anh và Song Song."

Cậu của Lý Cúc Phúc: "Tôi và cô bé đó thì làm được gì? Cũng chỉ đi ăn một bữa thôi."

Tô My: "Thế còn Tư Tư thì sao? Chính là cô bé tên Én Ị đùn ấy."

Cậu Lý Cúc Phúc cúi gằm mặt, nghĩ ngợi một chút, rồi nói: "Tôi thừa nhận, lần đó có quen với với Tư Tư, và sau này có quan hệ với nhau."

Giáo sư Lương: "Anh có biết cô bé có thai không?"

Cậu của Lý Cúc Phúc cứng họng, lập cập nói: "Sao cơ? Tôi nghe Tư Tư bị ốm, bỏ học rồi cơ mà?"

Tô My: "Én Ị đùn có thai rồi. Chúng tôi không tìm tháy cô bé, cha mẹ cô bé cũng không biết con mình ở đâu, rất có thể cô bé đã trốn ở một nơi nào đó rồi!"

Cậu của Lý Cúc Phúc: "Sao... sao con bé lại phải trốn cơ chứ?"

Tô My: "Anh có mấy người con?"

Cậu của Lý Cúc Phúc: "Một đứa!"

Giáo sư Lương: "Chúc mừng anh. Anh chắc lại sắp làm cha nữa rồi!"

Chương 4: Nước tiểu bà bầu

Cậu của Lý Cúc Phúc trong dạ rối bời. Anh ta đang gặp phải hai vấn đề vô cùng rắc rối.

Thứ nhất anh ta là một cảnh sát, nhưng lại bị điều tra như một nghi phạm.

Thứ hai, anh ta có quan hệ với trẻ vị thành niên, cô bé giờ mang thai, bỏ học, trốn ở đâu đó định sinh con, giờ chưa rõ tung tích.

Cậu của Lý Cúc Phúc là người hiểu rõ mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Việc đầu tiên anh ta lập tức chứng minh mình không phải là người gây ra vụ án, và vô cùng hợp tác với phía cảnh sát để tìm kiếm Én ị đùn. Khi tìm thấy nhân vật mấu chốt này, vụ án cũng sẽ có cơ hội được đưa ra ánh sáng. Sau khi Én ị đùn mất tích, điện thoại của cô bé đã tắt nguồn, cha mẹ cô cũng không biết con mình lưu lạc nơi nào, phía cảnh sát càng không biết phải tìm từ đâu. Cậu của Lý Cúc Phúc cung cấp cho phía cảnh sát một số tài khoản ngân hàng, là tài khoản mà trước đây Én ị đùn từng yêu cầu anh ta gửi tiền cho cô.

Tô My: "Bất luận cô bé này đang trốn ở đâu, chắc chắn cũng sẽ phải dùng đến tiền, số tài khoản này vô cùng quan trọng."

Họa Long: "Đúng là nhỏ người mà to gan. Mới 16 tuổi đầu đã mang bầu, không bỏ thai đi còn định trốn vào một chỗ sinh con."

Cửu đội trưởng: "Chắc chắn đây là chủ ý của Song Song."

Giáo sư Lương: "Ngoài tôi ra, tất cả mọi người đều mau đứng dậy, tôi muốn biết mọi thông tin liên quan đến tài khoản ngân hàng này. Nhớ kĩ, tất cả mọi thông tin. Lịch sử gửi và rút tiền, người đứng tên tài khoản, địa chỉ liên lạc, từ đó tìm kiếm cô bé tên Én ị đùn kia. Bao Triển đi đâu rồi? Bao Triển..."

Văn phòng lâm thời tại phòng giáo vụ, các cảnh sát lần lượt đứng dậy bắt đầu công tác điều tra, nhưng trong đó không hề thấy bóng dáng của Bao Triển. Giáo sư Lương cảm thấy hết sức kì lạ, không hiểu cậu ta bỏ đi đâu giữa cuộc họp. Với sự phối hợp giúp đỡ từ phía ngân hàng, cảnh sát nhanh chóng xác nhận được thông tin về chủ tài khoản. Đó là một người họ hàng của Én ị đùn. Cô bé nhờ tài khoản của người họ hàng này để rút tiền. Lần rút tiền cuối cùng là cách đó hai tháng, trên thẻ đã không còn xu nào. Đầu mối tài khoản ngân hàng bị đứt tại đó. Chiếc thẻ chỉ là dùng nhờ, không có cách nào tìm ra cô bé. Đang lúc mọi người chưa biết giải quyết ra sao, tổ chuyên án nhận được điện thoại của Bao Triển, thông báo đã tìm thấy Én ị đùn.

"Cậu giỏi lắm! Nhớ theo dõi chặt nhé, chúng tôi sẽ đến ngay." - Tô My vui mừng nói.

"Mấy người chúng tôi bận bịu cả nửa ngày trời cũng đành mất công không, cậu làm cách nào mà tìm thấy cô bé thế?" - Họa Long hỏi.

"Đơn giản lắm. Cô bé này kiểu gì chẳng phải kiếm một chỗ để ở đúng không?" - Bao Triển phân tích. "Én ị đùn là trẻ vị thành niên, chưa có chứng minh nhân dân, không thể làm thẻ ngân hàng được, cũng không thể làm thủ tục thuê nhà. Cô bé chỉ còn cách nhờ đến các trung tâm môi giới nhà đất đen để nhờ thuê giúp thôi. Bao Triển lần lượt tìm đến các trung tâm môi giới nhà đất đen trong thành phố. Anh cầm ảnh của Én ị đùn nói mình là chú của cô bé. Một thời gian trước đây cô bé cãi nhau với bố mẹ nên bỏ nhà đi. Nếu có ai giúp tìm thấy tung tích cô bé, anh sẽ hậu tạ. Một nhân viên của trung tâm môi giới nhận tiền của Bao Triển, rồi cung cấp đầu mối. Mấy tháng trước đây,

Én ị đùn và Song Song đến đó nhờ thuê nhà. Nhưng vì cả hai đều là trẻ vị thành niên, không có chứng minh nhân dân, nên công ty môi giới giúp họ làm chứng minh thư giả, kí hợp đồng thuê nhà, nên người nhân viên ở đây nhớ rất kĩ hai cô gái này." Én ị đùn thuê một căn nhà mái bằng, nằm gần bến cuối cùng của tuyến xe buýt, một nhà một cửa một sân, trên tường bao cắm đầy những mảnh sành chai để chống trộm vượt tường.

Trong căn nhà vô cùng lộn xộn, khiến người ta không tin nổi vào mắt mình. Đó chẳng khác gì chiến trường nơi quả bom nguyên tử vừa ném xuống, hoặc không thì chắc có cơn lốc xoáy vừa quét qua đây. Rác rưởi ngập khắp nơi, các thứ trong nhà loạn xạ, chỉ còn để lại một lối nhỏ hẹp như ruột mèo dẫn tới chiếc ti vi trên tường. Trên ghế sô pha đặt một bát mì tôm, những vụn mì rơi vãi bên ngoài đã sắp thành hóa thạch. Chiếc thùng giấy đựng quần áo đặt tại góc phòng đã bị lũ chuột đào một lỗ lớn, những con thạch sùng chui rúc làm tổ trong đó. Trong phòng bốc lên mùi cơm rau hỏng quyện cùng mùi ẩm mốc của quần áo. Khi cảnh sát tìm thấy Én ị đùn, cô bé đang ngồi giữa nhà, uống sữa chua, chơi Audition. Cô bé chỉ mặc mỗi đồ lót, khuôn bụng nhô cao bàn tay phù nề gõ xuống bàn phím chan chát. Thấy nhóm người xông vào nhà mình, cô kinh hãi hét lên ầm ĩ.

Tư Tư cũng từng có lần bĩnh ra quần khi ở lớp, kể từ đó cô mới có biệt danh như bây giờ. Mặc dù đó đã là chuyện từ thời lớp năm, nhưng sự xấu hổ đó vẫn theo cô đến tận bây giờ. Cô bé ngày một trở nên khép kín, tự ti chỉ khi gặp Song Song, cô mới có thể tự nhiên cười nói được. Song Song là người bạn duy nhất của cô bé.

Thế nhưng, khi cảnh sát thẩm vấn, Én ị đùn lại không hề biết gì về cái chết của Song Song.

Cô bé quá sợ hãi, khóc rung lên, không hiểu vì sao cảnh sát lại tìm đến mình. Tổ chuyên án kiên nhẫn chờ đến khi cô bé bình ổn tâm lí rồi tiếp tục hỏi.

"Nín đi nào! Ngoan! Đừng để động thai!" - Tô My nhẹ nhàng an ủi.

"Tôi muốn tìm chú. Chú sẽ cứu tôi ra. Tôi sẽ bảo chú tìm luật sư kiện các người vì tội xâm nhập tư gia, các người mau thả tôi ra." - Én ị đùn vẫn cứng đầu.

"Bụng em to thế này, chắc cũng phải bốn tháng rồi đúng không?" - Tô My vẫn bình tĩnh hỏi.

Én ị đùn vẫn không ngừng khóc, miệng gào thét: "Chú của tôi là cảnh sát, có súng, có xe, quen biết nhiều người."

Giáo sư Lương khuyên nhủ: "Cô bé, cháu phải ngoan ngoãn phối hợp cùng mọi người điều tra. Nếu việc không liên quan đến cháu, chúng ta sẽ thả cháu ra ngay."

Én ị đùn vẫn không nghe lời, lại nhắm mắt hét loạn lên: "Chú ơi! Họ bắt nạt em bé đây này, còn giữ tay cháu, cháu đau quá..."

"Chú" mà Én ị đùn nhắc đến chính là cậu của Lý Cúc Phúc. Sau khi bị cậu của Lý Cúc Phúc dụ dỗ, Én ị đùn đã mang thai. Cô bé vẫn còn

là trẻ vị thành niên, một cô bé mới học cấp ba. Còn cậu của Lý Cúc Phúc là một người đàn ông trung niên, có vợ có con. Họ bí mật giữ mối quan hệ như tình nhân. Đối với Én ị đùn, đây là mối tình đầu của cô bé, mới trong lần đầu biết yêu, cô đã mắc phải một người hơn mình đến hai chục tuổi.

Mẹ của Én ị đùn vừa hay tin đã chạy ngay tới đồn cảnh sát. Bà nhìn đứa con gái của mình mà nghiến răng trừng mắt, giọng rít lên: "Mày... mày đúng là đồ đáng chết!"

Bà mẹ đau khổ nghiêm khắc hỏi đứa con gái mất nết của mình về kẻ "đồng phạm". Én ị đùn sợ hãi chỉ ngồi run cầm cập, không dám trả lời. Cậu của Lý Cúc Phúc chủ động tiến lại nhận lỗi, hi vọng có thể bàn bạc xử lí sự việc một cách êm đẹp. Nếu cô bé đồng ý bỏ đứa trẻ đi, ông ta sẽ bồi thường một số tiền xứng đáng. Mẹ cô bé nghe thấy liền cho người đàn ông đã hại đời con mình một cái tát rồi lớn tiếng chửi rủa: "Đồ xúc vật! Mày bao nhiêu tuổi rồi mà dám dụ dỗ con gái tao hả? Đồ mặt người dạ thú. Bà đây không tha cho mày đâu. Mày còn lớn hơn cả tuổi tao mà dám cưỡng bức con gái tao, hôm nay tao phải giết mày, phải giết mày!"

Hai người ẩu đả ngay tại đồn cảnh sát, cả căn phòng trở nên lộn xộn, Én ị đùn ngồi dúm vào một góc, hét lên vì sợ hãi.

Cửu đội trưởng quát lớn: "Làm cái trò gì thế hả? Ai cho anh chị đánh nhau ở đây? Mà cô cũng không quản được hả?"

Tô My nhướn mày đáp: "Ô, mẹ vợ đánh con rể thôi mà. Nhìn cũng kịch liệt ra trò. Tôi xem một lúc rồi giải quyết không được hả?"

Họa Long tiến lại can ngăn, kéo hai người ra khỏi phòng thẩm vấn. Đợi đến khi Én ị đùn bình tĩnh trở lại, cuộc thẩm vấn mới có thể tiếp tục được. Cô bé kể cho cảnh sát nghe việc mình có bầu và Song Song xin nước tiểu của mình. Sau khi cậu của Lý Cúc Phúc và Én ị đùn có quan hệ với nhau không lâu thì cô bé mang bầu. Khi không thấy Én ị đùn đến tháng, Song Song đưa bạn đến hàng thuốc tây để mua que thử. Trên đường đi, hai cô bé nói với nhau thế này:

Én ị đùn: "Mũi tớ đến tháng rồi."

Song Song: "Mũi cậu chảy máu hả? Giấy đây, nhét vào, đúng là đồ con voi."

Én ị đùn: "Nhưng, tháng này bên dưới tớ không đến tháng, tớ lo mình trúng đạn rồi cậu ạ."

Song Song: "Gì cơ? Nếu có em bé thật, thì mình phải đi chúc mừng chứ nhỉ."

Én ị đùn: "Trời ạ! Cậu đừng có làm tớ sợ được không? Mẹ đánh chết tớ mất."

Song Song: "Véo cho cái bây giờ. Cậu định không nghe hả? Không nghe thì đừng có mơ thở được nữa."

Én ị đùn: "Nếu dính bầu thật, thì phải làm sao? Song Song, cậu đi phá thai cùng tớ được không?"

Song Song: "Mẹ kiếp! Cút ngay! Phá thai? Cậu định giết người hả? Nó là một mạng sống đấy biết không? Còn định bắt tớ làm đồng phạm nữa hả?"

Én ị đùn: "Song Song, tớ xin cậu mà!"

Song Song: "Đừng làm phiền tớ. Cậu đúng là đồ hâm hấp!"

Én ị đùn: "Hứ! Nếu đúng là có em bé, thì tớ sẽ bảo chú đi cùng."

Song Song: "Chú nhà cậu đúng là xấu xa."

Én ị đùn: "Chú của tớ rất yêu tớ, rất rất yêu tớ. Chú của cậu mới xấu xa ấy."

Song Song: "Chú của tớ đẹp trai hơn chú của cậu, lêu lêu!"

Én ị đùn: "Hứ. Phét lác. Tớ còn chưa gặp chú của cậu, ai mà biết có phải cậu đang lừa tớ không."

Song Song: "Bí mật! Tớ là chú mèo hồng của chú đấy. Mi... ao! Móng vuốt của tớ cào xuống sàn, mèo cưng nhu mì."

Én ị đùn: "Que thử thai bao nhiêu tiền một cái nhỉ? Không biết có đủ tiền không nữa."

Song Song: "Chúng ta đều các cô gái xì-tin, chúng ta đều thích những ông chú kinh nghiệm."

Én ị đùn: "Cùng bay nào!"

Song Song đến tiệm thuốc mua que thử thai cùng Én ị đùn, sau đó đi sang nhà vệ sinh của tiệm McDonan bên cạnh thử. Một lát sau, cô bé mặt ỉu xìu lo lắng bước ra. Trên chiếc que thử đã hiện rõ hai vạch đỏ.

Én ị đùn: "Thật đáng ghét! Làm sao bây giờ? Làm sao giờ Song Song?"

Song Song: "Cậu sắp làm mẹ rồi hả?"

Én ị đùn: "Chết rồi..."

Song Song: "Mẹ kiếp! Cậu nghĩ cái gì thế hả? Định bỏ nó đi sao?"

Én ị đùn: "Ừ. Chán... Bế tắc... Tớ cũng không biết nữa."

Song Song: "Bạn Lý Cúc Phúc lớp mình phải gọi cậu là gì nhỉ? Mợ ị đùn? Ha ha ha! Buồn cười quá đi mất. Vụ này hay đấy. Cậu sinh cho

bạn học của cậu một đứa em họ, mà không biết nó là con trai hay con gái nhỉ?"

Én ị đùn: "Đáng ghét. Cậu còn cười tớ à. Tớ phải gọi điện cho chú, hỏi xem phải làm thế nào."

Song Song: "Đồ ngốc, đừng có nói cho ai biết."

Én ị đùn: "Hay là, tớ tự uống thuốc phá thai vậy? Lúc mình đi mua que thử, người bán hàng chẳng giới thiệu có loại thuốc đó còn gì?"

Song Song: "Đồ hâm! Đồ hâm! Tớ có cách."

Én ị đùn: "Cách gì?"

Song Song: "Tớ đường đường một nữ chiến sĩ xinh đẹp một thời nổi tiếng tạng đen lưỡi độc."

Én ị đùn: "Nói mau lên! Ngoài việc phá thai ra còn có cách gì nữa?"

Song Song: "Sinh nó ra chứ còn gì nữa?"

Én ị đùn nghĩ rằng Song Song đang nói đùa. Song Song phân tích cho cô bạn nghe về tình hình thực tế hiện tại. Nếu như giờ bí mật uống thuốc phá thai, thì không chỉ phải tự chịu tủi thân một mình, mà còn cho ông chú kia một cái giá quá rẻ, Én ị đùn sẽ không được bất cứ thứ gì cả. Nếu mang kể chuyện có bầu với cậu của Lý Cúc Phúc, thì chắc chắn ông ta sẽ tìm mọi cách bắt cô bé phải bỏ đứa trẻ đi, sau đó là bỏ rơi Én ị đùn.

Én ị đùn: "Chú sẽ không làm thế đâu."

Song Song: "Để rồi xem, cậu ngây thơ quá đấy cô bé quàng khăn đỏ ạ."

Én ị đùn: "Bắt chú phải đền bù tổn thất cho tuổi thanh xuân của tớ sao?"

Song Song: "Đúng là quê một cục, bụng cậu càng to, tiền ông ta cho cậu sẽ càng nhiều."

Én ị đùn: "Dù sao đây cũng là một sinh linh, trong bụng tớ có em bé rồi, thực sự tớ cũng không muốn bỏ nó đi."

Song Song: "Cách tốt nhất là sinh nó ra, như thế, bố đứa trẻ sẽ nuôi cậu cả đời, hiểu chưa?"

Én ị đùn: "Nhưng sinh ở đâu bây giờ? Mẹ tớ mà phát hiện ra bụng tớ to lên, sẽ đánh chết tớ mất."

Song Song: "Thuê phòng! Một căn phòng riêng sẽ rất tuyệt, chúng ta có thể tự do làm tất cả những gì điên cuồng mà mình muốn. Ôi, đảo

hải tặc muôn năm!"

Hai cô gái trẻ cảm thấy rất mơ hồ về tương lai phía trước. Thành tích học tập lẹt đẹt, về cơ bản không thể nào đỗ đại học, sau khi tốt nghiệp cũng không có kế hoạch gì. Dưới sự "hướng dẫn" của Song Song, Én ịi đùn quyết định bí mật sinh đứa trẻ, như thế sau này cũng có chỗ để trông vào. Cô bé này thực sự đã yêu ông chú của mình đến điên cuồng rồi. Cô nghĩ rằng sinh cho người mình yêu một đứa trẻ là việc làm hạnh phúc nhất trên đời. Én ịi đùn cũng đã có lúc do dự, ngộ nhỡ cha đứa trẻ không chịu thừa nhận thì sao? Nhưng Song Song nói có thể đi làm giám định huyết thống, như thế ông ta sẽ không thể chối được. Nhưng việc trước tiên là phải tìm một nơi để sinh đứa trẻ đã.

Dưới sự giúp đỡ của công ty môi giới, họ thuê một căn nhà mái bằng, có sân và cổng riêng, sau, đó kéo mạng internet về, mua một chiếc máy tính cũ. Én ịi đùn lấy lí do bị ốm để xin nghỉ học. Cô sớm đã chán ngán những ngày tháng đến trường, học bài, làm bài tập.

Song Song cũng thường xuyên bỏ tiết, đến thăm cô bạn mang bầu. Các giáo viên trong trường dường như đã bó tay với những học trò hết thuốc chữa như kiểu Song Song, nên cũng chẳng ai thèm để ý.

Hai cô học trò ngày đêm chơi nhởi trong căn nhà thuê, xem phim, nhảy audition. Họ biến căn phòng thành một đống hỗn độn.

Việc thuê nhà và những chi phí ngày thường đều cần đến tiền. Số tiền mà cậu của Lý Cúc Phúc chuyển cho họ đã tiêu gần hết. Én ịi đùn vốn định tiếp tục hỏi xin thêm, nhưng bị Song Song ngăn lại. Nếu cậu của Lý Cúc Phúc biết việc Én ịi đùn đã mang thai, chắc chắn ông ta sẽ ép buộc, hoặc nịnh cô bé bỏ đứa trẻ đi. Song Song nói mình sẽ có cách kiếm được tiền, nhưng cần Én ịi đùn cho mình một thứ.

Trong căn nhà thuê, Song Song lấy hình nộm trên cổ mình xuống, đặt lên giường. Song Song nhẹ nhàng vuốt ve hình nộm một cách vô cùng yêu thương, trong miệng còn thì thào nói với thứ vô tri vô giác ấy: "Ồ, ngoan nhé! Ngoan nhé! Để mẹ đựng chút nước tiểu vào bụng con nhé. Chúng ta sắp có tiền rồi!" Mấy ngày sau, Song Song đã có tiền giúp Én ịi đùn nộp tiền thuê nhà, còn mua rất nhiều đồ ăn vặt.

Én ịi đùn cũng không biết Song Song lấy tiền ở đâu, nên chỉ khai với cảnh sát rằng cô bạn đã lấy nước tiểu của mình mà thôi.

Giáo sư Lương ngạc nhiên hỏi: "Xin nước tiểu? Xin mấy lần?"

Én ịi đùn trả lời: "Ba lần ạ!"

Tô My hỏi: "Đều là cho vào trong hình nộm đúng không?"

Én ịi đùn trả lời: "Vâng ạ! Song Song nói muốn lấy nước tiểu còn nóng, đựng trực tiếp vào trong hình nộm."

Bao Triển hỏi tiếp: "Chú mà Song Song nhắc tới là ai?"

Én ị đùn trả lời: "Em cũng không biết. Em cũng hỏi nhiều lần, nhưng bạn ấy đều không nói. Có thể cậu ấy chẳng có chú nào cả. Song Song nói số tiền kia là do phép thuật của hình nộm biến ra. Cậu ấy còn nói, nước tiểu của bà bầu rất có giá trị, có thể biến ra tiền như làm ảo thuật ấy ạ."

Tổ chuyên án cho rằng tìm thấy Én ị đùn sẽ tiến gần đến với đầu mối quan trọng của vụ án, nhưng xem ra vụ án lại một lần nữa bị ngắt quãng tại đây, vụ án lại rơi vào ngõ cụt. Én ị đùn chỉ có thể cung cấp cho cảnh sát ngần ấy thông tin, và không còn gì khác hơn nữa.

Cảnh sát tiến hành kiểm tra đống rác trong căn phòng thuê, hi vọng có thể tìm ra manh mối gì đó dù là nhỏ nhất, giúp vụ án có thêm cơ hội phá giải. Tuy nhiên đây là một công việc vô cùng phức tạp. Họ không thể tin nổi hai cô gái có thể thải ra nhiều rác đến thế.

Mấy ngày sau, khi tan học Mèo Rừng Bự và Lý Cúc Phúc bị một đám côn đồ hành hung ngay trước cổng trường. Lý Cúc Phúc quỳ xuống xin tha, còn Mèo Rừng Bự nằm bẹp dưới đất, ôm đầu chịu trận. Cũng may Họa Long xuất hiện kịp thời, chẳng mấy phút đã đánh cho lũ côn đồ tan tác. Họa Long đưa Mèo Rừng Bự đến phòng y tế của trường, cậu ta chỉ còn biết lí nhí lên tiếng:

"Em cảm ơn thầy!"

"Tôi không phải là thầy giáo, tôi là cảnh sát." - Họa Long trả lời.

"Cớm mà cũng đánh lộn sao ạ?" - Mèo Rừng Bự ngạc nhiên.

Họa Long cười nói: "Cậu nhớ cho kĩ. Ngoài cha mẹ ra, cậu không được quỳ gối trước bất cứ ai. Cậu là một người đàn ông, nếu có kẻ bắt nạt mình, nhất định không được khuất phục, mà phải dũng cảm phản kháng. Chúng đánh cậu một trăm lần, cậu phải đứng dậy một trăm lần. Chỉ cần chúng không đánh chết cậu, thì nhất định phải đứng lên, chọn đúng thời cơ, đá một nhát trúng đũng quần chúng. Nhớ kĩ, tuyệt kĩ khi bị đánh hội đồng là đá vào chỗ hiểm. Đây là những lời mà một cảnh sát thực thụ đã nói với cậu, nhớ chưa?"

Mèo Rừng Bự nói: "Thôi được! Em cũng giúp anh một tay vậy. Em biết Song Song đã lên giường với ai. Đó là một người đàn ông trung tuổi!"

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Chương 5: Tình chú

Rất nhiều thiếu nữ thích những ông chú chín chắn đĩnh đạc.

Thứ gọi là "tình chú" dùng để chỉ những cô gái thích mẫu người hơn mình nhiều tuổi. So với những bạn khác giới cùng tuổi khác, họ thích cảm giác được ở bên một người đàn ông trung niên, có sự nghiệp, có sức hút hơn hẳn. Dù họ không có nhan sắc, thân hình hơi mập mạp, vòng một không bốc lửa, nhưng trong vòng tay của các ông chú, họ vẫn là một cô công chúa nhỏ đáng yêu, một con thú cưng được nâng niu chiều chuộng. Tuổi xuân của họ chính là thứ bảo bối vô giá, sự ấu trĩ cũng trở thành một ưu điểm. Điều quan trọng nhất là,
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

những người trẻ tuổi còn phải phấn đấu một thời gian rất dài mới có được tiền bạc và địa vị, nhưng khi chọn cho mình một ông chú, thì họ sẽ có tất cả chỉ trong nháy mắt.

Những ông chú kì quặc chính là thứ thuốc độc đối với những cô nàng như thế.

Bộ phim mà Song Song thích nhất là "Tên sát thủ không lạnh lùng". Cô đã xem không biết bao nhiêu lần, mỗi lần xem là một lần khóc hết nước mắt. Cô thích nhân vật chú Leon trong đó, một người đàn ông đeo kính râm, mặc áo khoác, trầm mặc và ít nói, với nụ cười mê hồn, sau mỗi lần giết người chú đều phải... uống sữa, mỗi lần chuyển nhà đều phải mang theo một bồn cây. Song Song muốn theo đuổi một người đàn ông trung niên vừa đẹp trai lại vừa có gì lạnh lùng và bá đạo như thế đến chân trời góc bể, giết người và phiêu bạt khắp nơi. Cô mặc chiếc áo gió đồng phục của trường, với chiếc chân váy và đôi bốt cao cổ, mơ tưởng đến một ngày nọ có thể gặp được chú Leon.

Én ị đùn nói: "Cậu của Lý Cúc Phúc đúng là một ông chú kì quặc, lần nào gặp mặt cũng bắt tớ phải mặc đồng phục của trường."

Song Song bĩu môi: "Ối chà chao ôi! Ông chú kì quặc của tớ giờ ở nơi nào nhỉ? Tớ đợi đến khổ thôi!"

Ông chú kì quặc của Song Song chính là cha của Cao Phúc Soái.

Một người đàn ông trung niên, hơi mập, trên cổ đeo một chiếc dây chuyền vàng to kếch xù, bụng phê, hay mặc áo sơ mi cổ tròn, mùa hè thì thích cởi trần. Người đó tên Cao Tịch Phu, là người có tiền. Khi còn trẻ mua xổ số trúng giải lớn. Ông ta có lẽ là người đầu tiên ở Trung Quốc đi lính giải thưởng mà phải đeo mặt nạ và tóc giả. Sau đó, những người học theo ngày càng nhiều, và chúng ta có thể dễ dàng được ngắm bộ dạng những người cải trang đi lĩnh giải. Cao Tịch Phu rất sáng tạo, ông dùng tiền thưởng mở một nhà hàng lớn, mỗi năm vào dịp trung thu hoặc tết âm lịch, đều xuất hiện trên các kênh truyền hình cá nước. Ông ta dùng một giọng phổ thông pha chút vùng miền, phát biểu: "Nhân dịp xuân mới, nhà hàng hải sản của chúng tôi xin được gửi lời cảm ơn đến quý khách hàng..."

Song Song gọi ông ta là chú Cao. Sự gặp gỡ của họ chỉ đơn thuần là một sự ngẫu nhiên mà thôi.

Hôm đó là sinh nhật của Cao Phúc Soái, rất nhiều bạn bè tụ hợp tại nhà cậu ta dự tiệc. Mèo Rừng Bự, Lý Cúc Phúc, Song Song, Én ị đùn, Trương Đào Tuyết, còn có cả các bạn khác trong lớp đều đến tham dự. Cha mẹ Cao Phúc Soái không ở nhà, những đứa trẻ được dip chơi bời thả phanh. Chúng chơi trò đánh trận bằng bánh kem, rồi uống bia, uống sâm-panh, nước hoa quả, sữa chua, đến tận nửa đêm mới tan tiệc. Mọi người đều đã lo tơ mơ, nằm ngủ la liệt trong phòng khách. Cao Phúc Soái kéo Trương Đào Tuyết vào phòng mình, mà theo cách giải thích của cậu ta thì đó là "làm việc".

Đêm đó, cha của Cao Phúc Soái cũng "làm việc" cô bé Song Song cùng lớp với con trai mình.

Sô-pha trong phòng khách đã bị mọi người chiếm dụng hết, Song Song ngáp dài một tiếng, đưa tay vỗ vào miệng vài lần, rồi đi thẳng lên lầu, mở một cửa phòng, nằm vật xuống giường, ngủ như chết. Đó chính là phòng ngủ của cha mẹ Cao Phúc Soái.

Nửa đêm, cha của Cao Phúc Soái trở về. Ông ta cũng đã uống ngà ngà, miệng còn lẩm bẩm mấy lời say xỉn: "Xe giật lùi, xin chú ý! Xe giật lùi, xin chú ý!" Ông ta lẹo dẹo bước về phòng ngủ, thấy trên giường có một cô bé mặc đồng phục học sinh đang ngủ. Ông ta nấc lên một tiếng, rồi tiến lại ôm chầm lấy cô bé. Song Song nửa chống cự nửa buông xuôi, vừa kêu lên "Chú Cao, đừng!" vừa đưa tay níu lấy cổ người đàn ông trước mặt.

Lúc ấy, Song Song nặng đến 70 cân, nhưng trong vòng tay của chú Cao, cô chỉ như một con chim nhỏ yếu ớt. Bộ đồng phục rơi xuống, những âm thanh đều đều vang lên, mọi thứ giao thoa kết thúc.

Song Song lí nhí: "Chú Cao, chú bắt nạt cháu."

Chú Cao có phần bối rối: "Tại chú uống say quá. Cháu là bạn học của con chú phải không? Cháu bao nhiêu tuổi rồi?"

Song Song trả lời: "Cháu tên Song Song, cháu mới 18 tuổi thôi, đau quá!"

Chú Cao hỏi nhỏ: "Cháu... là lần đầu sao?"

Song Song từ lâu đã không còn trong trắng, nhưng cô vẫn trịnh trọng gật đầu. Cô giả vờ rất giỏi, cắn môi ngượng ngùng, vẻ mặt vô tội, đôi mắt ngấn lệ muốn khóc, trông chẳng khác nào những thiếu nữ xinh đẹp trong truyện tranh. Chú Cao rút mấy tờ giấy lau cho cô bé. Song Song ra vẻ khó chịu. Chú Cao ném nhúm giấy vào trong thùng rác, hỏi: "Sao không thấy gì?"

Con gái mạo danh còn nguyên vẹn, thường chỉ hay lấy một trong những lí do sau: Do đi xe đạp nhiều, do hồi nhỏ chơi bập bênh, do chơi nhảy dây bụ ngã, do dùng băng vệ sinh dạng ống, v. v...

Đại đa số các cô gái thích nói do mình đi xe đạp chẳng may gặp "tai nạn" nên mới như thế. Cũng có những cô nàng xảo trá một chút, nói rằng mình "tự sướng" chẳng may làm tách. Còn có những cô nàng nhiều kinh nghiệm hơn thì cố tình chọn thời gian trước hoặc sau khi đến tháng một hai ngày, như thế càng dễ ngụy trang.

Song Song là người nhiều mưu mẹo. Đôi tròng mắt của cô khẽ đảo một vòng, bộ dáng đáng thương bày ra trước mắt. Cô rơi vài giọt nước mắt, ấp úng nói: "Thực ra, do hồi học cấp hai, cháu phải học múa, một lần xoạc chân chẳng may bị rách rồi."

Chú Cao nhẹ nhàng nói: "Ngoan nào. Không khóc nữa. Để chú ôm một cái. Chuyện ngày hôm nay, cháu không được nói với ai nghe chưa?"

Song Song đồng ý: "Chú Cao, cháu không kể với ai đâu, đây sẽ là bí mật của chúng ta, nhưng liệu cháu có mang thai không?"

Chú Cao nói: "Làm sao mà dễ thế được. Đừng nghĩ ngợi nhiều. Cháu cầm lấy một trăm tệ này, sáng mai mua ít đồ ăn sáng rồi đi học."

Song Song có chút giận dỗi, trừng mắt nhìn: "Chú Cao, chú cho cháu là người thế nào hả?"

Song Song vừa khóc vừa rời khỏi phòng ngủ chẳng may bị Mèo Rừng Bự trông thấy. Chú Cao vội đuổi theo, lái xe đưa Song Song về nhà.

Một người đàn ông 42 tuổi, và cô học sinh 18 tuổi.

Những cô gái trẻ thích những ông chú trung tuổi, những ông chú kì quặc thích những cô bé còn trong trắng.

Song Song không lấy tiền của chú Cao. Mấy hôm sau, cô bé chạy đến nhà hàng của bố Cao Phúc Soái, nói mình mất điện thoại, muốn mượn tiền của chủ Cao để mua một cái mới. Chủ Cao đưa cho cô một chiếc điện thoại hai sim hai sóng cũ, rồi bảo cô bé sau này đừng đến nhà hàng tìm ông nữa. Trong điện thoại đã có sim, khi nào cần thì cứ gọi.

Một tháng sau đó, họ nhiều lần hẹn hò, dường như đang yêu nhau thật.

Họ cùng nhau đến khách sạn. Chú Cao có tiền, nhưng lại rất bủn xỉn, lần nào cũng chỉ chọn những nhà nghỉ rẻ tiền nhất. Song Song thích nhảy nhót trên đệm, nhưng chê đệm của nhà nghỉ cứng quá. Chú Cao để cô bé nhún nhảy trên bụng mình, và gọi cô là Bảo Bối. Bộ đồng phục học sinh dù chẳng đẹp đẽ gì, nhưng chú kì quặc rất thích. Có lúc chú cũng bắt cô viết bài tập, rồi lại một phen quần thảo. Trong thứ âm thanh đang vang lên đều đều, có tiếng chú Cao bảo Song Song gọi mình là cha. Chú kì quặc có lúc lại muốn mặc đồng phục học sinh, giúp Song Song viết bài, có lẽ đâu đó trong tâm hồn ông ấy, đang trở về với những cảm xúc của mối tình đầu.

Họ cùng nhau lái xe sang thành phố khác du lịch. Song Song có sự nghịch ngợm và đáng yêu của một cô gái mới lớn, khi đứng xếp hàng mua vé ở khu du lịch, cô bé xoay vòng quanh ông chú của mình, miệng còn không ngừng nói: "Chú ơi, cháu phải bỏ bùa chú, bỏ bù chú, cháu muốn chú yêu cháu trọn đời." Khi đã chơi đùa mệt, Song Song lại làm nũng, vùng vẳng cánh tay đòi cõng. Ông chú cười vui vẻ rồi cõng cô bé trên lưng vừa đi vừa xem ngựa vằn, gấu xám. Mọi người nghĩ họ là hai cha con, nhưng cô bé lại nói với người bán kẹo bông rằng: "Chú ấy, là bạn trai của cháu."

Ông chú và cô bé ngồi nghỉ bên bồn hoa. Chú hút thuốc lá, nhà từng vòng tròn, còn cô bé ăn kẹo cao su, thổi bong bóng.

Chú Cao nói: "Chia kẹo cao su cho chú ăn với nào."

Song Song nhìn chú, nhả kẹo cao su ra tay, kéo thành hai nửa, lấy tay vo tròn nửa nhỏ lại. Chú Cao nhìn cô bé đến cả chục giây mà không biết phải làm thế nào.

Song Song bĩu môi, nội: "Tại sao lại phải dùng từ "chia"?"

Chú Cao cười phá lên, định đưa tay cầm lấy một nửa miếng kẹo, nhưng Song Song đã lập tức nhét cả hai vào miệng, thách thức: "Xem

chú lấy nổi không!"

Chú Cao có phần do dự, nhìn mọi người xung quanh đông như trẩy hội, không biết liệu có gặp phải người quen hay không.

Song Song nhắm mắt, vênh mặt, nói: "Sợ gì chứ, ở đây có quen ai đâu."

Nụ hôn của một người đàn ông trung tuổi và một cô bé mới lớn giữa lùm hoa đang độ nở rộ. Giây phút ấy, họ như quên hết mình, quên hết mọi thứ xung quanh, những cánh hoa đẹp bên cạnh sự say đắm của họ cũng dường như không còn hương sắc gì nổi bật.

Sau những giây phút lãng mạn nhất luôn luôn là sự đau khổ của biệt li...

Người đàn ông trung tuổi này có chứng đã ứng da. Dưới cằm ông ta mọc rất nhiều mụn nước. Thứ mụn bọc mủ vàng được bao quanh bởi lớp da chết màu trắng. Người vợ hỏi ông chồng một cách khó hiểu: "Ông đã ngoài bốn mươi tuổi mà còn mọc mụn như bọn dậy thì thế này sau?" Ông không trả lời, mà có một hành động vô cùng ấu trĩ - lè lưỡi lêu lêu. Trên lưỡi của ông cũng mọc rất mụn như thế, những mụn này mọc chi chít, màu vàng và trong suốt. Ông ngày càng cảm thấy ngứa ngáy, khó chịu, rồi đưa tay gãi cật lực lên lưỡi. Một vài mụn mác vỡ bọc, bên mép rơm rớm thứ nước dịch màu vàng đục. Đợi người vợ rời đi, chỉ còn lại một mình trong phòng, ông nhổ một bãi nước bọt, bực dọc: "Mẹ kiếp, nấm chân mà cũng lây được!"

Song Song bị nấm chân, do hàng ngày cô không chú ý vệ sinh sạch sẽ, đôi chân lúc nào cũng có mùi vô càng khó chịu.

Một lần, chú Cao trong cơn say đã liếm lòng bàn chân cô bé, từ đó dưới cằm và lưỡi của ông bắt đầu mọc những mụn nước vàng.

Ông dần dầm cảm thấy chán ghét, không còn liên lạc với Song Song nữa. Đàn ông đều có mới nói cũ, chú Cao cũng chẳng mấy chốc mà quay sang cô phục vụ xinh đẹp mặc áo dài Thượng Hải vô cũng hấp dẫn của nhà hàng mình. Song Song thất tình. Trong quãng thời gian đó, cô bắt đầu buông thả, ăn uống vô độ, cơ thể tăng cân nhanh chóng, tính khí cũng trở nên khô khan và thô lỗ, thường xuyên vô duyên vô có cải nhau với các bạn trong lớp.

Lý Cúc Phúc nói: "Chúng ta chấm điểm cho các "mộc nhĩ" của lớp mình đi."

Mèo Rừng Bự mở màn: "Người đẹp Trương Đòa Tuyết, bảy điểm. Song Song ba điểm. Én ị đùn ba điểm"

Lý Cúc Phúc nói: "Quá nhiều sướng! Tỏ nghĩ mình đã cai được trò "tự sướng" rồi, đến Truong Đào Tuyêt giờ cũng không còn sức mê hoặc nữa."

Mèo Rừng Bự chửi thề: "Bốc phét! Cai cái ấy chẵng khác nào cai thuốc phiện, dễ thế sao!"

Cao Phúc Soái bực dọc: "Hai cái thằng cò tơ này, đứa nào đến giúp tao luyện Ma Thú1 đi?"

Lý Cúc Phúc quát lại: "Mả Chó (tiếng lóng, gần âm với Ma Thú) , biến mau!"

Cao Phúc Soái cũng không vừa, nói: "Cương thi mà cũng dám chửi Ma Thú hả?"

Song Song chen vào: "Này, vừa nãy mấy bon mày nói linh tinh gì mà chấm điểm tao thế hả?"

Én ị đùn cũng lên tiếng: "Xin các cậu, đừng có lén lút nói xấu sau lưng tôi được không?"

Song Song lớn tiếng: "Cai tự sướng? Thật là tởm! Tởm quá đi mất!"

Mèo Rừng Bự cũng không vừa, cãi lại: "Thì sao? Mày đã cai ngoáy mũi được chưa mà nói?"

Song Song bật lại: "Mày muốn ăn hả?"

Lý Cúc Phúc cười ha hả, nói: "Nó bảo máy đi uống bát "nước thánh" (tiếng lóng, ý chỉ nước tiểu) đấy!"

Trương Đào Tuyết lên tiếng giảng hóa: "Các cậu làm gì mà ầm ầm lên thế hả? Sắp vào lớp rồi đấy!"

Cao Phúc Soái quay sang có hoa khỏi, nói: "Đào Tuyết, đừng quan tâm đến bọn chúng làm gì."

Song Song cố tình chọc tức: "Ái chà chà! Ngồi đấy mà vênh vào. Sáng mai tao sẽ đi gặp cha mày."

Cao Phúc Soái tức giận, nói: "Song Song, mày muốn ăn tấn hả?"

Song Song nói: "Mày thử động đến tao xem, đúng là đồ hèn, đồ nhát chết."

Lý Cúc Phúc dưa mấy ngón tay xếp thành hình khẩu súng lục, chĩa về phía mọi người, rồi nheo mắt... đánh một quả thật kêu. Mọi người bịt mũi, vội vàng chạy ra ngoài để tránh "trúng độc".

Sau đó không lâu, Song Song gửi cho chủ Cao một đoạn tin nhắn: "Cháu có bầu rồi. Chú ơi, cháu sợ việc này to chuyện rồi."

Song Song xúi Én ị đùn thuê phòng sinh con, mục đích chính là muốn mượn nước tiểu của cô làm vũ khí hăm dọa chú Caọ. Cô bé "tạng đen" này vô cùng thông minh, biết chắc chú Cao sẽ đưa mình đi kiểm tra lại cho chắc. Cô bèn bỏ nước tiểu vào trong hình nộm, luôn mang theo bên người. Chú Cao hẹn Song Song đến một nhà nghỉ nhỏ, mua que thử thai cho cô bé.

Song Song nói: "Chú đừng nhìn thế cháu không đi tiểu được."

Chú Cao bảo: "Thế thì vào nhà vệ sinh."

Trong nhà vệ sinh, Song Song lén lấy nước tiểu của Én ị đùn đổ vào cốc giấy, sau đó mang ra ngoài. Trước mặt chú Cao, cô đưa que thử thai vào trong cốc nước tiểu. Chẳng mấy chốc, trên chiếc que thứ đã hiển thị hai vạch rõ ràng.

Song Song nằm lên giường, chống tay lên cằm, hai chân co lên đung đưa, nói: "Ôi, cháu sắp làm mẹ rồi. Chú thích con trai hay con gái?"

Chú Cao nằm xuống bên cạnh, ôm lấy cô, nhẹ nhàng nói: "Con hãy còn là một cô bé."

Chú Cao lấy mọi lời ngon tiếng ngọt, dụ Song Song phá thai, nhưng Song Song nhất định không chịu Chú Cao nói với cô: "Chú không thể bỏ vợ được, đứa trẻ sinh ra cũng sẽ không có cha, như thế sẽ không có hộ khẩu, sau này sẽ còn vô số rắc rối khác nữa. Nếu không thể mang lại hạnh phúc cho đứa bé, thì tại sao còn để nó đến thế giới này làm gì?"

Chú Cao hỏi dò: "Thế cháu có lên giường cùng ai nữa không?"

Song Song bật dậy, chống nạnh, tức giận nói: "Thế cháu sẽ sinh nó ra, làm giám định huyết thống, lúc đó chủ sẽ biết nó là của ai thôi."

Chú Cao bắt đầu tìm mọi cách nịnh nọt cô bé, nói với cô bỏ thai bằng thuốc vô cùng đơn giản, hơn nữa lại không ảnh hưởng đến việc học hành. Uống ba ngày thuốc, bụng hơi đau một chút, tất cả mọi phiền não rồi sẽ qua thôi. Nếu để quá 49 ngày, thì chỉ còn cách nhờ đến bàn tay bác sĩ thôi. Nằm trên bàn phẫu thuật lạnh lẽo, dạng chân, lúc đó phá thai sẽ vô cùng đau đớn.

Ông ta còn nói: "Cháu có biết thế nào gọi là nạo hút không? Trước tiên là tiêm một liều thuốc độc cho thai nhi, sau đó bác sĩ sẽ dùng tay hoặc dùng một chiếc thìa nhỏ, vét từng phần của đứa trẻ ra... Chú nghĩ uống thuốc vẫn là cách tốt nhất."

Song Song bị dọa đến phát khiếp, mặt mũi cúng đờ. Một lát sau, cô bé đáp: "Thôi được. Cháu đi mua thuốc."

Chú Cao lấy ra hai trăm tệ từ trong ví, nói: "Dùng thuốc chẳng đáng bao nhiêu tiền."

Song Song trau mày, cảm thấy vô cùng căm ghét, nói: "Tôi không cần tiền của ông, tôi tự xin tiền mẹ mình, ngày mai sẽ đi mua thuốc."

Trong lòng cô nghĩ: "Mẹ kiếp! Định dùng 200 tệ đuổi con này sao? Cứ đợi đấy. Lần này tôi sẽ thịt ông từng miếng một."

Sau khi Song Song bỏ đi, chú Cao không ngừng gửi tin nhắn hỏi han. Song Song mấy ngày liền không thèm trả lời. Chú Cao đành phải đến cổng trường tìm cô bé. Song Song nói mẹ cô không cho tiền, và cô cũng không biết phải nói gì với mẹ. Chú Cao lôi cô vào trong xe, dúi gói thuốc đã mua sẵn vào tay cô bé. Song Song ném gói thuốc xuống sàn, khóc lóc nói: "Chú, cháu muốn sinh đứa bé ra. Cháu thực sự rất thích trẻ con, đây là kết tinh tình yêu của chúng ta cơ mà."

Chú Cao không biết phải xử lí thế nào, đành thuận theo. Ông ta đưa tiền cho cô bé hai lần, một lần năm nghìn tệ, một lần ba vạn tệ.

Lần thứ nhất, Song Song hứa sẽ bỏ cái thai, nhưng sau đó lại hối hận. Cô bé cứng đầu này giải thích bằng những lí lẽ rất nhân đạo và có

lí.

Lần thứ hai, chủ Cao đưa cho cô ba vạn tệ, cô đồng ý đến bệnh viên bỏ cái thai cùng chú Cao. Khi xếp hàng chờ tới lượt, Song Song bí mật bỏ đi mất, chủ Cao hốt hoảng tìm kiếm khắp bệnh viện. Một lát sau, ông nhận được một tin nhắn mà không biết nên vui hay buồn. Song Song viết: "Cháu hi vọng lần chia li này không phải lần vĩnh biệt. Cháu vẫn yêu chú. Cháu cũng rất buồn khi đối xử với chú như thế này, cháu sợ mình không có cách nào thoát khỏi sự đam mê của mình cho chú. Tạm biệt chú yêu! Cháu sẽ sinh đứa trẻ ra, một mình nuôi nấng. Yêu chú và yêu đứa trẻ!"

Cuối cùng chú Cao cũng lật rõ bộ mặt, trả lời tin nhắn: "Cho dù có sinh đứa trẻ ra, tao cũng không bao giờ nhận nó."

Thời gian đó, các học sinh đang trong kì nghỉ hè, chú Cao cũng không thể đến nhà tìm Song Song. Quan hệ của hai người rơi vào tình trạng chiến tranh lạnh. Chú Cao để lại trong tin nhắn không biết bao nhiều lời không sạch sẽ, "hỏi thăm" cha mẹ và tổ tông mười tám đời nhà cô bé, còn uy hiếp sẽ tìm xã hội đen xử lí cả gia đình cô. Song Song không trả lời bất cứ tin nhắn nào. Sau khi vào học được mấy hôm Song Song biết chú Cao sẽ không chịu để yên, liền chủ động "xuất chiêu". Cô tìm mọi cách để lấy được số điện thoại của vợ chú Cao, sau đó gửi toàn bộ các tin nhắn cùng bức ảnh chụp que thử thai cho vợ ông ta.

Sau lưng mỗi ông chủ kì quặc đều có một bà thím kì cục.

Song Song đã đánh giá quá thấp sự lạnh lùng và nhẫn tâm của người phụ nữ, điều đó là quá đủ để giết chết một con người.

Vợ chú Cao là một người phốp pháp, mặt bùng nhũng những thịt, xử lí mọi việc đều vô cùng mạnh tay, từng đánh cô phục vụ lăng nhăng với chồng mình thừa sống thiếu chết.

Ngày hôm sau, chú Cao gửi tin nhắn lại cho Song Song, nói rằng vợ mình đang nổi trận lôi đình, lật đổ mấy chiếc bàn trong nhà hàng, làm ầm chuyện cả đêm, cả hai chắc chắn phải li hôn. Chú Cao cố tình hâm nóng lại quan hệ, tỏ thái độ dịu dàng với cô bé. Ông ủng hộ Song Song sinh đứa trẻ, và hứa sẽ bỏ vợ rồi cưới cô bé về.

Song Song trả lời: "Chú! Cuối cùng chú cũng nghĩ thông suốt rồi!"

Mấy ngày sau, chú Cao nói mình đang làm thủ tục li hôn, và hẹn Song Song lên núi dã ngoại, tiện thể đưa cho cô bé một ít tiền mua đồ bồi bổ. Song Song nghĩ ngợi một hồi, rồi cũng đồng ý.

Người rửa bát tại nhà hàng cho biết, chiều hôm đó, vợ chồng ông bà chủ lái xe đi ăn đồ nướng dã ngoại. Anh ta còn giúp ông bà chú bò giá nướng đồ lên xe. Trong cốp xe còn có rất nhiều xiên sắt để xiên thịt, và cả dĩa nướng, cùng những đồ dùng khác.

Chú Cao lừa Song Song lên núi, bà vợ béo đã núp sẵn phía trong túp lều nhỏ của người trông nghĩa trang. Nghĩa trang ngày thường hoang vắng không một bóng người, rất thích hợp làm hiện trường gây án. Việc Song Song có bầu không ai hay biết. Vợ chú Cao nổi máu

sát nhân. Sau khi tính toán đâu vào đấy, hai vợ chồng quyết định giết cô bé để trừ hậu họa. Trong túp lều nhỏ, chú Cao dùng một chiếc xiên thịt xiên qua cổ Song Song. Cô bé sợ tè cả ra quần. Vợ chú Cao còn lạnh lùng hơn thế bà ta xiên từng chiếc lên bụng, lên người cô bé, vừa làm vừa chửi rủa.

Song Song cố sống cố chết vùng vẫy, rút hai chiếc xiên trên bụng, lấy hết sức cắm vào cánh tay vợ chú Cao, rồi vừa khóc vừa chạy ra khỏi túp lều, nhưng lại bị lôi trở về. Cuối cùng cô bị hai vợ chồng giết chết một cách tàn nhẫn. Sau khi Song Song chết, bà vợ của chú Cao vẫn không nương tay. Bà ta mang hết những chiếc xiên còn thừa lại, cắm đầy lên người cô bé để xả hận. Hai chiếc xiên Song Song cắm vào cánh tay, bà ta mang về nhà, đó là lí do cảnh sát không tìm thấy chúng tại hiện trường.

Chú Cao mang chiếc điện thoại mình tặng Song Song đi, rồi ném chiếc ba lô vào ngôi mộ sau đó.

Sự việc kết thúc, cảnh sát tìm thấy trong nhà họ Cao hai vật chứng quan trong.

Theo manh mối mà Mèo Rừng Bự cung cấp, vụ án nhanh chóng được phá giải, chân tướng được làm rõ ràng. Thế nhưng tổ chuyên án vẫn không hiểu nổi, những đứa trẻ bây giờ đang nghĩ trong đầu điều gì? Có lẽ, chúng sống trong môi trường áp lực lâu ngày, trong lòng tràn ngập sự mê man bất định, không lối thoát, không tìm thấy đáp án cho tương lai. Cũng giống như cách chúng thường tự chế giễu mình, không thi đỗ đại học, thì bọn con trai phải ra công trường làm phu hồ bốc vác, còn bọn con gái thì vào nhà máy làm công nhân thép.

Ngày tổ chuyên án rời khỏi thành phố, trong lễ kéo quốc kì sáng sớm, có hai cậu học sinh khoác ba lô lên vai, mãi mãi rời khỏi ngôi trường này.

Một giáo viên chặn Lý Cúc Phúc và Mèo Rừng Bự ngoài cổng trường, hỏi: "Hai em đi đâu?"

Lý Cúc Phúc trả lời: "Đi khắp nơi ạ."

Giáo viên quát nạt, dọa: "Quay về! Đang là lễ thượng cờ. Các câu muốn bị đuổi học hả?"

Lý Cúc Phúc nhún vai, đáp: "Tùy thôi ạ."

Giáo viên giận dữ: "Các cậu điên hết rồi hả?"

Lý Cúc Phúc trả lời: "Nói chung, tốt nghiệp xong rồi cũng phải đi bốc gạch, thà chẳng thèm học nữa còn hơn."

Giáo viên lắc đầu, nói: "Các cậu đừng có hối hận đấy nhé!"

Mèo Rừng Bự trả lời: "Nói cho thầy biết, chúng em muốn rời khỏi ngôi trường chết tiệt này, cùng với đống bài tập và bài học vô ích kia,

chúng em muốn đi Tây Tạng, đi Lệ Giang, đi Thần Nông Giá, chúng em muốn dùng bước chân đi khắp miền tổ quốc."

Giáo sư Lương ở đầu bước tới, cảm thán: "Ai ya! Tuổi trẻ thật tuyệt, thật đáng ngưỡng mộ!"

Bao Triển nói thêm: "Bỗng nhiên tôi thấy thích hai cậu học trò này thật ấy."

Họa Long hét lên: "Ê, hai tên cò tơ, đến tin chém!"

Tô My cũng đùa giỡn: "Này, đợi chút, có cần xe cảnh sát tiễn hai cậu một đoạn không?"

Lý Cúc Phúc vẫy tay nói không cần, Mèo Rừng Bự giơ ngón tay thối về phía Họa Long. Chúng húyt sáo rồi làm một bài hát tiếng Anh, sau đó lên đường.

Là cờ bay phấp phới giữa trường, hai người thiếu niên bỏ trường ra đi trong tiếng quốc ca vang dội. Họ đeo trên mình những hành trang cuộc sống, chuẩn bị đón nhận ánh mắt lạnh lùng và sự cười chê của cuộc sống, bước chân lên con đường chưa biết phía trước là gì, hướng về đâu, chỉ có bóng dáng là ngày một xa dần...

Bài hát tiếng Anh ấy mang tên "Travelling light" "Ánh sáng soi đường "

Dường như vai ta mang gánh nặng.

Mỗi ngày trôi qua là một cuộc hành trình Mệt nhoài và nặng nhọc.

Ôi những con đường đầy gai góc!

Ôi những nhánh sông nước chảy ngược dòng!

Chúng bào mòn những viên đá cuội thời gian.

Ta lắc lư, khấp khiểng tiến lên.

Dù trước mặt là con đường gai góc.

Ta gắng sức tha lôi bao khổ đau và mệt nhọc.

Mỗi bước ấy lại thấy bờ vai như sắp gục,

Đến tận khi ta bắt gặp người.

Người gỡ bỏ bao sức nặng cuộc đời.

Người bước đi nhẹ nhàng trên bờ cát.

Ta cũng gạt đi rồi, bao mất mát,

Ấy là ngày ta gặp được "tự do".

Tâm sự: Mai tiếp hen!

Phần 4: QUÁI VẬT

Lời dẫn

Tôi trao người, những kí ức về đoá hồng vàng xuất hiện một chiều tà nhiều năm trước khi người chào đời - Jorge Luis Borges

Từng có nhiều vụ hung án man rợ đến khó tin xảy ra trong các hành lang.

Tại hành lang một tòa nhà ở thành phố Lam Kinh từng xảy ra vụ án mạng, hung thử dùng băng dính quấn đầu nạn nhân đến chết. Khoảng 3 giờ 40 phút sáng, một cô gái trở về nhà giữa lúc đêm khuya. Cô gặp cướp ở tầng ba, hung thủ dùng băng dính quấn quanh đầu cô đến khi ngạt thở mà chết. Nhiều người dân sống cùng tầng đều nghe thấy những tiếng động lạ giống như tiếng kéo băng dính lúc nửa đêm khi xảy ra vụ án.

Một nữ sinh cấp hai ở Đông Thành, sau khi tan học tình cờ chứng kiến một cảnh tượng hãi hùng tại hành lang. Bấy giờ trời đã sẩm tối, ánh sáng trong hành lang rất đỗi mập mờ. Tại chỗ khuất của lối đi có một bóng đen. Tiến lại gần, cô thấy có người đứng sát tường bất động. Trong hành lang u tối, trên tay người đó đang cầm một vật gì nhom nhép. Nhìn kĩ thì đó là một chiếc đầu người còn nhỏ máu. Một kẻ thuê nhà chặt đầu chủ nhà, sau đó uống thuốc sâu và mang chiếc đầu đi tự thú. Cảnh tượng ghê sợ mà cô gái nhìn thấy, chính là trước lúc kẻ sát nhân uống thuốc sâu rồi xách chiếc đầu đi thú tội.

Ngày 27 tháng 9 năm 2010, tại thành phố Vũ Môn xảy ra vụ thảm án lấy một người vô cùng đáng sợ. Một nữ công nhân chẳng may gặp phải tên ác quỷ biến thái nấp trong hành lang khu nhà mình tấn công vào lúc sáng sớm. Lúc cô này ra khỏi nhà đi vệ sinh, thì bỗng bị vật gì đó quàng chặt lấy cổ. Cô gái vội vàng xin tha mạng, nói: “Chú ơi! Cháu là người! Không phải là ma ạ!” Nhưng hung thủ không hề nương tay, mà tiếp tục gây án một cách dã man. Mấy phút sau, một phụ nữ chạy ra, nhìn thấy cô công nhân đang nằm dưới sàn. Người phụ nữ chạy lại gần thì thấy cảnh thương tâm vô cùng hãi hùng, cô vội báo cảnh sát và gọi cấp cứu. Người nữ công nhân được chẩn đoán vùng hậu môn bị vật sắc rạch thủng, rách ruột. Hung thủ có thể đã dùng tay hoặc hung khí nào khác, lấy ruột của nạn nhân ra ngoài, khiến đoạn ruột bị rách vài chỗ.

Sự ám ảnh từ những vụ ám sát trong hành lang nằm ở chỗ... Nạn nhân đều bị hành sát ngay tại nơi chỉ cách nhà ở chẳng mấy bước chân.

=================

Chương 1: Thành không nhà cũ

"Chuyến này các vị đi, tất cả đều được trang bị vũ khí, khi trở về nhớ phải nộp một bản tường trình về quá trình sử dụng đấy rõ chưa?" Bạch Cảnh Ngọc dặn dò.

"Lãnh đạo ơi! Trước giờ tôi có dùng súng bao giờ đâu. Nếu tôi làm mất thì sao? Thôi cứ để người thô lỗ như Họa Long cầm súng cho chắc."- Tô My đáp.

"Đừng có dại mà để Tô My cầm súng, súng ống không phải trò chơi đâu, cô ta chẳng những có thể tự làm mình bị thương, mà có khi còn ngộ thương anh em mình nữa ấy." Họa Long cũng không vừa, đáp lại.

"Lâu lắm rồi không đụng đến súng. Trước kia tôi từng giành thứ hạng không thấp trong cuộc thi bắn tỉa đâu đấy." - Giáo sư Lương cười nói.

"Nơi chúng tôi sắp đến rất nguy hiểm, đúng không?" Bao Triển hỏi.

"Lực lượng cảnh sát địa phương thiếu hụt nghiêm trọng, Thật không thể tưởng tượng nổi, cả một huyện mà chỉ có sáu cảnh sát." Bạch Cảnh Ngọc thở dài đáp.

"Mẹ kiếp! Thế làm sao mà thiếu chúng ta được chứ!" - Họa Long bức xúc pha chút hồ hởi.

"Đây cũng là lí do tôi phái tổ chuyên án đi. Họ đang rất cần sự giúp đỡ." Bạch Cảnh Ngọc nói giọng đầy tâm trạng.

Vụ án lấy một xảy ra trong một toà nhà cũ, nằm ở trung tâm thành phố, nhưng xung quanh đều chỉ là những đống hoang tàn.

Có một thành phố mà ở đó, những con quạ đen làm tổ trên cột đèn giao thông, giữa những bánh răng trong nhà máy giăng đầy mạng nhện, trên những chiếc bàn trong lớp học mọc lởm chởm đám mộc nhĩ đen, đầu vòi nước chui ra không phải nước mà là những cây nấm mốc độc. Bạn có thể đi xuyên một con phố mua sắm đã bị bỏ hoang giờ um tùm cỏ, đưa tay bứt một nhúm hoa dại mọc bên dưới đám dây điện đã võng xuống tới đất, bước vào trong bưu điện hoang phế, tất cả những thứ ấy sẽ cho bạn cảm giác gì? Một thành phố bị bỏ hoang chứa đựng trong nó biết bao chuyện quá khứ và tiếc nuối. Biết bao con đường đoạn ngõ, bao buổi hoàng hôn chẳng còn ai chứng kiến, nơi đây chứa đựng hồi ức từ buổi sơ khai đến khi xa lìa của mười mấy vạn con người.

Thành phố ấy tên gọi Vũ Môn, nằm tại một vùng xa xôi hẻo lánh, thuộc mạch núi Ki Liên, được xây dựng với mục đích vận chuyển dầu mỏ. Vào thời kì cực thịnh dân số toàn thành phố lên đến mười ba vạn người. Hơn nửa thế kỉ trôi qua, nguồn dầu mỏ đã cạn, các cấp lãnh đạo dời trụ sở và trung tâm dầu mỏ sang nơi khác, nhân dân bỏ thành phố mà đi, trong thành phố chỉ còn lại vô số những khu đất hoang và nhà lầu trống, thiết bị xuống cấp, thành phố bị bỏ rơi.

Tổ chuyên án đáp chuyến bay tới sân bay tỉnh, rồi ngồi xe khách vào thành phố bên cạnh. Cảnh sát thành phố này phải một lái xe, cùng một chiếc ô tô việt dã, hộ tống tổ chuyên án đến thành phố nơi xảy ra vụ việc. Lái xe là một người đàn ông dã ngoại ngũ tuần, có phần thô kệch. Khi nhắc đến Vũ Môn, ông có gì đó xúc động như muốn rơi lệ.

Ông kể, mình vốn là người Vũ Môn, từ nhỏ đã lớn lên ở đó, nhưng sau này đành bỏ quê mà đi.

Đến nay, ngôi nhà nơi ông từng sống gắn bó suốt mười mấy năm, đã bị bụi đất phủ dày một lớp ngập cả bàn chân. Trong công viên cỏ dại um tùm, những cây xăng bị bỏ hoang trở thành thiên đường của bầy chuột.

Trong kí ức bất kì ai ở Vũ Môn, khó quên nhất chính là chiếc đồng hồ lớn treo trước cổng công viên, thời gian đã mãi mãi dừng lại ở giây phút 3 giờ 25 sáng. Người lái xe kể, mỗi lần ông về nhà, trong lòng đều cảm thấy rất đỗi chua xót. Cứ ba mươi tết hàng năm ông lại về dọn mộ tổ một lần, trên đường phố lúc nào cũng chỉ thấy lác đác một hai người.

"Mọi người không thể hiểu nổi cảm giác đó như thế nào đâu!" - Người lái xe trầm ngâm.

"Chúng ta biến hoang mạc trở thành thành phố của mình, rồi lại để thành phố của mình trở thành hoang mạc." Giáo sư Lương cũng cảm khái.

"Những thứ cũ dỡ bỏ đi, những thứ mới sẽ mọc ở đâu đây?" - Người lái xe buông lời đau xót.

Dốc núi chênh vênh, chiếc xe chùng chành trên con đường không còn bằng phẳng, mọi người trên xe im lặng, chẳng ai còn biết nói câu gì.

Những cây Bạch Dương mọc vun đường vừa cao vừa nhỏ, cảm giác chỉ một cơn gió mạnh ngang qua cũng có thể khiến chúng gãy gục. Trên cành cây phủ đầy bụi vôi trắng, những chiếc dây thừng bện bằng cỏ buộc trên đó lại ướt nhèm nhẹp, có lẽ mỗi cái cây ở đây đều có một người từng ôm mà nức nở trút lệ trước lúc rời xa.

Chiếc xe việt dã tiến về "thành cổ Vũ Môn". Trên đường Giải Phóng có bốt canh đèn đỏ duy nhất. Do lượng người qua lại đã giảm rất nhiều, bốt canh giữ này cũng đã ngừng sử dụng.

Cả thành phố chỉ có một cột đèn giao thông.

Sáu cảnh sát của Cục Cảnh sát thành phố Vũ Môn xếp hàng ngay ngắn chào đón tổ chuyên án. Họ nhất tề đưa tay chào những vị khách quý. Bốn người của tổ chuyên án vừa bước xuống xe đã thấy trước mặt một trụ sở cục cảnh sát cũ kĩ, xuống cấp, và vẫn còn nguyên lối kiến trúc cũ của thế kỉ hai mươi, dây điện ngang dọc mép tường trong sân cục cảnh sát, cỏ dại mọc lên từng lùm, vài chú dê vàng đang cúi đầu gặm cỏ.

"Ái chà. Cục cảnh sát mà cũng để cho người ta thả dê cơ à!" - Tô My ngạc nhiên hỏi.

"Đây cũng chẳng phải dê của người ngoài, mà là chúng tôi tự tăng gia sản xuất. Tối nay sẽ thịt một chú mời các đồng chí thưởng thức món thịt dê nhà nuôi xem hương vị thế nào!" Trưởng Cục Cảnh sát Vũ Môn đáp.

Cảnh sát trưởng nói về vụ án và tình hình hiện tại.

Hiện nay, thành phố Vũ Môn thực ra là một thành phố bỏ hoang, đa phần đều đã rời khỏi đây, chỉ còn lại những toà nhà trống. Cơ quan cảnh sát cũng chỉ để lại sáu người gọi là "giữ thành". Một bộ phận dân cư sống tập trung ở khu nhà thuê giá rẻ tại quân Bắc Bình và Tam Đài, chủ yếu là những người không có đủ khả năng dời đi nơi khác, như người già, người tàn tật, công nhân về hưu và những người có mức phí bảo trợ quá thấp. Hàng tháng, họ chỉ nhận được từ vài chục đến mấy trăm tệ tiền trợ cấp. Một bộ phận khác sống tại khu trung tâm cũ, cũng thuộc nhóm người có mức sống rất thấp, không có khả năng mua nối nhà tại các thành phố lân cận, nên giờ chẳng biết đi đâu về đâu. Toàn thành phố giờ chỉ còn lại hai vạn nhân khẩu, và đang ngày một giảm dần. Chẳng bao lâu nữa, thành phố Vũ Môn này sẽ trở thành một thành phố chết, không người ở, và sẽ biến mất trên trái đất này.

Nạn nhân của vụ án tên là Trần Lạc Mạt, 19 tuổi, công nhân làm việc trong khu trung tâm cũ của thành phố. Cha mẹ cô đều đi làm xa, cô sống cùng ông bà ngoại. Vụ án xảy ra tại một khu nhà cũ, những người dân sống ở đó đã chuyển đi gần hết, chỉ còn lại vài ba căn hộ gia đình. Trần Lạc Mạt và ông bà ngoại sống trên tầng năm, tầng bốn có một nhà mở quán ăn, ngoài ra cả khu nhà đều trống rỗng. Do nhà vệ sinh chung nằm ở dưới tầng một, khi Trần Lạc Mạt đi vệ sinh vào nửa đêm thì bị hại ngay tại bục lớn nằm giữa cầu thang từ tầng năm xuống tầng bốn.

Trần Lạc Mạt lúc đó nghĩ rằng ai đó tưởng mình là ma nên mới tấn công, cô vội kêu lên: "Chú ơi! Cháu là người! Không phải là ma ạ."

Tên ác quỷ xiết cổ nạn nhân đến khi ngất đi, thủ đoạn của hắn khiến mọi người đều vô cùng kinh hãi. Hậu môn của Trần Lạc Mạt bị rạch đứt, ruột bị lôi ra ngoài.

Lúc đó, bà chủ quán cơm tầng bốn nghe tiếng động lạ, chạy ra xem thì hung thủ đã bỏ đi. Trời tối, bà chủ quán nhìn tưởng trên người Trần Lạc Mạt cuốn sợi dây thừng, nên đưa tay sờ thứ. Khi đụng vào thì thấy trơn tuột, ông chủ quản lấy chiếc đèn pin ra soi, thì á hai kinh hãi hét lên khi phát hiện ra "sợi dây thừng" thực ra là một đoạn ruột.

Trong hành lang không có đèn, mọi thứ đều tù mù, Trần Lạc Mạt không nhìn rõ mặt hung thủ, cùng với tâm lí sợ hãi, lại bị thương nặng, nên khi cảnh sát hỏi, cô cũng không nhớ nổi đặc điểm nào về thể trạng hay diện mạo của hung thủ, chỉ mơ hồ nhớ rằng đó là một người đàn ông trung tuổi.

Cửa chính của bệnh viên thành phố đã bị gạch đá nấp kín, chẳng còn bác sĩ nào lưu lại nơi này. Trần Lạc Mạt được vợ chồng ông chủ quán cơm đưa đến phòng cấp cứu của trạm xá, rồi ngày hôm sau được đưa đến bệnh viên Đất Mỏ với điều kiện y tế tốt hơn một chút.

Sau khi vụ án xảy ra, một tờ báo đã kịp thời đưa tin về vụ việc của Trần Lạc Mạt, thu hút sự chú ý của dư luận xã hội, rất nhiều người hảo tâm quyên góp tiền giúp đỡ. Vài giáo sư chuyên gia của bệnh viên tỉnh tiến hành hội chẩn, khâu thành công đoạn một bị rách của cô gái. Hiện tại, nạn nhân không còn nguy hiểm tính mạng, nhưng vẫn cần quan sát điều trị một thời gian nữa.

Giáo sư Lương hỏi: "Trong báo cáo của các anh cũng không thấy ghi rõ hung thủ dùng tay hay dùng vật gì khác để lấy một cô gái ra?"

Tô My nhăn mặt nói: "Nếu tự dùng tay lấy mình lôi ra thì thật không thể tưởng tượng nổi sự dã man của hắn."

Cảnh sát trưởng nói: "Bệnh tình nạn nhân không ổn định, vừa làm phẫu thuật xong, phải chờ cô ta hồi phục một chút."

Bao Triển hỏi: "Thế còn vợ chồng ông chủ quán ăn thì sao?"

Cảnh sát trưởng trả lời: "Khi họ chạy ra thì hung thủ đã bỏ đi rồi, nên cũng chẳng thấy gì cả, thành ra cũng không thu được đầu mối gì."

Giáo sư Lương nói với cả nhóm: "Phải đưa người đến bệnh viên Đất Mỏ, làm công tác tư tưởng cho nạn nhân, rồi hỏi kĩ lại lần nữa."

Cảnh sát trưởng có phần thất vọng, nói: "Vấn đề là giờ nạn nhân không muốn nghĩ lại chuyện đó nữa. Theo kết quả khám nghiệm, thì có dấu vết vật sắc nhọn đâm vào hậu môn. Theo những phán đoán ban đầu, hung thủ có thể đã dùng móc gây thương tích, rồi kéo một nạn nhân ra ngoài."

Cảnh sát trưởng đi cùng tổ chuyên án trở lại hiện trường. Khu vực này hình thường tình hình trị an tương đối ổn định. Sau khi xảy ra vụ án, sáu cảnh sát đặt hướng điều tra chính vào các đối tượng từng có tiền án tấn công phụ nữ hoặc cướp giật, tiến hành thẩm vấn hơn 500 đối tượng trong vùng, đến nay vẫn chưa xác định được kê tình nghi. Chưa xác định được động cơ gây án, người bị hại Trần Lạc Mạt không hề bị xâm hại hay cướp bóc gì. Trong quá trình điều tra, có người cho biết, đêm xảy ra vụ án thấy có người lạ mặc chiếc áo lao động màu xanh đi vào trong toà nhà này.

"Lúc nào?" Bao Triển vội hỏi.

"Lúc chập tối!" Cảnh sát trưởng trả lời.

"Vụ án xảy ra lúc nửa đêm, chẳng lẽ hung thủ đã mai phục ở đó lâu như thế?"Họa Long phỏng đoán.

Hiện trường vụ án là một toà nhà năm tầng cũ kĩ, trên hành lang chất đống không biết bao nhiêu phế liệu, vật phẩm, không khí ẩm mốc, u tối, cửa sổ hướng về phía Bắc, nên không bao giờ có ánh nắng rọi vào nhà. Buổi tối không có đèn, những người ở đó đành mò mẫm đi trong đêm tối. Nếu có tình cờ ngang qua một người lạ mặt, chắc chắn sẽ vô cùng sợ hãi. Bước đi trong hành lang u tối, nếu phía sau có người đi theo, trong lòng chắc chắn sẽ sản sinh một thứ cảm giác sợ hãi lạ kì.

Nơi Trần Lạc Mạt bị tấn công vẫn còn nguyên vết máu. Không khó để tưởng tượng ra độ thê thảm của nạn nhân lúc bấy giờ.

Từ lúc hoàng hôn đến nửa đêm, một người đứng trong hành lang, cứ đứng mãi như thế. Những cánh hoa mào gà nơi góc tường đang nở rộ, những vại dưa muối trống trơn nằm chơ vơ trên hành lang như một biểu tượng tuyệt vời cho sự hoang tàn và cũ kĩ ở nơi này. Người đó cứ đứng mãi, chết chân như một chiếc bình, không cướp bóc, không xâm hại, trong tay chỉ cầm một chiếc cân, móc cân thông xuống, bên ngoài cửa sổ lơ lửng một vầng trăng. Người đó vẫn đứng trong hành lang, không muốn động đậy, chỉ muốn moi một một người nào đó ra cho thoả nỗi lòng.

Tổ chuyên án hỏi lại vợ chồng chủ quán ăn ở tầng bốn. Lời khai của họ vẫn không có gì thay đổi. Họ không trông thấy hung thủ, mà chỉ nghe thấy tiếng bước chân hắn đi xuống dưới lầu mà thôi.

"Bước chân đó đi có gấp gáp không?" Giáo sư Lương hỏi.

"Lúc đó tôi cũng không chú ý, cứu người quan trọng mà." Người chồng trả lời.

"Tôi nhớ ra rồi, tiếng bước chân rất bình thường cũng không nhanh không chậm gì cả." Người vợ nói.

"Xem ra tâm lí của kẻ này cũng tương đối vững đây!" Tô My nói.

"Các vị còn gì thì hỏi tiếp đi, nơi này không thể ở lâu hơn được nữa rồi, ngày mai vợ chồng tôi chuyển sang vùng khác rồi." Bà vợ lo lắng giục.

Trần Lạc Mạt và ông bà ngoại sống trên tầng năm, gia cảnh bần hàn, bàn ghế cũ kĩ, tường vôi đã bong chóc nhiều mảng, dán chằng chịt những tờ báo cũ lên để che lấp, bức ảnh trong chiếc khung cũng đã nhuốm màu vàng thời gian. Ông ngoại của Trần Lạc Mạt là một công nhân dầu mỏ về hưu, tên Trương Hồng Kì. Bà ngoại cô bé có phần lặng tai, cảnh sát có hỏi gì cũng chỉ biết xua xua tay rồi chỉ vào tai mình ra hiệu rằng bà không nghe thấy. Cụ Trương Hồng Kì không thể tin nổi vụ án đã xảy ra. Khi tổ chuyên án đến hỏi chuyện, ông cụ kiên quyết cho rằng những việc như thế này chỉ có thể xảy ra ở những nước tư bản, chứ ở Trung Quốc thì không thể nào.

Ông bà ngoại cô bé tỏ ra không chút quan tâm đến việc đứa cháu ngoại gặp nạn, mà chỉ như đang bàn luận sự việc của một gia đình khác. Cụ ông không ngừng trách móc có cháu gái của mình đủ thứ: "Tôi không cho nó đi làm mà nó không chịu nghe, bây giờ xảy ra chuyện tày đình như thế, đúng là tạo nghiệp mà, đáng đời! Nó chê bẩn không chịu đi trong nhà, nửa đêm nửa hôm còn chạy ra ngoài."

Bốn người tổ chuyên án nhìn nhau, không biết nói gì. Cảnh sát trưởng an ủi ông cụ và bà cụ vài câu rồi mọi người chào ra về.

Khi đi xuống, Họa Long cõng giáo sư Lương, Bao Triển đi đầu, mọi người theo phía sau. Xuống đến tầng bốn, bỗng nhiên Bao Triển dừng lại.

"Sao thế?" Tô My hỏi.

"Từ từ đã! Mọi người có thấy cầu thang này có gì đó rất lạ không?" Bao Triển hỏi.

Bao Triển quay lại bước lên phía trên. Cậu từ từ bước từng bước lên các bậc tam cấp, nét mặt có phần đăm chiêu. Vừa đi, cậu vừa dùng ngón tay đếm bậc cầu thang. Đếm đi đếm lại hai lần, Bao Triển quay lại nói với mọi người: "Quả không sai, tôi vừa đếm thử xong, vị trí xảy ra vụ án ở tầng bốn, đoạn từ tầng bốn lên tầng năm ít hơn bình thường một bậc."

==================

Chương 2: Cầu thang nhuốm máu

Rất nhiều người có thói quen đếm bậc cầu thang. Nếu ở cầu thang không có đèn, thì khi đi xuống cầu thang, để chắc chắn mình không bị hẫng chân, người ta vừa đi vừa ngầm đếm số bậc, rất có thể họ sẽ nghĩ rằng mình đã đếm nhầm.

Trong các trường học thường lưu truyền những câu chuyện ma quỷ.

Một học sinh nọ có sở thích đếm bậc cầu thang. Một hôm chập tối, học sinh bỗng nhiên mất tích. Thầy cô và bạn bè đã tìm kiếm khắp nơi nhưng không thấy. Kể từ khi xảy ra chuyện, giữa lúc nửa đêm các bạn thường nghe có tiếng bước chân vọng lại từ phía cầu thang, còn có người từng nhìn thấy một bóng đen đi đi lại lại ở đó. Sau này, tòa kí túc xá phá đi làm lại, mọi người phát hiện một bộ xương trắng bị vùi dưới cầu thang cuối cùng. Nếu ai đó đếm cầu thang mà phát hiện bỗng nhiên thiếu mất một bậc, thì người đó là kẻ phải đi thay thế cho bậc cầu thang kia.

Tổ chuyên án sau khi điều tra được biết, nhà thầu xây dựng ở nơi này khi đó đã ăn bớt nguyên vật liệu. Tòa nhà nơi xảy ra vụ án cũng vì thế mà thiếu đi một bậc thang.

Sáu cảnh sát tỏ vẻ cảm phục trước sự tinh ý của Bao Triển. Những người sống trong tòa nhà đó có lẽ cả đời cũng chẳng để ý đến chi tiết này, những người ở tầng bốn và tầng năm có chăng cũng chỉ cảm thấy nhà mình thấp hơn một chút mà thôi.

Cụ ông Trương Hồng Kì chắp tay sau lưng, từ từ dạo bước trên đường phố. Trên người ông vẫn mặc bộ quần áo kiểu Tôn Trung Sơn những năm sáu bảy mươi của thế kỉ trước. Những đề tài bình luận của cụ ông với những người khác là về những năm tháng xa xưa.

Cả tòa nhà trống rỗng. Vợ chồng người bán quán ở tầng bốn đã chuyển đi nơi khác, chỉ còn lại ông bà ngoại Trần Lạc Mạt.

Ông cụ đi dạo về, nhìn mãi lên một chiếc cửa sổ hướng Bắc, thẫn thờ người, trên bậu cửa sổ đó treo một giỏ hoa lan.

Những thứ cũ đã mất, những thứ mới đang ở đâu?

Thành phố hoang này không có khách sạn, có nhà nghỉ. Nơi từng tràn ngập ánh đèn xanh đỏ nhấp nháy, giờ chỉ còn lại gạch đá đổ nát. Cảnh sát trưởng sắp xếp cho tổ chuyên án nghỉ tại khu nhà gia quyến của cán bộ cảnh sát, rồi nói: "Các căn phòng ở đây phần đa đều để trống, mọi người cứ tự nhiên, chúng ta làm hàng xóm vậy."

Tổ chuyên án tìm thấy một căn nhà có trồng Thạch Lựu trước sân, dọn dẹp qua loa một lát, sáu cảnh sát đưa đến một vài bộ nội thất cũ, đều là đồ người ta chuyển nhà đi còn lại, có chiếc bàn trang điểm còn dán nguyên chữ "hỉ" to tướng.

Cảnh sát trưởng nói: "Cô Tô My, điều kiện ở đây không được tốt cho lắm, thứ gì cũng có chút sứt mẻ, mong cô thông cảm đừng chê. Mọi người chịu khó ở vài hôm vậy."

Tô My tỏ vẻ trượng nghĩa, đáp; "Thế này đã ăn thua gì, chúng tôi còn phải dựng doanh trại ngoài trời để qua đêm cơ mà. Họa Long, anh giúp tôi vác cái bàn trang điểm này vào phòng đi, tôi chọn gian này."

Giao sư Lương ngồi uống trà trên một chiếc ghế sô pha đã rách, Bao Triển thì hí hoáy sửa lại một chiếc ti vi cũ. Đường dây cáp truyền hình đã bị cắt, rất nhiều hộ gia đình đành quay về thời sử dụng ăng-ten ngoài trời. Bên ngoài cửa sổ, một chiếc ăng-ten cột vào một cây dương cao chót vót, trên dây còn treo thêm vài chiếc vỏ lon để khỏi nhiễu sóng. Bao Triển quay ăng-ten cho đúng hướng rồi đập đập mấy cái vào sau ti vi. Hình ảnh trên màn hình chuyển từ "đàn muỗi" sang thành bản tin thời sự.

Họa Long nhấc chiếc bàn trang điểm vào trong phòng cho Tô My, rồi nằm vật ra giường. Anh nhìn lên hình trang trí trên trần nhà, nói: "Tô My, cô có cảm giác như đang được về nhà không?"

Tô My đang mải miết lau chiếc gương, quay đầu cười một cái, rồi hỏi: "Anh đang tỏ tình với tôi đấy à?"

Họa Long cười lên sằng sặc, đáp: "Cảm giác của tôi về gia đình nghĩa là mọi người được ăn cơm cùng nhau, rồi mọi người cùng ngồi xem thời sự ấy."

Tô My nhìn quanh căn phòng một lượt, rồi cũng nở nụ cười có phần gian xảo: "Thế này thì nhà ta nghèo quá rồi!"

Bao Triển bước vào, đặt một bồn hoa lên bàn trang điểm của Tô My coi như đồ trang trí trong phòng.

Họa Long: "Bao Triển, cậu chôm chỉa ở đâu được thế?"

Bao Triển đáp: " Đâu có, đồ bỏ của người ta, sắp chết đến nơi rồi, chị Tô My nhớ tưới nước cho nó nhé."

Bồn hoa này nằm lăn lóc ở góc tường trong sân nhà đã sắp khô nứt. Có một số người đã bỏ đi, nhưng một số thứ đồ vẫn còn nguyên vẹn ở vị trí của ngày hôm qua không thay đổi. Đất trong chậu hoa đã khô cằn, những chiếc lá đã rụng gàn hết, trên đầu cành vẫn còn may mắn sót lại một bông hoa. Nó thật nhỏ bé, nhẹ nhàng hé nở. Trong bồn hoa có cắm một tấm thiệp, trên thiệp viết dòng chữ: "Chúc mừng

sinh nhật!"

Tất cả mọi người đều quên mất sinh nhật Tô My. Mọi tâm trí bây giờ đang dồn cho vụ án cô gái bị moi ruột. Bản thân Tô My cũng chẳng để ý đến điều này, chỉ có người tinh tế như Bao Triển mới nhớ tới. Có lẽ cậu có tìm khắp thành phố cũng không đào đâu ra một chiếc bánh ga tô, thậm chí một món quà sinh nhật ra hồn có khi cũng khó kiếm.

Tối đó, cảnh sát trưởng mổ dê mở rượu, làm bữa tiệc khoan đãi tổ chuyên án.

Vùng này có một món đặc sản tên "dê tắm suối". Sau khi thịt dê xong, ướp thịt vào cùng gia vị và nước suối trong suốt một đêm liền, sau đó cho cả con vào trong nồi lớn mà hầm, thêm vào khoảng ba chục loại gia vị và mười loại thuốc bắc nữa. Thịt dê khi ra lò thơm ngon đậm đà, ăn mềm mà không ngán.

Màn đêm buông xuống, ánh sao lấp lánh khắp trời. Bên dưới cây bạch dương trong sân khu gia quyến của Cục cảnh sát có treo một chiếc nồi sắt. Trong nồi đang hầm cả một con dê vàng. Nước canh sôi sùng sục, củi khô bên dưới bốc ngùn ngụt. Bên cạnh chiếc nồi đặt một chiếc bàn gỗ dài, một cảnh sát trong âu gỗ lớn, đặt lên trên bàn. Mỗi người cầm một chiếc dao nhỏ, dùng để cắt thịt dê, sau đó chấm với nước tương dầm ớt và tiêu.

Các cảnh sát gọi tổ chuyên án lại, cảnh sát trưởng rất nhiệt tình hiếu khách, ôm đến một vò rượu đã được chôn dưới lòng đất nhiều năm.

Một cảnh sát khác mang táo đỏ, ngô và đậu tương luộc sẵn đến. Mọi người cùng uống rượu, ăn thịt dê, vừa ăn uống vừa bàn luận về vụ án.

Họa Long và cảnh sát trưởng cụng chén, cười nói: "Nếu cuộc họp phân tích tình hình vụ án nào cũng như thế này thì tốt biết mấy."

Giáo sư Lương tấm tắc khen hương vị món thịt dê: "Đây là thứ thịt dê thơm ngon nhất mà tôi từng được ăn đấy!"

Cảnh sát trưởng nói: "Ở chỗ chúng tôi có một hàng thịt dê, chỉ là một quán ven đường thôi, ông chủ dựng một cái lán nhỏ, không biết bao nhiêu là khách, thậm chí có cả người nước ngoài đến đó cũng chỉ vì muốn ăn món thịt dê thôi. Cái nồi đó, đã mười năm nay chưa từng tắt lửa, liên tục hầm thịt. Mùi nước canh bốc lên thơm phức, nửa đêm lũ chuột cũng phải kéo đến. Miếng gỗ treo nồi hầm cũng ngấm mùi thơm, lũ chuột gặm được một cải cũng đủ sung sướng rồi. Nhưng chỉ tiếc là... quán đã chuyển đi mất rồi."

Giáo sư Lương nói: "Vụ án lần này khiến tôi nhớ đến một món ăn."

Cảnh sát trưởng tò mò hỏi: "Món ăn? Món ăn gì?"

Giáo sư Lương đáp: "Món "ruột ngỗng tươi."" Những tiệm lẩu ở Thành Đô thường có món này. Tôi từng chứng kiến một cửa hàng ở trấn Trung Hoà, huyện Song Lưu chế biến món này. Một người trong tiệm quảng cáo với khách rằng quán của mình có món "ruột ngỗng tươi"

chính hiệu. Sau đó cậu ta chạy ra sân sau, lùa hai con ngỗng sống đến. Chẳng thèm rửa sạch vết bẩn dính trên lông ngỗng, cậu ta đã lập tức thò tay vào rút sống bộ một của con ngỗng ra. Ruột ngỗng lẫn với máu tươi và phân thái bị vứt thẳng xuống đất. Một lát sau, một đĩa "ruột ngỗng tươi" vẫn còn nguyên hẳn mao mạch được mang lên bàn cho khách."

"Mẹ kiếp! Ác thế là cùng! Nhưng nếu mọi người không thích như thế, thì làm sao có món ăn dã man đó chứ!"

Tô My liếc mắt nhìn Bao Triển. Mặt Bao Triển có phần ửng đỏ, không rõ là do uống rượu hay vì lí do gì khác. Ánh mắt anh ta lảng sang một bên, ngượng nghịu không dám nhìn Tô My.

Họa Long nói: "Người ta bảo, trên cơ thể người có hai chỗ đau nhất, một là ở mắt, hai là ở hậu môn."

Cảnh sát trưởng đồng ý, đùa thêm: "Những người từng cắt trĩ. .. đều là hảo hán!"

Giáo sư Lương nói tiếp: "Những thợ còn non tay thường phải lấy dao trích xung quanh hậu môn ngỗng một vòng tròn, rồi mới moi ra được, còn những thợ lão làng thì chỉ cần dùng tay không là đủ."

Cảnh sát trưởng quay lại chủ đề vụ án, nói; "Chúng tôi đã cho người đến bệnh viện Đất Mỏ lấy lời khai một lần nữa. Nạn nhân Trần Lạc Mạt có nhớ lại một chút về đặc điểm hung khí mà hung thủ đã dùng nhưng đó có phải móc cân không thì cô ta cũng không dám chắc. Lúc bấy giờ nạn nhân đã bị hung thủ dùng dây thắt cổ đến ngất đi rồi, khi có người tới cứu, cô đã thở rất yếu, trên người dính đầy máu và phân..."

Một cảnh sát bổ sung thêm: "Mặc dù vụ án đã xảy ra từ mấy hôm trước, nhưng tâm trạng nạn nhân vẫn chưa thật ổn định, mặt vẫn còn phù thũng nặng, đôi mắt sợ hãi nổi đầy gân máu, xen lẫn hai màu đen đỏ. Vết thắt để lại trên cổ vẫn rất rõ nét, mỗi khi nhớ lại sự việc, cô gái đều sợ run lên."

Giáo sư Lương phân tích: "Vụ án lần này không có tình tiết cướp của hay xâm hại nào cả. Mục đích của hung thủ chỉ là muốn tạo ra một vụ việc gây chấn động ở đây mà thôi."

Bao Triển phân vân hỏi: "Đây rốt cục là một vụ giết người ngẫu nhiên, hay là một vụ án đã có âm mưu sẵn từ trước?"

Cảnh sát trưởng trả lời: "Theo tôi phỏng đoán, thì đây chỉ là một vụ việc ngẫu nhiên. Theo những gì chúng tôi đã điều tra được, cô công nhân đó không có xích mích gì với ai, vậy kẻ nào đã nhẫn tâm như thế? Chỉ tiếc là lực lượng của chúng ta ở đây quá mỏng yếu, công tác tìm kiếm nghi phạm là một lượng công việc lớn, cần có thời gian để hoàn thành."

Giáo sư Lương nói: "Bất kể đó là vụ án ngẫu nhiên hay có mưu tính từ trước, hung thủ là kẻ đã mất hết nhân tính, và có vé tâm lí đang trong tình trạng sắp khủng hoảng. Tôi cho rằng, chắc chắn hắn sẽ chưa dừng lại, trừ khi chúng ta tóm được tên này, còn không hắn sẽ không chịu bó tay đứng nhìn đâu."

Giáo sư Lương đề nghị cảnh sát địa phương phát động sự tham gia giúp đỡ của quần chúng, hỗ trợ lực lượng tại cục cảnh sát hiện nay, để có thể xử lí các trường hợp bất ngờ và quá sức của cục cảnh sát chỉ có sáu người này. Sau bữa ăn no, mọi người ai về phòng nấy.

Tô My nói: "Hôm nay đúng là no căng cả bụng. Bao Triển, cậu đi dạo dưới trăng cùng tôi nhé!"

Giáo sư Lương nghe vây, dặn dò: "Hai cô cậu đừng có đi xa quá, chú ý an toàn!"

Họa Long cúi đầu làm mấy cốc rượu giải sầu cảnh sát trưởng ngồi cùng anh, hai người vừa uống vừa nói chuyện, rồi cũng không biết đã nói ra bao nhiêu bí mật nữa.

Một lát sau, bỗng nhiên Tô My hốt hoảng chạy về một mình. Cô và Bao Triển đi bộ loanh quanh đến khu nhà của cụ ông Trương Hồng Kì. Trên cầu thang tối mịt và vô cùng yên lặng, bỗng nhiên họ phát hiện có máu tươi chảy xuống. Bao Triển ở lại theo dõi hiện trường, Tô My chạy về gọi người. Cả đội cảnh sát lập tức tập hợp. Khu nhà nơi cụ ông Trương Hồng Kì ở cách trụ sở cảnh sát không xa lắm. Mọi người chạy bộ thẳng qua, trong lòng vô cũng lo lắng cho sự an nguy của hai vợ chồng già.

Trên hành lang có một chiếc chậu rửa mặt dính đầy máu tươi đã bị đánh ụp, máu chảy xuống cầu thang, rồi theo kẽ bậc thang mà chảy xuống tới tận tầng một.

Bao Triển gõ cửa, hai vợ chồng cụ Trương Hồng thậm chí không hay biết chậu rửa có dính máu.

Cụ ông nói, hình như nghe thấy bên ngoài có tiếng động, nhưng cụ nghĩ rằng đó là tiếng của lũ mèo hoang đi lại, nên cũng chẳng buồn ra xem.

Theo kết quả điều tra tại hiện trường, có ai đó đã cố tình để máu lên phía trên cửa nhà hai cụ già. Hắn dùng hai miếng gỗ ngắn đặt ngang phía trên khung cửa và để máu lên đó, nhưng do miếng gỗ quá mỏng, không chịu nổi sức nặng của chiếc chậu nên đã gây gập, khiến chiếc chậu đổ xuống. Một số chỗ máu đã đông thành cục, chỉ cần nhìn mắt thường cũng có thể đoán được đó là tiết dê.

Chậu tiết này liệu có phải là do hung thủ mang đến hay không?

Trong khu nhà này, một cô gái trẻ từng bị tấn công một cách đáng sợ, ông bà ngoại của cô gái phải chăng cũng đang đối mặt với một sự nguy hiểm nào đó .

Giáo sư Lương nói: "Đây không phải là hành vi trêu đùa, mà nhất định là hành vi uy hiếp."

Bao Triển cũng nói: "Bất kể ai là người làm việc này, mục đích của kẻ đó chắc chắn là để khi ai đó ra mở cửa, thì sẽ bị đội cả chậu tiết lên người. "

Tô My đồng tình, nói: "Đúng thế, chậu tiết kia chẳng may bị đổ xuống, mục đích của hắn vẫn chưa đạt được."

Cảnh sát trưởng nói: "Chúng ta phải điều tra một chút xem, gần đây có ai mổ dê không, cải chậu rửa mặt này..."

Cảnh sát trưởng có cảm giác chiếc chậu rất quen Anh dùng đèn pin soi kĩ một lượt, rồi bỗng nhận chính là... chiếc chậu của nhà mình.

Cục cảnh sát mổ dê chiêu đãi Tổ chuyên án mới vừa ăn thịt dê cách đây một lát. Cảnh sát trưởng nói một người thường gọi là đầu bếp mập trong vùng đã giúp họ thịt dê. Sau khi xong việc, toàn bộ nội tạng và tiết dê đều biếu anh ta coi như cảm ơn. Cả nhóm lập tức tìm đến nhà đầu bếp mập. Người đầu bếp đang trong con ngủ say, mắt nhắm mắt mở nói: "Tôi để chậu tiết trên cái dậu bê tông trước cửa, định chờ tiết bay bớt mùi tanh, đóng thành tảng thì mới mang vào, nào ngờ có kẻ nào đó đã lấy trộm mất rồi."

Một kẻ giấu mặt đánh cắp chậu tiết dê đặt trên bậu cửa nhà cụ Trương Hồng Kì.

Tổ chuyên án và các cảnh sát khác không ai nói gì nhưng đều có chung suy nghĩ. Kẻ trộm tiết kia vô cùng to gan và liều lĩnh, rất có thể hắn chính là hung thủ trong vụ án Trần Lạc Mạt.

Cảnh sát dặn dò cụ ông cần đề cao cảnh giác, không nên ra ngoài lúc ban đêm, cũng không được mở cửa cho người lạ.

Thế nhưng, cụ Trương Hồng Kì nổi trận lôi đình, quát: "Đứa nào dám đến đây, tôi mài sẵn dao đợi nó rồi!"

Ngày hôm sau, tổ chuyên án tiến hành điều tra kĩ lưỡng các chi tiết của vụ trộm tiết dê. Lời khai của đầu bếp mập đều là sự thật. Anh này họ Tôn, vốn làm trong nhà ăn hậu cần ở Đất Mỏ, tính tình thật thà, cương trực, các mối quan hệ gia đình đơn giản. Cha anh ta bệnh tật nhiều năm nay, hiện đang sống trong viện dưỡng lão Đất Mỏ, vợ con đều ở thành phố láng giềng. Một mình đầu bếp mập sống ở Vũ Môn, phần lớn thời gian trong năm anh đi theo các đoàn khoan giếng, làm đầu bếp nấu cơm cho công nhân, sống nay đây mai đó.

Tối hôm sau, do mâu thuẫn mấy việc vặt, cụ ông tức giận lật đổ cả mâm cơm, cụ bà bực dọc bỏ xuống một cửa hàng bán đồ ăn nhanh mua mì gói nhưng mãi vẫn không thấy trở về.

Khoảng 11 giờ tối, có tiếng gõ cửa, cụ ông vội chạy ra xem. Vừa mở cửa, cụ ông đã thấy cụ bà đứng bên ngoài lớp cửa sắt chống trộm. Hành lang chỉ một màu đen đặc quánh, những tia sáng trong phòng yếu ớt lọt qua lớp lưới cửa chống trộm, rọi lên khuôn mặt cụ bà. Cụ bà nhắm một mắt, mở một mắt. Con mắt đang mở không còn chút sức sống nào, ánh mắt quái dị vô cùng, khiến người đối diện không khỏi sợ hãi.

==================

Chương 3: Cương thi xù lông.

Cụ ông Trương Hồng Kì đang định chạy lại mở cửa, bỗng thấy mái tóc cụ bà từ từ dựng lên. Cụ bà giờ này trông thật xa lạ, khiến chính cụ ông cũng không nhận ra nữa. Cụ bà đang đứng ngoài cửa kia, không những nhắm một mắt, mở một mắt, mà giờ từng sợi tóc trắng dựng đứng, cứng đờ. Ngay sau đó , chiếc đầu của bà cụ từ từ nghiêng sang phải, gân cổ phình to lên, con mắt vừa rồi còn mở giờ cũng nhắm lại, cùng lúc đó con mắt bên kia bỗng nhiên trào ra một dòng máu đỏ.

Cụ ông sợ hãi hét lên một tiếng rồi giật lùi về phía sau. Cụ có linh cảm người vợ trước mặt mình hình như đã chết, nhưng người chết làm sao có thể gõ cửa được?

Giữa nỗi sợ hãi ngập tràn, cụ ông nhớ lại lời dặn của cảnh sát, nên không mở cửa mà quay lưng chạy vào nhà bếp lấy con dao to. Sau đó, cụ ông mở cánh cửa sổ nhà bếp, hướng về phía cửa hàng bán đồ ăn nhanh bên dưới hét lên mấy tiếng: " Có ai không? Cứu tôi với." Bấy giờ có mấy người dân phòng đang ngồi đánh bài trước cửa tiệm, nghe thấy tiếng kêu cứu của ông cụ liền ngẩng đầu lên nhìn.

Cụ ông sau khi kêu cứu, cầm dao hùng hổ tiến ra phía cửa. Cảnh tượng trước mắt khiến cụ chết chân tại chỗ.

Thân thể cụ bà đã cứng đờ, dáng người thẳng nhưng nghiêng hẳn sang bên phải, đầu dựa vào tường, một chân nhấc khỏi mặt đất, trông hệt như một con ma-nơ-canh được xếp dựa vào tường. Cụ bà hai mắt vẫn nhắm nghiền, một bên mắt máu vẫn từ từ chảy xuống khuôn mặt rồi nhỏ xuống đất. Nhưng điều khiến cụ ông kinh hãi hơn, là dường như có sợi dây thừng kéo từ đũng quần đến đầu gối của của cụ bà, rồi vòng ra sau. Khi tiến lại gần hơn, nhìn kĩ, mới phát hiện ra đó chính là ruột của bà cụ.

Lại thêm một vụ án móc ruột vô cùng dã man nữa xảy ra.

Khi tổ chuyên án nghe tin chạy tới hiện trường, một số dân phòng đã tập trung ở dưới tầng một. Cụ ông Trương Hồng Kì ngồi bệt dưới đất ôm xác vợ khóc lạc cả giọng. Cảnh sát trưởng tiến lại an ủi một lát, rồi bảo cụ ông vào nhà để lấy lời khai. Cụ ông đau đớn vô cùng, đập bàn ghế nói: "Các anh còn không mau gọi cấp cứu đi? Mau đưa đến bệnh viện cấp cứu!"

Cảnh sát trưởng an ủi: "Cụ bà mất rồi cụ ạ!"

Giáo sư Lương và Cảnh sát trưởng tiến hành lấy lời khai của cụ ông, các cảnh sát khác hỏi thăm tình hình từ những người đứng xem ở tầng một. Cụ ông khó tính vẫn một mực đòi gọi xe cấp cứu, có lẽ cụ vẫn chưa thoát khỏi cơn ác mộng về cái chết của người vợ và không thể chấp nhận sự thực này.

Bao Triển, Họa Long và Tô My phụ trách kiểm tra hiện trường. Cục cảnh sát không có bác sĩ pháp y, họ đành tìm một bác sĩ chuyên khoa trĩ để khám nghiệm tử thi. Nữ bác sĩ vội vàng chạy tới, khi lên đến tầng bốn, Họa Long bỗng lớn tiếng: "Dừng lại! Không được phá hủy hiện trường."

Tô My dịu giọng, nói: "Chị gì ơi! Chị giẫm phải ruột của nạn nhân rồi!"

Nữ bác sĩ nghe vậy giật lùi mấy bước, lại giẫm phải khúc gì đó cứng cứng. Cô ta lùi sát vào góc tường hành lang, đứng chết chân tại đó không dám động đậy gì nữa.

Cảnh sát mượn được một số thiết bị chiếu sáng của đội khoan giếng, mọi thứ trong hành lang hiện trường vụ án giờ đều đã rõ như ban ngày.

Nữ bác sĩ giờ mới nhìn rõ, thứ dạng khúc và cứng mà mình giẫm phải hóa ra là một đoạn ruột già vẫn còn nguyên chất thải rắn bên trong. Mặc dù biết có phần bất kính với người đã khuất, nhưng cô vẫn không thể không thốt lên: "Mẹ ơi! Kinh quá đi mất!"

Cảnh tượng tại hành lang vô cùng thê thảm, mùi hôi của phân và mùi tanh của máu khiến ai nấy đều buồn nôn. Đoạn bục lớn nằm giữa cầu thang từ tầng bốn lên tầng năm được xác nhận là nơi cụ bà gặp tai nạn, đây cũng là nơi Trần Lạc Mạt bị tấn công. Trần Lạc Mạt và bà ngoại của mình gặp tai nạn cùng một nơi.

Nữ bác sĩ cho biết, ruột của một người trưởng thành dài khoảng mười mét. Trong kết quả kiểm tra hiện trường của Bao Triển, cụ bà có bệnh táo bón kinh niên này bị hung thủ lôi ra gần bốn mét ruột.

Nữ bác sĩ khám nghiệm sơ qua một lượt thi thể nạn nhân. Trực tràng của bà cụ bị vỡ, cơ vòng hậu môn có vết móc rõ ràng, kết quả trùng khớp với phán đoán của phía cảnh sát, rất có thể hung khí là một chiếc móc cân. Chiếc móc đâm vào đến đoạn đại tràng chậu hông, gây tổn thương dẫn đến xuất huyết trong và suy hô hấp. Áp lực khoang bụng tăng cao, cơ vòng hậu môn bị rách, nên hung thủ có thể dễ dàng dùng tay lôi ruột nạn nhân ra. Dưới áp lực khoang bụng, trọng lực và ngoại lực, máu phun ra từ phía hậu môn, khiến những chỗ phân táo bón đã lâu cũng theo đó rơi ra ngoài.

Trên tay vịn cầu thang tầng hai, tầng ba và tầng bốn đều phát hiện dấu tay bằng máu rất rõ ràng. Đây có thể là dấu tay do hung thủ để lại.

Tô My chụp lại những dấu vết này, Bao Triển tiến hành lấy mẫu. Đây đều là những vật chứng vô cùng quan trọng, Họa Long và một cảnh sát khác tìm một chiếc cưa cắt lấy những đoạn tay vịn có dấu tay mang về kiểm tra kĩ lưỡng hơn.

Những vật chứng tại hiện trường đều là đầu mối quan trọng giúp tìm ra hướng phá án.

Những vết máu tại hành lang có rất nhiều hình dạng khác nhau. Có vết do tràn ra, có vết do bắn ra, có vết lại do di chuyển tạo thành.

Các vết máu bắn ra là manh mối vô cùng quan trọng. Khi máu bắn ra từ vết thương, do đặc điểm từng vết sẽ cho ra các hình dạng khác nhau. Bao Triển đánh dấu từng vết máu theo tuần tự, rồi căn cứ vào đó dựng lại quá trình gây án, kết hợp với những kết quả khám nghiệm do nữ bác sĩ cung cấp, việc điều tra đã có những kết luận sơ bộ, kết luận này cũng khiến mọi người vô cùng bất ngờ.

Cụ bà tử vong vào khoảng bảy giờ tối, thời gian thời gian gõ cửa là vào khoảng mười một giờ đêm. Nhưng xác chết sao có thể gõ cửa được?

Bao Triển lập tức định báo cáo gì đó với giáo sư Lương, nhưng giáo sư xua tay nói: "Không cần nói nữa, tôi đoán ra cả rồi."

Bao Triển nói: "Vụ án này giống hệt một đề thi suy luận có liên quan đến việc xác chết gõ cửa."

Đề thi như thế này: "Một đôi vợ chồng già sống ở tầng năm. Người vợ đi ra ngoài mua mì mấy tiếng sau mới trở về. Nghe tiếng gõ cửa, người chồng chạy ra định mở cửa, nhưng khi nhìn qua cửa chống trộm thấy vợ mình đang đứng ngoài hành lang, một mắt nhắm một mắt mở, mái tóc ngắn bạc trắng dựng đứng, người chồng cảm thấy vô cùng quái lạ, sinh ý đề phòng, chạy vào nhà bếp lấy dao rồi hướng ra ngoài cửa sổ kêu cứu. Khi chạy ra đến cửa, người chồng phát hiện thấy vợ mình đã chết, nhưng trên thực tế người vợ đã chết cách đó 4 tiếng đồng hồ."

"Hung thủ đã đứng ngay phía sau xác chết, vừa giữ không cho nó đổ xuống, vừa có thể ẩn nấp, rồi đưa tay vào gõ cửa."- Giáo sư Lương phân tích.

"Đây là cú lừa đáng sợ nhất mà cháu từng thấy."- Bao Triển không khỏi rùng mình cảm thán.

"Rất có thể mục tiêu đích thực của hung thủ là cụ ông Trương Hồng Kì mới đúng!"- Giáo sư Lương nhíu mày suy nghĩ.

"Nếu đúng là như thế, tên hung thủ này thật quá tàn nhẫn, mất nhân tính."- Bao Triển nói.

Trần Lạc Mạt may mắn thoát chết, giờ vẫn nằm trong viện cấp cứu. Bà ngoại của cô gái thì bị sát hại một cách tàn nhẫn ngay tại chính hành lang nhà mình.

Tại Trung Quốc từng xảy ra không ít vụ án nạn nhân bị móc mắt. Có một lời đồn mê tín rằng đôi mắt người chết có thể ghi lại hình ảnh của kẻ gây án. Cũng vì sợ bị phát hiện, nên những kẻ này mới có hành động man rợ đến như thế.

Bà cụ chết không nhắm mắt. Nhưng cũng không hiểu vì sao hung thủ chỉ lấy đi một bên mắt của nạn nhân, đây cũng là lí do ông cụ thấy vợ mình nhằm một mắt mở một mắt.

Khi đó, cụ ông Trương Hồng Kì không thể lường được rằng mình đang nhìn thấy một xác chết, xác chết đó đứng phía ngoài cửa sắt, khi ông cụ mở cánh cửa phía trong ra, con mắt còn lại đang mở chừng chừng rồi cũng từ từ nhắm lại.

Phải chăng hắn muốn bà cụ nhìn người còn sống một lần cuối?

Hay là một người đã khuất, chỉ có thể nhắm mắt an nghỉ khi được nhìn thấy người thân yêu nhất?

Mái tóc nạn nhân bỗng nhiên dựng đứng có thể có nhiều nguyên nhân. Một trong số đó là do cơ thể nạn nhân tiếp xúc với vật mang điện. Trong bảo tàng khoa học có một quả cầu tĩnh điện, khi tiếp xúc với quả cầu này tóc chúng ta sẽ dựng đứng lên. Những lúc đi dã ngoại, đôi khi cũng xảy ra trường hợp tóc dựng đứng khi gặp phải hiện tượng này, chúng ta nên lập tức rời đi. Đây là hiện tượng điện tích trong các đám mây và mặt đất sản sinh cảm ứng, nếu chúng ta vẫn đứng lại đó, rất có thể sẽ bị sét đánh.

Một trường hợp khác cũng có thể khiến mái tóc dựng lên, đó là khi con người mới chết.

Mọi người đừng lầm tưởng rằng khi chúng ta chết đi, thì cơ thể sẽ không thể động dậy được nữa. Đàn ông sau khi chết tám tiếng đồng hồ, cơ quan sinh dục của họ vẫn có thể cương cứng lần cuối. Tóc và móng tay của người chết vẫn có thể tiếp tục dài ra, do sau khi chết, một số tổ chức tế bào không ngừng hoạt động hoàn toàn, mà vẫn tiếp tục thực hiện các chức năng sinh lí như bình thường, do đó tóc và móng tay vẫn có thể dài ra được. "Cương thi" là giai đoạn mà bất cứ ai trong chúng ta cũng đều phải trải qua khi chết. Trong vòng bốn tiếng đồng hồ sau khi tắt thở, các nhóm cơ bắt đầu cứng lại, và tiếp đó tóc sẽ dựng đứng lên.

Khi nhìn thấy một cái xác bỗng nhiên thè lưỡi, đừng vội kết luận đó là bị quỷ nhập, mà do mùa hè nóng nực, trong vòng khoảng một tuần, trong bụng xác chết bắt đầu phân hủy và sinh ra nhiều chất khí. Những chất khi này khi bị nén trong bụng người chết sẽ chèn ép và đẩy lưỡi người chết thè ra.

Cũng như thế, khi thấy mái tóc của một người đã chết bỗng nhiên dựng đứng, thì không nên cho rằng đó là điều gì kì lạ, đây chỉ là một hiện tượng khi thi thể chuyển hóa sang trạng thái đơ cứng, giống như khi gặp lạnh, lớp biểu bì co lại, lông trên cơ thể chúng ta cũng dựng lên. Hiện tượng "xù lông" mà chúng ta thường nhắc tới chính là một dạng của hiện tượng lông tóc dựng đứng. Không chỉ cương thi có thể "xù lông", các loài thuộc họ chim khi bị kích động cũng xảy ra phản ứng tương tự. Những người nuôi mèo đôi khi cũng thấy thú cưng của mình "xù lông", điều đó chứng tỏ chúng đã dự cảm được mối nguy hiểm nào đó, mà đôi khi những người mê tín cho rằng những chú mèo cảnh báo thứ gì đó "không bình thường".

Tầm bảy giờ tối, hung thủ sát hại bà cụ ngay tại hành lang. Đến mười một giờ, kẻ sát nhân quay trở lại hiện trường gây án.

Theo phân tích của tổ chuyên án, có thể hung thủ đã rời đi sau đó quay trở lại hiện trường, hoặc cũng có thể hắn đã ở đó với cái xác trong hành lang suốt mấy tiếng đồng hồ. Hung thủ lấy một bên mắt nạn nhân để lại, rồi lôi cái xác đi. Ruột nạn nhân cứ thể kéo dài từ tầng bốn lên tầng năm, tới trước cửa nhà đôi vợ chồng già. Hắn dựng cái xác đứng thẳng trước cửa, đứng nấp phía sau rồi thò tay gõ cửa, hắn còn tiện thể "giúp" nạn nhân giữ quần cho khỏi rơi xuống. Xác nạn nhân xảy ra hiện tượng "cương thi", toàn thân đơ cứng, nên chẳng khó khăn gì để giữ thẳng. Thế nhưng chính hiện tượng này làm mái tóc nạn nhân dựng đứng, đã khiến cụ ông Trương Hồng Kì nghi ngờ và cảnh giác. Cụ ông không mở cửa ngay, mà chạy về bếp lấy dao, đồng thời gọi người giúp đỡ. Khi ông cụ mở cửa, hung thủ đã bỏ đi, cái xác được đặt đứng nghiêng dựa vào bờ tường, chiếc đũng quần tụt xuống một đoạn mới để lộ ra phần ruột nạn nhân.

Mục đích của hung thủ là gì? Hắn muốn đột nhập vào nhà sát hại cụ ông, hay muốn cướp đoạt thứ gì quý giá chăng?

Tổ chuyên án nghĩ mãi vẫn không thể hiểu nổi, một bà cụ già thì có tài sản gì đáng giá? Và có thể có mối thù sâu đến mức nào cơ chứ? Hơn nữa, theo những điều tra bước đầu, dụ cụ bà tính tình bảo thủ, nhưng đối xử với mọi người xung quanh hết sức hoàn hảo, hàng xóm láng giềng đều hết lời khen ngợi.

Khi cảnh sát tiến hành lấy lời khai của những người có mặt xung quanh hiện trường, được biết lúc đó có một số dân phòng đang đánh bài trước cửa hàng bán đồ ăn nhanh ở phía dưới. Họ nghe thấy tiếng kêu cứu của cụ ông Trương Hồng Kì, rồi sau đó nghe thấy tiếng khóc thảm thiết, liền lập tức bảo cảnh sát. Do trong khu nhà này từng xảy ra vụ án mổ ruột, rồi còn có người để tiết dê, nên mấy người dân phòng đều không dám lên lầu kiểm tra. Thực ra, điều họ sợ hãi nhất có lẽ vẫn là phải bất đắc dĩ giáp mặt với hung thủ. Tiếng khóc kia đủ để họ đoán ra được, trong khu nhà này chắc chắn lại xảy ra vụ việc gì đó nghiêm trọng rồi.

Tiếng còi xe cảnh sát thu hút sự chú ý của người dân gần đó. Họa Long để ý thấy trong số đó có cả đầu bếp mập, người từng giúp cảnh sát trưởng thịt dê. Đầu bếp mập tò mò hỏi cảnh sát trưởng xem đã xảy ra việc gì, nhưng anh không đáp lời. Họa Long hỏi đầu bếp mập, trong khoảng từ bây giờ tối tới mười một giờ đêm anh ta đã ở đâu.

"Tôi ở nhà thôi!" Đầu bếp mập trả lời.

"Ai có thể làm chứng?" Họa Long hỏi lại.

"Ơ, tôi ở nhà có một mình, vợ con đều ở chỗ khác. Mà anh hỏi thế để làm gì? Rốt cục là xảy ra chuyện thế?" Đầu bếp mập vẫn không giấu nổi sự tò mò, tiếp tục quay ra hỏi những người xung quanh đang đứng bàntán.

Từ lúc xảy ra vụ án đến khi báo cảnh sát, thời gian rất ngắn, rất có thể hung thủ vẫn đang ẩn nấp ngay trong đám đông xung quanh dây. Tô My lẳng lặng chụp ảnh những người xung quanh đó. Bao Triển lần lượt lấy lời khai riêng của từng người ngồi đánh bài trước cửa hàng đồ ăn nhanh, điều tra xem ai là người có thể gây án. Theo kết quả lấy lời khai, trong số những người đánh bài tại đó, có hai người từng một minh đi ra ngoài vào khoảng thời gian rất khả nghi. Một người là chủ cửa hàng. Người này dọn quán vào khoảng mười một giờ, rồi mang những thứ đồ lặt vặt bỏ lên chiếc xe ba gác, một mình chở về kho. Người còn lại là một người làm thuê, hôm đó bị đau bụng đi ngoài, trong thời gian đánh bài phải chạy ra ngoài nhiều lần.

Cửa hàng bán đồ ăn nhanh nằm ở phía nam của khu nhà nơi xảy ra vụ án. Lối ra của hành lang nằm ở hướng Bắc, hung thủ rời khỏi hiện trường trong khoảng thời gian rất ngắn.

"Cụ có nghe thấy tiếng bước chân xuống cầu thang không? Nếu có nghe thấy, thì cụ đóan đó là loại giầy gì?" Giáo sư Lương hỏi cụ ông Trương Hồng Kì.

"Tôi chẳng nghe thấy tiếng bước chân ai cả." ông lắc đầu, buồn bã đáp.

Điều này khiến mọi người đều cảm thấy vô cùng khó hiểu. Hành lang chỉ có một màu tối đen, không đèn điện, không một nguồn sáng nào khác, làm sao hung thủ có thể xuống lầu một cách im lặng như thế đươc?

Thời gian đang trôi dần về nửa đêm, những người đến xem cũng đã ra về gần hết. Một người mẹ nắm tay cậu con trai mình, rồi thì thào dọa, không cho cậu bé nói năng lung tung. Hai mẹ con họ sống trong khu nhà phía sau. Tô My tình cờ nghe thấy cậu bé ngước lên nói thầm với mẹ: "Sao chị con lại thấy có người nửa đêm đi xuống từ chỗ cầu thang kia ạ?"

==================

Chương 4: Bộ ruột trên không trung.

Hai mẹ con họ sống trong khu nhà phía sau. Từ cửa sổ nhà họ có thể nhìn sang khu nhà cũ nơi xảy ra vụ án. Chị gái của cậu bé nửa đêm đi vệ sinh, thường có thói quen nhìn ra ngoài cửa sổ. Có vài lần, từng nhìn thấy một người đi lại trong hành lang khu nhà này, nhưng do khoảng cách tương đối xa, trời lại tối, nên không rõ mặt người kia, chỉ nhìn thấy bóng người rất mờ ảo.

Tổ chuyên án đến hỏi chuyện lấy thêm thông tin từ chị gái cậu bé. Cô gái cho biết từng ba lần thấy bóng người đi lại ở hành lang đó, và mỗi lần đều thấy dựng tóc gáy. Trong đó có một lần, người đó hình như đi chân đất, rồi đi thẳng vào trong hành lang tối mịt.

Bao Triển để lại cho cô gái một số điện thoại, và dặn cô lập tức gọi điện khi phát hiện có bất cứ điều gì bất thường xảy ra.

Cô gái nói: "Cháu có một chiếc kính viễn vọng, cháu sẽ giúp các chú làm hoa tiêu!"

Cậu em trai nhảy lên vui sướng, giành lấy chiếc kính viễn vọng, hào hứng nói: "Chị! Em cũng muống xem cơ!"

Những tên ác quỷ giết người thực ra chỉ là những con người bình thường. Họ đôi khi đi lướt ngang qua, có khi lại ngồi ăn cùng một bàn với chúng ta cũng nên.

Kẻ giết người mổ ruột đang ẩn nấp trong chính thành phố hoang này, nơi hắn sống rất gần hiện trường vụ án. Do lực lượng có hạn, cảnh sát không thể mở rộng quy mô tìm kiếm. Tổ chuyên án và cảnh sát địa phương đành lấy hiện trường làm điểm trung tâm, rồi lần lượt điều tra mở rộng ra các hộ xung quanh, đặc biệt là những người ngồi đánh bài gần đó khi xảy ra vụ việc. Tất cả đều phải lấy mẫu vân tay và dấu bàn tay, sau đó so sánh dấu tay của từng người với vết máu tìm thấy tại hiện trường gây án.

Tổ chuyên án phân tích cho rằng, động cơ gây án của cả hai vụ án biến thái này có thể xác định là giết người vì mục đích báo thù, và mục tiêu cuối cùng của hung thủ chính là cụ ông Trương Hồng Kì. Sự thù hận của một con người luôn gây tai ương cho nhiều người vô tội khác, do đó Trần Lạc Mạt và bà ngoại cô bé mới liên tiếp bị hại.

Cụ ông Trương Hồng Kì không nghe thấy tiếng bước chân xuống cầu thang, là do hung thủ đi chân đất, không hề xỏ giày dép.

"Kĩ năng" gây án của hung thủ đang ngày một cách thành thục. Hắn tiến lại khu nhà, rồi đi chân đất lên cầu thang. Trong tay hắn cầm một chiếc móc cân lớn, và hắn có thể đứng đó, im lặng mấy tiếng đồng hồ chỉ để chờ thời cơ. Trước đây, hắn đã đợi như thế, cho đến khi cô công nhân Trần Lạc Mạt xuất hiện, và gần đây, hắn cũng đợi bà ngoại cô gái trở về và gây án.

Hung thủ là một kẻ vô cùng tàn nhẫn mất hết nhân tính, trong cả hai vụ án đều cố ý lấy ruột nạn nhân.

Đặc biệt trong vụ án thứ hai, cảnh tượng vô cùng ghê rợn. Hung thủ nấp phía sau thi thể bà cụ, vừa giữ cho cái xác đứng thẳng, vừa gõ cửa. Nếu lúc đó cụ ông Trương Hồng Kì mắc mưu mà mở cửa, thì rất có thể ông cụ đã trở thành nạn nhân thứ ba.

Tin cụ bà gặp nạn nhanh chóng lan đi khắp nơi. Một số họ hàng thân thích đến viếng và chia buồn, ai nấy đều cảm thấy vô cùng thương tiếc. Để đảm bao an toàn, một người họ hàng đề nghị đón cụ ông Trương Hồng Kì về khu thành phố mới, nhưng cụ ông từ chối chuyển đi. Cụ đã sống ở nơi này biết bao nhiêu năm nay, nơi đây đã trở thành một thói quen không thể thay đổi, và cụ cũng không muốn phải nhờ vả đến người khác nên vô cùng cố chấp: "Bất kể kẻ đó là ai, hắn muốn hại tôi, tôi sẽ chờ hắn!"

Cụ ông mài chiếc dao lớn sắc ngọt, còn chuẩn bị một đoạn thép xoắn đặt đầu giường.

Tổ chuyên án quyết định tìm kiếm manh mối vụ án từ những người họ hàng của cụ ông Trương Hồng Kì, hỏi kĩ về việc cụ ông từng có mâu thuẫn với ai? Và có kẻ thù nào hiện còn sống ở Vũ Môn hay không? Một người anh em họ của cụ ông cho biết: "Khi còn trẻ, anh Hồng Kì từng là Hồng Vệ Binh1. Hồi đó, đội Hồng Vệ Binh của anh Hồng Kì có cái tên rất nên thơ, là Tùng Trung Tiếu."

Những người Hồng Vệ Binh năm ấy giờ đây đều đã già. Cả một tập thể lớn nhường ấy bỗng nhiên biến mất như chưa từng có. Không một ai muốn nhắc lại những sự việc từng xảy ra. Họ chọn sự quên lãng.

Thế nhưng, lịch sử sao có thể bị lãng quên như vậy!

Cụ ông Trương Hồng Kì quyết định im lặng, không muốn nhắc lại những tháng ngày xưa cũ. Tổ chuyên án từng nhiều lần hỏi về việc này, hi vọng cụ có thể cung cấp đầu mối gì đó, nhưng cụ ông lại cố tình nói dối, tìm mọi cách chống chế, phủ nhận việc mình từng là Hồng Vệ Binh.

Có đôi lúc, chúng ta không thể nào đánh thức một người đang giả vờ ngủ. "Nếu là người bị hại trong những năm đó quay trở về báo thù, thì hung thủ có thể cũng là một người cao tuổi." Bao Triển phân tích.

"Một người cao tuổi làm sao có thể giết chết một người và làm trọng thương một người dễ dàng như thế được? Hơn thế nữa, Trần Lạc Mạt nói hung thủ là môt người đàn ông trung niên còn gì."

"Lúc đó, Trần Lạc Mạt quá sợ hãi, trong hành lang lại tối om không một ánh đèn, khả năng phán đoán nhầm độ tuổi của hung thủ là điều dễ hiểu.". Họa Long nói.

"Các cô cậu đừng xem thường đám già chúng tôi. Tôi mà còn đứng lên được, thì Bao Triển cũng chưa chắc đã là đối thủ đâu nhé!" Giáo sư Lương vừa nói vừa nửa đùa.

"Giáo sư, làm sao cháu dám động thủ với bác chứ!" Bao Triển cũng đùa lại.

"Cháu quen một bác cũng đã nhiều tuổi, mỗi ngày đều làm nhiệm vụ tuần tra, suốt hai mươi năm sương gió dạn dày, một mình bác ấy đã bắt gần mấy chục tên trộm xe đạp, năm nào đến dịp lễ tết các lãnh đạo cục cảnh sát cũng đến chúc mừng." Họa Long kể.

"Nhưng cũng có thể đó là con cháu đời sau của người bị hại thì sao?" Tô My tiếp tục phân tích.

Sự thù hận của con người có thể kéo dài rất nhiều năm. Mối hận nhỏ có thể dẫn đến gây án, mối thù lớn có thể gây cả chiến tranh.

Tên sát nhân Tôn Vệ, khi nhỏ bị bắt quả tang ăn trộm dưa, đến lúc lớn lên, vì thù hận mà hạ sát nhiều người trong số những ai đã đánh hắn lần đó. Cậu sinh viên Trâu Mỗ bị nhà trường đuổi học vì tội đánh nhau. Mười năm sau, cậu ta quay lại trả thù, dùng dao gọt hoa quả đâm chết lãnh đạo trường. Một đôi tình nhân sau nhiều năm chia tay, cô gái vẫn không thể thoát khỏi sự ám ảnh của mối tình vụng trộm, thuê người giết chết người tình cũ.

Tố chuyên án quyết định bắt tay điều tra từ bên ngoài.

Khu trung tâm mua sắm của thành phố Vũ Môn đã đóng cửa từ lâu. Trên khu đất trống trước cửa trung tâm, ngày nào cũng có một số người già tập trung tại đó. Họ ngồi trên những chiếc ghế gấp nhỏ sưởi nắng, trong đó có một người hay cầm trong tay cuốn "Tam Quốc diễn nghĩa", rồi ngồi ngay ngắn đọc một đoạn trong cuốn sách kinh điển: "Miếu đường chi thượng, hủ mộc vi quan, điện bệ chi gian, cầm thú thực lộc, lang tâm cẩu hành chi bối, cổn cổn đương đạo, nô nhan tì tất chi đồ, phân phân bỉnh chánh..." Với ý mắng những người làm quan chỉ toàn kẻ bất tài vô dụng, ăn tiền bổng lộc của Triều Đình mà chẳng được tích sự gì. Kẻ làm quan mà nhân phẩm đâu khác nào loài lang sói, còn bao kẻ ti tiện đê hèn thì làm mưa gió lộng hành quyền chính.

Tô My tiến lại gần, hỏi: "Bọn cháu là người của Cục cảnh sát, muốn hỏi thăm một chút thông tin, cụ có từng nghe về đội Tùng Trung Tiếu không?"

Trên gương mặt phúc hậu của cụ hiện lên nụ cười phúc hậu, rồi cụ hỏi vặn lại: "Xã hội đen hả?"

Tô My trả lời: "Đây không phải là băng nhóm xã hội đen ạ!"

Bao Triển nói xen vào: "Là Hồng Vệ Binh ạ!"

Họa Long đi thẳng vào vấn đề, hỏi: "Trong các cụ có ai từng là Hồng Vệ Binh không?"

Tô My nói: "Chúng cháu chỉ muốn tìm hiểu một chút thôi, mọi người đừng hiểu lầm."

Cả nhóm các cụ già đều bật cười, chẳng ai thừa nhận, có lẽ họ không lấy gì làm thích thú lắm với chủ đề này. Từng người từng người một đứng dậy, gập chiếc ghế của mình lại rồi bỏ đi, cuối cùng chỉ còn lại ông cụ đang ngồi đọc sách. Giáo sư Lương tự mình lăn xe lăn lại bắt chuyện. Lúc đầu chỉ là vài ba câu về cuốn "Tam quốc", rồi sau đó giáo sư gợi chuyện để cụ ông kể về mười năm "hào kiệt" của mình.

"Thời đó, tôi còn ở nước ngoài. Anh kể cho chúng tôi nghe về thời ấy đi, cũng coi như cho lớp trẻ có hội tìm hiểu." Giáo sư Lương gợi mở.

Cụ ông đọc sách mơ màng nhớ lại những kí ức xưa cũ, thở dài cảm khải, kể: "Năm 1957, tôi bị đánh sang cánh tả, rồi bị tống về lao động ở dưới nông trường. Tôi móc bùn đắp tường nhà, từ năm 1957 đến năm 1978, tôi đi làm suốt 21 năm công việc này. Những bức tường tôi đắp lên đi đâu cả rồi? Cứ đắp lên rồi lại đập đổ, cứ đắp lên rồi lại đập đổ, liên tục như thế, không bao giờ ngừng nghỉ. Họ chỉ có một mục đích duy nhất, đó là bắt chúng tôi làm việc, làm việc đến khi mệt nhọc, hết sức mà tự chết đi."

"Sao lại có kiểu hành hạ đó cơ chứ?" Tô My bức xúc nói.

"Những người trẻ tuổi như các cô các cậu làm sao biết được cái khổ cực của thời đó. Chỉ vì lỡ dẫm phải một tờ báo, cũng có thể bị đem ra đấu tố, đánh đập. Chỉ vì trong lúc đọc thơ chẳng may vô tình đánh một quả bĩnh, thì coi như đã mắc phải trọng tội rồi. Chỉ vì treo một bức tranh ở đầu giường, cũng sẽ bị coi là phản cách mạng, cha mẹ của người đó sẽ phải thay nhau tát vào mặt vợ hoặc chồng mình. Mông cậu to, thì sẽ được quy kết là xuất thân con nhà địa chủ, và thế là lại một phen đấu tố và đòn roi."

"Những điều đó đều là thật sao?" Tô My có vẻ không dám tin vào những gì mình vừa nghe thấy.

"Rất nhiều người đều biết những việc thế này, chỉ có điều họ không muốn nói. Trong sân lễ đường của thành phố Vũ Môn có một gian nhà nhỏ màu đen, là nơi cất các đạo cụ biểu diễn. Đó chính là nơi mà Hồng Vệ Binh trước đây dùng làm địa điểm đánh đập người khác, trên tường đến giờ vẫn còn nhiều vết máu khô, đến mùa hè là lại mốc meo lên. Cảnh sát các cô cậu đã nhìn thấy vết máu mọc rêu mốc bac giờ chưa?"- Cụ ông đọc sách nói.

Những tòa kiến trúc tại thành phố Vũ Môn chủ yếu giữ nguyên phong cách của những năm sáu mươi, bảy mươi thế kỉ trước, vô cùng cũ kĩ. Mấy chục năm qua đi, những gian nhà mái bằng cũ vẫn còn rất nhiều, tổ chuyên án tìm thấy khu lễ đường mà ông cụ nói.

Lễ đường năm ấy, giờ đã bị bỏ hoang, trở thành một xưởng cưa xẻ gỗ. Trong căn nhà cũ trống hơ trống hoác, dường như đang chờ ai đó đến đây. Dưới mặt đất vương vãi một ít mạt cưa đã ẩm ướt, trên tường vẫn còn loang lổ những vết bẩn treo biểu ngữ thời trước, những vết máu mọc nấm mốc từ lâu không còn thấy nữa.

Tổ chuyên án cùng cảnh sát địa phương mở rộng phạm vi điều tra, trọng điểm nhằm vào những người già trong thành phố. Hung thủ rất

có thể là một người cao tuổi, từng bị cụ ông Trương Hồng Kì bức hại trong thời kì "cải cách văn hóa". Những mối thâm thù mà lịch sử để lại chẳng khác nào một trái bom nổ chậm dù đã qua mấy chục năm, nhưng đến nay nó mới từ từ phát nổ. Công tác đối chứng đầu tay được thực hiện rất nhanh chóng, nhưng kết quả khiến mọi người đều không khỏi thất vọng. Không một dấu tay nào mà cảnh sats thu được phù hợp với dấu tay máu tìm thấy tại hiện trường.

Vụ án rơi vào bế tắc, không còn một tia hi vọng nào, tất cả những gì phía cảnh sát có thế làm bây giờ chỉ là... Chờ đợi!

Mấy hôm sau, cậu bé nọ đi vệ sinh lúc nửa đêm.

Cậu dụi mắt mấy lần, nhìn thật kĩ lại vì hình như vừa phát hiện rèm cửa sổ của nhà nào đó bên dãy nhà đối điện động đậy. Câu chạy về gọi chị gái. Cô chị cũng cảm thấy vô cùng kì lạ. Nửa đêm canh ba, ai còn thức mà đụng vào rèm cửa làm gì? Vốn cho rằng đó là do gió thổi, nhưng nhà đó chẳng phải đóng cửa sổ rồi sao? Lớp kính kín như bưng, chứng tỏ chỉ có thể do có người dụng vào, trông giống như đang dùng tay đập đập vào tấm rèm, cứ một hồi lại đập một lần, có lẽ như đang lặp đi lặp lại một động tác nào đó.

Khung cửa số đó không phải của nhà ai khác, mà chính là nhà cụ ông Trương Hồng Kì.

Cô chị lập tức nhấc điện thoại báo cảnh sát. Tố chuyên án và sáu cảnh sát tức tốc chạy đến hiện trường. Khi họ lên đến nơi, cảnh tượng hiện ra trước mắt man rợ không thể diễn tả bằng lời.

Cửa nhà đã mở, chiếc quạt trần trong phòng ngủ đang quay chầm chậm. Một cụ già gục giữa vũng máu, vết máu vung vãi khắp phòng, bắn cả lên tường, xuống mặt đất, bắn vào bộ ghế gỗ thời cũ trong phòng.

Tô My không nhìn nổi, vội chạy ra ngoài nôn thốc nôn tháo.

Cụ ông Trương Hồng Kì bị hại, thân dưới bị hung thủ móc rách, rồi lôi một đoạn một ra ngoài.

Hiện trường vụ sát hại quá đỗi man rợ, Bao Triển phát hiện lớp lưới trên cửa chống trộm đã bị thiêu rụi, trên kẽ sắt vẫn còn mắc lại một số vảy xốp tròn. Đây có lẽ là mưu kế của hung thủ. Hắn cố tình đốt lửa phía ngoài, để khói đặc bay vào trong phòng. Cụ ông Trương Hồng Kì chạy ra sẽ phải mở cửa và tìm cách dập lửa. Nhân cơ hội đó, hắn sẽ đột nhập vào trong nhà, và sát hại nạn nhân.

Tại hiện trường gây án có dấu vết ẩu đá rất rõ ràng hung khí rơi lại tại hiện trường, đó là một chiếc móc sắt dùng để treo thịt lợn. Thứ này ở quán thịt nào dưới quê cũng có.

Đoạn thép xoắn mà cụ ông Trương Hồng Kì dùng để tự vệ cũng rơi trên nền nhà, trên con dao có vết máu, chứng tỏ trong lúc ẩu đả, hung thủ đã bị thương.

Giáo sư Lương nhặt chiếc dao lên, nhìn kĩ một lượt, rồi nói: "Mọi người lập tức truy đuổi, hung thủ đã bị thương, chắc chắn không thể

chạy xa được!"

Giáo sư Lương và Cảnh sát trưởng ở lại hiện trường, những người còn lại cầm đèn pin chia nhau đi tìm. Họa Long phát hiện vài vết máu tại hành lang xem ra hung thủ bị thương không hề nhẹ. Bao Triển cũng tìm thấy mấy vết máu tại góc tường dưới tầng một. Cảnh sát cho rằng đoạn đường phía trước mặt chính là hướng tẩu thoát của hung thủ, tất cả cầm đèn pin chạy đuổi theo.

Bao Triển đưa ngón tay chấm một ít máu, đưa lên ngửi, rồi vội ngẩng lên gọi gấp: "Mọi người quay lại, dùng đuổi sang hướng đó nữa."

Nhóm cảnh sát lại vội và chạy về, tất cả đều thắc mắc. Bao Triển thì thào: "Đây không phải vết máu, mà là... nước."

Giữa bóng tối, vết máu và vết nước thực sự có phần khó phân biệt. Một cảnh sát ghé xuống nói thầm: "Quái lạ nhỉ! Mấy hôm nay làm gì có mưa."

Bao Triển đưa mắt ngầm nhắc nhở mọi người đừng lên tiếng. Anh đưa tay bí mật chỉ lên phía trên. Cửa số tầng bốn có treo một chậu hoa. Cụ ông Trương Hồng Kì thường ngày mỗi khi đi dạo về đều phải nhìn lên khung cửa sổ đó một lần, trên đó có treo một giờ hoa lan. Rõ ràng những giọt nước này nhỏ xuống từ giò lan đó.

Ngoài cụ ông Trương Hồng Kì ra, những hộ gia đình khác của khu nhà này đều đã chuyển đi từ lâu. Những người chuyển đi đều phải giao lại chìa khóa cho Hội quản lí cư dân bảo quản. Sau khi vụ án xảy ra, cảnh sát địa phương từng lục soát tất cả các phòng trong khu nhà này, nhưng không phát hiện điều gì đáng nghi ngờ. Thế nhưng giờ đây, trong căn nhà lẽ ra phải trống rỗng, bỗng nhiên có người đến tưới hoa, đó là điều vô cùng kì lạ. Chỉ có một khả năng duy nhất, sau khi gây án, hung thủ đã ở ngay trong khu nhà này. Và không đâu khác, hắn đang ẩn nấp chính tại căn phòng không người ở tầng bốn.

Hung thủ đang trốn ngay trong khu nhà!

Toàn bộ nhóm cảnh sát vội xông lên tầng bốn, Họa Long, Bao Triển, Tô My đều rút súng, tất cả đứng sẵn ngoài của, chuẩn bị xông vào.

Cửa không đóng, một cơn gió thổi qua khiến cánh cửa từ từ hé mở.

~Chú thích: 1. Hồng Vệ Binh: là các thanh thiếu niên Trung Quốc được giáo dục tôn giáo Marx-Lenin và tư tưởng Mao Trạch Đông, bị Tứ Nhân bang và Mao Trạch Đông sử dụng để thanh trừng bè phái, xuc phạm, đấu tố, tra tấn, phá hoại và cướp đoạt tài sản nhà cửa, bức tử, giết hại những cán bộ, tướng lĩnh và người dân tỏ ra thiếu tin tưởng hoặc bất đồng chính kiến với Mao Trạch Đông và phe trung thành với ông ta trong đảng Cộng sản Trung Quốc. Nạn nhân của các Hồng Vệ Binh bao gồm cả các lãnh đạo cấp caọ trong Đảng Cộng sản Trung Quốc và Giải phóng Nhân Dân Trung Quốc.

================

Chương 5: Bụi phủ cửa trần ai.

Phía sau cánh cửa là phòng khách trống rỗng, không một bóng người.

Tổ chuyên án tập trung cao độ. Cả đội đều biết tên hung thủ man rợ và biến thái kia đang lẩn trốn trong chính căn phòng này. Bao Triển chỉ về phía căn phòng có treo giò lan, Họa Long gật đầu rồi xông sang trước tiên. Những người khác lập tức theo sau. Khung cảnh bây giờ vô cùng hỗn loạn, ánh đèn pin liên tục chiếu lọan xạ xung quanh. Họa Long đưa một chân lên đạp tung cửa phòng, cả đội ập vào căn phòng có giò lan.

Trong phòng trải một tấm nilon lớn, trong góc nhà là một chiếc cốc sắt cũ thời xưa, trên nắp cốc là nửa chiếc sủi cảo chiên chưa ăn hết. Chiếc đinh đóng trên tường có treo chiếc túi bằng vải bạt, bên trong thò một đoạn dây thừng. Đây chính xác là một chỗ ở tạm thời.

"Không được lại gần!" - Một giọng nói run rẩy vang lên.

Họa Long giơ tay ngăn mọi người lại, rồi đưa đèn pin chiếu sang hướng giọng nói. Mọi người nhìn thấy một ông cụ đang ngồi trên bậu cửa sổ, quay lưng về phía căn phòng. Cơ thể ông cụ hơi nghiêng ra phía ngoài, bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy xuống tự vẫn.

Đột cảnh sát hết lời khuyên nhủ, mong ông sẽ bình tĩnh lại, nào ngờ ông cụ đưa tay gạt giò hoa lan sang một bên, rồi nhoài người rơi xuống từ tầng bốn...

Sau khi vụ việc xảy ra, cảnh sát điều tra cho biết người nhảy lầu tự vẫn tên Tôn Thắng Lợi, là cha của đầu bếp mập. Ông cụ này bệnh tật đã lâu năm, sống trong viện dưỡng lão, chỉ còn chờ ngày trút hơi thở cuối cùng. Ông ta bí mật trở về thành phố Vũ Môn, không thông báo với bất cứ ai, quyết tâm thực hiện tâm nguyện cuối đời của mình: Báo thù.

Một con người trước khi chết đến một giò hoa cũng không nhẫn tâm làm tổn hại, lại có thể gây ra ba vụ án móc ruột ghê rợn, làm chấn động một vùng!

Bàn tay tưới nước cho hoa cũng chính là bàn tay dễ gây ra ba vụ án man rợ.

Mỗi con người đều như nhau, tay trái thuộc về ác quỷ, tay phải ở bên thiên thần.

Cụ ông nhảy xuống từ tầng bốn. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi giữa không trung ấy, biết bao kí ức như đang ùa về từ dưới miệng giếng. Cụ ông dường như đang trở lại với con ngõ nhỏ heo hút nơi mình đã lớn lên. Trong con ngõ nhỏ ấy, những bông đậu tương mọc lạc loài nơi góc tường bung nở, trên cây Vu già có những mụn nhựa đen mọc chi chít, trong đám mây mờ ảo của kí ức, những đứa bạn thời niên thiếu như trở về rồi vụt qua, tất cả đều vẫn là những đứa trẻ xưa cũ. Rồi ông cụ nhìn thấy chính mình trong đám trẻ.

Ấy là những năm tháng của thù hận, ấy là những năm tháng ai ai cũng là kẻ phạm tội, ai ai cũng là những tên hung thủ, và ai ai cũng là người bị hại.

Năm 1967, chàng trai Tôn Thắng Lợi bước chân vào trường cấp ba. Cậu chưa bao giờ đánh nhau với ai trước đó, cũng chưa từng chửi tục bao giờ. Cái tội lớn mà cậu đã gây ra, chỉ vẻn vẹn gói trong bộ đồ Tây mà cậu đã khoác lên người. Mà không, cậu còn có một tội vô cùng lớn khác nữa, đó là cậu thích đọc thơ của Pushkin1.

Trong những năm tháng đầy biến động ấy, khi một người mặc đồ Tây và đọc thơ Pushkin, đồng nghĩa với việc họ đã phạm đại kị.

Tội danh mà họ phạm phải gồm có: "Đi theo phái tư sản", "Gián điệp Xô Viết", "Phần tử phản động", "quân cánh tả"!

Ủy ban cách mạng của trường đưa Tôn Thắng Lợi ra thẩm vấn, trong đó cậu học sinh tên Trương Hồng Kì phụ trách vai trò chủ tịch hội đồng.

Trương Hồng Kì: "Bộ đồ Tây kia ở đâu ra?"

Tôn Thắng Lợi: "Đây không phải đồ Tây, mà là quần áo kiểu Tôn Trung Sơn. Đồ phơi cạnh lò sưởi, không may bị cháy mất một miếng, nên đành phải khâu lại như thế này."

Trương Hồng Kì: "Còn dám giáo biện, tất cả bọn phản động, còn chưa ăn đòn thì còn già mồm không chịu nhận. Đánh hắn nhừ tử cho tôi."

Chẳng mấy chốc, mặt Tôn Thắng Lợi đã xưng húp, máu rớm ra từ khóe miệng.

Trương Hồng Kì: "Trong nhà có cả đồ Tôn Trung Sơn, không phải là phủ nông mới lạ, khai mau, cậu thuộc thành phần nào?"

Tôn Thắng Lợi: "Được, tôi khai! Tôi là con cháu của "năm giai cấp đen" "

"Năm giai cấp đen" là từ nói tắt dùng để chỉ địa chủ, phú nông, phản động, phần tử xấu, và cánh hữu thời trước.

Trương Hồng Kì: "Mau giao nộp danh sách bọn giản điêp ra."

Tôn Thắng Lợi: "Tôi không phải gián điệp."

Trương Hồng Kì: "Không phải gián điệp mà mặc đồ Tây? Còn đọc thơ Pushkin?"

Tôn Thắng Lợi: "Tập thơ này là của cha tôi để lại, quần áo cũng là của cha tôi."

Trương Hồng Kì: "Cả gia đình phản cách mạng, mau nhốt hắn lại, lục soát nhà, tìm xem có máy truyền tin nào khôn? "

Nhà Tôn Thắng Lợi bị lục soát, tất cả đồ đạc đều bị đập nát, cha cậu sau khi bị tra khảo dã man đã nhảy xuống giếng tự tử, ông không

chịu nối nỗi ô nhục này. Thằng bé nhà hàng xóm mới hôm trước còn ngoan ngoãn gọi ông một tiếng "chủs", hôm nay đã nhẫn tâm rút roi da vung về phía ông. Mẹ của Tôn Thắng Lợi bi cạo đầu thành hình "âm dương", bím tóc hai bên của bà giờ chỉ còn lại bên trái, bên phải đã bị những kẻ đầu tổ cạo trọc.

Vào thời ấy, mùa đông rất lạnh, những vại dưa muối, mấy miếng đậu phụ, và nửa quả bí ngô để ngoài sân đều kết thành băng đá. Tôn Thắng Lợi vừa thở ra khói vừa xách xô đi gánh nước. Tay cậu cầm xô nước, đứng bên cạnh thành giếng mà ngẩn ngơ hồi lâu không nói. Mỗi lần múc nước cậu đầu rất sợ nhìn xuống giếng. Lần này, cậu vô tình nhìn thấy gương mặt cha mình dưới đó. Nước trong giếng đã đóng băng, khuôn mặt cha cậu bị nước đá làm đông cứng lại.

Xác người cha nằm dưới giếng giữa một ngày đông lạnh giá. Giữa lớp nước đã đóng băng, khuôn mặt ông vẫn hướng lên phía bầu trời, chiếc mũi cao nhô lên khỏi mặt nước. Cảnh tượng đó đến chết cậu cũng không thể nào quên được. Khuôn mặt đó của người cha đã đi theo cậu cả cuộc đời.

Học sinh tại thành phố Vũ Môn chia làm hai cánh.

Một cánh tên là "Tùng Trung Tiếu", nghĩa là tiếng cười giữa bụi cây, Trương Hồng Kì chính là một thành viên trong đó. Tôn Thắng Lợi gia nhập một nhóm Hồng Vệ Binh bên cánh đối lập tên là "Quỷ Kiến Sầu" nghĩa là ma quỷ trông thấy cũng phải sợ hãi.

Mục đích của Tôn Thắng Lợi rất đơn giản, cậu chỉ muốn báo thù rửa hận cho cha mình.

Tôn Thắng Lợi là con cháu của "năm giai cấp đen", xuất thân không tốt. Để có được sự tín nhiệm của đội "Quỷ Kiến Sầu". Tôn Thắng Lợi đã phải vớt xác cha từ dưới giếng lên, lôi ra đầu phố. Trước mặt mọi người, cậu đổ dầu hỏa lên xác cha, và tuyên bố cắt đứt mọi quan hệ với những kẻ thuộc "giai cấp đen" cuối cùng châm lửa thiêu rụi xác cha mình.

Những vụ ẩu đả tập thể giữa các nhóm Hồng Vệ Binh trong thành phố Vũ Môn ngày càng kịch liệt, có khi số người tham gia lên đến hàng nghìn. "Quỷ Kiến Sầu" và "Tùng Trung Tiếu " là hai nhóm mạnh nhất, từng xô sát với nhau nhiều lần, thậm chí có khi còn dùng đến cả vũ khí.

Cuối cùng, trong một trận quyết chiến, đội "Quỷ Kiến Sầu" của Tôn Thắng Lợi bị đánh bại, kẻ chết, người trong thương. "Tùng Trung Tiếu" giành thắng lợi lớn, chiếm lĩnh tổng bộ của đối phương, chính là lễ đường thành phố Vũ Môn, còn bắt một nhóm Hồng Vệ Binh bên phía "Quỷ Kiến Sầu" làm tù binh.

Hồng Vệ Binh bắt Hồng Vệ Bình làm tù binh Trương Hồng Kì bắt Tôn Thắng Lợi làm tù binh.

Trong sân lễ đường có một cây Vu già, Trương Hồng Kì trói chặt Tôn Thắng Lợi lại, rồi treo một chiếc cân bên trên cây, lấy móc cân móc xuống hậu môn của kẻ tù hình, quả cân buộc vào chỗ hiểm, bắt Tôn Thắng Lợi đứng thẳng, chỉ được chạm hai mũi chân xuống đất. Giữa

trưa, Trương Hồng Kì ngồi nghỉ ngơi dưới gốc bóng cây, bắt Tôn Thắng Lợi phải mở to mắt, nhìn thẳng lên vầng mặt trời như quả cầu lửa đang thiêu đốt, không được chớp mắt, nếu không sẽ ăn đòn. Từ giữa trưa đến chập tối, Tôn Thắng Lợi vẫn phải giữ yên tư thế ấy, giữa chừng cũng nhiều lần bị đánh đập, sau mỗi trận đòn lại thêm đau đớn gấp bội. Chiếc móc cân cắm sâu vào da thịt, máu chảy xuống chân thành vũng. Mãi đến tận nửa đêm, có người ra ngoài đi vệ sinh, vẫn còn thấy Tôn Thắng Lợi đứng yên ở đó...

Những đám mây đen của ngày hôm qua cũng vẫn là mây đen của ngày hôm nay.

Bóng tối lịch sử cũng sẽ kết thúc trong bóng tối.

Con người có sức chịu đựng siêu cường đối với đau khổ và dày vò. Tôn Thắng Lợi vẫn sống, có lẽ ý niệm giúp cậu ta sống tiếp chính là "báo thù". Sau khi cách mạng văn hóa kết thúc, Tôn Thắng Lợi đã cưới vợ sinh con. Mấy chục năm nay, lúc nào người đàn ông này cũng mang ánh mắt hung hãn và khuôn mặt âm trầm. Mỗi năm trôi đi, gió sương lại bồi đắp thêm trong người, băng tuyết lại lấp đầy thêm tâm hồn của người đàn ông ấy.

Mấy chục năm trôi qua, Tôn Thắng Lợi trở thành một ông già, ngồi cô đơn một mình trên chiếc ghế dài của viện dưỡng lão.

Với những tháng ngày quá khứ kia, rất nhiều người chọn lựa việc lãng quên, nhưng Tôn Thắng Lợi thì không.

Có lẽ, trước khi chết, ông vẫn còn tâm nguyện nào đó chưa dứt, cũng có thể, ông đã dùng cả đời mình để lên kế hoạch và thực hiện mưu đồ báo thù của mình.

Người ta vẫn bảo "chó cùng dứt dậu", con người khi bị dồn đến thế không còn đường thoát nữa, họ sẽ chọn lựa việc phạm tội, đó cũng là con đường cuối cùng có thể chọn, mặc dù đó là đường dẫn người ta đi xuống.

Phía cảnh sát không điều tra rõ vì sao Tôn Thắng Lợi tìm được địa chỉ của Trương Hồng Kì sau này, chúng ta cũng không thể biết được trong cuộc ẩu đả cuối cùng, họ đã nói với nhau những gì.

Tôn Thắng Lợi đứng trong hành lang tối mịt, tay cầm chiếc móc cân, im lặng chờ đợi mấy tiếng đồng hồ, tấn công cháu ngoại của Trương Hồng Kì, lấy ruột cô gái ra một cách tàn nhẫn. Trần Lạc Mạt may mắn thoát chết, mối căm hận trong lòng Tôn Thắng Lợi không có cách nào nguôi ngoai, vì thế trong lần thứ hai, ông ta ra tay mạnh hơn trước.

Mấy ngày đầu tiên, không ai biết Tôn Thắng Lợi trốn ở đâu. Trong thành phố này có quá nhiều những căn nhà trống. Ông ta đã tísnh đến việc trở về nhà con trai mình, nhưng để tránh gây rắc rối, trong phút chót đã thay đổi kế hoạch, không vào nhà đầu bếp mập nữa, mà chỉ lấy trộm chậu tiết dê đặt trước cửa, rồi mang để lên trên bậu cửa nhà cụ ông Trương Hồng Kì.

Tôn Thắng Lợi làm như vậy, mục đích để cảnh cáo Trương Hồng Kì: "Nợ máu phải trả bằng máu!"

Khi cảnh sát đang bận bịu tìm kiếm tại hành lang, Tôn Thắng Lợi trốn vào một căn phòng tại tầng bốn. Ông ta vừa giết chết vợ của Trương Hồng Kì, còn đứng phía sau giữ cái xác và gõ cửa hòng dụ Trương Hồng Kì mở cửa sẽ ra tay sát hại ông ta. Cảnh sát địa phương từng lục soát tất cả các căn nhà trong khu này, không có bất cứ dấu hiệu nào khả nghi, nên không lục soát thêm.

Tôn Thắng Lợi lấy một căn nhà trống tại tầng bốn làm nơi ở tạm thời. Nơi này rất gần hiện trường gây án, điều đó chứng tỏ sự thèm khát giết người của ông ta mãnh liệt đến mức nào. Ông ta nằm trên tấm trải nilon, áp tai xuống nền nhà để lắng nghe tiếng bước chân. Ông ta ăn sủi cáo chiên, và dùng chiếc cốc sắt cũ múc nước tưới hoa. Những tiếng khóc thảm thiết của họ hàng Trương Hồng Kì là thứ âm nhạc tuyệt mĩ trong tai Tôn Thắng Lợi.

Đại đa số thời gian, kẻ sát nhân này dùng để nhìn giỏ hoa ngoài bậu cửa sổ và im lặng.

Từ phía hành lang vọng lại những lời đối thoại của người họ hàng cụ Trương Hồng Kì. Một người nói cụ Trương Hồng Kì quá cố chấp, không chịu dời đi, một người nói phía cảnh sát nên phái người bảo vệ. Tiếng của họ cứ xa dần xa dần, tiếng bước chân xuống cầu thang cũng nhỏ dần rồi mất hút.

Đợi đến lúc nửa đêm, Tôn Thắng Lợi đứng dậy cầm chiếc móc sắt của mình lên...

Tội ác mà một con người gây ra cũng giống như cánh bồ công anh, mang theo hạt giống, dù có bay xa đến đâu, thì sớm muộn cũng sẽ nảy mầm đâm lá ở một nơi nào đó khác.

Phải chăng Trương Hồng Kì đang chịu báo ứng?

Rốt cục ai mới là kẻ khơi mào cho những tội ác này?

Tôn Thắng Lợi sát hại Trương Hồng Kì một cách vô cùng dã man, tự mình cũng bị thương nặng. Ông ta chọn việc nhảy lầu tự sát để kết thúc tất cả.

Những giây phút ngắn ngủi trong không trung Tôn Thắng Lợi nhắm mắt, giơ hai cánh tay ra, cảm giác mình như đang bay, không hề có chút cảm giác sợ hãi khi cận kề cái chết, mà ngược lại trong lòng như được giải thoát.

Mắt ông rớm lệ.

Một con người khi bị tổn thương, những giọt nước mắt có thể không rơi ngay lập tức, mà phải đợi đến mãi sau này.

Những giọt lệ dồn nén mấy chục năm trời nay tuôn trào, hòa với tiếng gió huýt bên tai.

Tôn Thắng Lợi thấy mình đã bay qua khu dân cư cũ kĩ này, rồi lại bay qua những hàng bạch dương trên khu đất hoang, bay dần khỏi

thành phố hoang ngày một ít người ở, bay khỏi những kí ức lịch sử đen tối trong cuộc đời mình...

Phồn hoa đã tận, chỉ còn lại thành phố bị bỏ hoang.

Cảnh sát trường báo đầu bếp mập đến nhận thi thể.

Đầu bếp mập cảm thấy vô cùng bất ngờ, nói: "Cha tôi trước đây đến con gà còn chẳng dám thịt..."

Già trẻ gái trai ngoài phố bàn tán xôn xao về vụ án này, một cậu bé đang tuổi đến trường nói: "Thật là kinh khủng, thật biến thái, thật đáng sợ."

Cụ già ngồi đọc sách trước khu trung tâm mua sắm bỏ hoang nọ cũng đứng trong đám dân chúng, cụ hỏi: "Cậu bé, cậu thấy vụ án này rất biến thái, rất đáng sợ sao?"

Cậu bé trả lời: "Vâng ạ. Lấy ruột người ta ra, một ông già sát hại một ông già."

Ông cụ đọc sách nói: "Thứ đáng sợ thực sự nằm trong trái tim của hai ông già đó, trước kia cũng vậy, bây giờ cũng thế... "

Cậu bé tỏ vẻ hiểu ra chút gì, nhưng ngay sau đó lại từ bỏ việc suy nghĩ mà quay ra gọi lũ bạn: "Đi học thôi bọn mày ơi! Chả liên quan gì đến bọn mình cả."

~Chú thích: 1. Pushkin: Một nhà thơ, nhà văn, nhà viết kịch nổi tiếng người Nga. Ông được tôn vinh là đại thi hào, Mặt trời thi ca Nga. Ông đã có những đóng góp to lớn trong việc phát triển ngôn ngữ văn học Nga hiện đại và là biểu tượng của dòng văn học lãng mạn Nga thế kỷ XIX.

Tâm sự: Tăng tốc 5 chương/tuần nhá! !

==================

Phần 5: NGÔI LÀNG CHẾT CHÓC.

Lời dẫn

Tâm hồn chúng ta đều những bông hướng dương vàng xinh đẹp, chúng ta được chúc lành bằng những hạt giống dành riêng mình. - Allen Ginsberg

Phía đông dãy Thái Hành Sơn có một ngôi làng nhỏ. Ngôi làng là nơi đáng sợ nhất trên đất nước Trung Hoa. Người thầy giáo làng họ Cao đưa các học sinh của mình đi dã ngoại đầu Thu, bỗng trời đổ mưa như trút nước. Một cậu học sinh tiểu học lạc khỏi đoàn, thầy giáo

và hàng trăm dân làng đổ đi tìm giữa cơn mưa lớn. Họ liên tục gọi tên cậu bé giữa chốn mênh mông ngút ngàn cây cối và bụi rậm, cuối cùng cũng tìm thấy cậu hôn mê bất tỉnh trong một hang đất.

Cậu học trò bị ngất đi do quá kinh hãi!

Hang đất nằm ở phía ngoài của đê sông lớn. Trước mặt hang mọc đầy những lùm lau sậy cao vút. Đó là một hang đất tự nhiên, do đất sạt lở và nước xói mòn mà thành. Bờ đê một đầu kéo dài tới khu đầm nước, một đầu dẫn tới cống chặn kênh dẫn nước vào làng. Con kênh gần như khô hạn quanh năm, chỉ vào hai vụ Xuân, Hè làm mùa mới đổ nước.

Người dân phát hiện một xác chết kì quái trong hang đất. Cái xác mặc một chiếc quần dài màu đen, khóa quần không kéo, đũng quần tụt xuống hai đùi, chân nạn nhân xỏ giày ba ta, ngồi dựa vào vách hang. Trên người và quần áo nạn nhân vẫn còn ẩm ướt dính đầy bùn đất. Thi thể đang trong thời gian phân huỷ, một số vùng da khô nứt, khuôn mặt và nửa người bên phải đã lộ cả xương trắng. Trên hộp sọ của nạn nhân có một lỗ nhỏ, trên đó cắm một cành lau còn chưa héo hẳn, giữa hai bàn tay mạng nhện đã bắt đầu giăng tơ.

Cậu học trò lạc mất đoàn, chui vào hang tránh mưa, chẳng may nhìn thấy cảnh tượng hãi hùng này, sợ quá mà bất tỉnh nhân sự.

==================

Chương 1: Xác chết trong hang.

Đêm hôm đó, xã Đại Trạch đổ mưa lớn... Cảnh sát địa phương nhận được thông báo của người dân, lập tức thông đêm tiến hành kiểm tra hiện trường. Sáng sớm ngày hôm sau, vụ việc đã được thông báo lên Cục cảnh sát.

Bạch Cảnh Ngọc đưa những bức ảnh cho tổ chuyên án, bảo: "Mọi người xem mấy bức ảnh chụp hiện trường này, rồi phân tích thử xem."

Tô My quan sát kĩ tử thi trong ảnh, nói: "Nạn nhân là một người trẻ tuổi. Nhìn qua cách ăn mặc xem ra điều kiện sống cũng không được tốt cho lắm. "

Họa Long nói tiếp: "Là một vụ giết người, có kẻ dùng vật gì đó làm vỡ đầu nạn nhân, còn cắm một cành lau vào đó, đây là điểm vô cùng đáng nghi. Quần nạn nhân không kéo khoá, dây giày vẫn buộc chặt, có thể nạn nhân bị tấn công khi đang đi vệ sinh, cũng có khả năng đã bị xâm hại. Hộp sọ bị tổn thương nghiêm trọng, chứng tỏ hung khí là một vật cứng, có độ nặng và độ văng nhất định, có một vùng kim loại nhô hẳn ra ngoài."

Bao Triển cũng đưa tay nhấc lấy mấy tấm ảnh, nhìn qua một lượt, rồi phân tích: "Cái xác phân huỷ một cách tự nhiên, trên quần áo dính đầy bùn, chứng tỏ nạn nhân được đào lên từ dưới lòng đất. Quần nạn nhân tụt xuống đến gần đầu gối, chứng tỏ có người đã lôi cái xác từ nơi khác đến."

Giáo sư Lương nói: "Hung thủ sát hại nạn nhân chôn kĩ dưới đất, sau đó lại đào lên, và di chuyển đến hang đất này."

Bạch Cảnh Ngọc vỗ tay tán thưởng: "Xuất sắc. Hiện trường chôn xác nằm ngay gần đó. Người ta tìm thấy một hố chôn xác tại một khu đất trũng cách hang đất không xa, trong đó còn có bảy thi thể khác nữa..."

Khi cảnh sát địa phương tiến hành kiểm tra hiện trường, phát hiện bùn tại một khu đất trũng gần đó cho kết quả phản ứng Benzidine1 dương tính, chứng tỏ trong đất có chứa nhiều thành phần của máu. Cảnh sát vốn cho rằng đó là hiện trường gây án, nhưng không ngờ khi đào xuống một đoạn thì phát hiện còn bảy thi thể bị chôn phía dưới. Các thi thể đều có dấu vết bị hại rất rõ rệt, tất cả đều bị thương nặng ở đầu. Vụ án làm chấn động cả một vùng quê, cảnh sát nhanh chóng báo cáo tình hình lên cơ quan cấp cao nhất, tổ chuyên án lập tức được phái đến xã Đại Trạch, hỗ trợ cảnh sát địa phương phá án. Đây là một vụ án mạng có tính chất đặc biệt nghiêm trọng.

Tám người bị hại, hung thủ chôn các thi thể nạn nhân ở một nơi hẻo lánh, đây là vụ án có số nạn nhân nhiều nhất mà tổ chuyên án từng tiếp quản.

Phòng Cảnh sát tỉnh kết hợp cùng cảnh sát địa phương thành lập đội trọng án lâm thời, do giáo sư Lương của tổ chuyên án chỉ huy. Do lo ngại vụ việc dính líu đến các nhân tố chính trị, các cơ quan liên quan cũng chủ động tham gia hỗ trợ.

Người phụ trách kiểm tra hiện trường báo cáo sơ qua về tình hình điều tra. Vụ án này có hiện trường gây án, hiện trường chôn xác và hiện trường di chuyển xác riêng biệt. Hiện chưa xác định được hiện trường gây án, hiện trường di chuyển xác thì đã bị dân chúng phá huỷ hoàn toàn. Phía trước hang đất là một vùng tương đối rộng, phía tây bắc mọc nhiều cỏ dại, lớp cao lớp thấp, phía ngoài đê có nhiều lau sậy, vị trí hang vô cùng hẻo lánh và khó phát hiện. Cách hang đất tầm một trăm mét là một vùng trũng, cũng chính là hiện trường chôn xác. Người ta tìm thấy thi thể bảy nạn nhân còn lại tại đó, tính cả thi thể tìm thấy trong hang đất, tất cả có tám xác chết. Cả tám nạn nhân đều là nam giới, được xếp chồng lên nhau thành hình dấu "#", cách sắp xếp rất quy củ, đầu thi thể này gối lên chân thì thế kia giống như cách những người ở nông thôn xếp củi.

Kết quả khám nghiệm tử thi cho thấy, tám nạn nhân bị hại vào những khoảng thời gian khác nhau. Có người đã chết từ nửa năm trước, có người ba tháng trước, nguyên nhân tử vong đều do bị thương nặng ở đầu, nhưng vết thương không giống nhau, xem ra hung thủ không dùng cùng một loại vũ khí. Thời gian chôn xác đã được ít nhất ba tháng, mức độ phân huỷ của các thi thể không đồng nhất. Cái xác kì lạ trong hang đất là của một nam thanh niên. Ngoài lớp quần dài bên ngoài, người này còn mặc một chiếc quần len. Trong bảy thi thể tìm thấy tại hiện trường chôn xác, có một nạn nhân cũng mặc quần len giống như thế. Theo phán đoán ban đầu, đây có thể là hai cha con, tuy nhiên cần làm xét nghiệm AND để có kết luận chính xác. Giữa hai bàn tay của thi thể tìm thấy trong hang đất đã bắt đầu giăng mạng nhện, trên xương sọ có cắm một bông lau chưa khô hẳn, kết hợp với kết quả giám định pháp y cho thấy, thời gian di chuyển xác chết vào khoảng ba ngày trước. 'Xương sườn của xác chết đã gãy, vết gãy tương đối mới, và xuất hiện sau khi nạn nhân đã tử vong, điều này chứng tỏ khi hung thủ đưa thi thể từ hiện trường chôn xác tới đây, hắn đã hành hung xác nạn nhân.

Mọi người bàn tán xôn xao, vụ án có quá nhiều điểm nghi vấn.

"Hung thủ chôn các thi thể nhằm mục đích che giấu tội trạng, tại sao sau đó lại đào một các xác lên rồi chuyển sang hang đất? Điều này

không phù hợp với lẽ thường hung thủ rất có thể không chỉ có một người." Họa Long phân tích.

"Người chôn xác liệu có phải là người đã di chuyển cái xác không? Tại sao kẻ đó lại hành hung xác nạn nhân? Vì sao lại phải kéo thi thể tới một hang đất?" Bao Triển đặt ra một loạt câu hỏi.

Trong đầu mọi người hiện ra một khung cảnh vô cũng đáng sợ:

Giữa màn đêm, một người đào lên một cái xác, tóm lấy chân xác chết mà lôi đi xềnh xệch, thỉnh thoảng dừng lại hành hạ thi thể, cuối cùng ném cái xác lại trong hang đất ngoài bờ đê.

Giáo sư Lương nói: "Nơi chôn xác chết địa thế hẻo lánh, thường ngày ít người qua lại, hơn nữa đường xá khó đi, nên có thể loại trừ khả năng người vùng khác đưa xác đến phi tang. Kẻ thực hiện việc này chắc chắn rất thông thuộc địa hình nơi đây, xung quanh đó còn trồng rất nhiều cao lương, ngoài bờ đê mọc nhiều lau sậy, cách đường cái tương đối xa, chỉ có người bản địa mới thông thuộc nơi này như thế được."

Xã trưởng Cao Nhật Đức giới thiệu: "Xung quanh đây có bốn thôn, Đông Thạch Cổ, Tây Thạch Cổ, Thượng Thạch Cổ, Hạ Thạch Cổ, tất cả đều thuộc xã Đại Trạch."

Giáo sư Lương giao nhiệm vụ cho mọi người. Công việc đầu tiên bây giờ là xác định danh tính nạn nhân, cần đối chiếu với danh sách những người mất tích ở vùng này, xác định tên tuổi tám thi thể đã tìm thấy.

Toàn bộ lực lượng cảnh sát được phân làm bốn nhóm, lần lượt đóng chốt tại bốn thôn để điều tra tình hình. Tổ chuyên án phụ trách điều tra tại thôn Đông Thạch Cổ, gần với hiện trường chôn xác nhất. Phòng cảnh sát tỉnh đến thôn Tây Thạch Cổ, cảnh sát địa phương và các cơ quan liên quan khác sẽ tới điều tra tại thôn Thượng Thạch Cổ và Hạ Thạch Cổ. Lãnh đạo xã Đại Trạch yêu cầu cán bộ thôn thông báo người dân không được tự ý rời khỏi địa phương, tránh trường hợp hung thủ bỏ trốn.

=================

Chương 2: Mất tích

Tại các vùng nông thôn từng xảy ra không ít những vụ án li kì, có khi không thể giải thích được dưới góc độ nhân tính.

Hai nữ sinh viên của một trường đại học đi du lịch và lạc đường. Họ lạc tới một ngôi làng hẻo lánh đã bị bỏ hoang từ lâu, và kể từ đó không quay trở lại. Một tháng sau, một trong hai người được cảnh sát tìm thấy nhưng cô sinh viên đã như người mất hồn, nửa lời không nói, người bạn đồng hành của cô thì mãi mãi không trở về, và cũng không biết rốt cục đã lạc đi đâu.

Những người đã có tuổi chắc vẫn còn nhớ đến vụ án kinh thiên động địa từng xảy ra tại một ngôi làng ở vùng Đông Bắc. Một kẻ ra tay đầu độc chín người, ba nam sáu nữ, của năm gia đình khác nhau, sau đó cắt đầu xếp thành hình tháp tế lễ, đây là một vụ thảm án do mê

tín dị đoan gây ra.

Tại một ngôi làng thuộc xã Điền Đông Nam, năm nào cũng có vài trẻ em bị mất tích, tất cả đều dưới mười tuổi. Ban đầu, những người trong làng cho rằng đó là hành vi của những kẻ bắt cóc, nên chỉ còn cách cố gắng trông nom con mình cẩn thận hơn. Nhưng những đứa bé ở nông thôn đều phải làm việc từ khi còn nhỏ để giúp đỡ gia đình, cha mẹ chúng cũng chẳng thể nào trông coi mãi được. Một buổi sáng nọ, hai chị em nhà kia đi chơi nhưng đến tối chỉ có đứa chị gái trở về. Khi cha mẹ hỏi đến cậu em trai, cô bé nói em đã theo một bà cụ trong làng đi mua kẹo rồi. Cha mẹ hai đứa trẻ tìm đến nhà bà cụ thì cả gia đình họ một mực phủ nhận, nhưng ánh mắt thì vẫn lo lắng liếc sang bên chuồng lợn như đang giấu giếm điều gì đó. Cha mẹ cậu bé thấy nghi ngờ, liền chạy lại xem thì phát hiện xác con mình không chân không tay, đang bị đàn lợn ủi qua ủi lại. Cha mẹ cậu bé bủn rủn chân tay, lập tức bỏ chạy thục mạng, rồi hô hào dân chúng đến bao vây gia đình bà cụ già, sự việc bại lộ, họ thừa nhận hành vi dã man của mình suốt bao năm, dân làng phẫn nộ trút giận lên cả gia đình họ, nhưng đến tận sau này, cũng không ai có thể hiểu được vì sao gia đình bà cụ già lại có hành vi man rợ đến thế. . .

Bao Triển trở về sau khi điều tra tình hình xung quanh, báo cáo riêng với các thành viên tổ chuyên án về những chi tiết mới thu thập được. Buổi hợp kết thúc, giáo sư Lương yêu cầu cán bộ thôn tập hợp thành các nhóm, đi điều tra từng gia đình một, lập danh sách những người mất tích. Thư kí thôn cho biết, nam giới của làng hầu như đều đã đi làm xa, một sớm một chiều không thể liên lạc hết được, việc điều tra những người mất tích cần có thời gian nhất định.

=================

Chương 3: Bàn tay trong khu cầu tiêu.

Ngay tối đó, thư kí thôn đã thông báo với tổ chyên án về kết quả điều tra: - Không ai trong thôn mất tích. Họ chuẩn bị một bữa tiệc, chỉ mong nhanh chóng "mời" tổ chuyên án rút đi cho rảnh nợ.

Tổ chuyên án vô cùng phẫn nộ trước thái độ vô trách nhiệm của cán bộ thôn, nhưng cũng không biết phải làm thế nào.

Xã trưởng Cao Nhật Đức ra điều khách sáo. nói: "Các vị cứ ăn xong đã rồi hãy đi, chúng tôi cũng gọi sẵn cơm rượu rồi."

Thư kí thôn lộ rõ vẻ mặt vô liêm sỉ, cười gian xảo, nói: "Dù sao thì cũng là tiền công quỹ cả."

Giáo sư Lương bảo mọi người gom một ít tiền lại, đưa cho thư kí thôn, nói: "Đây là tiền cơm, có cả tiền thuê phòng nữa. Phiền các vị giúp chúng tôi chuẩn bị hai phòng nhỏ, chúng tôi sẽ ở lại đây một thời gian chừng nào chưa phá xong án thì sẽ chưa về."

Họa Long đứng phía sau, liếc sang phía Tô My về Bao Triển, ngầm giơ ngón tay cái lên, thì thầm; "Thích nhất cái tính quả quyết này của "ông cụ" đấy!"

Cao Nhật Đức và thư kí thôn cũng không hề tỏ ra ngượng ngùng, chỉ có chút bất ngờ. Có lẽ đây là lần đầu tiên kể từ khi họ làm cán bộ,

thấy một người từ chối dùng tiền công mà tự móc túi mình trả tiền cơm rượu.

Sau bữa tối, bốn người tổ chuyên án dọn vào trong phòng trực ban của thôn.

Giáo sư Lương gọi điện hỏi thăm tình hình điều tra tại ba thôn còn tại. Tổ pháp y cho biết họ đã tìm thấy manh mối mới. Trên quần áo của tám nạn nhân có bụi khoáng sản. Sau khi làm hóa nghiệm, những bụi đó là của một loại than. Trong khu đất nơi chôn xác không phát hiện thấy thành phần nào như thế, chứng tỏ các nạn nhân rất có thể là công nhân mỏ than, hoặc làm vận tải, mua bán, bốc vác ở đó.

Tổ chuyên án bắt đầu thảo luận. Mọi người đều có những suy đoán giống nhau về các điểm nghi vấn trong vụ án này.

Thứ nhất, hung thủ không phải một người. Tám cái xác, tám nạn nhân bị sát hại trong những khoảng thời gian cách nhau khá xa, một người không thể nào hoàn thành cả quá trình từ việc hạ sát, di chuyển, chôn cất, di dời xác chết như thế được.

Thứ hai, hung thủ rất có thể là nông dân hoặc là người đã sống một thời gian dài ở nông thôn. Điều này có thể suy luận từ cách thức kẻ đó sắp đặt các thi thể thành hình dấu "#".

Thứ ba, hung thủ rất am hiểu địa hình nơi chôn xác, và có lẽ cũng khá thân thuộc với địa hình xung quanh đó.

Thứ tư, trên quần áo của cả tám nạn nhân đều có dấu vết của bụi than. Rất nhiều thanh niên nam giới của thôn Đông Thạch Cổ đi làm xa, chủ yếu làm các công việc nặng nhọc trong mỏ than, do đó tổ chuyên án càng có cơ sở phán đoán: Hung thủ nhiều khả năng chính là người của thôn này.

Do tám thi thể bị chôn ở nơi hẻo lánh trong thời gian tương đối dài, các phần mềm bên ngoài đều đã phân hủy gần hết, không thể nào nhận diện được nữa. Giáo sư Lương có kế hoạch cho người dân đến nhận xác thông qua quần áo và đồ cá nhân của từng thi thể, hi vọng cách này có thể giúp tìm ra thân phận của những người đã khuất.

Đêm hôm đó, Tô My gặp phải sự việc khiến cô rợn tóc gáy.

Nhà vệ sinh của Ủy ban thôn nằm tít bên ngoài tường bao, là kiểu cầu tiêu thời cũ, với hai viên gạch xây trên nền bê tông, bên dưới là hố trữ phân, vô cùng bẩn thỉu. Nhà vệ sinh nam và nữ nhìn cũng chẳng khác nhau là mấy, trước kia vốn được phân biệt bằng hai chữ "nam ~ nữ" viết bằng cục vôi khô, nhưng sau đó bị mấy đứa trẻ nghịch ngợm lấy gạch viết đè lên, cố ý che mất dòng chữ "quan trọng" này.

Nửa đêm canh ba, Tô My thấy đau bụng. Mặc dù rất sợ một mình ra ngoài đi vệ sinh, nhưng cô cũng không mặt mũi nào gọi Họa Long và Bao Triển dậy dẫn mình đi giải quyết nỗi buồn, đành lấy hết can đảm, một mình lò dò trong đêm tối.

Dòng chữ trên tường đã không còn phân biệt nổi nữa. nhất là khi ánh sáng xung quanh vô cùng lờ mờ. Tô My khẽ cất tiếng hỏi: "Có ai trong đó không?"

Không gian bên trong chỉ một màu đen đặc quánh - không ai trả lời. Tô My đã nhịn rất lâu, đành đánh liều bước vào.

Cô mặc một chiếc quần ống bó, khiến cặp chân thon dài trông càng hấp dẫn. Cô mò mẫm bước lên hai viên gạch, ngồi xổm xuống. Một dòng âm thanh vang lên, Tô My như trút được gánh nặng, nhưng cũng có phần cảm thấy ngượng ngùng, không biết những âm thanh vừa rồi có vang vọng quá hay không! Tô My định đứng lên, chiếc guốc cao bám trên viên gạch suýt trượt ra ngoài khiến cô giật mình.

Trên nền có rất nhiều đầu lọc thuốc lá, còn vương vãi cả vỏ bao thuốc đã bị lột mỏng, xé thành nhiều phần.

Tô My giật thót mình, chửi thề một câu: "Mẹ kiếp, vào nhầm bên rồi!"

Trên vách tường ngăn hai gian nam nữ của nhà vệ sinh có mấy lỗ hổng. Phần vôi vữa giữa hai lớp gạch đã không còn chắc chắn, thậm chí nhiều viên gạch còn khá lỏng lẻo, có thể dễ dàng kéo ra được. Nếu đứng từ bên nhà vệ sinh nam, nhìn về phía tưởng có lỗ nhỏ thông sang nhà vệ sinh nữ, có thể bạn sẽ nhìn thấy... Một đôi mắt đang nhìn lén mình. Điều kì lạ hơn nữa, là những kẻ nhìn trộm nhau trong nhà vệ sinh biết đâu lại chính là những người vừa chào hỏi nhau ngay trên con đường đất trong làng.

Tô My cảm thấy khu nhà vệ sinh này có gì đó không bình thường. Dù sợ hãi có người đang nhìn trộm, cô cũng không dám ghé mắt nhìn vào lỗ hở trên tường xem tình hình phía đối diện. Giữa bóng tối, Tô My bỗng cảm thấy có thứ gì đó đang chạm vào mông mình. Hồn bay phách lạc, trong đầu cô đột ngột hiện ra hình ảnh đáng sợ trong những bộ phim kinh dị: Khi những người phụ nữ đi vệ sinh, phía dưới nhà vệ sinh có cánh tay từ từ thò lên. Nghĩ đến đây, cô cúi đầu thật nhanh nhìn xuống dưới, rồi thở phào khi phát hiện một cành cây nằm vật vạ cạnh chân mình, có lẽ do vừa rồi cô không cẩn thận nên đã tự chạm vào cành cây đó mà thôi!

Đúng lúc Tô My định đứng dậy, bỗng từ bên kia bức tường vọng lại một tràng cười ma quái. Một cánh tay từ bên đó luồn qua lỗ trên tường, nhặt cành cây rồi gài lên đầu Tô My.

Quả sợ hãi, Tô My hét thất thanh, rồi đứng bật dậy chạy thục mạng về Ủy ban thôn.

Họa Long và Bao Triển nghe tiếng la hét vội chạy ra, Tô My vừa thở hồng hộc vừa kể lại sự việc vừa xảy ra cho Họa Long và Bao Triển nghe.

"Họa Long, có người sờ mông tôi rồi! Hu hu! Làng này có kẻ biến thái!" Tô My vừa tức vừa sợ, kể.

"Mẹ kiếp! Ghớm mặt thật! Hắn đâu?" - Họa Long nói dồn dập.

"Bây giờ chắc hắn bỏ chạy rồi, lúc nãy tôi cũng chẳng dám quay đầu nhìn nữa!" Tô My kể tiếp.

"Chị bảo kẻ đó gài cành cây lên đầu chị đúng không?" - Bao Triển vẫn giữ bình tĩnh, hỏi.

"Đúng thế! Tôi còn nghe cả tiếng hắn cười nữa, giọng cười rất ghê rợn, làm tôi sợ chết khiếp!" Tô My đáp.

Bao Triển nhớ ra trên hộp sọ của thi thể tìm thấy tại hang đất ngoài đê có cắm một bông lau. Kẻ nhìn trộm trong nhà vệ sinh cũng muốn gài cành cây lên đầu Tô My, liệu đó có phải chính là hung thủ không?

Trong nhà vệ sinh đã không còn ai, hai viên gạch trên tường đã bị ai đó lôi ra từ lúc nào, tạo thành một lỗ hổng lớn. Vừa rồi, kẻ nhìn trộm đã thò tay qua chính lỗ hổng này, khiến Tô My sợ khiếp vía. Gần nhà vệ sinh có một ngã ba đường. Kẻ nhìn trộm chắc chắn chưa thể chạy xa được. Họa Long và Bao Triển quyết định chia nhau đi tìm.

Tô My đứng một mình ở đầu đường, chưa hết kinh hãi. Cạnh đường có một rừng cây nhỏ. Gần bìa rừng người ta chất nhiều đống thân ngô và cây bông khô.

Giữa màn đêm, Tô My dường như thấy thấp thoáng thứ gì đó rất kì lạ. Trong rừng hình như có vật gì đang di chuyển. Dáng nó đứng thẳng, trông như một bộ xương khô hay một xác chết đã teo tóp. Bộ xương đó bước đi rất khó khăn, thân trên bất động, hai tay thẳng đuột, chỉ có hai cẳng chân dưới đang rón rén lê từng bước nhỏ.

Tô My chưa hết bàng hoàng đã gặp ngay cảnh tượng ghê ghớm đó, cô hét lên vang cả màn đêm. Họa Long đang ở cách đó không xa, nghe tiếng Tô My vội vàng quay lại. Hai người dò dẫm tiến vào khu rừng xem rốt cục đó là thứ gì.

Trong rừng trống không, xung quanh rất yên ắng, ánh trăng chiếu qua tán cây như suối nước chảy thành dòng.

Họa Long quay sang Tô My, hỏi bằng giọng nghi ngờ: "Có phải cô hoa mắt không? Chắc vừa nãy sợ quá nên bị hỏang rồi hả?"

Tô My một mực giải thích: "Rõ ràng tôi thấy có thứ gì đó trong này đi đi lại lại mà."

Họa Long nứa thật nửa đùa, nói: "Chẳng lẽ... gặp ma!"

Tô My có phần sợ hãi, bấu chặt lấy cánh tay Họa Long, nói: "Thứ đó chắc chắn không phải là người, nhưng cũng không giống động vật."

Họa Long cầm tay Tô My, tiếp tục tiến sâu vào trong rừng. Cả hai đi vòng quanh mấy đống củi khô nhưng không phát hiện có gì lạ thường. Ánh trăng vằng vặc rọi xuống khu rừng, xung quanh chỉ có duy nhất hai bóng người là Họa Long và Tô My.

"Liệu nó có trốn trọng đống thân ngô khô không?" - Tô My dè dặt hỏi.

Họa Long đưa chận đạp mấy cái vào đống ngô, lên tiếng doạ dẫm: "Ra đây!"

Trong đống thân ngô không có gì. Tô My co rúm người, hai tay bấu chặt lấy cánh tay Họa Long.

Họa Long và Tô My đều cảm thấy hết sức kì lạ. Đúng lúc đó, từ trên đầu hai người vọng xuống một tràng cười ghê rợn.

==================

Chương 4: Người đàn bà điên dại.

Trăng đã ngả đằng tây, cành lá bỗng rung lên mấy hồi, một quái nhân nhảy xuống từ cành cây ngay trước mặt.

Đó là một người phụ nữ. Cô ta ngồi sụp dưới đất, từ từ đứng dậy, ngẩng đầu nhìn Họa Long và Tô My. Họa Long và Tô My giật mình lùi lại mấy bước.

Người phụ nữ trước mặt họ quá gầy gò, mái tóc thả rối bù, chỉ mặc độc một bộ quần áo len đã lấm lem không còn nhìn rõ màu sắc. Chiếc quần len tụt đến tận gối, mùi nước tiểu bốc lên nồng nặc, có thể cô ta vừa đi vệ sinh rồi quên luôn cả việc kéo quần, đó cũng là lí do dáng đi của cô ta lại cổ quái đến thế. Người phụ nữ chỉ còn da bọc xương, những đoạn khớp trên người nhô ra vô cùng đáng sợ. Khuôn mặc hom hem, hốc mắt sâu hoắm, trông chẳng khác nào một con rối da. Hai chân teo tóp như hai cành cây khô, cánh tay cũng chẳng còn tí thịt nào, cảm giác chỉ chạm mạnh cũng có thể gãy thành mấy khúc. Có nói cô ta trông chẳng giống người chút nào, cũng không phải là quả đáng, có lẽ giống một con quỷ hoặc một bộ xác khô thì đúng hơn.

Họa Long giải người phụ nữ quái đản kia về Ủy ban thôn, Tô My vẫn thấy sợ hãi, đi nấp phía sau Họa Long.

Thư kí thôn nói: "Giời ạ! Đây là con mẹ diên! Cô bị bệnh thần kinh mà!"

Giáo sư Lương tỉnh dậy, khoác chiếc áo lên vai, hai tay chống vào thành giường, ngồi lên chiếc xe lăn. Giáo sư hỏi người phụ nữ: "Cô còn người thân nào nữa không?"

Người phụ nữ điên bỗng nhiên xông tới trước mặt Giáo sư Lương, khiến mọi người xung quanh cũng giật mình. Cô ta ôm lấy đầu giáo sư, rồi thơm một cái lên trán, nói: "Sao con không chịu mặc quần len?"

Giáo sư Lương tròn mắt, không biết phải đáp ra sao.

Người phụ nữ điên nói tiếp: "Mẹ đây! Là mẹ đây mà!"

Họa Long dở khóc dở cười, tiến lại tóm lấy một tay người phụ nữ điên, không để cô ta làm loạn.

Người phụ nữ điên bất ngờ chộp lấy tay giáo sư Lương, gào lên: "Đi! Đi! Về nhà ăn màn thầu!"

Thư kí thôn chạy lại kéo người phụ nữ điên ra, đuổi cô ta về nhà. Người phụ nữ điên vẫn không chịu buông tha, nhất quyết đòi lôi giáo sư Lương về theo. Tô My đứng nép vào một góc, bịt miệng cười. Thấy vậy, người phụ nữ điên bắt đầu buông lời chửi bới, dùng những

lời lẽ khó nghe nhiếc móc Tô My dụ dỗ chồng cô ta, còn cướp cả con cô ta đi nữa. Tô My ngẩn người, thấy vừa buồn cười, vừa oan ức. Cuối cùng, Họa Long và thư kí thôn kéo người phụ nữ điên ra ngoài. Cô ta lấy hết sức giằng co, sau hồi lâu mới chịu ra về, miệng vẫn chửi bới Tô My là đồ đàn bà mất nết.

Họa Long than thở: "Bà thím này, trông như bộ xương khô mà khoẻ ghê gớm!"

Tô My giờ mới lên tiếng: "Tức chết đi mất! Dám nói tôi dụ dỗ chồng cô ta! Điên thật rồi!"

Thư kí thôn giải thích, chồng và con trai người phụ nữ này đều đi làm xa, không ai trông nom cô ta, cả ngày cứ vất vưởng trong làng như kẻ lang thang không nhà không cửa.

Họa Long nói: "Thực ra, cô ta cũng rất đáng thương, sao mọi người không cho cô ta chút gì đó để ăn? Trông cô ta còm đến mức chẳng còn ra dáng người nữa rồi."

Thư kí thôn cười khẩy, buông một câu: "Chồng con cô ta còn chẳng thèm ngó ngàng đến, sao chúng tôi phải lo."

Giáo sư Lương nhặt lên một sợi tóc. Đó là tóc của người phụ nữ điên rụng khi giằng co. Giáo sư nói: "Trong tám nạn nhân có hai người là cha con, ngày mai đưa sợi tóc này xuống tỉnh làm xét nghiệm AND, rất có thể họ chính là người thân của người phụ nữ này."

Tối đó, Bao Triển trong lúc truy đuổi bắt được một người đàn bà đang trộm rau cải trồng trong nhà kín. Người đàn bà đó tên Giáo Liên, là một góa phụ, ở nông thôn thường xuyên xảy ra những chuyện kiểu "tiện tay dắt bò" như thế này. Thư kí thôn tịch thu chỗ rau cải, mắng mấy câu rồi để cô ta về.

Ngày hôm sau, buổi nhận dạng di vật được mở ngay tại sân của Ủy ban thôn. Một sợi dây thép của căng ngang sân, trên đó treo kín những bộ quần áo, thắt lưng, giày dép của tám nạn nhân. Hầu hết những bộ quần áo này đều là đồ rẻ tiền, đống giày dép cũng chẳng có nổi một đôi giày da, chỉ cần nhìn qua cũng đoán được chủ nhân của chúng là những phu lao động nặng nhọc quanh năm. Trong số di vật, có một chiếc áo phông vẫn còn dính nguyên vết máu loang lổ, có thể tưởng tượng phần nào cảnh tượng đáng sợ khi nạn nhân bị hại.

Hầu hết dân làng đều đã liên lạc được với người thân đi làm xa của họ. Giờ này, họ tập trung về đây chủ yếu để xem cho vui, cho dù có người nhận ra di vật, cũng không muốn để ai biết, tránh gặp rắc rối. Vài người bước vào trong sân, nhìn quanh một lượt những thứ đồ treo trên sợi thép, giống như đang lượn qua một gian hàng bán đồ cũ, nhưng không ai dám tiến lại quá gần. Một ông cụ già ngồi xổm ở góc sân, tay vê vê điếu thuốc lá, lắc đầu lẩm bẩm: "Không thấy có đồ của thằng con lão..."

Ngoài cổng Ủy ban thôn bỗng vọng lại mấy tiếng ồn ào, nhóm người đang tụ tập cũng phải dạt sang hai bên. Một người đàn bà chống nạnh, lên giọng chửi bới năm anh em nhà họ Quách. Người đàn bà đó chính là vợ của người em út tên Quách Ngũ, chỗ rau cải bị mất đêm qua chính là trong ruộng rau nhà ả.

Góa phụ Giáo Liên nhất định không chịu nhận mình là người trộm rau. Cô ta cũng là hàng chua ngoa trong làng, xắn tay áo, mặt tối sầm, hỏi như thách thức: "Thím Năm, thím dang chửi ai thế? Ruộng nhà thím lấn sang đất nhà tôi, tôi đã chẳng thèm nói thì thôi, thím còn định gây sự hả?"

Vợ Quách Ngũ trợn mắt, cơn tức xông lên não, giọng điêu ngoa đáp: "Ối dào! Cái ngữ vừa ăn cắp vừa la làng!"

Góa phụ Giáo Liên điên tiết dang chân chống nanh chửi: "Ái chà con láo toét! Hôm nay bà phải cho mày một trận!"

Góa phụ Giáo Liên chạy xộc về nhà, vác ra một cá thớt và một con dao chặt lớn, sát khi đằng đằng chạy lại Ủy ban thôn.

Vợ Quách Ngũ cũng chẳng chịu thua, cô ta mang ra một cái chậu rửa mặt làm dụng cụ trợ uy, rồi quay lại chuẩn bị cho "cuộc chiến".

Tô My lo sợ xảy ra huyết án, Bao Triển ghé tai cô thì thầm: "Không sao đâu, cho chị mở rộng tầm mắt, biết thế nào là đàn bà quê chửi nhau". Người dân đi xem càng lúc càng đông, công tác nhận dạng di vật của nạn nhân bị hai người đàn bà chua ngoa làm đảo lộn thư kí thôn khuyên giải thế nào cũng không xong, tổ chuyên án và những người xung quanh đành đứng nhìn, công như xem một buổi diễn hề chèo nơi làng xã.

Văn hóa chửi nhau ở các làng quê vốn mang tính giải trí và tính thưởng thức, những cuộc cãi vã cùng mấy người đàn bà chua ngoa là nét đặc trưng cho phong tục truyền thống ở những nơi này.

Làng nào cũng có vài ba "cao thủ", những người phụ nữ quê coi đó là cơ hội thể hiện tài ăn nói của mình. Những "cao thủ" thực sự không những phải có giọng nói vang danh, mà còn cần một cái miệng liến thoắng nhất là phải có cảm thụ về âm luật. Một trận chửi nhau không cần kiêng nể bất cứ thứ gì, cũng chẳng phải để ý đến thể diện, tất cả chỉ vì những chuyến vặt vãnh hằng ngày, những tranh chấp nhỏ nhặt giữa những người hàng xóm láng giềng. Lời chửi càng khó nghe càng nhận được sự tán tụng của người đứng xem, những cái miệng nhanh như súng, lưỡi sắc hơn gươm liên tục tuôn ra những cơn sóng ngôn từ sẵn sàng phá vỡ tới phòng tuyến cuối cùng của đối thủ. Đối diện với một người đàn bà giỏi cãi lộn, các bậc thầy về hài kịch cũng trở thành những người chẳng ngọng thì lắp, những nhà văn cũng đành chịu bại trận dưới cách dùng từ quá ư chuyên nghiệp của họ.

Góa phụ Giáo Liên vốn là nhân vật "hàng đầu" trong "ngành" này, chưa ai qua nổi mặt, bao năm khẩu chiến chưa hề chịu thất bại, xưng bà một vùng, suốt mười mấy năm chưa có đối thủ.

Vợ Quách Ngũ, học chửi nhau từ lúc lên ba, từ nhỏ đi theo mẹ "chinh đông chiến tây", tích lũy biết bao kinh nghiệm khẩu chiến. Năm mười sáu tuổi đã trở thành cao thủ bậc nhất tại quê mẹ.

Đây là trận giao chiến đầu tiên giữa hai người đàn bà này, kẻ tám lạng người nửa cân, hai bên không ai kém ai, dân làng đứng xung quanh đều đóan được rằng đây sẽ là trận đại chiến gió tung đá cuốn, đất trời rung chuyển chưa từng có ở làng quê này.

Vụ trộm rau cải là mồi lửa châm ngòi cho cuộc chiến. Hai bên từ trước đến nay đã nhiều lần khúc mắc, sự giận dữ dồn nén bấy lâu chỉ còn chờ đến hôm nay để bộc phát.

Vợ Quách Ngũ lấy một cành cây gõ liên hồi vào cái chậu rửa mặt, mọi người nghe tiếng gõ lập tức im bặt, ánh mắt hướng về phía thị một cách chờ đợi, xung quanh bỗng cuộn lên một mùi sát khí. Cô ta dẫm chân xuống đất, cơ thể chồm lên, tay chỉ thẳng về phía trước mặt, từ miệng tuôn ra một tràng những câu nói độc địa chẳng khác nào một khẩu súng liên thanh nã đạn về phía trước.

Góa phụ Giáo Liên cau mặt, hàng lông mày lá liễu giờ dựng chéo, hai mắt trợn tròn long sòng sọc hai hàm răng nghiến vào nhau như cối nghiền gạo, hít vào một hơi dài qua kẽ răng, đứng dựa vào một gốc cây như để lấy chỗ tựa cho tràng pháo sắp tới, cô ta cầm cái thớt gỗ, tay phải cầm chiếc dao chặt bản to vỗ đen đét vào thớt, bắt đầu chửi, mỗi câu chữ tung ra là một lần đập mạnh dao vào thớt, khí thế hơn người, âm thanh liên tục tuôn ra vô cùng chói tai từ ngữ phong phú khiến mọi người dù khó chịu cũng không khỏi thán phục.

Vợ Quách Ngũ nổi cơn tam bành, dạng chân dậm xuống đất, vỗ cái đét vào đùi, rồi bắt đầu tràng chửi rủa.

Góa phụ Giáo Liên cũng không vừa, nện mặt dao vào mặt thớt kêu chan chát, giành lấy "quyền phát ngôn". Giọng nói của bà ta vừa đanh vừa gắt, chẳng cần dùng đến loa phóng thanh cũng có thể khiến cả thôn phải nhức óc.

Vợ Quách Ngũ chưa từng gặp đối thủ nào nặng kí đến thế, máu nóng trong người đang sôi sùng sục, vừa thao thao bất tuyệt những thứ ngôn từ tục tĩu, vừa phụ hoa thêm bằng những động tác như sắp xông tới ăn thịt đối phương đến nơi.

Góa phụ Giáo Liên không chịu thua kém, hai bên kẻ chửi qua, người chửi lại, miệng lưỡi không kịp nghỉ. Giọng nói réo tắt, tốc độ như nã đạn, ngôn ngữ phong phú và nham hiểm của cả hai đều đã đạt đến độ "phi thường". Trong lúc hai người đàn bà chua ngoa đang cãi nhau không phân thắng bại, chẳng ai thèm để ý đến người phụ nữ điên đã đi vào sân từ lúc nào. Cô ta nhìn hai chiếc quần len treo trên dây thép, rơm rớm nước mắt rồi bỗng hét lên một tiếng xé tan không gian. Tiếng khóc của người phụ nữ điên át cả tiếng chửi rủa đương lúc cao trào của hai người đàn bà ngoài cổng khiến mọi người đều phải quay lại nhìn.

Người phụ nữ điên quay người lại, chỉ còn biết khóc, hai hàng lệ chảy tràn xuống gò má gầy gò rơi lã chã trên sân.

Quà đúng như những gì giáo sư Lương phán đoán. Hai cha con trong tám nạn nhân chính là chồng và con trai của cô ta. Kết quả kiểm tra ADN sau đó cũng đã chứng thực thông tin này. Chồng và con trai người phụ nữ điên theo người ta đi đào mỏ than, từ đó không trở về. Đi cùng họ còn có anh em nhà họ Quách. Nhà họ Quách có năm anh em trai, tất cả đều đã trở về. Người đang cãi nhau ngoài cổng chính là vợ của người em út Quách Ngũ. Có điều quái lạ, là dù thấy vợ mình đứng cãi nhau với một mụ góa phụ giữa làng, thậm chí sắp xông vào đánh nhau đến nơi, nhưng Quách Ngũ không hề có ý can ngăn, năm anh em nhà họ Quách cũng không thấy vào nhận dạng di vật.

Tổ chuyên án nhận định, anh em nhà họ Quách là nghi phạm quan trọng trong vụ án này.

"Mấy anh em nhà họ Quách, ai nhát gan nhất?" Giáo sư Lương hỏi.

"Quách Ngũ! Hắn ta là kẻ sợ chết, vô dụng." Thư kí thôn trả lời.

Cảnh sát nhanh chóng khống chế năm anh em nhà họ Quách, giáo sư Lương gọi riêng Quách Ngũ vào thẩm vấn. Họa Long và Bao Triển đứng sau lưng giáo sư, Tô My ngồi làm thư kí ghi chép, giáo sư Lương còn sắp xếp một số cảnh sát ôm súng đứng canh ngoài cổng và cửa phòng thẩm vấn.

Quách Ngũ bị dẫn vào phòng thẩm vấn, nhìn thấy cảnh tượng đó đã rụng rời chân tay. Chẳng chờ giáo Sư Lương kịp hỏi, hắn đã quỳ sụp xuống đất, thút thít nói: "Tôi... tôi không giết người. Tôi chỉ đi đào hố chôn xác thôi. Mấy thằng kia là do anh cả và anh hai dẫn đến, rồi anh ba và anh tư giết, không liên quan đến tôi."

==================

Chương 5: Hoa hướng dương.

Camera theo dõi ở góc đường từng ghi được một cảnh tượng ghê tởm. Một cậu bé lang thang mặc chiếc áo sơ mi rách rưới, nằm ngủ trên chiếc ghế dài trong công viên.

Trời nửa đêm về sáng, một chiếc ô tô chạy ngang qua chỗ cậu nằm. Một lát sau, chiếc xe đó lùi lại, lái xe bước xuống, cúi đầu nhìn cậu bé lang thang, khẽ kéo quần cậu bé xuống, định giở trò. Cậu bé giật mình tỉnh dậy, lấy hết sức giằng co thoát ra. Tên lái xe không thoả trí, nhưng cũng đành ngậm ngùi bỏ đi. Lúc rời khỏi đó, hắn còn định tóm lấy cậu bé lôi lên xe nhưng không được.

Những kẻ lang thang ngoài việc phải đối mặt với nguy cơ bị quấy rối tình dục, còn gặp phải hai mối nguy hiểm lớn: Chó và những kẻ lạ mặt chuyên bắt người vô gia cư.

Vụ án "động gạch đen" tại huyện Hồng Động một thời từng làm rung chuyển dư luận Trung Quốc. Ba mốt người nông dân bị lừa đến một xưởng sản xuất gạch, bị ép lao động mà không trả tiền lương. Trong đó có chín người có vấn đề về trí tuệ, và một bộ phận trẻ em dưới độ tuổi lao động.

Hàn Hồng Liên, hội trưởng hội phụ nữ thôn Mạ Thạch huyện Lôi, giam giữ trái phép nhiều người đàn ông lang thang, nhốt trong núi sâu, nuôi như những kẻ nô lệ và tự ý mua bán.

Nhiều năm về trước, trên đường quê ở xã Đại Trạch xuất hiện một người phụ nữ điên. Cô ta cũng có phần nhan sắc, nước da trắng nõn nà, quần áo và đầu tóc sạch sẽ tinh tươm, có lẽ là một người bị bệnh thần kinh của nhà nào đó đi lạc. Người phụ nữ điên thường xuyên lân la đến khu chợ, nhặt những lá rau úa người ta đã bỏ đi mà ăn, buổi tối ngủ lại trên chiếc phản xi măng Của người bán cá hoặc chui dưới gầm cầu. Đầu óc cô ta lúc tỉnh lúc điên, trên trụ cầu còn có dòng chữ cô ta viết bằng cục vôi, nhắc mọi người đây là "nhà" mình, xin đừng tiểu tiện bừa bãi.

Mọi người phát hiện bụng người phụ nữ điên ngày một lớn dần, nhưng cũng chẳng rõ kẻ thất đức nào gây ra.

Sau đó, người phụ nữ điên cũng biến mất luôn. Một kẻ độc thân lúc nửa đêm cưỡng ép, lôi cô ta về nhà mình.

Kẻ độc thân ấy tên là Thanh Sơn, sống trong căn nhà bằng đá phía đằng tây thôn Đông Thạch Cổ. Ngôi nhà của hắn lúc nào cũng lạnh lẽo, bốc ra một thứ mùi hôi hám. Ngay bên cạnh căn nhà là một chuồng lợn, bên cạnh chuồng lợn là hai mẫu đất trồng hoa hướng dương, mỗi độ hè đến, những bông hướng dương vàng bung nở lấp lánh, hương hoa quyện giữa những cây hướng dương xanh mướt, rồi thoát khỏi đám hoa lan toả khắp thôn làng. Thanh Sơn ngượng không dám nói mình nhặt vợ ngoài đường về, đành nói rằng mình bỏ tiền mua được. Trong lòng hắn luôn cho rằng, trong mắt người dân làng, mua về dù sao cũng "đáng giá" hơn nhặt được.

Trong làng này cũng có không ít người phải đi mua vợ, nhưng mấy cô vợ mua đó có người đã bỏ chạy, có người đã thành bà thím trên những ruộng bông, có người thành mấy mợ chuyên ngồi nhà khâu dép.

Người đàn bà điên sinh cho gã một thằng con trai, trông cũng ngây ngô lúc tỉnh táo lúc ngờ nghệch.

Đứa trẻ ngày một lớn, người phụ nữ điên lúc tỉnh thì chẳng khác nào người thường, lúc lên cơn thì chẳng còn nhận ra ai với ai, đến cả việc cá nhân cũng không để nào tự mình xử lí được. Cô ta biết đọc biết viết, biết đan quần áo len, nhưng chưa bao giờ cô ta nhớ ra nhà mình ở đâu.

Thanh Sơn nói: "Bố con tôi đi làm kiếm tiền về chữa bệnh cho mẹ nó, phải chữa khỏi bệnh thần kinh này mới được."

Người phụ nữ điên cúi đầu, giọng trầm xuống: "Chữa khỏi bệnh rồi, tôi nhớ ra mình là ai, từ đâu đến, mình không sợ tôi bỏ đi sao?"

Thanh Sơn trả lời: "Không sợ! Có thằng bé rồi, nhà giờ còn có cả hoa hướng dương, mẹ nó thích ăn hạt hướng dương nhất mà!"

Đứa trẻ gọi mẹ một tiếng, nũng nịu: "Mẹ! Mẹ đừng bỏ đi nhé! Chữa khỏi bệnh rồi cũng đừng bỏ đi nhé! Dù có không chữa được bệnh thì mẹ vẫn là mẹ của con!"

Người phụ nữ điên cười hiền lành, đáp: "Ừ! Mẹ cũng đâu nỡ lòng nào. Chỉ sợ mỗi lần phát bệnh, lại chạy lạc đi đâu mất thôi!"

Dịp Tết, Thanh Sơn đốt nén nhang trước ban thờ nguyện quyết tâm đi làm kiếm tiền chữa bệnh cho vợ.

Hắn đập đầu trước Phật Tổ, nói rằng cuộc đời này hắn đã làm một việc sai trái, và cũng làm một việc tốt.

Hắn cưỡng bức một người phụ nữ ngờ nghệch trong chợ làng không chỉ một lần, đó là điều sai trái.

Còn việc tốt mà hắn đã làm, đó là đưa người phụ nữ ấy về nhà, chung sống yêu thương đến tận bây giờ.

Cho dù là những con người sống dưới đáy bùn của xã hội, cũng luôn hướng về một ngày mai tươi sáng hơn giống như bông hoa hướng dương giữa bóng tối, luôn biết phương hướng để quay về phía Mặt Trời.

Người phụ nữ điên đan cho hai cha con một cặp quần len, chỉ một cặp quần thôi cô cũng phải đứt đoạn đến ba năm trời mới hoàn thành được. Trước ngày lên đường, Thanh Sơn gửi người vợ điên của mình cho thím Hai nhờ chăm sóc.

"Đành nhờ thím cho vợ cháu chút gì ăn hàng ngày."Thanh Sơn khẩn khoản.

"Đừng để mẹ cháu chạy lung tung!" Con trai Thanh Sơn nói.

Hai cha con họ xách tay nái lên đường và từ đó không bao giờ trở lại.

Người phụ nữ điên bị bỏ đói, chỉ còn da bọc xương từ sáng sớm đến đêm khuya cứ dật dờ đi lại khắp làng như một bóng ma. Có lẽ đó là

cách cô ta chờ đón chồng con mình về. Chồng con cô ta đã đi rất lâu, không biết khi nào trở lại, cũng chẳng rõ sẽ về theo hướng đường nào. Người phụ nữ điên thỉnh thoảng cũng có lúc tỉnh táo, cô ta đứng trước cổng thôn ngẩn ngơ nhìn về nơi xa xăm, rồi nhặt một cục vôi đánh dấu vào cả hai đầu thôn. Cô lo sợ một ngày nào đó, mình không tỉnh táo mà đi khỏi nơi này, lạc giữa biển người không bao giờ trở về được nữa.

Trên tường của ngôi nhà đá, cô ta viết một chữ "nhà" thật lớn.

Theo lời khai của Quách Ngũ, năm anh em nhà họ Quách gặp hai cha con Thanh Sơn ở ga tàu hoả. Họ đều là người của thôn Đông Thạch Cổ, nên đứng lại nói chuyện mấy câu:

Anh cả Quách Đại nói với hai cha con Thanh Sơn "Thanh Sơn, cha con mày đi làm ở đâu thế?"

Thanh Sơn trả lời: "Cũng chả có nghề ngỗng gà chắc đi làm phụ hồ, bốc gạch, làm thợ cốt thép thôi."

Quách Đại liếc nhìn Quách Nhị một cái rồi qua lệ hỏi dò: "Hay là... Hai cha con mày đi đào mỏ than cùng bọn tao, kiếm được hơn đi làm mấy thứ linh tinh nhiều!"

Quách Nhị giả bộ chen vào, nói: "Anh, không được đâu. Đã bảo là để cho hai chú Quách Tam và Quách Tứ đi rồi cơ mà, ông chủ mỏ có nhận người ngoài đâu."

Con trai Thanh Sơn tay nọ đút vào tay áo kia, hỏi: "Kiếm được bao nhiêu? Có đủ để chữa bệnh cho mẹ cháu không?"

Quách Đại nói: "Làm bằng nào kiếm bằng ấy, đã sao cũng nhiều gấp vạn đi làm phụ hồ."

Thanh Sơn có phần do dự, rồi hơi ngượng ngùng hỏi: "Hay là thế này, để cha con tao nhập bọn, cùng đi làm với bọn mày được không?"

Quách Đại nói: "Thế mày thay chân Quách Tam đến nơi, nhớ gọi tao là anh cả, phải đổi sang họ Quách vì trên đấy ông chủ không nhận người ngoài, sợ chuyện rắc rối."

Thanh Sơn vội gật đầu, nói: "Quyết!"

Quách Đại nói với con trai Thanh Sơn rằng: "Này! Phải gọi tao là cha, gọi cha mày là chủ, nghe chưa?"

Con trai Thanh Sơn gật đầu: "Được!"

Quách Đại hào hứng nói: "Mau mau mau, gọi xem nào!"

Con trai Thanh Sơn lễ phép gọi: "Cha!" Quách Đại chỉ sang Quách Nhị, bảo: "Gọi chú mày đi!"

Con trai Thanh Sơn nghe lời, gọi: "Chú mày!"

Quách Đại đưa tay đập vào đầu thằng bé một cái, chửi: "Đúng là đồ ngu!"

Quách Đại nhắc lại mấy việc quan trọng. Làm việc dưới mỏ than vô cùng nguy hiểm, thường xuyên xảy ra các vụ tai nạn, nên chủ mỏ không muốn tìm người chưa quen việc, cũng không muốn người ngoài. Quách Đại và Quách Nhị giúp cha con Thanh Sơn làm giả chứng minh thư, rồi dặn đi dặn lại, nhất định không được để lộ thân phận thật, nếu không sẽ bị đuổi thẳng cổ, đến tiền công cũng đừng hòng lấy nổi.

Hai anh em nhà họ Quách sau một hồi khua môi múa mép đã khiến cha con Thanh Sơn tin sái cổ, rồi theo chúng đến mỏ than làm thuê. Chủ mỏ và người làm công phải kí bản giao kèo. Trên đó giấy trắng mực đen ghi rõ: "Nếu xảy ra tai nạn, mất một ngón tay đền năm mươi tệ, một mạng người đền ba vạn tệ."

Anh em nhà họ Quách lập mưu giết cha con Thanh Sơn dưới mỏ, rồi nguỵ tạo hiện trường thành vụ tai nạn sập mỏ, sau đó lại lấy danh nghĩa người nhà, đòi chủ mỏ phải bồi thường theo đúng giao kèo. Hành động giết người để lừa lấy tiền bồi thường này, trước đó chúng đã thực hiện nhiều lần. Do những người lang thang vô gia cư và những kẻ điên đó ngoài đường ngày càng ít, chúng không còn người thích hợp để thực hiện mưu đồ.

nên quay về chĩa bàn tay ác quỷ của mình vào chính những người đồng hương lương thiện.

Trước khi bị giết, con trai Thanh Sơn, chàng trai mới lớn hiền lành đến độ ngờ nghệch quỳ xuống vừa khóc vừa nói: "Cha! Chú! Đừng giết cháu! Đừng giết cháu. Cháu còn phải kiếm tiền chữa bệnh cho mẹ nữa."

Quách Nhị ra bộ hiền từ: "Thôi được! Quay lưng lại, đừng có mở mắt ra!"

Con trai Thanh Sơn tin lời, vừa quay lưng lại vừa nói: "Giết cháu rồi, ai sẽ chăm sóc mẹ cháu đây!"

Quách Đại giơ cao chiếc xà beng trong tay, giáng đòn chí mạng xuống đầu chàng thanh niên, nói; "Nhưng... Mày đáng giá ba vạn cơ con ạ!"

Anh em nhà họ Quách xúc than đổ lên xác hai Cha con Thanh Sơn, nguỵ tạo hiện trường sập hầm mỏ.

Trên đời có thứ đen hơn than, đó là lòng người!

Bột than chất đống trên hai xác chết giống như một nấm mồ. Trên người họ đang phủ đầy xác của những cây liễu từ thời cổ đại và những cây thì là hàng vạn năm về trước.

Những hầm mỏ tự phát kiểu này vốn đã không đủ an toàn, một khi xảy ra sự cố, chủ mỏ chỉ muốn làm sao để "chuyện lớn thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ thành không có", chẳng may để ngành than hoặc Cục Lao động phát hiện sập hầm chết người, thì ngoài việc bị phạt tiền, có khi còn bị đóng cửa luôn chứ chẳng chơi. Chủ mỏ đành nhanh chóng trả tiền cho xong chuyện Anh em nhà họ Quách muốn đòi thêm tiền cấp dưỡng, vừa giả bộ đau thương, vừa mặc cả từng đồng. Sau một hồi đôi co qua lại, chủ mỏ lấy ra một khoản tiền bồi thường, hai bên kí xác nhận tai nạn ngoài ý muốn, không liên quan đến chủ mỏ.

Trong hơn một năm, anh em nhà họ Quách đã giết tám người. Ngoài cha con Thanh Sơn ra, còn lại đều là những người lang thang, điên dại ngoài đường. Trong mắt anh em họ, những người đó đều là tiền, mỗi mạng ba vạn tệ. Việc xử lí thi thể nạn nhân, chúng chọn lựa cách đơn giản nhất, đó là chôn vùi.

"Muốn hoả táng thì phải có giấy chứng từ." Quách Nhị nói.

"Cái đấy có gì mà khó, ngoài kia đầy bọn làm giấy tử giả, đến chứng minh thư, sổ hộ khẩu còn làm được, một tờ giấy chứng tử thì ăn nhằm gì." Quách Tam nói.

"Vấn đề ở chỗ, hoả táng mất tiền. Tự nhiên mất đống tiền vô ích để làm gì?" Quách Đại nói.

"Chứ còn gì nữa! Anh cả nói chuẩn quá còn gì! Em thấy, cứ kiếm chỗ nào kín kín, chôn quách đi cho xong." Quách Tứ nói.

"Chôn đi! Đỡ tốn!" Quách Ngũ hùa theo.

Anh em nhà họ Quách chôn tám cái xác xuống một khu đất trũng và hẻo lánh phía ngoài làng. Mãi đến sau này cảnh sát cũng không thể làm rõ được, ai là người đã đào một cái xác lên và lôi đến hang đất ngoài đê. Tổ chuyên án nghĩ đến người vợ điên của Thanh Sơn. Đối với một người điên mà nói, hành vi kì quặc này cũng không có gì là lạ. Thế nhưng, làm cách nào cô ta phát hiện được nơi chôn xác?

Người phụ nữ điên lấy cục vôi viết chữ, cắm những cành cây dọc đường, đánh dấu khắp đầu thôn cuối xóm.

Người phụ nữ điên ấy lo sợ một ngày nào đó mình sẽ đi lạc, không còn tìm được đường về nhà, cho dù trời đã về đêm, cô ta vẫn lang thang khắp thôn xóm, cứ thế mà đợi chồng con mình trở về.

Bất luận ban ngày hay đêm tối, cô ta vẫn chờ, vẫn đợi, cho dù những người đó sẽ mãi mãi không trở về. Trong trái tim hỗn độn của người phụ nữ điên này, có phút hồi ức nào ấm áp hay không? Khi có tỉnh táo, ngồi dưới ánh hoàng hôn, đan chiếc quần len cho chồng con mình, trong lòng cô đang nghĩ gì? Sau này, khi đến nhận di vật, vì sao cô lại khóc một tiếng lớn đến thế?

Rời xa một người, mới biết mình nhớ nhung đến mức nào.

Trước khi tổ chuyên án rời đi, xã Đại Trạch lại trút một trận mưa lớn...

Người phụ nữ điên đứng ngẩn ngơ giữa trời, nhìn vào ngôi nhà đá của mình, trên tường có chữ "nhà" rất lớn mà cô đã viết.

Trên khoảng ruộng cạnh nhà, những cây hướng dương đã thu hoạch hết, thân cây chém nửa, chỉ còn phần gốc ướt đẫm nước mưa. Những "trái" hướng dương cũng chính là hạt giống. Mỗi người đều có con đường của riêng mình, dẫu biết sẽ phải gặp sự lạnh lẽo của đêm đen và khổ nhọc của mưa gió, nhưng chỉ cần dũng cảm bước tiếp, sẽ đến một ngày ta tìm thấy đóa hoa của riêng mình, một đoá hướng dương rực nở, vẫn đứng đó mãi chờ chúng ta.

Đoá hướng dương trong lòng mãi mãi không bao giờ tàn úa.

Tổ chuyên án quyết định đến nhà thím Hai của Thanh Sơn. Trước khi cha con Thanh Sơn đi làm đã gửi người phụ nữ điên cho bà thím Hai chăm sóc, thế nhưng bà ta đến một miếng cơm cũng chẳng cho ăn. Chẳng còn ai trông nom, không còn ai quan tâm chăm sóc, người phụ nữ điên gầy như bộ xương khô, cứ như thế này chẳng biết cô ta còn trụ nổi bao lâu nữa.

Thím Hai của Thanh Sơn biện minh, rằng tại Thanh Sơn không để lại tiền nuôi dưỡng.

Giáo sư Lương lấy ra một số tiên đưa cho bà thím. "Ông cụ" đáng yêu nói bằng giọng vừa nghiêm túc, vừa có phần uy hiếp: "Tiền này là của Cục Cảnh sát để ở nhà chị, không được tiêu lung tung. Nhà chị ăn gì thì cũng cho cô ta một miếng. Nếu để cô ta chết đói, chúng tôi bắt chị cho vào tù đấy!"

===================

Phần 6: LỐT NGƯỜI THÚ TÍNH

Lời dẫn

Càng quen biết nhiều người, tôi càng thêm yêu những chú chó - Romain Rolland

Ngày 25 tháng 10 năm 2010, một ông cụ ở khu Đông Quan huyện Bội dậy tập thể dục khi trời còn chưa sáng.

Ông cụ đi bộ dọc theo con đường hai bên là rừng cây cao che bóng. Bấy giờ, trời còn tối, đúng lúc sương sớm phủ dày, một cơn gió thổi qua cuốn theo mấy chiếc lá ngô đồng đã héo vàng, trên đường không một bóng người. Ngang qua một khu tập thể, ông cụ thấy ai đó đang ngồi trên hàng rào, nghĩ bụng đó có lẽ cũng là một người đi tập thể dục như mình, ông cụ cất tiếng chào: "Dậy sớm thế!", nhưng không có tiếng trả lời. Chẳng để bụng vì thái độ của người kia, ông cụ tiếp tục đi thẳng về phía trước, ngang qua chỗ người đó đang ngồi mà không ngẩng đầu lên chào lại nữa.

Già nửa phía hàng rào là tường xây, phía trên hàng sắt cây được hàn chắc chắn, các đầu sắt tán nhọn cao chừng một người lớn, và người kia đang ngồi ngay trên những đầu sắt nhọn đó.

Đi qua được một đoạn, ông cụ mới nhận thấy sự kì lạ, người kia ngồi trên đó, không sợ bị sắt đâm vào mông sao? Nghĩ vậy, ông cụ quyết định quay lại nhìn cho rõ.

Trước mỗi khi mặt trời mọc đều có một khoảng thời gian trời vô cùng tối, ông cụ dùng bật lửa làm nguồn sáng, tiến lại soi cho kĩ càng. Người kia ngồi trên hàng rào không hề động đậy, mũi chân hướng về phía ông cụ đang đứng đối diện. Trời tối mịt, ông cụ giơ chiếc bật lửa lên cao, rồi đưa sát lại nhìn cho rõ mặt. Vừa nhìn rõ, ông cụ đã sợ hãi, giật mình làm rơi chiếc bật lửa xuống đất. Người trên hàng rào ngồi hướng về phía ông cụ, nhưng lại không nhìn thấy khuôn mặt của người đó, mà chỉ thấy gáy người đó quay ra ngoài...

==================

Chương 1: Máu vẽ mặt người.

Tư duy của những kẻ giết người biến thái chẳng bao giờ giống với người thường. Một nhà xã hội học khi làm bài điều tra nghiên cứu về tâm lí tội phạm đã đặt câu hỏi như thế này: "Làm cách nào để nhét quân mạt chược vào mũi?"

Câu trả lời rất đơn giản: " Rạch lỗ mũi ra là xong."

Người đã đưa ra câu trả lời này hiện vẫn đang ngồi trong ngục.

Một câu hỏi khác: " Một người đang đứng đối diện với bạn, làm cách nào để nhìn thấy gáy anh ta?"

Ngoài cách vòng ra phía sau người đó, còn có một cách nữa, đó là... vặn cổ người kia một trăm tám mươi độ.

Ngày 25 tháng 10 năm 2010, người ta phát hiện một thi thể tại khu Đông Quan, huyện Bội, nạn nhân ngồi trên hàng rào chắn đường, các mũi sắt của hàng rào chắn đâm xuyên vào hạ thể của nạn nhân, máu chảy thành vũng xuống nền đất phía dưới. Không ít trường hợp gặp tai nạn tương tự khi một số người vượt rào chắn qua đường. Tại thành phố Hợp Phì, một thiếu niên khi trèo qua rào chắn đường, bị các thanh sắt nhọn trên đó đâm vào đùi, mắc kẹt gần một tiếng đồng hồ. Tại Hàng Châu, một cô gái trẻ không muốn đi đường vòng, quyết định trèo qua rào chắn, khi chuẩn bị nhảy xuống thì trượt chân, thân dưới bị các gai sắt nhọn đâm sâu. Do đó, khi nhận được báo án, Sở Cảnh sát Đông Quan cho rằng đó chỉ đơn thuần là một vụ tai nạn. Ông cụ tập thể thể dục buổi sáng chạy thẳng tới Sở Cảnh sát, vừa thở dốc vừa miêu tả: "Đầu... đầu của người đó..."

Một cảnh sát hỏi: "Đầu đứt rồi ạ?"

Ông cụ hổn hển đáp: "Chưa... chưa đứt hẳn. Mắt tôi không nhìn rõ nên lấy bật lửa ra soi. Đây này, tôi giơ lên này, cứ tưởng sẽ thấy rõ mặt. Ối cha mẹ ơi! Ai ngờ thấy cái gáy, sợ chết khiếp! Mặt người kia bị vặn ra phía sau rồi."

Cái xác ngồi trên hàng rào chắn, theo đúng tư thế ngồi, thì phải quay ra ngoài đường, thế nhưng đầu nạn nhân lại bị vặn ngược vào trong. Trời sáng dần, hàng trăm người qua đường đều chứng kiến cảnh tượng ghê người đó. Tư thế của cái xác vô cùng quái dị, gây chấn

động cả khu phố huyện, người gần người xa kéo đến xem. Khi tổ chuyên án tới, công tác kiểm tra hiện trường đã kết thúc, cảnh sát đã đưa thi thể nạn nhân đi nhưng vẫn còn không ít người dân hiếu kì đứng bàn tán phía ngoài khu vực cấm đã được cảnh sát chăng dây.

Sở trưởng Phùng của Sở Cảnh sát báo cáo sơ qua với tổ chuyên về tình hình vụ việc. Theo những kết quả kiểm tra bước đầu, rào chắn này cao một mét tám, bên trong là khu tập thể của cán bộ công nhân viên xưởng dệt Đông Quan, bên ngoài là con đường với rừng cây che bóng. Nơi phát hiện thi thể chính là hiện trường gây án. Nạn nhân là một người đàn ông tầm bốn mươi tuổi, chết do bị sát hại, xương sống cổ đã gãy, cổ vặn về phía sau, theo phán đoán của các bác sĩ pháp y, thời gian tử vong vào khoảng ba giờ sáng, con số cụ thể cần thông qua các kết quả giải phẫu mới có kết luận chính xác. Nạn nhân nhóm máu A, tại hiện trường gây án có rất nhiều vết máu, hung thủ còn dùng cành cây làm bút, lấy máu nạn nhân làm mực, vẽ lên bức tường phía dưới các thanh rào sắt một khuôn mặt cười.

Bao Triển ghé mặt lại gần, nhìn kĩ khuôn mặt bằng máu trên tường. Khuôn mặt đó vô cùng đơn giản, chỉ cả thảy ba nét, là hai đường lông mày và một cái miệng, trông chẳng khác nào "tác phẩm" nguệch ngoạc của một đứa trẻ con.

"Đúng là tên biến thái! Gây án xong còn để lại hình mặt cười, rõ ràng là muốn trêu cảnh sát đây mà." Tô My bực tức nói.

"Cậu có vặn gãy cổ một người được không?" Giáo sư Lương hỏi Họa Long.

"Chuyện nhỏ! Cảnh sát vũ trang, bộ đội đặc chủng đều được huấn luyện rất bài bản. Kể cả là người bình thường, chỉ cần có cánh tay đủ khỏe, thì vặn cổ người khác cũng chẳng có gì khó." Họa Long trả lời.

" Cậu có thể nhấc bổng một người lên trên hàng rào kia không?" - Giáo sư Lương hỏi tiếp.

"Được chứ ạ!" - Họa Long quả quyết.

Họa Long quay sang ôm lấy Tô My, định chứng minh ngay cho những gì mình vừa nói.

Tô My giãy giụa vừa mắng: " Đồ sở khanh! Anh định ăn hiếp tôi hả?" Tô My đi một đôi guốc cao gót mũi nhọn bằng da. Trong lúc tức giận, cô đưa giày đạp vào đầu gối Họa Long một cái đau điếng. Họa Long bặm môi nghiến răng, xuýt xoa vì cú đòn bất ngờ, mọi người xung quanh thấy vậy phá lên cười, Bao Triển cau có: "Hai người cú ý giữ hình ảnh chút đi nào!" rồi quay sang hỏi Sở trưởng Phùng: "Đã biết ra nạn nhân là ai chưa?"

Sở trưởng Phùng chỉ lắc đầu không đáp.

Nửa đêm về sáng, bên ngoài tối đen như mực, đèn đường đã hỏng từ lâu, không một ánh trăng ánh sao nào chiếu rọi, chỉ có gió lạnh thổi những chiếc lá ngô đồng rụng. Nạn nhân có thể vừa tan ca làm đêm, hoặc vì một lí do gì đó mà phải ra ngoài. Trong đêm tối, một mình bước trên đường vắng, luôn khiến con người ta có một nỗi sợ hãi vô hình. Nạn nhân bước nhanh trong đêm, khi ngang qua gần khu tập thể của xưởng dệt Đông Quan thì bỗng có một bóng người xuất hiện. Rất có thể hung thủ đã đứng sẵn ở vệ đường chờ đợi, hoặc kẻ đó đã

đi theo nạn nhân từ trước. Kẻ sát nhân có sức mạnh hơn người, không những có thể vặn cổ nạn nhân, mà còn nhấc cả cái xác để ngồi lên trên hàng rào bằng sắt, sau đó hắn lấy một cành cây chấm máu nạn nhân vẽ mặt cười lên mảng tường phía trước.

Rất ít hung thủ để lại chữ viết hay các hình vẽ tại hiện trường gây án. Tại Trung Quốc có một nhóm chuyên gia hình sự trinh thám, chuyên nghiên cứu các kí tự và hình vẽ để lại hiện trường.

Trong một căn phòng trọ hẻo lánh của đường Cấm Công, thành phố Thiết Khê, một cô gái trẻ bị sát hại với nhiều nhát dao trên người, đồ trang sức và các vật phẩm có giá trị đều bị cướp sạch, hung thủ để lại tại hiện trường vụ án dòng chữ: "Đã giết một trăm người!"

Ngoại ô thành phố Thụ Châu, một cặp vợ chồng bị sát hại ngay tại nhà, hung thủ dùng máu nạn nhân viết lên tường: "Tôi yêu anh, nhưng anh dám ép buộc tôi, tôi giết anh, cũng chỉ vì yêu mà thôi!"

Một sinh viên nọ thuê nhà trọ ngoài trường. Hầu như đêm nào cậu cũng gặp ác mộng, không thể nhắm mắt nổi. Vào một đêm không ngủ, cậu nhìn lên bức vách trước mặt, cứ nhìn mãi, nhìn mãi, tới khi cậu nhận ra trên tường có dòng chữ mờ nhạt màu hồng đỏ: "Mày... đáng... chết!" Cậu không hề hay biết, căn phòng này từng là hiện trường một vụ án chặt xác vô cùng dã man. Sau khi sự việc lắng xuống, chủ nhà đã sơn lại tường, và cho thuê với giá rất rẻ.

Giáo sư Lương yêu cầu phía pháp y phải tiến hành kiểm tra toàn diện, nhanh chóng trình báo kết quả, rồi phân công các cảnh sát địa phương mở rộng phạm vi điều tra, tìm hiểu thông tin từ tất cả những người dân xung quanh. Hung thủ giết người tại vệ đường, dù là lúc nửa đêm, cũng không loại trừ khả năng có người chứng kiến.

Sở Cảnh sát Đông Quan chỉ có mười người, nhưng điều khiến tổ chuyên án rất bất ngờ, là trên tường treo đầy cờ khen thưởng, trong tủ còn có không ít cúp và giấy khen.

Giáo sư Lương khen ngợi: "Ái chà! Sở trưởng Phùng, không ngờ căn "miếu" này của các cậu còn "ngoạ hổ tàng long" cơ đấy!"

Bao Triển nhìn quanh một lượt, rồi cũng xúyt xoa: "Đội các anh còn đạt cả giải ba tập thể xuất sắc cơ à."

Sở trưởng Phùng ngượng ngùng đáp: "Nói ra thì cũng xấu hổ, tất cả những thứ này đều là công lao của Mai Tây cả."

Họa Long quay sang hỏi: "Mai Tây giờ ở đâu? Tôi muốn gặp cậu ta."

Sở trưởng Phùng đáp: "Mai Tây về hưu rồi, giờ đang nằm ngoài sân ấy."

Tô My tròn mắt, hỏi: "Nằm á?"

Các cảnh sát đang đứng đó bật cười vui vẻ, sở trưởng Phùng đưa tay huýt sáo, một chú chó từ trong nhà xe Sở Cảnh sát vẫy đuôi chạy

lại. Sở trưởng Phùng giới thiệu, chú chó nghiệp vụ này chính là Mai Tây, từng nhiều lần lập công lớn, những lá cờ, giấy khen treo trong phòng đều là giải thưởng chú ta giành được. Sở trưởng Phùng vốn là cảnh sát huấn luyện chó nghiệp vụ, Mai Tây chính là "đứa con" xuất sắc nhất mà anh từng dạy. Cạnh Sở Cảnh sát Đông Quan là ga tàu huyên, mỗi khi Mai Tây làm nhiệm vụ, thì dù là thuốc nổ, lựu đạn, hay axit sunfuric, xăng dầu, hoặc các loại ma tuý, thuốc lắc đều không thoát khỏi cái mũi nhạy bén của chú ta.

Sở trưởng Phùng rất tự hào, kể: "Không ít tên trùm thuốc phiện cỡ lớn đến trạm này thì bị sa lưới, cũng nhờ công của Mai Tây cả đấy."

Một cảnh sát đứng gần đó hào hứng nói tiếp: "Mai Tây còn nhiều lần cứu cả tính mạng chúng tôi nữa ấy chứ!"

Sở trưởng Phùng kể: "Có lần, chúng tôi vây bắt một điểm sản xuất pháo trái phép, chủ cơ sở ngang nhiên làm pháo ngay trong khu dân cư, vô cùng nguy hiểm, sau đó bị chúng tôi tịch thu hoàn toàn. Kẻ đó tìm cách trả thù, nửa đêm lén đặt một túi thuốc nổ lớn dưới chân tường trụ sở, ngòi dẫn nổ cũng đã kéo sẵn rồi. Nếu không nhờ có Mai Tây phát hiện sớm, thì chỗ này giờ đã thành bãi đất phẳng rồi."

Giáo sư Lương nhẹ nhàng vuốt đầu Mai Tây, khen ngợi: "Quả không hổ danh chó nghiệp vụ!"

Sở trưởng Phùng hô to: "Chào!" Mai Tây lập tức ngồi thẳng trên nền đất, giơ chân phải phía trước lên đầu làm động tác chào rất nghiêm nghị.

Giáo sư Lương cũng giơ tay chào lại, rồi cười hiền từ nói: "Mai Tây đã già đâu nào!"

Giáo sư Lương đề nghị để Mai Tây trợ giúp công tác phá án, sở trưởng Phùng tỏ ra hơi lo lắng vi Mai Tây đã không làm nhiệm vụ nhiều năm, khứu giác không còn thính như trước. Theo cách tính của con người, giờ Mai Tây đã ở tuổi "cổ lai hi" rồi. Giáo sư Lương thuyết phục: "Cho dù không có kết quả gì, cũng đáng để thử lắm chứ!"

Tại hiện trường gây án, cảnh sát cho Mai Tây ngửi quần áo của nạn nhân, sau đó Sở trưởng Phùng ra lệnh tìm kiếm. Mai Tây lần theo mùi trên chiếc áo, từ từ đi dọc theo con đường hai bên là hàng cây lớn. Mũi chú hít sát xuống đất, đuôi cong lên trời, xem ra chú ta đang rất hào hứng vì được trở lại làm nhiệm vụ. Sở trưởng Phùng và tổ chuyên án theo sát phía sau, mấy lần Mai Tây mất dấu vết, chú ta đứng lại rồi xoay tròn mấy vòng tại chỗ, sau đó lại tìm thấy phương hướng tiếp tục lần tìm. Mai Tây dẫn cả nhóm đi thẳng theo hướng chính đông, xem ra đó chính là đường đi của nạn nhân trước khi gặp nạn. Vòng qua khu dân cư của xưởng dệt, xuyên qua một con ngõ nhỏ, tiếp tục đi qua một bãi đất trống cạnh chợ vật liệu xây dựng, tiếp tục men theo con đường mòn, dưới chân trục đường sắt, thẳng tới khu ngoại ô, trước mặt mọi người hiện ra một khu thu mua phế liệu.

Hai gian nhà mái bằng, trước cửa có một cây ngô đồng hơi thấp, xung quanh là "bức tường" được xếp bằng những chiếc vỏ chai bia và hộp giấy phế liệu, cổng vào được đóng từ ba tấm gỗ ép. Trong sân vô cùng lộn xộn, giấy vụn và lá cây khô vương vãi ngập sân, tại một góc sân là túp lều nhà vệ sinh được xây bằng thập cẩm các thứ gạch đá, dưới gốc cây cọc hai chú chó một lớn một nhỏ, vừa thấy có người tới gần, đã sủa lên nhặng xị.

Mai Tây cũng không vừa, lớn giọng sủa vài tiếng, vừa để thị uy vừa báo hiệu cho chủ nhân rằng đây chính là nơi cần tìm.

Mọi người đều cảm thấy rất kì lạ. Nếu Mai Tây tìm đường không nhầm, thì bãi phế liệu này có liên quan đến vụ án.

Những chú chó nghiệp vụ có vai trò vô cùng đặc biệt trong việc phá án, đôi khi chúng mang lại những phát hiện ngoài sức tưởng tượng. Trên thế giới từng có không ít câu chuyện về việc những chú chó nghiệp vụ lần theo dấu vết hết sức mong manh nhưng đã tìm thấy thủ phạm gây án.

Sau quá trình điều tra nhân dạng qua ảnh tại các khu dân cư xung quanh, đã xác định được danh tính nạn nhân. Nạn nhân tên gọi Khuyển Nha, tức là răng chó sống bằng nghề thu mua phế liệu, khi còn sống nạn nhân thường xuyên đeo trên cổ một chiếc dây chuyền có cái móc bằng răng chó, nên mọi người xung quanh đã quen gọi biệt danh anh ta là Khuyển Nha.

Khuyển Nha sống một mình không vợ con, nhưng trên cửa lại dán một chữ "hỉ" rất lớn, đã bị mưa gió xối bạc màu. Đây cũng là điều khiến mọi người cảm thấy rất lạ. Trong quá trình điều tra, một người hàng xóm cho biết, có lần anh ta ngang qua cửa nhà Khuyển Nha, tình cờ nghe thấy Khuyển Nha nói những cần rất kì quặc: "Hỡi ơi! Tiểu Thiên Kim, nàng là của ta rồi! Thiên Kim tiểu thư của ta ơi, nàng là con một gia đình giàu có..."

Tổ chuyên án bước vào trong, kiểm tra ngôi nhà.

Cánh cửa vừa bật mở, một mùi hôi nồng nặc xộc ra. Trong căn nhà cũng chất đầy phế liệu, nội thất cũ kĩ rách nát, một chiếc ti vi đen trắng đặt chênh vênh trên chiếc bàn. Chiếc bàn chỉ còn ba chân, để dựa vào tường. Trên giường có một chiếc chăn đã cáu bẩn không còn rõ màu sắc, hai chiếc bao cao su đã qua sử dụng nằm chỏng chơ dưới nền đất.

Bao Triển lấy nhíp kẹp một chiếc bao cao su dưới đất lên quan sát, bên trong vẫn còn nguyên thứ dịch màu trắng đục. Tô My vừa bịt miệng buồn nôn vừa nói "Chẳng cần nhìn cũng biết là thứ gì!"

"Nạn nhân là kẻ độc thân, thế thứ này phải giải thích thế nào đây?" Bao Triển hỏi.

"Để tôi đi tìm thử xem, biết đâu trong nhà có mật thất bên trong đang nhốt ai đó cũng nên." Họa Long trả lời.

"Chữ "hỉ" dán trước cửa cũng rất đáng nghi." Sở trưởng Phùng phân tích.

"Người này rất có thể đã từng kết hôn với ai đó!" Giáo sư Lương phán đoán.

================

Chương 2: Chú chó Mai Tây

eBook by Đào Tiểu Vũ

Cảnh sát nghi ngờ trong căn nhà chất đầy phế liệu này đang giam giữ một người phụ nữ nào đó nhưng sau khi tìm hết các ngóc ngách xung quanh thì vẫn không thấy dấu vết gì.

Trong căn nhà có một chiếc xích lô, chính là phương tiện Khuyển Nha dùng để đi khắp thôn cùng ngõ hẻm thu mua phế liệu. Trên chiếc xích lô có mười bảy bộ da chó và bốn túi xương chó, trên tủ quần áo phát hiện một chiếc giỏ tre, trong giỏ là các lưỡi dao và công cụ để lột da. Theo phán đoán sơ bộ của tổ chuyên án, Khuyển Nha là một tên trộm chó, hai chú chó cọc ngoài cửa có thể cũng là do hắn bắt trộm về. Hai chú chó bị cọc dưới gốc ngô đồng trước cửa, một con lông trắng thuộc giống Poodle1 và một con giống Husky².

Chú chó Poodle là một con chó cái còn nhỏ, phía dưới đuôi có một vết thương mới khâu, vẫn còn chưa cắt chỉ. Tô My cúi xuống, mặt nhăn nhó rồi cắn móng tay thắc mắc: "Lạ nhỉ sao chó lại bị thương ở chỗ này được?"

"Hay là bị thương trong lúc phối giống?" Sở trưởng Phùng nói.

"Để bác sĩ khám xem vết thương do đâu mà có, có thể do dùng sức mạnh quá chăng?" Họa Long vừa cười vừa nói.

"Tốt nhất nên tìm một bác sĩ thú y" Tô My nói.

"Thiên Kim, rất có thể Thiên Kim không phải người, mà là một con chó!" Giáo sư Lương suy luận.

Bao Triển thử gọi mấy tiếng "Thiên Kim", con chó cái lập tức vẫy đuôi mừng rỡ rồi sủa mấy tiếng đáp lại.

Cảnh sát dắt hai con chó về để điều tra thêm.

Ngày hôm sau, tất cả các cảnh sát được triệu tập tại Sở Cảnh sát Đông Quan, mở cuộc họp phân tích vụ án. Mọi người nhận định, nạn nhân Khuyển Nha không có nhiều mối quan hệ xã hội, cha mẹ đều sống dưới quê, một mình anh ta mưu sinh trên thành phố bằng nghề thu mua phế liệu. Khuyển Nha là một kẻ chuyên trộm chó. Sau khi bắt trộm, có thể hắn đã lột da ăn thịt, hoặc bán lại cho kẻ khác. Một người chủ nào đó sau khi bị mất thú cưng đã nổi giận và muốn trả thù, đó chính là động cơ gây án. Sở trường Phùng cho rằng vụ án không đơn giản như thế, hình mặt cười để lại tại hiện trường vụ án chắc chắn phải có hàm ý gì khác. Hung thủ là kẻ vô cùng to gan lớn mật, dám giết người ngay tại nơi công cộng, cách thức hành sát vô cùng tàn nhẫn, vặn gãy cổ rồi găm nạn nhân ngồi trên rào sắt sắc nhọn, những hành động đó cho thấy hung thủ đang cố tình gây hoang mang và có xu hướng trả thù xã hội. Tổ chuyên án cũng đồng tình với những nhận định của Sở trưởng Phùng, rồi đưa ra một số điểm nghi vấn nữa.

Nạn nhân Khuyển Nha sống độc thân, nhưng trong nhà anh ta lại phát hiện ra bao cao su đã qua sử dụng, vết thương dưới đuôi con chó cái trong sân do đâu mà có? Liệu có phải chính do hành động biến thái của nạn nhân gây ra không? Chủ nhân của con chó Poodle này là ai? Vết thương được khâu ở đâu? Tất cả những câu hỏi trên đều phải tìm ra câu trả lời. Hướng điều tra tiếp theo chính là chủ nhân của con chó Poodle.

Giáo sư Lương phân công công việc cho mọi người. Tô My có nhiệm vụ tìm kiếm tất cả các bệnh viện và phòng khám trên địa bàn huyện, tìm hiểu xem ai đã khâu vết thương cho con Poodle.

Bao Triển cùng với các bác sĩ pháp y và bác sĩ thú y kiểm tra làm rõ nguyên nhân gây ra vết thương của con chó.

Họa Long và các cảnh sát địa phương chia nhau điều tra trong khu vực huyện thành từng có bao nhiêu người bị mất trộm chó, những vụ nào do Khuyển Nha gây ra, đặc biệt chú ý điều tra khu vực xưởng dệt Đông Quan, đó cũng chính là nơi gần hiện trường vụ án nhất, bằng mọi cách phải tìm ra chủ nhân của con poodle.

Cuộc họp còn chưa kết thúc thì bỗng một đồng chí trong đội tuần tra vội vã xông vào, giọng gấp gấp: "Mai Tây chết rồi!"

Mai Tây đã rất già, hầu hết thời gian chú chỉ thích nằm phơi nắng trong sân Sở Cảnh sát, thỉnh thoảng mới ra ngoài dạo quanh. Những người trong ngõ phố này đều quen chú, một ông chủ quán ăn sáng tốt bụng, sớm nào cũng thử cho Mai Tây ăn bánh bao thịt, nhưng chú ta nhất quyết không ăn thức ăn của người ngoài. Dạo quanh một lượt, chú lại về nhà nằm nghỉ.

Nhà của chú chính là Sở Cảnh sát.

Trong huyện thành xảy ra án mạng, các cảnh sát địa phương đều vô cùng bận rộn. Sở trưởng Phùng cũng không có nhiều thời gian chăm sóc Mai Tây. Như thường lệ, Mai Tây dạo bước trên con phố gần nhà, bỗng chú bị một kẻ lạ mặt dùng gậy thòng cổ lôi đi, bán cho một hàng thịt Chó. Chủ quán thịt chó lôi chủ ra cắt tiết lột da ngay giữa thanh thiên bạch nhật, những người qua đường cũng đã quá quen với cảnh tượng đó nên không ai phản ứng gì. Một đồng chí trong đội tuần tra nhận ra Mai Tây, lập tức chạy về Sở Cảnh sát báo cáo. Tổ chuyên án và các cảnh sát khác vội vàng chạy tới. Mai Tây đã bị móc hàm treo trên giá sắt ngay trên chỗ đất trống trước cửa quán thịt chó, da đã lột xuống một nửa.

Chủ quán thịt chó là một kẻ cao to vạm vỡ, trông không khác gì một tên khổng lồ, hắn xưng bá khắp vùng, không ai dám dụng đến. Khi các cảnh sát yêu cầu dẫn tên giết chó về Sở Cảnh sát để điều tra, hắn ngang nhiên chống đối, cho rằng mình bỏ tiền mua chó, muốn giết muốn bán thế nào là quyền của hắn, không ai được xen vào. Chủ quán thịt chó hô hào rất nhiều anh em họ hàng đến thị uy.

Chủ quán thịt chó cầm hai chiếc dao chặt lớn, cởi trần, đứng hiên ngang trước cửa quán. Hắn giơ dao uy hiếp cảnh sát: "Thằng nào giỏi vào đây mà bắt! Chó tao mua tao giết thì phạm tội gì hả?"

Một đồng chí cảnh sát nói: "Anh mau bỏ dao xuống. Đây là chó nghiệp vụ, anh phải về Sở Cảnh sát viết báo cáo sự việc. Nếu anh biết rõ đây là chó bị bắt trộm mà vẫn mua, thì anh chính là kẻ phạm pháp."

Tô My không cầm lòng được, tiến lại chỗ Mai Tây đang bị lột da dở dang, mũi cô cay cay, nói: "Mai Tây ngoan! Ngày mai còn phải đi tìm nhà nạn nhân cơ mà sao hôm nay lại. . ."

Bao Triển tức giận lớn tiếng: "Các người thật tàn nhẫn!"

Họa Long kéo tay áo, nói: "Nắm đấm là thứ ngôn ngữ duy nhất mà bọn côn đồ ác bá này nghe hiểu được."

Các cảnh sát vẫn đang khuyên nhủ chủ quán thịt chó hạ dao, hợp tác điều tra: Người dân kéo đến xem, vây kín xung quanh. Họa Long gạt những người xung quanh ra, từ từ bước tới trước mặt tên chủ quán. Hắn có vẻ hơi căng thẳng, giơ cao chiếc dao trong tay, quát Họa Long mau lùi lại. Họa Long bất ngờ tung một cú đá chéo chân đầy uy lực vào bụng dưới tên chủ quán. Trong lúc hắn còn đang láo đảo, chưa kịp định thần, Họa Long tiếp tục xoay người tung cú đá cao chân bằng gót sau thẳng vào đầu tên chủ quán. Hắn đau điếng người gục xuống đất, Họa Long nhanh chóng tiến lại khóa tay hắn ra phía sau, đoạt lấy con dao, khống chế kẻ chống đối.

Tại phòng thẩm vấn của Sở Cảnh sát, chủ quán thịt chó không còn dám ngang ngược như trước. Hắn cho biết, chỉ nguyên trong huyện này đã có không ít kẻ làm nghề trộm chó, mỗi đêm một tên cũng phải tóm được ba đến năm con, kiếm cả nghìn tệ chứ không ít. Những kẻ trộm chó thường dùng cách đánh thuốc lú, thuốc mê, bỏ bả chó, hoặc thậm chí trực tiếp dùng gậy đập chết, dùng dây thông cổ lôi đi. Những tên trộm chó ngày càng chuyên nghiệp hóa, chúng mua cả ô tô nhỏ để vận chuyển dụng cụ bắt trộm, ban ngày đi thám thính xung quanh, buổi tối bắt đầu hành động. Những con chó sau khi bị bắt về cũng được phân loại. Chó cảnh quý giá sẽ được bán lại cho các cửa hàng hoặc chợ vật nuôi, những con khác thì mang đến các quán ăn, quán thịt để bán giết thịt. Mùa hè trời nóng, thịt chó rất khó bán, nhưng khi thời tiết chuyển mùa, nhu cầu sẽ tăng rất nhanh.

Chủ quán thừa nhận, rất nhiều chó tiêu thụ tại quán của hắn là chó ăn trộm.

Mai Tây - Chú chó nghiệp vụ với bao chiến công xuất sắc bị bắt trộm, rồi bị người ta giết thịt lột da ngay giữa phố, Sở trưởng Phùng mặt đanh lại, lạnh lùng bước vào phòng thẩm vấn mà không nói tiếng nào.

Chủ quán thịt chó có phần sợ hãi, hắn lên tiếng xoa dịu: "Sở trưởng Phùng, tôi có biết đây là chó nghiệp vụ anh nuôi đâu. Tôi mà biết, thì đã đưa qua đây trả cho mọi người rồi, tôi gan đâu mà giết chó của Cảnh sát chứ!"

Tên chủ quán nghĩ bụng, chuyến này không ăn trận đòn không xong. Chẳng ngờ, Sở trưởng Phùng bỗng quỳ sụp xuống đất, đau đớn vạn phần, rồi nước mắt cứ thế trào ra.

Ai đã từng có một con vật nuôi đều hiểu, với họ chúng không chỉ là vật nuôi, mà đã trở thành một thành viên trong gia đình.

Sở trưởng Phùng và Mai Tây đã bên nhau biết bao năm tháng, tình cảm vô cùng thân thiết. Trong lòng Sở trưởng Phùng, Mai Tây giống như một đứa trẻ, anh đã nuôi "đứa trẻ" đó lớn lên từng ngày, bỏ ra không biết bao nhiêu tâm huyết, huấn luyện Mai Tây thành một chú chó nghiệp vụ xuất sắc. Trong thời gian còn phục vụ công tác, một chú chó nghiệp vụ giỏi chỉ thuộc về một cảnh sát duy nhất, điều đó đồng nghĩa với việc, cả cuộc đời chúng chỉ có một chủ nhân.

Do điều động công tác, Sở trưởng Phùng đành phải rời khỏi trung tâm huấn luyện chó nghiệp vụ, dù không muốn, cũng đành phải xa Mai Tây.

Sở trưởng Phùng nghĩ rằng, lần từ biệt ấy cũng là lần vĩnh biệt.

Ngay ngày thứ hai khi Sở trưởng Phùng đến nhận công tác tại Sở Cảnh sát, chú chó Mai Tây vốn ngoan ngoãn bỗng giật xích bỏ đi. Chú ta chạy khỏi trung tâm huấn luyện, bôn ba suốt chặng đường dài hơn một trăm hai mươi cây số giữa gió rít và lạnh giá của mùa đông, chỉ bằng khứu giả của mình, lần theo dấu vết của chủ nhân, tìm tới Sở Cảnh sát.

Sở trưởng Phùng nói trong nức nở: "Mai Tây đã khóc! Mọi người biết không, đó là lần đầu tiên tôi thấy một con chó biết khóc."

Cảnh sát kết hợp với Cơ quan Vệ sinh dịch tễ kiểm tra và niêm phong quán thịt chó.

Người phụ trách của đoàn kiểm tra vệ sinh nói với mọi người xung quanh: "Mọi người thích ăn thịt chó, tôi không phản đối vì đó là quyền tự do của mỗi người. Nhưng mọi người có biết rằng, trong danh mục vệ sinh an toàn thực phẩm của Trung Quốc hoàn toàn không nhắc đến thịt chó không? Chó thịt từ giai đoạn giết mổ, đến vận chuyển, phân phối trên thị trường, rồi đưa lên bàn ăn, đều không hợp vệ sinh. Trong văn bản "Hướng dẫn quản lí giết mổ gia xúc gia cầm" của Trung Quốc chỉ nhắc đến lợn, trâu, bò, dê, cừu, gà, ngan, vịt, ngỗng, chim câu... nhưng không hề đề cập đến chó, việc kiểm dịch chó thịt cũng không được đảm bảo, ẩn chứa nhiều nguy cơ mất an toàn vệ sinh. Nguồn thịt chó mà mọi người ăn cũng không có lai lịch rõ ràng, rất nhiều trong số đó chính là vật nuôi của nhà người khác do những tên trộm chó bắt về, một số khác là chó bệnh, chó chết được bán lại với giá rẻ mạt. Không lâu trước đây, tại một quán lẩu trong thành phố xảy ra vụ ngộ độc thực phẩm, hơn hai mươi thực khách đã phải vào viện cấp cứu. Cảnh sát tìm thấy phía sau nhà bếp của quán lẩu một số chó nhiễm rận và ba con chó bệnh sắp chết, tất cả đều đang chờ để lên bàn ăn. Những con rận chi chít lớn nhỏ, chồng ngược trên da và trong lỗ tai chó, Chẳng khác nào những hạt đâu, những con chó ở đó cũng đã điếc hoàn toàn... Mọi người có thể lên mạng tìm kiếm từ khóa như "chó rận", "ve chó", "bọ chét"... để xem mọi người còn dám ăn thịt chó nữa không?"

Công tác phá án lập tức được triển khai, sau nhiều ngày làm việc vất vả, các nhóm điều tra đều thu được nhiều đầu mối mới.

Tô My nhanh chóng tìm được phòng khám tư nơi khâu vết thương cho con chó Poodle. Cả phòng khám này chỉ có một nữ bác sĩ duy nhất, tên là Kim Xán.

Theo lời Kim Xán kể lại, cảnh sát mới biết Khuyển Nha là kẻ biến thái đến mức độ nào.

Kim Xản sống ngay tại phòng khám của mình. Mấy hôm trước khi xảy ra vụ án, trời tối muộn, Kim Xán vừa kéo chiếc cửa cuốn bên ngoài xuống, chuẩn bị đi ngủ thì nghe có tiếng gọi gấp bên ngoài. Các phòng khám có người gọi cửa khi đã khuya cũng là chuyện bình thường nên Kim Xán lập tức mở cửa. Một người đàn ông mặc chiếc áo khoác quân dụng khom người bước vào.

Người đó chính là Khuyển Nha.

"Anh bị làm sao thế? Bị đau ở đâu?" Nữ bác sĩ hỏi.

Khuyển Nha vẫn hai tay ôm bụng, giọng lí nhí hỏi: "Chỉ có mình cô thôi hả?"

Kim Xán không để ý đến câu hỏi của Khuyển Nha, tiếp tục nói: "Bị cảm sốt hay đau bụng?"

Khuyển Nha vẫn lén lút nói: "Cô có thể tắt điện đi được không?"

Kim Xán thấy rất kì lạ, nghi ngờ kẻ trước mặt mình là người xấu. Ngó sang thấy cửa hàng tạp hóa bên cạnh vẫn đang sáng đèn, tên này có to gan đến mấy cũng không dám làm càn, cô lấy hết dũng cảm hỏi lại lần nữa: "Anh bị bệnh gì?"

Từ trong chiếc áo khoác của hắn bỗng vang lên mấy tiếng chó sủa, trên đầu hắn mồ hôi đang tủa xuống, hắn nhìn Kim Xán ngượng ngùng nói: "Tôi. .. Tôi bị mắc kẹt... trong con chó rồi!"

~Chú thích:

1. Là giống chó săn dùng để săn các loại thủy cầm, chủ yếu là săn vịt. Ngày nay chúng được lai tạo để trở thành giống chó cánh với hình tượng là những quý cô xinh xắn, yêu kiều.

1. Một giống chó cỡ trung, thuộc nòi chó kéo xe có nguồn gốc từ vùng Đông Bắc Sibir, Nga.

Tâm sự: 2 chương nhá hàng trước nha! ! Dạo này thấy truyện vắng vẻ quá à 😭

===================

Chương 3: Người và chó.

Nữ bác sĩ không tin nổi vào tai mình. Đây là lần đầu tiên cô gặp phải sự việc như thế này. Để nhanh chóng "tách" người và chó ra, nữ bác sĩ phải lấy hết bình tĩnh, đeo găng tay y tế, dùng panh kẹp những miếng bông tẩm thuốc sát trùng lau một lượt quanh khu vực cần xử lí. Sau đó, có dùng một lưỡi dao lam, nhìn Khuyển Nha không chút thiện ý, lạnh nhạt bảo: "Phải cao bớt lông!"

Khuyển Nha giữ chặt chú chó trên bàn, mặt cắt không còn giọt máu, run rẩy nói: "Cô... định cắt từ đâu? Đừng cắt tôi... cắt nó ấy!"

Kim Xán ngừng tay, giọng dửng dưng: "Chỗ tôi là phòng khám nhỏ, không có thuốc gây tê, ca này của anh tôi sợ không làm nổi đâu!"

Khuyến Nha cuống cuồng van nài: "Xin cô đấy! Mau cứu tôi với! Một lúc nữa nó sưng quá lên thì chết!"

Khuyển Nha vẫn giữ chặt con chó, không để nó giãy giụa, rồi dùng giọng ngon ngọt dỗ dành: "Thiên Kim ngoan, nằm yên nhé, cố chịu một tí là xong!"

Điều kiện làm việc tại phòng khám rất sơ sài, không có cả thuốc gây tê. Kim Xán dùng dao phẫu thuật cẩn thận rạch một đường vào chỗ mắc kẹt phía dưới đuôi Thiên Kim. Con chó đau quá bốn chân đạp loạn xạ, Khuyển Nha giữ chặt lấy nó, hông giật mạnh một cái về phía sau, thoát khỏi chỗ mắc kẹt. Nữ bác sĩ lau hết vết máu rồi khâu qua loa lại cho Thiên Kim. Sau khi trả tiền, Khuyển Nha không nói câu nào, một tay ôm chó, một tay vịn vào tường rời khỏi phòng khám.

Ngày hôm sau, Kim Xán mang chuyện tối trước kể lại cha ông chủ tiệm tạp hóa bên cạnh nghe. Ông này nói với cô bằng giọng châm biếm: "Các cụ nói cấm có ai, bất kể trai gái, đã "dính" đến chó thì khó mà ra. Ha ha! Thằng cha đó đúng là đồ đáng chết, lại còn ra bộ từ tế nhờ cô khâu vết thương cho con chó nữa, hắn định sau này còn dùng tiếp chăng? Hay là muốn cưới chó làm vợ luôn?"

Mấy hôm sau, cảnh sát tìm thấy chủ nhân của Thiên Kim.

Họa Long và các cảnh sát địa phương đi khắp huyên, thông báo những gia đình mất chó trong thời gian gần đây đến đăng kí nhận lại. Chủ nhân của Thiên Kim là một người phụ nữ xinh đẹp và giàu có, sống trong khu biệt thự cao cấp mới xây dựng trong trung tâm huyện. Theo điều tra của cảnh sát, người phụ nữ này không có nghề nghiệp gì, nhưng lại đi một chiếc Volkswagen Beetle màu đó đắt tiền, trên người đeo đầy châu ngọc, thường ngày chẳng có việc gì làm, nên thường xuyên đi tập thể dục thẩm mĩ, mua sắm, spa đi uống cà phê. Khi chú chó cưng mất tích, cô ta thuê rất nhiều người dán đầy những tờ thông bão tìm chó lạc khắp các con ngõ. Thế nhưng khi cảnh sát đưa Thiên Kim đến để người phụ nữ này nhân dạng, cô ta lại một mực phủ nhân, nói mình không biết con chó này là của ai.

Thiên Kim nhìn thấy người phụ nữ xinh đẹp tỏ ra vô cùng phấn khích gắng sức thoát ra lao về lòng chủ nhân.

Tô My nói: "Chị nhìn cho kĩ đi, đây chính là con chó chị mới mất, giống hệt trong bức ảnh chị đăng trên những tờ thông báo còn gì."

Người phụ nữ giàu có bỏ chiếc kính râm xuống nhìn Thiên Kim rồi lắc đầu nói: "Không phải!"

Họa Long gỡ miếng vải băng vết thương dưới đuôi Thiên Kim ra, đôi mắt người phụ nữ giàu có ngấn nước, đó lên, sống mũi cay cay, cô ta quay người đi, nói; "Trông rất giống, nhưng không phải!"

Tô My vẫn cố gắng khuyên nhủ: "Hay là... Cô gọi thử tên nó xem sao. Nó tên Thiên Kim."

Người phụ nữ giàu có đeo kính lên, bước đi không quay đầu lại. Thiên Kim nhìn theo bóng cô ta sủa lên mấy tiếng. Có lẽ nó không hiểu vì sao chủ nhân lại bỏ rơi mình như thế.

Theo suy luận của tổ chuyên án, người phụ nữ giàu có không chịu nhận Thiên Kim nhất định là có lí do khó nói, không loại trừ khả năng cô ta có liên quan đến vụ án đang điều tra. Để tránh đánh rắn động cỏ, cảnh sát bí mật điều tra một lượng lớn thông tin bên ngoài, cuối

cùng cũng làm rõ được chân tưởng sự việc. Người phụ nữ xinh đẹp và giàu có này là bồ nhí của Cục trưởng Cục Tài chính huyện đã nhiều năm, có một con trai hiện đang học tại một trường tư thục trên tỉnh. Cô ta nhất định không chịu nhận chó cưng của mình vì ngại vướng vào rắc rối, lộ ra thân phận thực.

Theo kết quả điều tra, trong thời gian xảy ra vụ án, Cục trưởng Cục tài chính huyện phải đi hợp ở nơi khác, không có thời gian gây án.

Giáo sư Lương nói: "Đầu mối này nhất định phải điều tra kĩ, cho dù hiệu quả không cao, cũng phải làm rõ đây có phải là vụ thuê người hành thích nay không?"

Tô My nói: "Vì một con chó mà giết chết một mạng người, thế thì cũng li kì quả."

Sở trưởng Phùng phân tích: "Tại nhà Khuyển Nha ngoài con Poodle, còn có một con Husky nữa, hiện giờ vẫn chưa tìm thấy chủ nhân của con chó này."

Bao Triển nói thêm: "Con Husky này là một con đực."

Sở trường Phùng nói: "Chúng tôi còn điều tra ra, trước đây Khuyển Nha từng có lần tìm gái làng chơi, và bị cảnh sát trị an giam giữ mấy ngày."

Họa Long thở dài, nói: "Cải trò gì đây không biết Cục trường đi bà hai, tên này đi với... chó của bà hai, sao có thể cách biệt đến thế chứ. Cục trưởng có bà nọ bà kia, cũng lắm cũng bị quy vào vấn đề đạo đức lối sống. Hắn ta tìm gái làng chơi thì bị tống giam, Phạt tiền, quy kết thành tội phạm. Cũng là sự trao đổi về thể xác, tôi thật không hiểu nổi pháp luật này lập ra là để bảo vệ ai nữa."

Tô My nói: "Mấy năm trước, Cục trưởng Cục Tài chính mua một căn nhà cho bồ nhí ở, lúc mua chỉ mất bốn mươi vạn tệ. Năm nay, ông ta bán căn nhà đó với giá một trăm hai mươi vạn tệ, mua một căn biệt thự cao cấp. Tính ra vừa có bồ mấy năm không mất tiền, vừa kiếm được thêm mấy chục vạn tệ. Xem ra, có bồ cũng là một cách đầu tư đấy chứ!"

Họa Long nói bằng giọng châm biếm: "Mấy tên tham quan có ba việc đại hỉ: Thăng chức, phát tài và... Vợ chết."

Giáo sư Lương phân công lại lực lượng, chia làm hai nhóm mới. Một nhóm do Sở trường Phùng dẫn đầu, điều tra các manh mối liên quan đến Khuyển Nha, một nhóm do tổ chuyên án phụ trách, tiếp tục tìm kiếm những gia đinh từng bị Khuyển Nha trộm chó, hi vọng có thể lần ra tung tích những kẻ đáng nghi.

Khỉ tổ chuyên án điều tra đến khu tập thể của xưởng dệt Đông Quan, họ đã có một phát hiện quan trọng. Khu tập thể này cũng là nơi gần với hiện trường vụ án nhất, ở đó có một cô bé tên Kỉ Đóa, vừa lên lớp sáu. Trong đêm xảy ra vụ án, Kỉ Đóa cãi nhau với cha nên bỏ xuống sân khu nhà mình ở, ngồi trên chiếc xích đu rất lâu. Dạo gần đây tinh thần cô bé có phần hoảng loạn, rất có thể cô bé đã chứng kiến toàn bộ quá trình vụ hung án. Theo lời kể của một người hàng xóm, tối đó họ nghe thấy tiếng cãi vã của hai cha con Kỉ Đóa, sau đó cô bé tức

giận nửa đêm bỏ ra ngoài, nhưng không rõ cô bé trở về lúc nào. Hàng xóm còn cho biết, Kỉ Đóa từng ôm về nhà một chú chó lang thang, nhưng cha có nhất định không cho nuôi, cô bé đành đưa chú chó về chỗ cũ.

Lãnh đạo xưởng dệt đích thân đưa tổ chuyên án đến nhà Kì Đóa.

Kỉ Đóa buộc tóc đuôi gà, đôi mắt to tròn trong sáng, dáng người nhỏ nhắn đáng yêu. Mẹ Kỉ Đóa mất sớm, cô bé lớn lên dưới bàn tay chăm sóc của cha. Cha cô là công nhân sửa máy trong xưởng dệt, nhưng mấy năm gần đây xưởng dệt làm ăn thua lỗ, cuộc sống hai cha con cũng gặp nhiều khó khăn.

Cha Ki Đóa lấy thuốc, pha trà, mời tổ chuyên án và cán bộ xưởng. Lãnh đạo xưởng dệt nói: "Anh đừng lo lắng hay áp lực tâm lí gì cả, các đồng chí đây chỉ muốn hỏi mấy câu thôi, không sao đâu."

Cha Kỉ Đóa từ tốn đáp: "Vâng! Có liên quan đến vụ giết người vừa rồi phải không ạ? Tôi cũng có nghe nói qua loa, mấy hôm trước cảnh sát đến đây một lần rồi."

Kỉ Đóa đang ngồi làm bài tập trong phòng. Cô bé có vẻ không thích gặp người lạ, đứng lên nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Họa Long hỏi cha Kỉ Đóa: "Dạo này tình cảm cha con anh thếnào?"

Cha Kỉ Đóa trả lời: "Vẫn bình thường thôi. Mẹ con bé mất sớm, một mình tôi sống cảnh gà trống nuôi con. Mấy hôm trước tôi còn đưa nó đi xem xiếc, xem khỉ đi kheo, voi thổi kèn, gấu đá bóng, con bé còn viết cả vào bài văn, được cô giáo khen ngợi, dán bài văn biểu dương trên bảng tin lớp cơ đấy!"

Bao Triển hỏi: "Đêm ngày 24 tháng 10 hai cha con anh cãi nhau vì việc gì?"

Cha Kỉ Đóa trả lời: "Việc này kể ra cũng xấu hổ. Con bé học hành cũng bình thường, lại suốt ngày đòi tiền, tôi không cho, thế là nửa đêm nó mò đây lấy trộm."

Họa Long hỏi: "Trộm tiền để làm gì?"

Cha Ki Đóa trả lời: "Cái đó tôi cũng không rõ. Con bé rất cứng đầu, có đánh chết cũng chẳng chịu khai."

Cán bộ xưởng nói: "Trẻ con trộm vặt cũng là chuyện thường tình mà."

Bao Triển nhớ lại hình mặt cười trên tường xi măng tại hiện trường vụ án. Khuôn mặt đó trông rất giống nét vẽ của một đứa trẻ. Bao Triển quay sang hỏi cha Kỉ Đóa: "Con gái anh có hay vẽ tranh không? Ngoài khả năng viết văn ra, cô bé có thích vẽ không?"

Cha Kỉ Đóa ấp úng: "Cái này... thực sự tôi cũng không rõ."

Tô My nói: "Để tôi nói chuyện riêng với cô bé một lúc?"

Tô My gõ cửa phòng Kỉ Đóa, trong phòng không chút động tĩnh, cô đành tự đẩy cửa vào. Tô My bước vào phòng, đóng cửa lại, chốt khóa của căn phòng đã đóng, không thể khóa trái phía trong. Chiếc đèn học đặt trên bàn vẫn sáng, Kỉ Đóa đang ngồi đó chăm chú viết bài.

Tô My ngồi xuống mép giường. Để làm thân với cô bé, Tô My chủ động bắt chuyện: "Hồi còn nhỏ chị cũng từng nuôi một chú chó lang thang, nhưng cha mẹ chỉ không đồng ý. Lúc phải cho người khác, chị đã khóc mất mấy ngày đấy!"

Kỉ Đóa bặm môi, quay lại nhìn Tô My, rồi lại im lặng quay đi.

Tô My hỏi: "Cha em bảo em nữa đêm dậy trộm tiền nên hai cha con mới cãi nhau, phải không?"

Kỉ Đóa nói lí nhí: "Em không!"

Tô My hỏi tiếp: "Đêm hôm đó, em đã bỏ đi đâu thế. "

Kỉ Đóa trả lời: "Em ngồi một mình dưới sân."

Tô My vẫn nhẹ nhàng hỏi: "Ngồi đó làm gì?"

Kỉ Đóa trả lời: "Khóc!"

Tô My lân la hỏi: "Kỉ Đóa, em giúp chị một việc này được không? Em vẽ cho chị một hình mặt cười nhé!"

Kỉ Đóa trả lời: "Em không muốn vẽ mặt cười."

Tô My năn nỉ: "Coi như giúp chị đi, được không?"

Kỉ Đóa mở ngăn kéo, lôi ra tập giấy viết thư. Cô bé xé lấy tờ giấy trên cùng, rồi dùng bút vẽ một hình mặt cười.

Tô My cầm tờ giấy viết thư lên, trong đầu ập đến cảm giác sợ hãi đến dựng tóc gáy. Hình mặt cười mà Kỉ Đóa vừa vẽ chỉ có ba nét, là hai lông mày và miệng y hệt hình vẽ bằng máu trên tường tại hiện trường gây án.

Tô My cố lấy hết bình tĩnh, dò hỏi Kỉ Đóa có nhìn thấy hay nghe thấy gì trong đêm hôm đó không?

Kỉ Đóa chỉ lắc đầu, tiếp tục làm bài tập, dường như cô bé không muốn nhớ lại cảnh tượng đã xảy ra đêm đó.

Tô My vẫn gắng hỏi: "Chắc chắn là em không nhìn thấy gì chứ?"

Kỉ Đóa trả lời: "Em chỉ ngồi dưới sân một lúc, rồi về nhà thôi!"

Cô bé Kỉ Đóa cãi nhau với cha, nửa đêm bỏ nhà xuống ngồi một mình trên xích du trong sân khu tập thể. Trời về đêm tối đen như mực, pha chút lạnh lẽo, có lẽ chính cô bé cũng không biết ngay cạnh mình vừa xảy ra một vụ hung án vô cùng đáng sợ, càng không hay rằng trên rào chắn cạnh đường có một xác chết đang ngồi quay lưng về phía cô bé, nhưng hai mắt... lại đang nhìn cô chằm chằm.

==================

Chương 4: Bức thư gửi từ thiên đường.

Tổ chuyên án lập tức mở cuộc họp khẩn cấp ngay trong đêm, mỗi người một ý kiến, các điểm nghi vấn có thể khái quát như sau:

Cô bé Kỉ Đóa mười ba tuổi, mới vào lớp sáu. Với sức lực của một đứa trẻ, cô bé không thể nào vặn gãy cổ một người trưởng thành, còn bỏ cái xác ngồi trên rào chắn đường cao như thế được, nhưng... Kỉ Đóa có phải là đồng phạm hay không?

Nếu Kỉ Đóa là đồng phạm, liệu cha cô bé có phải là hung thủ không? Nhưng cả hai cha con đều không có động cơ giết người, họ chẳng có lí do gì để sát hại Khuyển Nha cả.

Hình mặt cười Kỉ Đóa vẽ trên giấy và khuôn mặt bằng máu để lại tại hiện trường vì sao lại giống nhau đến kì lạ như thế? Phải chăng đó chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên?

Hình mặt cười tại hiện trường có phải do Kỉ Đóa vẽ hay không?

Bao Triển một tay cầm bức ảnh chụp hình mặt cười bằng máu tại hiện trường gây án, một tay cầm tờ giấy có hình vẽ của Kỉ Đóa lên, hai hình vẽ giống nhau như đúc. Trong lúc mọi người vẫn đang bàn bạc phân tích, Bao Triển bỗng đưa tờ giấy vào sát mũi, ngửi hết một lượt rồi lại giơ tờ giấy lên, quan sát thật kĩ, bỗng lên tiếng: "Mọi người trật tự! Tôi vừa có một phát hiện mới!"

Mọi người trong phòng họp đều im bặt, quay lại nhìn Bao Triển một cách tò mò.

Bao Triển cẩn thận đặt tờ giấy lên trên bàn, cứ như đó là một quả mìn, chỉ cần sơ suất sẽ phát nổ luôn ấy. Sở trưởng Phùng cũng cúi lại gần quan sát một hồi, trên mảnh giấy chỉ có mỗi hình mặt cười Kỉ Đóa vẽ, chẳng còn nội dung gì khác. Tờ giấy đó mọi người đều đã xem rất nhiều lần, không ai thấy có gì bất thường cả.

"Sao? Mặt cười này có vấn đề gì hả?" Sở trưởng Phùng hỏi.

"Mọi người đừng tập trung vào hình vẽ, nhìn kĩ cả tờ giấy xem." Bao Triển nói.

Họa Long cũng nhìn kĩ lại một lượt, nói: "Đây chỉ là một tờ giấy bình thường thôi!"

"Xung quanh hình vẽ là gì?" Bao Triển hỏi.

"Trắng trơn!" Sở trưởng Phùng trả lời.

"Trên vùng trắng trơn đó có gì." Bao Triển tiếp tục hỏi.

"Chẳng có gì cả." Sở trưởng Phùng trả lời.

"Không!" Bao Triển quả quyết: "Trên vùng trắng trơn đó là rất nhiều những con chữ."

Mọi người bấy giờ mới để ý, trên tờ giấy có rất nhiều vết hằn của bút viết.

Đây có lẽ là những vết hằn từ tờ giấy bên trên khi Kỉ Đóa viết. Do cô bé viết tương đối nhẹ tay nên những nét chữ để lại không rõ ràng, mắt thường khó mà phát hiện được.

Trong muôn vàn các vụ án lớn nhỏ, thường xuyên nhắc tới vết hằn chữ viết. Với những vụ án đó, cảnh sát đều phải tiến hành giám định vết hằn. Để hiển thị được các vết hằn trên giấy, trước tiên cảnh sát có thể sử dụng kĩ thuật chụp tạo khối bằng ánh sáng xiên. Sau khi chụp từ các góc sáng khác nhau, sẽ tiến hành quan sát độ lồi lõm hai bên vết hằn, cuối cùng sử dụng sự khúc xạ ánh sáng để hiển thị các vết hằn này. Với những trường hợp khó, cần phải sử dụng đến thiết bị tĩnh điện chuyên dụng. Một bộ phận những nét chữ quá mờ, chỉ còn cách suy luận từ các nét bút còn thấy được, hướng đi và cách giao cắt giữa các nét, độ rõ mờ của từng nét bút để suy đoán về nội dung ẩn giấu trên giấy.

Những con chữ trên mảnh giấy này có thể chẳng có tác dụng gì, nhưng đối với công tác điều tra phá án, những việc vô ích hơn thế này còn nhiều hơn nữa, những chiến sĩ cảnh sát phải đi qua rất nhiều "đường vòng", mới có thể vén màn sương che phủ sự thật.

Bao Triển và Tô My bận rộn suốt một đêm, đến tận khi gần sáng mới hoàn thành công việc giám định vết chữ.

Bao Triển từ tốn nói: "Chị Tô My, chị nghỉ một lát đi, để tôi in nội dung ra cho."

Tô My vươn vai một cái thật dài, vừa ngáp vừa đưa tay vỗ vỗ miệng, nói; "Cậu không mệt à? Thế tôi ra ghế nghỉ một lát nhé!"

Bao Triển in xong phần nội dung, quay ra đã thấy Tô My nằm co ro trên ghế bành như một chú mèo con hai mắt nhắm tịt, chìm vào giấc ngủ. Hình ảnh Tô My khi ngủ khiến người ta phải say đắm, mái tóc mềm mượt chảy xuống che nửa khuôn mặt, tiếng thở đều đều và nhẹ nhàng, đôi môi hồng như trái anh đào vừa chín, lớp mi dài khiến khuôn mặt càng thêm quyến rũ. Bao Triển bất giác chìm đắm trong vẻ đẹp đó, rồi bỗng thấy xót xa, vội cởi chiếc áo khoác cảnh sát trên người xuống, nhẹ nhàng đắp lên cho Tô My.

Tô My lim dìm mắt, cười đùa: "Nhìn tôi chằm chằm làm gì hả? Mặt dày!"

Bao Triển bỗng đó mặt, ấp a ấp úng không biết phải trả lời ra sao.

Khi mọi người đã đến đầy đủ, buổi họp lại tiếp tục. Các buổi họp là một trong những "món đặc sản" của các cảnh sát hình sự mỗi khi phá án. Những cảnh tượng được vẽ ra trong các cuốn tiểu thuyết trinh thám cũng chỉ có thể nằm trong tiểu thuyết, không thể nào xuất hiện ngoài thực tế. Đại đa số các vụ án tại Trung Quốc đều được phá bằng những buổi họp khô khan và vô vị như thế này.

Nội dung trên tờ giấy đã được in ra, dưới đây là những gì mà Kỉ Đóa đã viết:

"Xin chào!

Chắc chắn cô (chú) đang thấy rất lạ khi nhận được bức thư này phải không? Vì cô (chú) không biết cháu là ai và cháu cũng chưa bao giờ quen cô (chú) cả. Thật đấy! Thậm chí cháu còn không biết bức thư này sẽ về tay ai, là nam hay nữ, còn trẻ hay đã có tuổi, tất cả đều chỉ là sự tình cờ.

Cô (chú) có thể cho cháu biết tên được không ạ? À phải rồi, cháu xin tự giới thiệu, cháu là Kỉ Đóa, qua sinh nhật sắp tới đây cháu sẽ tròn mười ba tuổi. Cháu đang học lớp sáu, là con gái trong một gia đình ở nông thôn, nhưng sau này khi tốt nghiệp cháu mong muốn có cơ hội lên thành phố để phát triển, đến khi đó chắc phải nhờ cô (chú) giúp đỡ nhiều. Cháu không có máy di động, nhà cũng không có điện thoại bàn, nên cháu chỉ có cách viết thư...

Cha mẹ cháu đều là nông dân, trong nhà chẳng có mấy tiền bạc, chỉ đủ sống qua ngày. Nhưng cũng may, cháu có một gia đình hạnh phúc, chắc cô (chú) cũng thế chứ ạ? Cháu cũng không muốn vòng vo nhiều, thực ra cháu muốn mượn của cô (chú) năm mươi tệ, vì các thứ tiền phải dùng ở trường học rất nhiều, mà cháu thì không muốn xin cha mẹ, thế nên... không biết có được không ạ? Cứ cho đây là bí mật nho nhỏ của cô (chú) cháu mình, không tiết lộ cho ai biết có được không ạ? Thực ra cháu rất thích vẽ, từ trước tới giờ cháu luôn ước có một chiếc giá vẽ nhưng vì điều kiện kinh tế eo hẹp nên chưa thể mua được. Không biết cô (chú) có giúp được không? Cô (chú) cứ yên tâm, cháu không phải là một đứa trẻ lừa đảo, cháu chỉ là một học sinh thôi ạ.

Cháu hi vọng cô (chú) sẽ bớt chút thời gian bận rộn để trả lời thư của cháu, nhưng phải nhanh lên nhé! Về thời gian trả tiền, chắc phải đợi tới khi cháu kiếm ra tiền có được không ạ? Tháng lương đầu tiên cháu sẽ dùng để trả tiền đã mượn của cô (chú). Xin hãy tin tưởng cháu! Cháu học lớp 6A6 trường trung học cơ sở số một thị trấn Thành Quan, huyện Bội. Cô (chú) cứ ghi người nhận là Kỉ Đóa là được ạ. Cháu tin cô (chú) là một người nhiệt tình, cô (chú) nhất định phải gửi tiền cho cháu đấy nhé!

À, mà cháu muốn thay đổi một chút! Cháu muốn mượn một trăm tệ có được không ạ? Mong cô (chú) giúp đỡ! Chân thành cảm ơn!

Cô (chú) nhớ gửi sớm nhé, nếu tiện có thể chuyển phát nhanh được không ạ?

Chúc cô (chú) có nhiều sức khỏe, vạn sự như ý!"

Nội dung bức thư khiến mọi người đều vô cùng khó hiểu, chẳng lẽ Kỉ Đóa viết thư cho một người lạ để... mượn tiền? Cô bé còn nói dối rằng cha mẹ mình là nông dân, sự thực mẹ cô bé đã mất từ lâu. Kỉ Đóa mượn tiền mua giá vẽ có thể cũng chỉ là một lí do ngụy tạo, cần phải điều tra kĩ hơn nữa mới có câu trả lời chính xác.

Vì sao cô bé lại viết thư cho người lạ?

Bức thư này gửi cho ai?

Kỉ Đóa mượn tiền để làm gì?

Giáo sư Lương một lần nữa phân chia công việc Tô My và Sở trưởng Phùng quay lại nhà Kỉ Đóa một lần nữa, còn Bao Triển và Họa Long tới trường của cô bé điều tra, nhất định phải làm rõ tất cả các điểm nghi vấn liên quan đến cô bé này.

Nhà Kỉ Đóa không có ai, gọi cửa không có tiếng trả lời. Một người phụ nữ trung niên sống bên cạnh cho cảnh sát biết một thông tin bất ngờ Kỉ Đóa tự sát. Kỉ Đóa mở bình ga trong phòng, khi cha cô bé phát hiện ra, cô bé đã hôn mê bất tỉnh, hiện vẫn đang cấp cứu tại bệnh viên.

Tô My hỏi người hàng xóm: "Tại sao lại tự sát? Bác có biết nguyên nhân không?"

Sở trưởng Phùng hỏi tiếp: "Lần này lại là vì trộm tiền sao?"

Người phụ nữ trung niên thở dài, giọng trầm xuống: "Đứa bé đó và cha nó có mối quan hệ bất bình thường. Tôi biết ngay là sớm muộn gì cũng có chuyện mà."

Người phụ nữ này có lần hỏi Kỉ Đóa một câu rất nhiều người từng bị hỏi. Một số người khi sắp đến tuổi già thường thử thái độ của con cháu với tình thân gia đình, bằng cách hỏi một câu cũ rích: "Nếu cha và bạn trai cùng rơi xuống nước nhưng chỉ có thể cứu một người thì bạn sẽ cứu ai?"

Kỉ Đóa chẳng ngần ngại trả lời: "Bạn trai!"

Người phụ nữ hàng xóm lắc đầu, cho rằng đứa trẻ này chẳng có chút hiếu thuận nào.

Kỉ Đóa trước khi rời đi còn nói thêm một câu. "Cha cháu chính là bạn trai của cháu!"

Lời kể của người phụ nữ hàng xóm khiến cả hai đều vô cùng kinh ngạc. Tô My nhớ ra căn phòng Kỉ Đóa không thể khóa trái của từ phía trong, không biết giữa hai cha con có xảy ra chuyện gì hay không. Sở trưởng Phùng thì cho rằng, Kỉ Đóa tự sát có thể do không thể nhẫn

nhịn mãi những hành động đi quá giới hạn của người cha. Một cô bé đang tuổi dậy thì như Kỉ Đóa cần có không gian riêng tư và những sự tôn trọng nhất định về mặt thể xác cũng như tinh thần. Những hành động có thể chỉ vì thương yêu của người cha đã khiến cô bé đi từ sợ hãi đến buông xuôi, từ mơ hồ đến ngượng ngùng khó xử, để đến cuối cùng cô bé mới lớn lựa chọn con đường tiêu cực nhất - tự sát.

Trong lớp học, chỗ ngồi của Kỉ Đóa giờ trống không, Bao Triển và Họa Long sau khi điều tra biết được Kỉ Đóa và cô bạn cùng bàn từng có đoạn nói chuyện thế này:

Kỉ Đóa: "Ở đâu nhiều người có tiền nhất?"

Bạn cùng bàn: "Cậu hỏi cái đó làm gì?"

Kỉ Đóa: "Cậu đừng quan tâm chuyện đó."

Bạn cùng bàn: "Cậu muốn có viên trợ sao?"

Kỉ Đóa: "Viện trợ là sao co?"

Bạn cùng bàn: "Ha ha! Cậu còn non và sượng lắm. Cái đó mà cũng không hiểu. Thế cậu tìm người có tiền làm gì."

Kỉ Đóa: "Tớ muốn mượn tiền mua đồ ăn cho Tommy, nó ốm rồi, mỗi ngày phải ăn một cái xúc xích với uống sữa mới khỏe lại được."

Bạn cùng bàn: "Tommy là ai?"

Kỉ Đóa: "Là một chú chó lang thang tớ nhặt về. Cái tên Tommy là do tớ đặt đấy, có hay không? Tommy còn nhỏ lắm, trông rất đáng thương, tiền tiêu vặt của tớ ít quá không đủ dùng."

Bạn cùng bàn: "Cậu biết chỗ làm của cha tớ không? Ở Cục Tài Chính ấy, có rất nhiều người giàu có."

Kỉ Đóa: "Tớ muốn viết một bức thư gửi cho một người giàu có nào đó."

Bạn cùng bàn: "Gửi kiểu gì bây giờ?"

Kỉ Đóa: "Tớ sẽ thả thư dưới đất, hi vọng sẽ có ai đó giàu có nhặt được, nếu đó là người tốt, họ nhất định sẽ cho tớ mượn tiền."

Sau này khi điều tra ra mới biết, cô bé Kỉ Đóa ngây thơ viết một bức thư mượn tiền cho một người lạ mặt. Cô bé đứng thập thò bên ngoài Cục Tài chính một hồi định thả thư xuống đất, hi vọng có ai đó nhặt được sẽ cho cô bé mượn một trăm tệ. Nhưng cô bé lại lo những người làm vệ sinh sẽ vứt bức thư của mình vào thùng tác, như thế thì thành công cốc, và cô bé quyết định nhét bức thư vào trong hòm thư góp ý trước cửa Cục Tài Chính.

Mục đích viết thư mượn tiền của Kỉ Đóa vì muốn cứu giúp một chú chó lang thang. Từ một góc độ nào đó bức thư của Kỉ Đóa chính là bức thư đến từ thiên đường, đến từ lòng từ bi bác ái của Thượng Đế.

Thế nhưng, hòm thư góp ý của Cục Tài Chính chưa bao giờ được mở ra kể từ khi nó có mặt ở đó.

Cục trưởng Cục Tài chính, vị lãnh đạo đã lãi được cả một căn nhà nhờ bao nuôi một cô bồ nhí, chính ông ta có lẽ cũng chẳng còn nhớ rằng trước cửa cơ quan của mình còn có một hòm thư như vậy.

Tại hầu hết các thành phố đều lắp đặt những hòm thư dành cho quần chúng, ví như hòm thư Chủ tịch huyện, hòm thư Viện trưởng, hòm thư kỉ luật, hòm thu tố cáo. v. v... Những hòm thư này sau một thời gian đều bắt đầu hoan gỉ, vì chúng chưa bao giờ được ai đụng tới. Sau những tháng ngày "ngủ yên", trên mặt các hòm thư đã phủ những lớp bụi dày. Những hòm thư hoan gỉ đó dần trở thành "vành tai thằng điếc", chỉ còn tác dụng trang trí mà thôi. Mục đích xuất hiện của những hòm thư công cộng như thế này là để nhân rộng và công khai quyền lợi tự do ngôn luận của nhân dân, thế nhưng sau khi đã treo chúng lên tường, chẳng còn ai của cơ quan chức năng thèm để mắt tới, như thế sự xuất hiện của chúng nào còn ý nghĩa gì nữa?

Hòm thư tố cáo có lẽ chỉ còn hai mục đích, một là để tự lừa người tự lừa mình, hai là để chúng tự hoan gỉ.

Tác dụng duy nhất của hòm thư Chủ tịch huyện là để người ta nhìn vào đó mà thở dài. Khi chúng ta ngang qua đó ngày hôm qua, thấy nó nằm im lìm, ngày hôm nay ta lại ngang qua đó, thấy chiếc hòm bắt đầu hoan gỉ, ngày hôm sau khi chợt nhìn thấy, chúng ta mới phát hiện hòm thư đó thực ra chưa từng được mở khóa.

Lúc chuẩn bị rời khỏi trường học, Bao Triển bỗng nhớ ra điều gì quan trọng, anh lôi tay Họa Long chạy một mạch quay lại lớp học. Trên chiếc bảng tin treo cuối lớp, có treo những bài làm văn xuất sắc của học sinh, trong đó có một bài viết của Kỉ Đóa. Cha Kỉ Đóa từng nói với tổ chuyên án, rằng con gái ông được cô giáo tuyên dương về bài viết xuất sắc. Kỉ Đóa trước đây vốn là một cô học trò vừa học giỏi vừa ngoan ngoãn, nhưng sau này vì lí do nào đó không ai rõ, thành tích học tập của cô bé ngày càng giảm sút, đời sống tâm lí cũng gặp nhiều vấn đề.

Bao Triển đọc một lượt bài viết của Kỉ Đóa, cảm thấy rất ư kinh ngạc, anh chỉ vào bài văn viết về đoàn xiếc của Kỉ Đóa mà nói: "Hung thủ... nằm trong chính bài văn này."

Tâm sự: Mình có chút việc nên không thể đăng chương 5 liền, hẹn mb vào khoảng tối nhá!💗💗💗

=================

Chương 5: Kẻ tập chủng.

Kỉ Đóa miêu tả lại cả quá trình hai cha con đi xem xiếc thú. Từng câu chữ sống động như thật, phần miêu tả vô cùng chi tiết và cuốn hút,

hình ảnh những chú khỉ đi cà kheo, chú voi to lớn thổi kèn harmonica, chú gấu xám chơi bóng rổ như hiện ra trước mắt.

Kỉ Đóa cảm thấy vô cùng hưng phấn, vỗ đỏ cả tay suốt buổi biểu diễn.

Ngồi cạnh cha con Kỉ Đóa trên hàng ghế khán giả là một người đàn ông mồm nhọn mặt xương, chính là Khuyển Nha.

Những hành vi biến thái của hắn ta chỉ như một mỏm ngọn núi băng trên mặt nước biển, phần khổng lồ chìm dưới mặt nước kia mới chính là thế giới nội tâm đầy ghê tởm, chứa đựng không biết bao nhiêu bí mật ghê người. Nếu lôi cả tảng băng ấy lên khỏi mặt nước, chắc chắn chúng ta sẽ còn thấy những cảnh tượng man rợ gấp bội. Thế giới nội tâm của hắn đã thủng 16 chỗ, trong mỗi lỗ hổng đó là một thế giới lạnh lẽo và đáng sợ.

Trên chiếc xe xích lô của Khuyển Nha có một chiếc loa phóng thanh cũ, cả ngày phát đi phát lại một câu: Ai đồng nát sắt vụn bán đi! Ai lon bia, nước ngọt, giấy vụn bán đi!"

Khi đạp xe dong qua những con ngõ lớn nhỏ rao mua phế liệu, hắn từng thấy mấy đứa 9x đang lột da một con chó còn sống chỉ để tìm kiếm cảm giác phấn khích. Một đứa lột da, mấy đứa xung quanh giữ chân chó, một đứa con gái đứng bên cạnh cười thỏa mãn. Sau một hồi, chúng xòe những bàn tay vấy máu, lấy điện thoại, rồi cùng nhìn vào ống kính thè lưỡi trợn mắt, giả làm những khuôn mặt quỷ mà giới trẻ thời nay vô cùng ưa chuộng.

Nhìn cảnh tượng man rợ đó, trong lòng Khuyển Nha lại cảm thấy vô cùng hưng phấn. Hắn dẫm phanh chân, dừng xe lại gần chỗ đám thanh niên, châm một điếu thuốc, hỏi: "Bán thịt chó không?"

Một đứa trong đám đó trả lời cộc lốc: "Không bán! Lột da chơi thôi!"

Một đứa con gái ăn mặc sành điệu nói: "Đây là chó nhà người khác, bọn này giết chơi thôi!"

Đứa cầm đầu cả hội tuyên bố: "Mang đăng hết đống ảnh này lên Blog, cho bọn cuồng chó tức chết!"

Khuyển Nha chỉ cười nhếch mép, khiêu khích: "Giết chó nhà người khác thì ăn thua gì, tự tay giết chó nhà mình mới gọi là sướng!"

Con chó đầu tiên Khuyển Nha xuống tay sát hại chính là một con bẹc giê mà hắn tự tay nuôi suốt ba năm trời. Trong sân ngôi nhà chất đầy đồ phế liệu, chú chó đáng thương chẳng hay biết rằng đời mình sắp bị kết liễu, vẫn vẫy đuôi ngả ngướn dựa vào chân chủ, thỉnh thoảng ngẩng đầu rồi tiếm mấy cái vào ống quần. Khuyển Nha vuốt đầu chú chó, rồi quay người sang chiếc giỏ bên cạnh, rút ra một chiếc dao thuôn dài và sắc nhọn. Hắn cúi xuống ôm đầu chú chó vào lòng, rồi bất ngờ dùng dao găm một nhát vào cổ chú chó. Chú chó kêu lên một tiếng thất thanh rồi lập tức vùng ra, chạy dúi dùi về phía đống hộp giấy. Khuyển Nha đưa tay vẫy vẫy, gọi chú chó lại. Chú chó trung thành co túm người nhưng vẫn chạy về, tiếp tục gục vào chân chủ, cơ thể chú ta run lên cầm cập. Khuyển Nha lại vuốt đầu chú chó như đang an ủi một đứa trẻ bị thương, nhưng chẳng mấy chốc, những yêu thương ấm áp kia lập tức biến mất, con dao trong tay

hắn một lần nữa đâm vào cổ chú chó. Lần này khi được gọi lại, chú chó đã không còn đứng vững, nó bò lê lết để trở về dưới chân chủ. Cứ như thế thêm hai lần nữa, chú chó mới chết trên đường bò trở lại, những vết máu của nó kéo thành hàng dài trên nền đất.

Hắn châm một điếu thuốc, lấy dao lột lớp da chó, chặt thịt chó, cuối cùng hắn dập điếu thuốc hút đó vào mắt chó.

Khuyển Nha đặc biệt thích ăn thịt chó, đó là lí do hắn giết chó của mình, và sau này còn đi trộm của người khác.

Trong nhà vệ sinh công cộng của khu tập thể xưởng dệt, hắn từng tóm một con mèo hoang để thay cho giấy vệ sinh. Trên lông mèo dính đầy thứ chất thải hôi thối, chỉ đến khi trời đổ trận mưa lớn, những thứ xú uế kia mới được gột sạch. Khi đi vệ sinh ở nhà mình, có lúc hắn giải quyết xong lại gọi con Husky tới, giúp hắn "dọn dẹp sạch sẽ". Mỗi lần chú chó liếm lên người mình, hắn có một cảm giác thỏa mãn đến lạ kì.

Chúng ta đến từng nghe đến "tiếng sét ái tình", nghe đến " yêu từ cái nhìn đầu tiên", thứ cảm giác tim đập rộn ràng ấy chắc chắn một đời người không thể có đến lần thứ hai.

Đó chính là tình cảm mà Khuyển Nha dành cho Thiên Kim, đời hắn chưa bao giờ thấy một con chó đẹp đến thế.

Hôm đó, Cục trưởng Cục Tài Chính đưa bồ nhí đi mua sắm, vừa hay lúc Khuyển Nha đang mua phế liệu trong bãi đỗ xe, hắn thấy người phụ nữ giàu có cọc con chó cưng của mình bên cạnh xe rồi đi vào bên trong. Người phụ nữ đó xinh đẹp vô cùng, hương thơm bay ra đầy mê hoặc, có lẽ cô ta đã xịt nước hoa khắp người không chừa một chỗ nào. Khuyển Nha là kẻ rất tự ti, hắn chẳng dám ngẩng đầu nhìn thẳng về phía người phụ nữ ấy, đành đẩy xích lô đi ngang qua đôi tình nhân đang tình tứ. Cô nàng" Poodle" nhìn hắn rồi sủa lên mấy tiếng, hắn quay đầu lại nhìn rồi không hiểu vì sao bước chân bỗng chậm lại tim đập rộn ràng, hơi thở gấp gáp như vừa chạy một quãng đường dài.

Người phụ nữ giàu có quay lại dặn dò chó cưng: "Thiên Kim ngoan, đứng dây chờ mẹ nhé. Mẹ vào một lát rồi sẽ ra ngay."

Cục trưởng Cục Tài Chính vòng tay qua eo người phụ nữ của mình, đôi tình nhân dần dần khuất khỏi tầm mắt. Khuyển Nha bước nhanh tới gần chiếc ô tô, cởi dây xích rồi ôm Thiên Kim lên xích lô, hắn đạp thục mạng rời khỏi khu trung tâm mua sắm trở về nhà.

Ngày hôm sau, Khuyển Nha ra phố mua rượu thịt, lại mua thêm một đôi nến đỏ, một chữ hỷ lớn, một đôi gối cưới và chiếc ga trải giường mới. Người chủ của hàng trẻ tuổi còn tò mò hỏi: "Ái chà chà! Chú cưới vợ cho con trai đấy hở?"

Khuyển Nha nhếch mép, cười một tiếng ngại ngùng, nói: "À... Tôi cưới vợ!"

Chủ của hàng tỏ vẻ ngạc nhiên, nói: "Vợ chú xinh không?"

Khuyển Nha trả lời: "Hề hề! Cũng tương đôi trắng trẻo, mỗi tội không được cao cáo cho lắm, nhưng được cái thơm tho."

Có một chi tiết cần bổ xung thêm:

Trước kia hắn từng trộm một con chó Husky.

Trước kia hắn từng đánh một quả bĩnh mà bung ra một chiếc bao cao su. Sau khi gặp được Thiên Kim, hắn đã xác định được thiên hướng giới tính của mình . Con người ai cũng có bản tính có mới nới cũ, Khyển Nha dần lạnh nhạt với chú chó Husky, dồn hết tình yêu choThiên Kim. Hắn dành cho "cô nàng" của mình cả một tuần trăng mặt đúng nghĩa. Sau tuần trăng mặt, những ngọt ngào ngày đầu dần dần biến mất, trong đầu hắn lại nảy ra ya tưởng biến thái hơn gấp bội. Hắn muốn trộm một bầy chó cái nuôi trong nhà, mong có được cảm giác của bậc đế vương giữa hậu cung muôn ngàn mĩ nữ.

Mỗi khi dạo qua các ngõ phố mua phế liệu, hắn ngắm nhìn những con chó đi lại ven đường bằng ánh mắt của hàng vua chúa chọn phi tần. Thế nhưng chẳng thấy con chó nào đẹp bằng "nàng Poodle" ở nhà nên những con chó trộm về hắn đều bán hoặc thịt ăn hết.

Chỉ có "nàng" là nữ hoàng của lòng hắn.

Một bà cụ ngang qua ngôi nhà thu mua phế liệu của Khuyển Nha, thấy hắn đang đóng đinh bốn chân môt chú chó xuống phản, chú chó kêu lên đau đớn, dùng hết sức cố gắng thoát ra nhưng vô ích.

Bà cụ vốn là người tin phật, thấy cảnh tượng oan nghiệt đó cũng chỉ biết chắp tay niệm A Di Đà Phật rồi lắc đầu nói: "Đúng là tạo nghiệp mà!"

Khuyến Nha thấy thế đành giải thích: "Giết chó thì có khác gì giết gà vịt lợn bò đâu cụ?"

Bà cụ chỉ nói một câu trước khi bỏ đi: "Rồi cậu sẽ gặp quả báo!" Lời bà cụ chẳng mấy chốc đã ứng nghiệm, ngày Khuyển Nha trả giá cho những hành vi của mình đã đến.

Nếu thời gian có thể quay trở lại, để những thứ hôi thối trên lông chú mèo quay trở về người Khuyển Nha, để những chiếc bao cao su quay lại hiệu thuốc, để chúng ta trở lại cái đêm xảy ra vụ án, thì mọi việc sẽ được giải thích rõ ràng.

Hôm đó, một đoàn xiếc đến dựng rạp biểu diễn trên chính khu đất trống tại khu tập thể của xưởng dệt. Đoàn xiếc này thực ra chỉ là một nhóm tự phát đi biểu diễn khắp nơi để kiếm tiền. Khung rạp biểu diễn được lắp đặt ngay trên khu đất trống, xung quanh vây lại bằng vải bạt và các sợi dây thép mảnh. Khách đến xem chủ yếu là lũ trẻ và một số người vô công rỗi nghề khác Khuyến Nha và Kỉ Đóa đều ngồi trên hàng ghế khán giá, đó cũng là lần gặp mặt duy nhất của hai con người như ở hai thế giới khác biệt, Khuyển Nha thích ngược đãi chó, còn Kỉ Đóa yêu thương chúng.

Nếu bỏ qua những quy tắc tính toán khoảng cách của con người, mà thay bằng những thứ bình thường của thế giới tự nhiên, thì nhà Khuyển Nha và nhà Kỉ Đóa cách nhau cả một cánh rừng, còn giờ này, họ chỉ ngồi cách nhau đúng... hai con mèo.

Cảnh sát luôn nghi ngờ hung thủ có liên quan đến Kỉ Đóa, nhưng chân tướng sự việc khiến mọi người đều vô cùng bất ngờ.

Kỉ Đóa miêu tả rất kĩ buổi biểu diễn xiếc trong bài làm văn của mình. Bao Triển chỉ vào bài văn treo trên hàng tin, nói: "Nếu không nhầm thì hung thủ ở trong chính bài văn này."

Họa Long cũng gật đầu đồng ý, anh lấy điện thoại gọi cho Sở trưởng Phùng, thông báo họ đã tìm ra hung thủ thật sự.

Họa Long nói với Sở trưởng Phùng: "Có lẽ chúng ta phải chuẩn bị một chiếc xe tải lớn để đi bắt hung thủ đấy!"

Sở trưởng Phùng tỏ vẻ khó hiểu, hỏi: "Sao cơ? Hung thủ là cả một nhóm người? Phải dùng đến cả xe tải ư?"

Họa Long trả lời: "Chúng ta khổ sở cày ngày cày đêm như trên ngựa để điều tra, cuối cùng hung thủ lại chẳng phải người."

Sở trưởng Phùng càng thấy khó hiểu, hỏi lại: "Chẳng lẽ là... ma quỷ?"

Họa Long nói: "Là một con voi!"

Trong bài làm văn của Kỉ Đóa miêu tả đoạn chú voi thổi kèn harmonica, sau đó còn thêm một câu quan trọng nữa: "Chú voi ngậm bút vẽ một hình mặt mới đáng yêu!"

Hình mặt cười bằng máu trên tường tại hiện trường vụ án khiến cảnh sát lạc hướng điều tra, tất cả mọi người đều cho rằng hình mặt cười đó là do con người vẽ, chẳng ai nghĩ đó là tác phẩm của một con vật. Chú voi của đoàn xiếc sau khi được huấn luyện không những có thể thổi kèn harmonica, còn biết vẽ những hình đơn giản. Tại Thái Lan, voi được coi là Quốc bảo có những chú voi có thể vẽ cả những bức tranh thủy mặc phức tạp.

Những vụ án động vật giết người không hiếm gặp và cũng chẳng có gì quá kì lạ. Tại xã Lưu Bá, huyện Bì Giang, người ta tìm thấy xác một người đàn ông không đầu không tay giữa ruộng ngô lớn. Sau quá trình điều tra vất vả suốt mấy đêm dài, kết luận cuối cùng nạn nhân bị lợn rừng cắn chết. Đến những con vật hiền lành như gấu trúc cũng có lúc bộc phát thú tính của mình. Một vị khách du lịch người Nhật Bản cố ý vượt rào bảo vệ, chui vào trong chuồng nuôi để chụp ảnh cùng những chú gấu trúc đáng yêu, kết quả bị chú gấu giật đứt cả của quý.

Một cô gái mười bảy tuổi người Nga muốn tìm kiếm cảm giác mạo hiểm, một mình đi leo núi vào cuối tuần. Giữa đường, cô bị say nắng và ngất giữa sườn núi, đến gần tối mới được người dân bản địa phát hiện và đưa về bệnh viện cấp cứu. Theo kết quả kiểm tra của bác sĩ, quần lót của cô gái đã bị lấy mất, trên đùi có nhiều vết máu, có dấu hiện bị xâm hại, nhưng theo kết luận của cảnh sát thì đây là hành động do một chú tinh tinh gây ra.

Tô My thông qua hệ thống mạng, lấy được thông tin ghi hình của trạm thu phí đường bộ gần đó. Qua những thước phim có thể dễ dàng

thấy được hướng đi của đoàn xiếc. Sau này, cảnh sát tìm thấy trên ngà voi có một số vết máu của Khuyển Nha, hình vẽ của chú voi cũng giống hệt hình mặt cười bằng máu tại hiện trường, chân tướng sự việc được làm sáng tỏ. Những người của đoàn xiếc không hề hay biết về sự việc đã xảy ra, họ cho biết buổi tối lúc xảy ra sự việc, có người định ăn trộm chú voi, nhưng chú voi đã được huấn luyện nên tự tìm được đường trở về sau đó.

Tổ chuyên án suy đoán, khi Khuyển Nha đến xem xiếc, có thể hắn đã động lòng tham vì những chiếc ngà voi giá trị liên thành, mà hắn ta lại có sở thích sưu tập và đeo các sản phẩm làm từ răng động vật, vì vậy đêm đó hắn quay lại rạp xiếc định dắt trộm chú voi, cắt ngà giết thịt.

Loài người từng làm rất nhiều việc tàn nhẫn đến cực độ đối với các loài vật. Chỉ vì hai chiếc ngà mà con người ra tay hạ sát một chú voi vô tội. Trên thế giới mỗi năm có đến bốn ngàn chú voi bị giết trộm. Chỉ vì một bộ lông thú mà biết bao chú chồn, cáo bị giết hại. Vì nhu cầu chữa bệnh của bản thân, con người cầm tù những chú gấu đen, rồi hết tháng này qua tháng khác, rút dần mật gấu từ trong cơ thể vẫn đang sống đau đớn của chúng.

Các thiết bị của đoàn xiếc vô cùng thô sơ, gần như không có tác dụng chống trộm. Có thể Khuyển Nha đã dùng thuốc lú khống chế tạm thời chú voi lớn, để chú ta ngoan ngoãn đi theo mình. Hắn ta dắt chú voi mò mẫm trong đêm, đến đoạn đường có hai hàng cây lớn thì thuốc hết tác dụng, chú voi nổi giận lấy vòi cuốn chặt lấy cổ Khuyển Nha. Không ít kẻ trộm chó từng bị chó cắn, lần này Khuyển Nha đi trộm voi, chú voi được huấn luyện chỉ bằng một đòn phản kích đã lấy mạng hắn. Chú voi sức mạnh kinh người, dùng chiếc vòi có thể quật đổ cây lớn của mình vặn gãy cổ kẻ trộm, rồi lăng hắn lên trên rào chắn, vẽ một hình mặt cười theo đúng bài học, rồi chạy về với chủ.

Đến khi trời sáng, đoàn xiếc nhổ trại rời đi nơi khác, chỉ để lại một đống tro tàn nhỏ bị gió cuốn bay.

Hình mặt cười mà Kỉ Đóa vẽ có lẽ do cô bé học được khi đi xem xiếc, nên hai hình mới giống nhau đến thế. Nếu không có bài làm văn của Kỉ Đóa, có lẽ sẽ cần rất nhiều thời gian nữa để phá vụ án này.

Kỉ Đóa được các bác sĩ cấp cứu kịp thời. Mặc dù cô bé không nói ra nguyên nhân tự sát, nhưng cảnh sát tin rằng cô bé đã bị chính cha mình quấy rối.

Buổi tối hôm Kỉ Đóa tự sát, ngoài trời sấm nện vang dền nhưng mưa vẫn không trút nổi.

Cha Kỉ Đóa thức dậy, đứng trước cửa phòng con gái hồi lâu. Ông ta đứng giữa đêm tối, trong đầu đang dạo lên những suy nghĩ hoang đường khiến ông ta thở gấp. Cha Kỉ Đóa bỏ ra phòng khách, ngồi xuống ghế hút một điếu thuốc cố gắng nhấn chìm những bấn loạn trong đầu, nhưng cuối cùng ông ta vẫn quyết định đẩy cửa phòng con gái bước vào. Một tiếng sét lớn xé toang bầu trời đêm, khiến cô bé đang ngủ phải giật mình tỉnh giấc. Kỉ Đóa đứng dậy đóng cửa sổ rồi quay lại giường. Vừa nằm xuống kéo chăn lên, cô bé đã thấy cha mình đẩy cửa bước vào, cảm giác kinh ngạc xen lẫn sợ hãi bỗng dâng lên. Cha Kỉ Đóa nói: "Con yêu! Ngoài trời sấm chớp to quá, chắc sắp mưa lớn rồi. Đừng sợ, có cha đây!" Kỉ Đóa hỏi: "Cha, sao cha vẫn chưa ngủ?" Cha Kỉ Đóa tiến lại, thò tay vào trong chăn, vỗ về:

"Ban đêm đừng đạp chăn ra, mai lạnh bụng lại dễ đi ngoài đấy!"

Kỉ Đóa như chú nai ngây thơ bị uy hiếp, khẽ chùn người vào phía trong, giọng lí nhí: "Cha, đừng..." Cha Kỉ Đóa vẫn nói tiếp: "Để cha ôm con ngủ. Hồi còn nhỏ con sợ sấm chớp lắm." Kỉ Đóa cự tuyệt: "Nhưng con không thích như thế này nữa."

Cha Kỉ Đóa kéo chăn chui vào, rồi lại ngồi dậy cởi đồ, chỉ mặc duy nhất chiếc quần đùi, nói: "Bé con này, có gì mà phải ngại, hồi nhỏ ngày nào cha chẳng ôm con ngủ."

Kỉ Đóa bắt đầu chuyển sang sợ hãi, nói: "Cha, con không thích!"

Cha Kỉ Đóa vờ như không nghe thấy, vẫn nằm xuống, rồi tìm một chủ đề nói chuyện cho con gái đỡ sợ: "Tiểu Đóa, con có bạn trai chưa? Con không được yêu sớm đâu đấy nhé."

Đầu óc Kỉ Đóa chìm trong sợ hãi và nghi hoặc, không nghĩ ngợi được gì. Cô bé lùi sát vào góc tưởng, không lên tiếng.

Cha Kỉ Đóa bỗng hỏi một câu: "Con có còn trong trắng không thế?" Kỉ Đóa trừng mắt nhìn cha mình thấy ông ta thật xa lạ, rồi lí nhí đáp: "Con không yêu sớm!"

Cha Kỉ Đóa nói một cách vô liêm xỉ: "Không tin! Để xem nào!"

Kỉ Đóa cắn răng cắn lợi, cơ thể đơ cứng, không biết làm cách nào để thoát khỏi đó.

Cha Kỉ Đóa đưa tay qua, rồi không biết chạm phải gì, ông ta chỉ than một tiếng: "Con gái cha sắp lớn thật rồi!"

Kỉ Đóa giật mình kinh sợ, lật người lại, cố gắng tránh khỏi tầm tay cha mình, trong giây phút đó trong đầu cô bé chỉ muốn chết. Cha Kỉ Đóa vẫn không chịu dừng lại, cô bé chỉ còn cách vừa đẩy tay ông ta vừa thút thít van xin: "Con xin cha đừng làm thế!"

Cha Kỉ Đóa nói: "Nếu trời mưa to chắc phải cả đêm mới tạnh, cha chỉ thơm một cái rồi đi ngủ chứ có gì đâu."

Chưa nói hết câu, cha Kỉ Đóa thở mạnh một cái rồi ôm cô bé vào lòng. Kỉ Đóa giật mình sợ hãi, đẩy ra rồi hét lên một tiếng: "Không..." rồi vùng dậy chạy khỏi nhà.

Sau khi Kỉ Đóa ra viện, tổ chuyên án và Sở trưởng Phùng đến nhà thăm cô bé. Họa Long giúp Kỉ Đóa sửa lại chốt khóa cửa phòng mình. Trước mặt cha Kỉ Đóa, Họa Long nện từng nhát búa uy lực vào khung cửa như một lời cảnh cáo.

Họa Long nói: "Sau này nếu cửa hỏng cháu có thể đến nhờ Sở trưởng Phùng giúp đỡ."

Sở trưởng Phùng cúi xuống nói với Kỉ Đóa: "Sau này có vấn đề gì cháu có thể đến tìm chú bất cứ lúc nào."

Kỉ Đóa gật đầu, rồi quay sang nhìn cha mình, cha Kỉ Đóa quay sang hướng khác trốn ánh mắt mọi người.

Giáo sư Lương nói với Kỉ Đóa: "Cháu có thư này! Mấy hôm cháu nằm viện các chú lấy từ trường về giúp cháu đấy"

Kỉ Đóa vui mừng nhận lấy bức thư rồi chạy một mạch về phòng mở phong bì ra rồi hét lên sung sướng.

Cô bé từng viết thư gửi cho người lạ này đã mang thư nhét vào một hòm thư không bao giờ mở tới, giờ này mới nhận được thư phản hồi. Kỉ Đóa có một bí mật nhỏ, cô bé đang giấu mọi người nuôi một chú chó lang thang. Cô bé tìm thấy chú ta trên đường đi học về, chú chó nhỏ cứ thế chạy theo Kỉ Đóa, đuổi mãi cũng không chịu đi.

Chú chó nhỏ chạy tới trước mặt Kỉ Đóa, ngồi xuống chặn đường đi, ánh mắt long lanh đáng thương vô vàn.

Kỉ Đóa không cầm được lòng bế chú chó lên, nói: "Cún con, em không có nhà hả? Thế chị đưa em về nhà với chị nhé."

Cha Kỉ Đóa không cho phép cô bé nuôi chó, cô bé đành giấu cún con trong một căn nhà nhỏ gần đường tàu, vốn là nơi trước đây người ta để máy biến áp nhưng nay đã bỏ hoang. Kỉ Đóa đặt tên cho chú chó rồi hàng ngày đến thăm và mang đồ ăn cho chú chó hai lần khi đi học và tan trường. Mỗi cuối tuần, Kỉ Đóa lại đến đưa chú chó ra gần đường tàu nô nghịch, rồi lại chạy sang khu rừng phủ đầy lá khô chạy nhảy. Tiền tiêu vặt của Kỉ Đóa rất ít, vì thế cô bé ngốc nghếch này mới nghĩ đến chuyện viết thư cho ai đó giàu có để mượn tiền, cô bé luôn tin trên đời vẫn có người tốt.

Hỡi cô bé đáng yêu, mong em sẽ mãi giữ được trái tim trong sáng và nhân ái ấy.

Trước khi tự sát, Kỉ Đóa ôm chú cún con vào lòng nói: "Chị không có bạn bè Tommy ạ, em là người bạn duy nhất của chị. Chị không có tiền, em cứ đi đi, đi tìm một người chủ tốt, vì chị chẳng muốn sống nữa. Haiz! Chị cũng chẳng muốn kể nữa, chúng ta phải vĩnh biệt ở đây rồi, em sẽ nhớ chị đúng không?"

Chú chó nhỏ chẳng hiểu thế nào là "tự sát", chú ta cũng không bỏ đi tìm chủ mới.

Trong mấy ngày Kỉ Đóa nằm viện, chú chó đáng thương không có gì vào bụng, ngày nào cũng ngồi đó chờ đợi, chờ cô bé đáng yêu đeo ba lô, tóc đuôi gà kẹp nơ, có tấm lòng nhân ái đến tìm mình.

==================

Phần 7: TẢNG BĂNG DA MẶT.

Lời dẫn

Đôi chân chúng ta đang đi tới đích đến mà ta đã chọn - Milan Kundera

Tại các cơ quan an ninh thường xuyên xuất hiện những người sứt đầu chảy máu đến báo án, cũng vì thế mà đối với các cảnh sát, điều đó đã không còn gì là lạ, và chẳng mấy khi có phản ứng bất ngờ hay sợ hãi gì. Thế nhưng, tại đồn cảnh sát thành phố Trung Nguyên từng có một cảnh sát trực ban sợ đến ngất lịm, anh đã trông thấy cảnh tượng ghê sợ nhất mà mình từng gặp trong đời.

Đêm đó, gió bấc thổi rít lên từng hồi, người cảnh sát trực ban pha một tách trà nóng hổi. Từ trong phòng trực nhìn ra sân đồn cảnh sát, anh thoáng thấy có bóng của một người phụ nữ tiến vào, người phụ nữ đó bước đi khó nhọc, tay phải xách theo một chiếc núi nilon màu đen.

Cảnh sát trực ban nghĩ bụng: "Giữa đêm khuya khoắt thế này, chắc lại đến báo án đây! " Anh ta giật công tắt, bật bóng đèn ngoài cửa phòng trực, đứng dậy định ra mở cửa. Người phụ nữ lật đật đi tới trước cửa sổ rồi bỗng dừng lại, đứng yên bất động.

Bỗng nhiên, cô ta từ từ xoay khuôn mặt sang một bên, người cảnh sát trực ban nhìn xuyên qua lớp kính cửa sổ, thấy rõ mặt người phụ nữ.

Khuôn mặt cô ta không hề có da, xương mặt như lột ra trắng dã, mấy phần cơ thịt màu đỏ phơi ngoài không khí. Có kẻ nào đó đã dùng dao khoanh một hình tròn trên mặt người phụ nữ đó, lấy đi toàn bộ phần da thịt, một số phần thịt còn lại cũng đã bị không khí lạnh làm cứng lại, chuyển sang màu đỏ sẫm. Phần mũi và môi đã bị lấy đi, từ trong khoang miệng những bọt bong bóng pha lẫn máu không ngừng chảy ra, nhuốm đỏ cả hàm răng.

Khuôn mặt đó khiến bất cứ ai nhìn thấy cũng đều bị ám ảnh.

Hai chân người cảnh sát trực ban bỗng nhiên nhũn ra, anh chỉ kịp đưa tay sờ lên trán mình một cái rồi ngất ngay tại chỗ.

Người phụ nữ trông thấy khuôn mặt mình thấp thoáng phản chiếu trong tấm kính cửa sổ, cơ thể cô ta bỗng nhiên chao đảo, ngã gục xuống nền tuyết rồi chết ngay sau đó.

Tâm sự: Nhá hàng! ! 5 chương nữa hẹn vào cuối tuần nhá 💙❤

==================

Chương 1: Người không mặt báo oán.

Trong lịch sử điều tra tội phạm của Trung Quốc, có một tên ác quỷ giết người biến thái khét tiếng một thời mà ai cũng nhớ, đó là "người rạch mặt Bạch Ngân". Tất cả những chiến sĩ công an, cảnh sát trên bốn mươi tuổi đều từng nghe về tên hung thủ giết người hàng loạt này. Thế nhưng sau rất nhiều năm điều tra, hao tốn không biết bao nhiêu nhân lực vật lực, vụ án này vẫn chưa được phá giải, tên sát thủ "người rạch mặt Bạch Ngân" vẫn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Cảnh sát thành phố Trung Nguyên lập tức báo cáo vụ việc lên Bộ Công an, phó Bộ trưởng Bạch Cảnh Ngọc vô cùng xem trong vụ án lần

này, lập tức cho gọi các thành viên tổ chuyên án tới làm việc.

"Liệu có phải lại do "người rạch mặt Bạch Ngân" gây ra không?" Tô My hỏi.

"Vào thời gian đó, cảnh sát đã lấy dấu vân tay của toàn bộ các đối tượng nam giới tại thành phố Bạch Ngân bao gồm cả những người tạm trú để so sánh, nhưng đến nay cảnh sát vẫn chưa thể xác định được danh tính của đối tượng, không thể đăng lệnh truy nã. Hung thủ rất có thể đã trốn sang vùng khác, thậm chí đi khắp nơi gây án, thời gian gây án của hắn tính ra cũng phải được đến mười mấy năm." Bạch Cành Ngọc nói.

"Nhưng xem ra không giống thủ đoạn của tên người rạch mặt Bạch Ngân" kia lắm, vì một khi đã ra tay, hắn ta chưa bao giờ để ai sống sót." Họa Long phân tích.

"Người phụ nữ bị mất một mảng da mặt, chết trong sân đồn cảnh sát, điều này vô cùng kì lạ. Cô ta tự mình chạy tới đồn cảnh sát bảo án, hay có ai đó đưa nạn nhân tới nơi?" Tô My thắc mắc.

"Nạn nhân lúc đó đã cận kề cái chết, khả năng tự mình chạy đi báo án gần như không thể." Họa Long nói.

"Nếu nạn nhân may mắn gặp được người tốt bụng, thì người đó phải đưa cô ta đến bệnh viện mới phải, không lí nào lại để cô ta một mình lê lết vào đồn cảnh sát tự đi bảo án được. Hơn nữa, những người tốt như thế thời nay gần như tuyệt chủng rồi, đến một bà cụ ngã dọc đường còn chẳng ai đỡ dậy, nói gì đến trường hợp này. Vì thế, theo tôi chỉ còn một khả năng duy nhất..." Bao Triển nói.

Giáo sư Lương nói tiếp: "Hung thủ lột phần da mặt của nạn nhân, rồi đưa cô ta đến trước cổng đồn cảnh sát, để cô ta tự mình vào bảo án."

Một số tên hung thủ to gan và hiếu chiến rất thích khiêu khích và xỉ nhục cảnh sát. Một tên tội phạm tại Mĩ đã vượt ngục chỉ bốn ngày trước khi hắn chính thức được trả tự do, hắn ta còn đập bẹp một chiếc xe cảnh sát đỗ ven đường. Một đám Hooligan1 do bất mãn với công tác an ninh trật tự, đã liên tục gửi những thứ bẩn thỉu cho cảnh sát qua đường bưu điện. Sát thủ Zodiac[2] nổi tiếng một thời sau mỗi lần gây án đều gửi cho cảnh sát một bức thư được viết bằng mật mã, phô trương kinh nghiệm và khả năng gây án của minh, thậm chí còn gửi cả chiếc áo đẫm máu của nạn nhân tới đồn để hạ nhục cảnh sát, đồng thời để lại ở cuối mỗi bức thư một hình ngôi sao, còn tuyên bố ai có thể giải mã những bức thư đó, sẽ biết được thân phận thực của hắn. Thế nhưng hàng loạt vụ án mà Zodiac gây ra đến nay vẫn chưa thể phá giải, đó đã trở thành vụ án giết người hàng loạt lớn nhất trong lịch sử nước Mĩ.

Suốt ba năm liền thành phố Trung Nguyên không có tuyết, đây là trận tuyết đầu tiên của mùa đông năm nay. Những bông hoa tuyết bay rợp trời đẹp như những cánh bướm tinh khôi dập dìu khắp chốn, người dân nhìn thấy cảnh tượng này sau nhiều năm vắng tuyết cũng tỏ ra vô cùng phấn khích, chuẩn bị đón một cái tết cổ truyền cát tường như ý. Thế nhưng, một vụ án mạng nghiêm trọng đã xảy ra, gây chấn động lớn, khiến cả thành phố ngập trong không khí u ám và thấp thỏm.

Những người dân rỉ tai nhau: "Tên hung thủ sau khi sát hại nạn nhân đã lột một phần khuôn mặt cô ta rồi ném cái xác trước cổng đồn cảnh sát hình sự của thành phố."

Đội cảnh sát hình sự tiến hành kiểm tra hiện trường trong chính sân đơn vị mình, đây thực sự là một sự chế nhạo lớn đối với họ. Đồn cảnh sát lẽ ra phải là nơi điều tra các vụ án, thì nay lại trở thành hiện trường một vụ hung sát man rợ.

Hung thủ không ngần ngại đùa giỡn với cảnh sát, thái độ ngông cuồng cực độ.

Chuyên gia điều tra dấu vết phát hiện trước cổng dẫn vào sân đồn cảnh sát có dấu nạn nhân nằm trên nền tuyết, chiếc túi nilon khi bị ném xuống cũng để lại vết hằn, trên nền còn có một đoạn lết đi bằng đầu gối tương đối rõ rệt, nhưng không có dấu chân của nạn nhân lúc đến vết nằm trên tuyết mới tan chảy một phần nhỏ, chứng tỏ nạn nhân từng nằm tại đó trong một quãng thời gian tương đối dài. Nhiệm vụ của việc điều tra dấu vết tại hiện trường là phát hiện, cố định, lấy mẫu và bảo toàn tất cả các vết tích liên quan đến vụ án, đồng thời loại bỏ các dấu vết không liên quan.

Bằng những vết tích tìm thấy tại hiện trường, cảnh sát có thể hình dung ra cảnh tượng thê thảm của nạn nhân lúc bấy giờ.

Hung thủ lái một chiếc xe đưa nạn nhân tới khu. Vực phía ngoài tường bao của đồn cảnh sát, rất có thể hung thủ cho rằng nạn nhân đã chết nên cố ý chọn nơi này để ném xác. Hung thủ đẩy nạn nhân ra khỏi xe quẳng chiếc túi nilon đen đựng miếng da mặt xuống bên cạnh cái xác, rồi nhanh chóng rời khỏi hiện trường. Cơ thể nạn nhân co quắp, nằm nghiêng trên nền tuyết, có thể do quá đau đớn nên cô ta đã tỉnh lại sau cơn hôn mê. Nạn nhân gắng sức bò dậy một cách khó nhọc, lê từng bước đau đớn về phía sân đồn cảnh sát, cuối cũng chết trước cửa phòng trực ban.

Tổ chuyên án lập tức tới hỗ trợ điều tra. Theo báo cáo của Đội phó Đội Cảnh sát hình sự thành phố Trung Nguyên, nạn nhân chừng ba mươi tuổi, ăn mặc thời thượng, thân hình đầy đặn, nhưng hiện vẫn chưa xác định được danh tính.

Tô My buông một câu cảm thán: "Tinh thần của người phụ nữ này thật đáng khâm phục, vô cùng kiên cường."

Bao Triển ngạc nhiên, hỏi: "Chị khâm phục cô ta ở điểm gì cơ? Hiếm khi thấy chị khen ai lắm đấy!"

Tô My trả lời: "Cậu không thấy sao? Cô ta bò dậy trong đau đớn như thế, mà còn không quên cầm theo cái túi nilon."

Họa Long chen vào: "Đấy là tại trong túi đựng da mặt Của cô ta thôi!"

Đội phó cắt ngang cuộc trò chuyện, báo: "Các vị từ xa đến đây chắc cũng mệt rồi, cứ ăn trưa trước đã rồi tiếp tục công việc, được không?"

Giáo sư Lương trả lời: "Chúng tôi đi xem miếng da mặt trước đã."

Cái xác nằm bất động trên bản nghiệm xác lạnh giá, một vị bác sĩ pháp y giả với nhiều năm kinh nghiệm vừa kết thúc công tác giải phẫu, vẫn chưa kịp viết báo các pháp y. Trên chiếc bàn bên cạnh đặt một hộp chuyên dụng bảng thủy tinh, miếng da mặt đóng băng đã rẽ đông hoàn toàn, trôi nổi trong làn nước lờ nhờ màu đỏ màu. Vị bác sĩ giả đang làm xét nghiệm nhóm máu và phân tích thành phần trong dung dịch hóa nghiệm, hi vọng có thể tìm ra những đầu mối dù là nhỏ nhất trợ giúp công tác điều tra.

Vị bác sĩ pháp y nói, theo hình dạng của miếng da khi còn đóng băng, có thể phán đoán sau khi lột da mặt nạn nhân, hung thủ đã ném miếng da vào một vật chứa hình tròn, chẳng hạn như chậu rửa mặt. Nước trong chậu khi đông đã đã làm đông cứng luôn cả miếng da, hung thủ lấy cả tảng đá tròn đã động ra, bỏ vào chính chiếc túi nilon đen mà người phụ nữ cầm tới đồn cảnh sát.

Quần áo nạn nhân đều còn chỉnh tề, nhưng quần trong đã tụt xuống quá mỏng. Người phụ nữ này đang trong những ngày nhạy cảm của nữ giới, trong lúc giằng co, miếng băng vệ sinh tụt xuống đến ngang đùi nạn nhân. Hung thủ có ý định xâm hại, nhưng không biết vì lí do gì đã không làm thế, còn giúp nạn nhân kéo quần lên. Trên cổ tay nạn nhân có vết còng số tám hằn lên rất rõ, dấu vết này chắc chắn cảnh sát nào cũng vô cùng quen thuộc, chỉ cần nhìn thoáng qua cũng có thể nhân ra.

Đầu nạn nhân chảy máu, hộp sọ có vết vỡ nhỏ, căn cứ vào kết quả kiểm tra, có thể phán đoán đầu nạn nhân bị đập bởi cản súng K92.

Họa Long lôi khẩu súng lục của mình ra, nói: "Mẹ kiếp! Tôi đang dùng K92 đây, đây là súng cảnh sát. Trên cổ tay nạn nhân còn có cả vết còng số tâm, có khi nào vụ này do chính anh em trong ngành gây ra không? "

Bác sĩ pháp y nói: "Tôi không dám kết luận gì ngay lúc này, những vụ án liên quan đến súng đạn, lại còn có liên quan đến cảnh sát, tính chất nghiêm trọng đã tăng lên nhiều bậc rồi!"

Giáo sư Lương vẫn bình tĩnh hỏi: "Nạn nhân bị lột da mặt trong trạng thái nào?"

Bác sĩ pháp y trả lời: "Trong lúc đang hôn mê do bị ngạt thở."

Giáo sư Lương hỏi tiếp: "Nguyên nhân ngạt thở là gì? Dùng tay bóp cổ hay dùng thứ gì thắt cổ nạn nhân?"

Bác sĩ pháp y trả lời: "Tôi đoán có thể hung thủ đã trùm một chiếc túi nilon lên đầu nạn nhân rồi buộc kín rồi cho đến khi cô ta ngạt thở mà ngất đi."

Tô My gật đầu nói: "Coi như cô ta vẫn còn may mắn, nếu bị lột da mặt khi còn tỉnh có khi còn đau đến chết luôn ấy chứ!"

Bao Triển hỏi bác sĩ pháp y: "Vết dao có điểm gì đặc biệt không?"

Bác sĩ pháp y trả lời: "Hung khí hung thủ sử dụng có thể chỉ là một lưỡi dao thông thường, không có điểm gì đặc biệt. Việc lột da mặt nạn nhân cũng giống như gọt vỏ hoa quả, khi chúng ta gọt hoa quả mà giữ nguyên được cả lớp vỏ, không bị đứt, chúng ta sẽ có cảm giác

thành công, và hung thủ cũng vậy. Tuy nhiên, kẻ này vẫn còn khá non tay, nếu đó là tôi, thì phần mí mắt chắc sẽ lột đẹp hơn thế này nhiều, trông sẽ chẳng khác gì một chiếc mặt nạ hoàn hảo cả. Hung thủ không biết cách xử lí khu vực da quanh mắt, phần gò mà bị lột rất dầy, nên xương chỗ đó mới lộ ra ngoài như thế, tại vùng trán cũng có những chỗ lộ cả xương, chẳng trách cậu Đường cảnh sát trực ban hôm đó lại sợ đến chết ngất. Cậu này trước đây là cảnh sát kinh tế, mới được điều về đây chưa bao lâu."

"Tốt nhất chúng ta đừng dây vào mấy vị bác sĩ Pháp y." Họa Long nói.

"Chắc anh lại nhớ đến cô bác sĩ pháp y trong vụ án đôi vợ chồng ngày xưa ấy gì?" Tô My vừa hỏi vừa cười tinh ranh.

"Ha ha ha! Cô ta quá là một cô nàng cuồng nhiệt, nhưng chắc Bao Triển sẽ có ấn tượng khó phai hơn tôi." Họa Long quay sang nháy mắt với Bao Triển.

"Tôi thì lại nhớ đến một vụ khác, chính là vụ bù nhìn da người mà chúng ta từng phá án." Bao Triển ngượng ngùng, chỉ còn biết cười ngốc nghếch rồi cố gọi sang chuyện khác.

"Thật tội nghiệp! Trông cô này còn thê thảm hơn người phụ nữ bị axit phá hủy toàn bộ khuôn mặt mà tôi từng giải phẫu ngày xưa." Vị bác sĩ pháp y già thở dài.

"Thế mới thấy mấy người phụ nữ sẵn sàng dao kéo thẩm mĩ để làm đẹp quá là kiên cường và đáng khâm phục." Tô My nói bằng giọng châm biếm.

"Mình ơi! Mình không cần đến dao kéo đâu, giờ mình tự phá hủy khuôn mặt cũng có thể coi là một lần nâng cấp sắc đẹp rồi!" Họa Long trêu chọc Tô My.

Tô My nghiến răng nghiến lợi, quát một câu "Đảng ghét!" rồi cầm ngay lấy cốc trà của vị bác sĩ pháp y, định để lên đầu Họa Long. Họa Long nhanh chân trốn ra phía sau giáo sư Lương, vừa cười vừa thập thò hết bên trái bên phải "né đòn", nhưng cuối cùng vẫn bị dội ướt khắp người.

"Nguyên nhân tử vong là gì?" Giáo sư Lương hỏi bác sĩ pháp y.

"Mọi người thử đoán xem!" Bác sĩ pháp y hỏi lại.

"Mất máu quả nhiều?" Tô My nói.

"Không! Cô ta bị chính mình dọa chết." Bác sĩ pháp y trả lời.

Đêm hôm ấy, lớp tuyết trên mặt đất vẫn chưa tan hết, không khí lạnh lẽo vô cùng, con đường trước cổng đồn cảnh sát vắng tanh không

bóng người, nạn nhân bị xe đẩy ra khỏi xe, sau đó tỉnh lại và cầm chiếc túi nilon đen đựng bộ da mặt từ từ lết vào trong sân đồn cảnh sát. Đến trước cửa sổ kính của phòng trực ban, cô ta đứng lại, rồi bất ngờ nhìn thấy khuôn mặt gớm ghiếc của mình phản chiếu trên kính cửa số. Nạn nhân vốn có tiền sử bệnh tim mạch, nên khi nhìn thấy hình ảnh hãi hùng đó nên quá sợ hãi mà đột tử.

Chú thích:

1. Thuật ngữ tiếng Anh ám chỉ những người hay nhóm người thường xuyên có các hành động côn đồ và phá hoại xung quanh các trậnii đấu bóng đá.

2. Tên giết người hàng loạt khét tiếng sống ở Bắc California vào cuối năm 1960 và đầu những năm 1970. Danh tỉnh của y đến nay vẫn chưa được xác định.

===================

Chương 2: Đôi mắt.

Từ khi nào chúng ta bắt đầu mất đi cảm giác an toàn? Có lẽ là từ khi ta chứng kiến quá nhiều điều ghê rợn trên thế giới này.

Tổ chuyên án mở cuộc họp kín, do vụ án lột dạ mặt vô cũng biến thái và tàn nhẫn này có thể có dính líu đến cảnh sát, nên cuộc hộp chỉ có sự góp mặt của đại diện phía công an địa phương và lãnh đạo đơn vị quản lí cảnh sát, các cảnh sát thông thường khác đều không được thông báo về cuộc hợp.

Một vị lãnh đạo cấp cao của cơ quan quản lý cảnh sát nói qua về tình hình phạm pháp và vi phạm kỉ luật của cảnh sát tại thành phố này. Mấy năm gần đây, tình trạng cảnh sát sử dụng các vũ khí sai mục đích, trang bị và xe chuyên dụng đang có xu hướng gia tăng trong thời gian gần đây, các hành động biết luật mà vẫn phạm luật không ngừng xảy ra. Tuy nhiên, chỉ xảy ra một vài vụ sử dụng súng trái pháp luật hoặc mất súng, trong đó có vụ một cảnh sát để mất súng nhưng không báo cáo, gây hậu quả nghiêm trọng, cảnh sát này đã bị phạt ba năm tù giam.

"Mất loại súng gì?" Giao sư Lương, hỏi.

"Đầu nạn nhân có dấu vết bị đập bằng cán của khẩu K92 " Tô My nói thêm.

Lãnh đạo cấp cao trả lời: "Ở chỗ chúng tôi chưa từng mất khẩu K92 nào, chỉ mất KS4 và K64 thôi, nhưng số súng mất trộm đều đã được tìm lại đầy đủ. Hiện nay tại nhiều nơi, muốn mua dao chặt loại lớn cũng phải đăng kí rõ tên tuổi, nên việc quản lí súng cảnh sát vô cùng nghiêm ngặt, ngày thường tất cả đều được khóa trong kho súng, chỉ khi nào có nhiệm vụ cần sử dụng mới được lấy ra."

"Bình thường, ai muốn đeo thứ ấy làm gì, chỉ tổ vướng víu." Đội phó nói.

"Thành phố này có bao nhiều cảnh sát sử dụng K92?" Bao Triển hỏi.

"Việc này chúng tôi phải thống kê lại, vì K92 là loại vũ khí tương đối cao cấp trong số các vũ khí của cảnh sát Trung Quốc, thuộc hàng khá tân tiến." Lãnh đạo cấp cao trả lời.

"Các đồng chí phải nhanh chóng lập một danh sách những cảnh sát có K92. À phải rồi, đồng chí bị phạt tù vì làm mất súng đã ra tù chưa?" Giáo sư Lương hỏi.

"Để tôi nhớ xem, việc đó cũng xảy ra cách đây mấy năm rồi, bây giờ có lẽ cậu ta đã mãn hạn tù, tôi sẽ gọi cậu ta đến." Lãnh đạo cấp cao trả lời.

"Không phải tôi muốn chống đối, nhưng tôi không hiểu các đồng chí có ý gì. Chúng ta đang điều tra hung thủ chứ đâu phải làm báo cáo nội bộ ngành? Tôi không tin vụ án lột da mặt này là do cảnh sát gây ra, có là cảnh sát chăng nữa cũng chẳng tên nào dại gì mà dùng súng của mình để lại thương tích trên người nạn nhân, tôi thấy rõ ràng có kẻ đang muốn vu oan chơ cảnh sát." Đội phó tỏ vẻ không hài lòng.

Lãnh đạo Cục Công an xoa dịu không khí căng thẳng: "Chỉ cần có 1% khả năng, chúng ta cũng phải nỗ lực 99% để phá án."

"Những khẩu súng là thứ khiến cảnh sát chúng ta vừa yêu vừa hận, trước khi nổ súng vẫn còn là cảnh sát, sau khi bóp cò rất có thể đã trở thành tội phạm. Cảnh sát làm mất súng, nếu khẩu súng đó xảy ra chuyện người cảnh sát cũng không tránh khỏi bị liên lụy. Rất nhiều cảnh sát đôi khi cảm thấy mang theo súng là một gánh nặng, cần chủ ý cao độ mọi lúc mọi nơi, không được phép để xảy ra mất mát, vì điều đó có ảnh hưởng trực tiếp đến tiền đồ và sự nghiệp của họ. Nếu có ai đó tốt bụng nhặt được, trao trả lại cho cơ quan công an thì không nói, trong trường hợp lọt vào tay kẻ xấu rồi gây án, thì người cảnh sát cũng bị vạ lây." Họa Long nói.

"Mất súng là việc tày đình, không chỉ thể hiện sự tắc trách nghiêm trọng của người cảnh sát, mà cònlà một nỗi xấu hổ. " - Lãnh đạo cấp cao nói.

Họa Long đồng tình: "Cảnh sát mất súng chẳng khác nào một thiếu nữ mất đi sự trong trắng, chẳng những không được đồng tình, mà còn bị cười chê, trừng phạt"

Tô My tủm tỉm cười, hạ giọng rỉ tai Họa Long: "Này, anh không còn trong trắng đâu đấy nhé! Có lần tôi xem hồ sơ của anh rồi!"

"Có những cảnh sát cả đời không cần dùng đến súng nên chẳng lo bị mất." Đội phó nói.

Giáo sư Lương bỗng hào hứng nói với mọi người: "Rất lâu rồi tôi không bắn súng, hồi trẻ tôi cũng từng đứng thứ ba giải bắn súng của ngành đấy! Trong Cục cảnh sát của các vị có phòng tập bắn không? Sau buổi họp chúng ta đi luyện súng một lúc cho đỡ căng thẳng."

Họa Long nói nửa thật nửa đùa: "Bao Triển đúng là cần luyện thêm khoản bắn súng thật... còn Tô My thì... thôi khỏi."

Tô My tròn mắt, vẻ mặt đáng thương hỏi: "Tại sao lại thế? Các anh dám kì thị nữ cảnh sát hả?"

Họa Long ra bộ nghiêm nghị, trả lời: "Mỗi lần cô giương súng, đến người đứng sau lưng cũng phải biết thân biết phận mà chạy khỏi trường bắn, uy phong như thế là đủ rồi. "

Cả phòng họp bật cười, mặc dù vụ trọng án lần này rất có thể liên quan đến cảnh sát, nhưng buổi họp vẫn phải tiến hành một cách cởi mở và vui vẻ. Cảnh sát gây án là điều không thể xem thường, các cảnh sát mỗi ngày đều phải tiếp xúc với rất nhiều hành vi phạm tội đơn giản đến phức tạp, họ được trang bị kĩ năng phản trinh sát rất cao, điều đó khiến cho công tác phá án gặp rất nhiều khó khăn. Tổ chuyên án phân tích, hung thủ không nằm ngoài các khả năng cảnh sát, cảnh sát đã bí khai trừ, hoặc tội phạm từng bị cảnh sát bắt giữ và xử lí. Kẻ gây án do bất mãn, thù hận trong lòng, ném xác trước đồn cảnh sát, đó là hành động trả thù cảnh sát.

Sau khi vụ án xảy ra, cảnh sát địa phương đã phải thực hiện rất nhiều công việc liên quan. Vị bác sĩ pháp y già nhanh chóng có báo các pháp y, ông còn làm thêm một bản báo cáo kiểm tra các vật chứng khác. Tảng đá tròn có miếng da mặt đã tan hết, trong phần nước thu được phát hiện thấy vảy cá. Chiếc túi nilon màu đen dùng để đựng miếng đá là loại thường thấy tại các chợ, nhiều người thích dùng nó để đựng cá. Một cảnh sát suy đoán hung thủ có thể là một kẻ bán cá, nhưng giờ đã sát tết, mọi người mọi nhà đều mua cá, nên suy luận đó không đủ thuyết phục.

Bộ phận kĩ thuật tiến hành dựng lại khuôn mặt nạn nhân bằng cách mang miếng da đắp lại trên mặt cái xác. Nạn nhân là một phụ nữ đẹp, có phần giống Mami Đình Vĩ *, đôi mắt to, khuôn mắt thanh tú.

"Xinh như thế này, tại sao lại không bị xâm hại?" Tô My hỏi một cách khó hiểu.

"Có thể là do người quen gây án, nên không có hứng với cô ta." Họa Long trả lời.

Bao Triển lại có ý kiến khác: "Tôi thì nghiêng về khả năng cảnh sát gây án hơn, đây là một kĩ năng phản trinh sát."

"Không xâm hại nạn nhân, thì sẽ không để lại DNA." Giáo sư Lương nói.

Trên thế giới này không có vụ án mạng nào là hoàn hảo, vì vốn dĩ "nhân vô thập toàn", dù có kín đáo đến đâu, cũng nhất định phải có một kẽ hở.

Tổ chuyên án kiểm tra kĩ lưỡng quần áo nạn nhân. Người phụ nữ này mặc chiếc áo khoác màu trắng, quần bò, đi một đôi bốt dày, bên trong còn mặc một bộ đồ giữ ấm rất mới, có thể là vừa mua xong. Đó là hàng của một nhãn hiệu nổi tiếng tại Trung Quốc, cả thành phố này chỉ có duy nhất một cửa hàng bán lẻ. Họa Long và Tô My lập tức tới ngay cửa hàng đó. Trong cửa hàng có camera theo dõi, điều đó khiến cả hai vô cùng vui mừng. Camera không chỉ ghi lại được hình ảnh nạn nhân đến mua hàng vào mấy ngày trước, mà còn thấy cả

chiếc Cadilac cô ta đỗ trước cửa. Căn cứ vào biển số xe, cảnh sát đã nắm được các thông tin quan trọng liên quan đến nạn nhân. .

Nạn nhân tên Như Nghệ, sống tại một khu chung cư trên đường Văn Hóa trong trung tâm thành phố, mới li hôn chưa lâu. Trong ngày xảy ra vụ án, Như Nghệ lái xe sang thành phố bên cạnh, từ đó mất tích. Người nhà đã tìm kiếm bằng nhiều cách khác nhau, nhưng đều không thấy cả người lẫn xe. Mất tích cùng nạn nhân còn có cậu con trai nhỏ vừa lên lớp mẫu giáo lớn.

Tổ chuyên án nhìn nhau lo ngại, cậu bé chắc chắn lành ít dữ nhiều. Vụ án này không chỉ liên quan đến vũ khí, còn có thể có liên quan đến cảnh sát, người mẹ bị lột da mặt, không tìm thấy chiếc xe, cậu con trai nhỏ tuổi không rõ tung tích, tất cả những điều đó khiến tính chất vụ án trở nên vô cùng nghiêm trọng, một vụ hung án mất hết nhân tính.

Giáo sư Lương hạ lệnh, yêu cầu cảnh sát thành phố Trung Nguyên lập tức gửi yêu cầu hỗ trợ điều tra đến các thành phố lân cận, cần nhanh chóng tìm ra tung tích cậu bé. Ngày hôm sau, tin mừng lập tức được chuyển đến, cảnh sát một thành phố lân cận đã tìm thấy cậu bé.

Trong đêm xảy ra vụ án, người mẹ bị bỏ lại phía ngoài tường bao của đồn cảnh sát thành phố Trung Nguyên, cậu con trai nạn nhân cũng bị vứt lại trước cửa Phân cục Cảnh sát thành phố lân cận.

Trong điện thoại, Tô My hỏi dồn dập: "Đứa trẻ thế nào rồi? Còn sống không? Mặt đứa trẻ có bị sao không? Da mặt...", nói đến đây Tô My ngập ngừng một lát rồi tiếp: "... có bị lột mất không?"

"Không! Nhưng mà..." Viên cảnh sát trả lời.

"Nhưng mà sao?" Tô My hỏi gấp.

"Các đồng chí mau đón đứa trẻ về đi, mấy hôm nay nó cứ khóc suốt, khàn cả giọng không nói nỗi nữa rồi.

chắc thằng bé nhìn thấy cảnh tượng gì đáng sợ quá nên mới bị sốc tinh thần như thế. " Viên cảnh sát nói.

Cảnh sát thành phố Trung Nguyên phái người đón cậu bé về và lập tức thông bádo cho người nhà nạn nhân. Hai mắt đứa trẻ thâm quầng, ánh mắt lạc thần, giọng khàn đặc không nói nổi vì khóc quá nhiều. Cậu bé lập tức được đưa tới bệnh viện, nghe tin tìm thấy con, người cha chạy ngay tới bệnh viên, cậu bé nhìn thấy cha tinh thần đã có vẻ ổn định hơn, nhưng cả ngày chỉ ôm lấy tay cha, nhất định không chịu buông. Đến khi cậu bé có thể nói trở lại, hai nữ cảnh sát mới bắt đầu nhẹ nhàng hỏi chuyện.

Tổ chuyên án vô cũng lo lắng, không biết đứa trẻ có nhìn thấy cảnh hung thủ lột da mặt mẹ mình hay không.

Người mẹ từng hỏi cậu bé một câu: "Sau này nếu chẳng may gặp phải kẻ xấu, con định hét lên nhưng lại bị kẻ đó dùng tay bịt miệng, thì con sẽ làm gì?"

Cậu bé nghiêng đầu sang một bên, suy nghĩ trong giây lát rồi nói: "Con sẽ liếm tay hắn!"

Người mẹ lắc đầu, nói: "Con phải cắn vào tay hắn mới đúng chứ. ' "

Cậu bé cúi mặt, lí nhí đáp: "Con... Con không dám đâu!"

Người mẹ lái xe đưa cậu con trai ra ngoài, cậu bé ngủ gục trên xe. Bỗng chiếc xe dừng lại, người mẹ bị khống chế, cậu bé giật mình tỉnh giấc, hung thủ lấy hai chiếc túi nilon đen chụp lên đầu hai mẹ con. Hung thủ lái chiếc xe của nạn nhân đi, nhưng cậu bé không thể hào nhớ được kẻ đó đã lái bao lâu, chỉ nhớ loáng thoáng rằng chúng có bốn hay năm người gì đó. Cậu bé và mẹ bị bắt lên hai chiếc xe khác nhau, sau khi xuống xe Chúng đưa hai mẹ con đến một căn phòng kín.

Chiếc túi nilon trùm mặt được lột bỏ, cậu bé sợ hãi nhìn khắp xung quanh. Căn phòng rất lớn, trông giống như một cái kho.

Người mẹ nằm trên một chiếc giường khung sắt, hai tay bị còng, hai chân bị trói, vẫn không ngừng giằng co và gào thét. Một người đàn ông cầm dao đứng bên cạnh cúi đầu nhìn người mẹ.

Sau lưng cậu bé cũng có một người đàn ông, hắn giữ chặt vai cậu bé, bắt cậu ta phải mở to mắt nhìn tất cả mọi việc đang diễn ra.

Tô My nhẹ nhàng hỏi cậu bé: "Kẻ cầm dao đó... đã làm gì mẹ cháu thế?"

Cậu bé trả lời một câu khiến mọi người đều nổi da gà: "Liếm mắt! Hắn ta... liếm mắt mẹ cháu."

Mọi người nhìn nhau vẻ mặt trầm ngâm, thứ hành vi biến thái đó khiến ai cũng phải bất ngờ.

Người mẹ khi bị hại đã nói với cậu bé một câu, câu nói đó chắc chắn sẽ khiến cậu suốt đời không quên, trong cả quãng đời còn lại, cậu cần có sự dũng cảm rất lớn để đối diện với nó, chỉ có điều cậu còn quá nhỏ, sẽ phải gánh chịu bóng đen tâm lí và đáp lại tình yêu của mẹ như thế nào đây?

Người mẹ nhìn cậu bé, hai mắt đầy tình thương yêu, cô nói với cậu con trai câu nói cuối cùng: "Nhằm mắt lại đi con!" Có thể cậu bé đã nhắm mắt lại, không nhìn thấy cảnh tượng mẹ mình bị lột da mặt, hoặc cũng có thể, cậu đã quá sợ hãi mà không dám nhắm mắt, cứ thể chứng kiến cả quá trình man rợ đó.

Cậu bé còn quá nhỏ, không thể miêu tả hung thủ một cách chính xác hay kể ra những đặc điểm nhận dạng của hắn. Lúc bị tấn công, đầu cậu bé bị trùm túi nilon màu đen, nên cậu bé không thể xác định được địa điểm gặp nạn. Giáo sư Lương sau nhiều lần gợi mở, để cậu bé nhớ ra nhiều manh mối hơn nữa, nhưng câu trả lời vẫn chỉ là những cải lắc đầu, nếu không thì chỉ là sự im lặng.

"Mấy người đó mặc quần áo màu gì, cháu có nhớ không?" Bao Triển hỏi.

Cậu bé rụt rè đưa ngón tay trỏ, chỉ về phía Đội phó Đội Cảnh sát hình sự, lúc đó Đội phó đang mặc đồng phục cảnh sát.

Đội phó tiến lại gần, giáo sư Lương xua tay ra hiện nhắc Đội phó dừng lại, tránh để cậu bé bị kích động thêm lần nữa.

Giáo sư Lương hỏi: "Bé con, cháu nghĩ kĩ lại xem, lúc bọn người xấu đẩy cháu xuống xe, chúng có nói gì không?"

Cậu bé lại khóc thét lên, một lát sau cậu ôm chặt lấy cánh tay cha mình, nghĩ một lúc rồi nói, "Chúc mừng năm mới!"

Cảnh sát suy đóan mấy tên hung thủ mặc cảnh phục, bắt cóc hai mẹ con, lột da mặt người mẹ, rồi cố ý ném hai mẹ con xuống trước cổng đồn cảnh sát để các nạn nhân tự đi báo án. Những kẻ to gan đó biết chắc chắn rằng cảnh sát sẽ hỏi đứa trẻ tất cả các manh mối liên quan, nên chúng đã mượn lời cậu bé để thách thức cảnh sát - "Chúc mừng năm mới!"

Chú thích: * Nữ ca sĩ nổi tiếng của Đài Loan.

Tâm sự: Mị đang rất đau lòng, có người "cóp" truyện mị cực khổ đánh máy.😭😭

==================

Chương 3: Mặt người lưỡi rắn.

Hung thủ trốn trong những vật chứng, ác quỷ ẩn mình dưới các tình tiết.

Mặc dù vụ án đã có được đầu mối quan trọng, nhưng những thông tin hữu ích mà cảnh sát có được chẳng đáng là bao. Nạn nhân đang lái xe trên đường quốc lộ bông nhiên bị cướp tấn công. Do hệ thống đường xả tại khu vực này tương đối phức tạp, xung quanh có nhiều đường cao tốc, đường quốc lộ, lộ và đường vành đai, nên cảnh sát rất khó suy đoán và khoanh vùng địa điểm gây án.

Cái "nhà kho" nơi giam giữ hai nạn nhân, và lột da người mẹ rốt cục nằm ở nơi nào?

Cha mẹ đứa trẻ vừa li hôn chưa lâu, giờ người mẹ bất ngờ qua đời, đứa trẻ phải làm thế nào để vượt những cơn ác mộng liên tiếp này đây?

Tố chuyên án phân tích cho rằng, những kẻ gây án chuẩn bị rất kĩ lưỡng nên vô cùng to gan lớn mật dù Như Nghệ không chết, nhưng khi bị tấn công nhân bị trùm một chiếc túi nilon màu đen, nên không thể nhận biết địa điểm gây án và hướng đường đi của nhóm hung thủ được, hơn nữa chúng gần như không hề sợ việc bị cảnh sát nắm được đặc điểm nhận dạng nên cũng chẳng cần che giấu. Đội phó cho rằng việc lột da mặt nạn nhân và hành động khiêu khích cảnh sát gần như không có liên quan gì đến nhau. Nếu chỉ vì muốn gây dư luận xấu về một vụ án man rợ, chúng hoàn toàn có thể chọn lựa những cách thức đơn giản và trực tiếp hơn, không cần phải phiền phức đến mức lột da mặt nạn nhân, bắt đứa trẻ đứng cạnh phải nhìn kĩ toàn bộ quá trình gây án như thế. Nạn nhân đã thấy mặt hung thủ, nhưng hung thủ vẫn không giết người diệt khẩu, những tên hung thủ này có khả năng phản trinh sát rất tốt, về lí mà nói chúng sẽ không để lại hậu họa về sau. Chúng ném nạn nhân trước cửa đồn cảnh sát, nếu vì mục đích "vứt xác" thì tại sao chúng phải để đứa trẻ sống sót, còn

bỏ lại cửa đồn cảnh sát thành phố kế bên?

"Tôi cho rằng, những kẻ này đã gây ra không ít vụ giết người nghiêm trọng, rất có thể đây là lần ra tay cuối cùng của chúng." Giáo sư Lương phân tích.

"Đúng thế! Nếu là lần đầu tiên gây án, chắc chắc chắn hung thủ sẽ rất cẩn thận, không thể to gan đến mức này, có thể chúng có ý định "rửa tay gác kiếm", muốn làm một vụ cuối cùng để dằn mặt cảnh sát." Họa Long nói.

"Tôi tin hung thủ nhất định không phải cảnh sát hoặc ít nhất cũng không có liên quan gì đến cảnh sát. Còn về những bộ cảnh phục, bây giờ đồng phục bảo vệ của các cơ quan đơn vị cũng có màu sắc và mẫu mã tương đối giống áo cảnh sát, nên không thể loại bỏ khả năng cậu bé nhìn nhầm hoặc không phân biệt được. Một vụ việc nghiêm trọng như thế này, số người tham gia càng nhiều càng dễ bị lộ, chứng tỏ những kẻ phạm tội là một tổ chức xã hội đen kỉ luật vô cùng chặt chẽ. Còn về động cơ gây án, rất có thể chúng đã nhận chỉ thị của người khác hoặc đơn giản chỉ là một vụ cướp tài sản." Đội phó phân tích.

Bao Triển lại cho rằng: "Khả năng hung thủ nhận chỉ thị của người khác không nhiều, những kẻ gây án không ngốc đến mức đó, nếu chỉ là một vụ đâm thuê chém mướn, thì bọn chúng sẽ không bao giờ dám ngang nhiên lộ diện."

Giáo sư Lương nói chắc như đinh đóng cột: "Hung thủ nếu không phải là cảnh sát đang còn làm việc, thì cũng là cảnh sát đã bị khai trừ, nếu không chúng không thể nào dễ dàng chặn xe nạn nhân giữa đường như thế được. Nhóm người đó mặc cảnh phục, rất thông thuộc cách làm việc của cảnh sát, nên nạn nhân mới không đề phòng gì và mắc bẫy. Tôi đoán, chúng mặc cảnh phục đứng chặn trên đường quốc lộ, nhắm mục tiêu vào những lái xe nữ đi một mình trên đường để gây án."

"Tin tức này mà lan truyền ra ngoài, thì còn ai dám an tâm ra đường nữa chứ." Họa Long than thở.

"Tôi tán đồng một ý mà Đội phó đưa ra, đôi khi chúng ta tự phức tạp hóa những vụ án đơn giản. Chiếc xe của nạn nhân đã mất, chúng ta hãy bắt đầu điều tra từ một vụ cướp tài sản xem sao." Bao Triển nói.

"Giết người cướp xe, lần gây án cuối cùng từ khi "rửa tay gác kiếm" chúng muốn dằn mặt cảnh sát giống như những học sinh cá biệt sau khi tốt nghiệp thường trút giận bằng cách đập phá cửa kính trường học vậy." Tô My phân tích.

Giáo sư Lương đưa ra một điểm lưu ý khác: "Chúng ta cần phân tích một chút về hành vi liếm mắt nạn nhân, đó là hành động vô cũng biến thái."

Bao Triển nói: "Hung thủ có nhiều điểm bất bình thường, chúng ta không thể đi theo lô-gic thông thường được."

Giáo sư Lương hỏi Tô My: "Nếu hung thủ liếm mắt cô, thì cô sẽ cảm thấy thế nào?"

Tô My nhăn mặt trả lời: "Ghê quá! Sao bác lại hỏi cháu, mới nghe đã thấy ghớm rồi."

Bao Triển nói: "Lúc đó, nạn nhân Như Nghệ bị trói chặt trên chiếc giường khung sắt, cậu bé bị ép phải nhìn hung thủ liếm vào mắt mẹ mình."

Họa Long chén ngang hỏi Tô My: "Tô My, cô mà nhìn thấy một cái lưỡi từ từ tiến về phía mắt mình, sau đó bắt đầu quét qua quét lại... Cô cố nhắm mắt, nhưng hắn ta vẫn căng hai mí mắt cô ra, rồi bắt cô phải nhìn cảnh chiếc lưỡi của hắn giống như lưỡi rắn lượn quá lượn lại."

Tô My hét lên cắt ngang đoạn miêu tả của Họa Long "Ghê quá! Tôi sẽ hét lên, hét thật to, thật kinh tởm."

"Cô hét càng to, phản ứng càng mạnh, hung thủ sẽ càng hưng phấn, càng vui sướng. Hành động dùng lưỡi của hung thủ gây cho nạn nhân một cảm giác ghê sợ tột cùng, như thế trong đầu hắn mới cảm thấy thỏa mãn, điều đó có thể còn quan trọng hơn cả việc thỏa mãn về mặt sinh lí nữa. Bỗng nhiên tôi nhớ ra một chi tiết trong bộ phim "Cung" trên truyền hình..." Giáo sư Lương nói.

"Giáo sư, cháu cũng xem bộ phim này rồi, cháu thích nhất Hà Thịnh Minh, vừa đẹp trai vừa si tình." Tô My hào hứng.

"Trong bộ phim này có thái giám không?" Giáo sư Lương hỏi.

"Có chứ ạ. Cháu ghét nhất tên thái giám Lí Khánh Hỉ, vừa nhỏ nhen vừa hạ lưu, một tên tiểu nhân nham hiểm và xảo trá." Tô My bức xúc.

"Liếm mắt là một hành vi biến thải sinh lí, cuối thời nhà Thanh, rất nhiều thái giám được phép lấy vợ. Nhưng họ phải "hành sự' ' như thế nào đây? Họ chủ yếu có các hành vi như tự thỏa mãn bằng mắt, bằng tay, ăn ở chung một nhà, hoặc có các hành động biến thái hơn như liếm mắt đối phương. Tôi cho rằng trong vụ án này, hung thủ là kẻ bất lực nên mới có hành vi như thế, đó là lí do hắn hoàn toàn có đủ điều kiện để cưỡng bức nạn nhân nhưng lại không làm gì." Giáo sư Lương nói.

Nhóm tội phạm này có vũ khí nhưng lại không nổ súng, chứng tỏ chúng vô cùng tỉnh táo. Cánh sát một khi phát hiện thấy vỏ đạn hoặc đầu đạn, sẽ có thể xác định được loại súng, từ đó tiến hành điều tra, lần ra dấu vết nghi phạm. Trong cuốn "Hồ sơ án hình sự Trung Quốc năm 1997" có ghi chép về vụ việc Bạch Bảo Sơn nổ súng giết người tại Tân Cương và Bắc Kinh, vỏ đạn, đầu đạn để lại hiện trường đã trở thành vật chứng quan trọng giúp cảnh sát lần ra dấu vết, từ đó xác định được hướng điều tra.

Tô My mở quyển hồ sơ các vụ án giết người cướp xe mấy năm gần đây xảy ra tại thành phố này, ngoài những vụ đã được phá án ra, vẫn còn bốn vụ xe mất tích chưa tìm được thủ phạm. Tuy nhiên, cánh sát địa phương cho rằng nghi phạm của bốn vụ án này đều là bọn cướp đường chuyên nghiệp, không có mối liên hệ nào với vụ án lột da mặt lần này, do đó không có cơ sở để ghép án với bất cứ vụ việc nào.

Giáo sư Lương sắp xếp công việc cho mọi người, Đội phó phối hợp cùng bộ phân cảnh sát giao thông tìm kiếm chiếc xe mất tích của nạn nhân, trọng điểm rà soát những nơi tiêu thụ xe cũ, những nơi rửa xe, các gara sữa chữa, đặc biệt cần điều tra kĩ lưỡng những xưởng đen chuyên giao dịch xe hoặc cải trang xe trái phép.

Tô My phụ trách tìm hiểu các mối quan hệ gia đình và xã hội của nạn nhân, nhất định phải làm rõ hành tung của Như Nghệ trong ngày xảy ra vụ án Họa Long và Bao Triển cũng với cơ quan giám sát cảnh sát, tiến hành điều tra những cán bộ ngành từng bi khai trừ trước đây, lập một danh sách rõ ràng, rồi đến điều tra từng người một.

Mọi người nhanh chóng bắt tay vào công việc, giáo sư Lương dặn dò cẩn thận: "Hung thủ có súng, thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn, để đảm bảo an toàn, mọi người bắt buộc phải mặc áo chống đạn khi đi điều tra, phòng trường hợp giáp mặt hung thủ cũng có thể giảm nguy cơ thương vong."

Người đầu tiên bị liệt vào danh sách tình nghi chính là viên cảnh sát để mất súng mà không khai báo, sau đó bị phạt từ mấy năm trước. Kết quả điều tra cho biết, người này hiện sống tại khu vực đường Văn Hóa, chỉ cách nhà nạn nhân Như Nghệ một con đường. Sự trùng hợp khiến cảnh sát đặc biệt chủ ý, đối tượng tình nghi đầu tiên đã xuất hiện, Bao Triển có phần ngượng ngùng hỏi Họa Long: "Chúng ta... có cần phải mặc áo chống đạn không?"

"Cậu sợ chết đến thế cơ à? Mặc cái thứ ấy chỉ tổ phiền phức." Họa Long nói.

Lãnh đạo cấp cao vừa cười vừa bảo: "Không cần đâu! Người này tôi có quen từ trước, thực ra anh ta rất hiền lành chất phác, chỉ tại số đen thôi!"

Họa Long, Bao Triển và lãnh đạo cấp cao lập tức xuất phát. Ba người lái xe cảnh sát tới đường Văn Hoá, chẳng mất nhiều công sức để tìm thấy nhà viên cảnh sát bị khai trừ trước kia. Người này họ Dương, tầm bốn mươi tuổi, do mất súng mà không báo nên phải ngồi tù ba năm, cuộc sống trong ngục khiến ông ta trở nên già nua, trông không khác nào một ông bác hơn năm chục tuổi. Lãnh đạo cấp cao bắt tay ông ta, gọi bằng cái tên thân mật - lão Dương, hỏi thăm tình hình cuộc sống hiện tại, rồi an ủi vài câu.

Lão Dương cười nhẹ nhàng, nói: "Anh không cần giả bộ thế đâu, tôi cũng từng là cảnh sát, tôi còn lạ gì khẩu súng ngày xưa tôi làm mất lại gây chuyện rồi phải không?"

"Khẩu súng đó gây ra mấy vụ án mạng nghiêm trọng, nếu không chúng tôi đâu nỡ nào khiến anh phải chịu khổ như thể, coi như anh nhận phần đen đủi về mình vậy. Khẩu súng đó giờ tìm thấy rồi, chúng tôi đến đây chỉ là để thay mặt lãnh đạo hỏi thăm tình hình gia đình và chúc mừng năm mới thôi, tôi và anh ít ra cũng từng là đồng nghiệp, anh đừng hiểu lầm, chúng ta vào nhà ngồi nói chuyện một lát được chứ?" Lãnh đạo cấp cao phân trần.

Lão Dương đưa tay chặn ngang cổng, miệng vẫn cười, nói: "Chúng ta giờ đã không còn là đồng nghiệp nữa rồi, tôi cũng không còn là cảnh sát nữa, có việc gì nói ngoài cửa được rồi."

"Lão Dương, nói thực tình tôi thấy oan ức thay cho anh. Nhưng anh chặn cửa không cho chúng tôi vào như thế này, chúng tôi càng có lí do nghi ngờ anh dfang giaasu nghi phạm giết người trong nhà đấy!" Họa Long lên tiếng.

Lão Dương vẫn cười, rồi đưa tay mở cửa. Trong nhà, vợ lão Dương đang nằm dưỡng bệnh trên giường không ngừng ho lên từng đợt. Ngoài bốn bức vách tường nhà không có lấy một món nội thất ra hồn, cảnh tượng đó khiến mọi người không khỏi chua xót. Lão Dương vào tù khiến cả gia đình tán gia bại sản, anh đứng dựa vào bức tường bên cạnh, không biết phải nói gì về căn nhà của mình. Sau một hồi nói chuyện, trong ngày xảy ra vụ án lột da mặt, lão Dương ở bệnh viên chăm sóc vợ cả ngày, không có thời gian gây án, do đó anh được loại khỏi danh sách tình nghi.

Bao Triển để ý một chi tiết quan trọng. Lão Dương đứng dựa vào tường dường như đang muốn che giấu thứ gì đó sau lưng. Trên bức tường chỗ lão Dương đứng treo một bức ảnh đại gia đình.

Trước khi rời đi, lãnh đạo cấp cao tới bắt tay lão Dương. Lãnh đạo cấp cao nói sẽ phản ảnh những khó khăn của người đồng nghiệp cũ lên lãnh đạo cấp trên nhờ giúp đỡ.

Bao Triển cũng tiến lại bắt tay, rồi nhân cơ hội đó nhìn rõ bức ảnh. Bức ảnh đại gia đình kia được chụp khoảng mấy năm trước, lúc đó lão Dương vẫn còn mặc cảnh phục, đứng bên cạnh lão Dương còn có một người thanh niên khác cũng mặc cảnh phục giống ông ta. Sau khi rời khỏi nhà lão Dương, ngồi lên xe cảnh sát, Bao Triển mới kể chuyện về bức ảnh với Họa Long và lãnh đạo cấp cao. Lãnh đạo cấp cao nghĩ một hồi rồi nói: "Hình như lão Dương có một người cháu họ, trước đây cũng là cảnh sát, sau đó bỏ việc, về mở một trạm xăng dầu, nghe nói phát tài to rồi." Ba người quyết định đến trạm xăng đầu điều tra, đúng lúc đó Tô My gọi điện tới, cô đang đứng tại cửa nhà nạn nhân ngay trên đường Văn Hóa, Họa Long lái xe tới đón Tô My rồi cả bốn người thẳng tiến tới trạm xăng dầu của người cháu họ lão Dương.

Trạm xăng đầu đó cách đường quốc lộ khá xa, phải ra tận khu ngoại ô mới tới, vị trí vô cùng hẻo lánh, cách khu dân cư tương đối xa.

Họa Long, Bao Triển, Tô My và lãnh đạo cấp cao tới nơi mới biết trạm xăng dầu trong đã bị bỏ hoang từ lâu, cửa lớn đóng chặt, sân chỉ còn lại mấy chiếc thùng chứa đã hoen gỉ.

Phía sau trạm xăng dầu là một hồ cá, trong ánh hoàng hôn, mặt trời đỏ rực, hồ cá đóng băng, giữa hồ có một cái hố lớn, cỏ khô quanh bờ đượm một lớp sương trắng.

Bao Triển cảm thấy nơi này vô cùng đáng nghi, nhắc mọi người phải thật cảnh giác. Họa Long đỗ xe lại lề đường, vừa định xuống xe xem xét tình hình, thì một chiếc Cadilac từ phía con đường đất ẩn sau trạm xăng dầu bỗng nhiên lao vút tới. Bốn người trong xe cảnh sát không kịp tránh, chỉ biết ngồi yên nhìn chiếc xe trước mặt đâm thẳng về phía mình. "Rầm!" Một tiếng va chạm lớn vang lên, bốn người ngồi trong xe cảnh sát bị va đập mạnh, tất cả chỉ kịp thốt lên một tiếng trong đầu: "Chuyến này chết chắc rồi!" trước mặt họ giờ đây là một màn sương trắng xóa, thậm chí chẳng còn cảm thấy đau đớn, hoàn toàn mất hết cảm giác.

Những ai từng trải qua một vụ tai nạn xe đều hiểu, trong tích tắc định mệnh đó con người sợ hãi đến mức nào.

Lãnh đạo cấp cao bị thương nặng nhất, trước ngực và vùng mặt máu chảy đầm đìa, anh nằm bất động, chỉ còn lại tiếng thở vô cùng yếu ớt.

Bao Triển trật khớp vai, anh khẽ động dậy một chút, hai hàm răng run rẩy va vào nhau lập cập, đầu óc không tài nào tỉnh táo được. Khi Họa Long mở được mắt, anh thấy lớp kính chắn gió đã vỡ vụn, dính lởm chởm trên lớp màng cường lực, cánh cửa xe đã hoàn toàn biến dạng, mắt anh lò dò nhìn một lúc mới nhận ra mình đang trong tư thế lộn ngược...

Chiếc xe cảnh sát đã bị đâm lật ngửa, lăn xuống rãnh nước thải cạnh đường.

Tô My là con gái, thể chất yếu hơn nhiều, do bị va đập mạnh nên ngất ngay tại chỗ, không biết bao lâu sau đó, khi tỉnh lại cô mới phát hiện mình đã bị lôi vào xong một nhà kho cũ, hai tay cô bị còng trên một chiếc giường khung sắt, hai chân bị trói chặt, một gã đàn ông mặt nhọn đang cúi đầu nhìn cô chằm chằm.

==================

Chương 4: Người vảy cá.

Tô My mặc một chiếc áo gió dài kiểu Hàn Quốc màu đỏ, cùng một chiếc quần legging da báo bó sát, trông vô cùng hoang dã. Cô đi đôi bốt màu đen, lộ rõ vẻ kiêu sa và quý tộc, chiếc khăn lụa màu trắng trên cổ khiến cô càng trở nên thời thượng. Mái tóc mượt buộc gọn phía sau rất nhã nhặn mà mê hoặc.

Giờ đây, cô đang nằm trên chiếc giường khung sắt, gã đàn ông mặt nhọn lấy hết sức xé toạc chiếc áo trên người cô, lộ ra chiếc áo ngực thêu ren quyến rũ trước khuôn ngực đầy đặn.

Tô My hai mắt ngấn lệ, không biết phải chống trả ra sao. Sau một hồi cố gắng giằng giật, chiếc giường khung sắt vẫn không nhúc nhích, tiếng còng tay va vào cạnh giường leng keng.

Gã đàn ông mặt nhọn cằm cũng nhọn, mắt ti hí, bộ dạng vô cùng xấu xí, trông chẳng khác nào một con quỷ. Hắn ghé sát vào Tô My, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt cô, rồi từ từ thè cái lưỡi ghê tởm của mình ra liếm một cái. Tô My run lên cầm cập, hét lên thất thanh, gã lấy tay ấn chặt đầu Tô My xuống giường, lấy hai ngón tay kéo hai mí mắt cô ra, lưỡi hắn chạy thẳng theo đường chảy nước mắt, ngược từ dưới má lên trên.

Tô My gắng sức chống trả, hét lên thảm thiết. Cảm giác bị liếm mắt quá là ghê tởm vô cùng.

Nhà kho có hai gian, từ gian bên trong vọng lại tiếng gọi của Họa Long và Bao Triển, họ đang rất lo lắng cho Tô My.

Một kẻ mặc cảnh phục đi từ gian trong ra, nạt nộ: "Quỷ Nhọn, mày lần mò nó làm gì? Có làm ăn được gì không mà cứ làm ầm lên thế hả? Có để tao thẩm vấn mấy thằng kia không?"

Gã tên Quỷ Nhọn kia đưa tay vuốt khuôn mặt nhọn hoắt của mình, rồi có phần ngượng ngùng đáp. "Anh Dũng, thế để em bịt miệng nó lại."

Anh Dũng quát: "Mày đừng làm loạn nữa, gọi điện ngay cho bọn thằng Chó Canh Mã, bảo mang hết tiền đến đây, đợi chúng nó tới chúng ta sẽ chuồn."

Quỷ Nhọn hỏi: "Chuồn đi đâu được ạ? Còn hồ cá của em thì sao?"

Anh Dũng gắt gỏng: "Lúc nào rồi mà còn tiếc hả? Bọn cớm đánh hơn tới nơi rồi, tao tra khảo chúng nó một lát, xem còn đứa nào theo tới nữa không. Cấm mày không được hé răng cho bọn Chó Canh Mã vụ cảnh sát nghe chưa, không có chúng nó ôm tiền chạy hết đấy"

Quỷ Nhọn hỏi: "Thế nhỡ vẫn còn cảnh sát thì sao?"

Anh Dũng nói: "Ngu thế! Thì mấy đứa này sẽ là con tin chứ sao!"

Có một điều dễ nhận thấy, chúng từng gây ra không chỉ một vụ án mạng, Chó Canh Mã là một tên trong băng nhóm, phụ trách quản lí số tiền bất chính kiếm được. Rất nhiều tên tội phạm không dám gửi tiền vào ngân hàng, ví như trong vụ "Thảm án 8-3", kẻ chủ mưu Uông Gia Lễ mang giấu số tiền cướp được vào trong một khúc gỗ đã được khoét rỗng, hay tên Bạch Bảo Sơn trong "Hồ sơ án hình sự Trung Quốc năm 1997" chôn tiền trong rừng.

Tại góc tường nhà kho có một đống thức ăn nuôi cá, giữa nhà kho là một chiếc bàn sắt, trên đó đặt một xấp bao xác rắn trông rất bẩn thỉu, những chiếc bao đó từng đựng ruột gà, vỏ yến mạch, cả gian nhà kho bốc mùi chua thối nồng nặc. Bên cạnh cánh cửa thông giữa gian ngoài và gian trong là chiếc máy trộn thức ăn chăn nuôi, tay trái của Bao Triển bị còng vào đó, tay phải bị công vào tay lãnh đạo cấp cao đang thở thoi thóp, bị vứt ngồi dựa vào tường, Họa Long bị xích riêng vào một chiếc giường khung sắt hai tầng.

Kẻ mặc cảnh phục được gọi là anh Dũng kia chắc chắn từng là cảnh sát, nên hắn ta rất hiểu cách làm việc của các "đồng nghiệp cũ". Bao Triển nói vẫn còn một đội cảnh sát vũ trang đã trên đường đến, khuyên hắn nên đầu thú để được hưởng sự khoan hồng. Anh Dũng cười xảo trá, chỉ cần nhìn thoáng qua hắn cũng đoán ra bốn người Họa Long chỉ tình cờ đi thị sát ngang qua, hoàn toàn không chuẩn bị tinh thần vây bắt.

Anh Dũng ngồi trên chiếc giường khung sắt. bắt đầu thẩm vấn Bao Triển.

Trước khi thẩm vấn, anh Dũng lột hết vũ khí và giấy tờ của bốn người, vứt vào đống thức ăn chăn nuôi ở góc tường.

Bao Triển phát hiện cách thức anh Dũng thẩm vấn vô cùng chuyên nghiệp, có thể hắn từng làm công tác dự thẩm trong ngành Công an.

Anh Dũng nói bằng giọng châm biếm: "Đây là lần đầu tiên tôi được thẩm vấn cảnh sát đây!"

Bao Triển cũng không phải tay vừa, nói: "Chẳng mấy chốc nữa sẽ có cảnh sát thẩm vấn anh thôi. Hôm nay là ngày anh đi hết con đường của mình rồi!"

Anh Dũng giọng đểu cáng, nói: "Trước đây, tôi thích nhất là thẩm vấn bọn gái bán hoa."

Nói đoạn, anh Dũng bước ra gian ngoài, cúi đầu xuống hỏi Tô My: "Cô đi khách bao nhiêu lần rồi?"

Tô My tròn mắt, không hiểu vì sao hắn lại hỏi câu đó, và cũng không biết phải trả lời ra sao.

Anh Dũng hỏi tiếp: "Cô li hôn bao giờ chưa?"

Tô My lắc đầu nói "Chưa!", tên Quỷ Nhọn vừa gọi điện vừa đứng bên cạnh, tay cầm một chiếc dao lọc cá, miệng cười dâm đãng.

Anh Dũng đổi giọng gian ác, nói: "Nếu cô li hôn tôi sẽ lột lớp da mặt của cô xuống."

Quỷ Nhọn hí hửng nói chen vào: "Thế này chắc cô vẫn còn nguyên hả?"

Tô My đáp: "Không! Tôi từng yêu mấy người rồi."

Quỷ Nhọn đưa chiếc dao lên miệng, cắn lấy sống dao, sấn sổ định lột đồ của Tô My, nói: "Anh Dũng, anh có muốn "thịt" nó không? Trông xinh đáo để!"

Anh Dũng xua tay, nói: "Tao không có hứng với đàn bà, hôm nay làm ba bi, đầu óc đang hơi phê!"

Những kẻ từng hút thuốc phiện đều biết, việc sử dụng ma túy lâu ngày sẽ làm giảm ham muốn, đến khả năng giường chiếu cũng bị ảnh hưởng không nhỏ. Nghe nói, sự hưng phấn khi lên cơn phê thuốc phiện còn tuyệt hơn nhiều so với làm chuyện đó, trong đầu con nghiện sản sinh các loại ảo giác, và chính những ảo giác đó sẽ gây ảnh hưởng xấu đến sức khỏe con người.

Anh Dũng quay trở lại gian trong, nhìn lãnh đạo cấp cao đang hôn mê bất tỉnh, thì thảo một câu: "Tên này... Hình như tao gặp ở đâu rồi thì phải."

Quỷ Nhọn vẫn tiếp tục quấy rối Tô My, không biết hắn đã làm gì khiến Tô My lại hét lên lần nữa, gào lớn một tiếng vừa tức giận vừa tủi thân "Không!" Tiếng còng tay va vào thành giường sắt lại vang lên từng hồi.

Họa Long lớn tiếng chửi bới, rồi bảo Tô My đừng sợ.

Tiếng hét của Tô My ngân dài, sau đó là tiếng khóc nức nở.

Anh Dũng trau mày, rồi bỗng nhiên rút khẩu súng lục bên hông, quát Quỷ Nhọn: "Thằng này cút!" Con người này tâm tính bất ổn, giết người không cần cân nhắc nặng nhẹ, hắn đang định bắn chết Tô My.

Bao Triển thấy vậy đứng phắt dậy, mặc dù hai tay bị còng không tiện hoạt động, nhưng Bao Triển vẫn cố gắng đoạt súng.

Anh Dũng lùi lại một bước, Bao Triển đứng giữa cửa hai gian phòng, chặn trước mặt hắn.

Bất cứ ai khi đối diện với họng súng đều phải sợ hãi. Bao Triển cầu xin: "Đại ca, đừng bắn, có gì chúng ta từ từ thương lượng được không?"

Anh Dũng nói: "Sao? Chú mày định đỡ đạn thay người đẹp hả?"

Bao Triển có phần run rẩy, trong lòng vô cùng căng thẳng và sợ hãi, anh cố gắng để mình trấn tĩnh trở lại, rồi dùng một ngón tay chỉ vào ngực mình: "Muốn bắn, anh cứ bắn vào đây!"

Anh Dũng lên đạn, nhắm thẳng ngực Bao Triển rồi bắn liền hai phát . Tiếng nổ vang lên, Bao Triển ngã xuống, nằm gục trên người lãnh đạo cấp cao, không biết còn sống hay đã chết.

Họa Long nãy giờ vẫn đang tìm cách thoát khỏi tình thế nguy hiểm, giờ nhìn Bao Triển ngã gục, đau đớn kêu lên mấy lần: "Bao Triển! Bao Triển!"

Anh Dũng nhìn khẩu súng trong tay mình, rồi bỗng nhiên cười khoái trá, đưa chân đã mấy cái vào người Bao Triển, nói: "Đừng có giả bộ nữa, chú mày mặc áo chống đạn rồi còn gì!"

Bao Triển vẫn không nhúc nhích, nhưng trên người anh không hề có dấu hiệu chảy máu.

Anh Dũng nói: "Chú mày cũng ranh gớm, còn cố tình báo anh mày bắn vào áo chống đạn, anh mày mà muốn giết, thì sẽ nhắm thẳng đầu chú mày mà bóp cò."

Tô My hét lên thảm thiết, đúng lúc đó điện thoại của Quỷ Nhọn đổ chuông, hắn bốc máy rồi nói với anh Dũng: "Bọn Chó Canh Mã chuẩn bị xong xuôi rồi, nửa tiếng nữa là tới nơi."

Anh Dũng đếm lại số đạn còn trong nòng súng... Vẫn còn bốn viên, đủ để giải quyết nhóm Họa Long.

Họa Long lên tiếng chửi: "Thằng chó má, tao xem thường thứ như mày."

Anh Dũng lạnh nhạt hỏi: "Vì sao?"

Họa Long khinh bỉ đáp: "Thực tình, mày chẳng cần giết người, cũng không cần cướp xe bán lấy tiền, chỉ cần đứng giữa ngã tư, trước ngực đeo cái biển "Năm tệ đấm một quả", thì đến bà già và trẻ con cũng sẽ xếp hàng cho mày mấy cái. Như thế chẳng phải mày sẽ thành triệu phú sao. Cho dù mày có biến thành ma, tao cũng vẫn phải tìm mày mà cười vào mặt. Loại đê tiện như mày tao chỉ cần một quả đấm là đủ cho mày nuốt cả bộ răng."

Anh Dũng nổi trận lôi đình, xông lại chỗ Họa Long, dí súng vào đầu Họa Long, quát: "Mẹ kiếp! Mày nói lại lần nữa xem, tao xem mày có dám không."

Họa Long ngồi ở tầng một của chiếc giường, hai tay bị xích vào cạnh giường, anh nhìn kẻ trước mặt không chớp mắt, nói chắc nịch: "Bắn! Nếu tao chớp mắt, tao sẽ không phải là người."

Anh Dũng nhìn thẳng vào mắt Họa Long, ngón trỏ đặt vào cò súng, bất cứ lúc nào cũng có thể bóp cò.

Họa Long nói: "Người nửa mặt sẽ dẫn mày đi tham quan địa ngục."

Anh Dũng hỏi: "Người nửa mặt là ai?"

Họa Long trả lời: "Là kẻ gần đây nhất chĩa súng vào đầu tao."

Anh Dũng thu súng lại, nói: "Hảo hán! Tao sẽ giết mày cuối cùng."

Tại gian ngoài, Tô My đã không còn kháng cự, để mặc tên Quỷ Nhọn liếm láp xung quanh khuôn mặt rồi đến mắt mình. Anh Dũng cũng chưa biết bước tiếp theo phải làm những gì, nếu vẫn còn cảnh sát đang đuổi tới, để bốn người Họa Long lại có thể làm con tin, nhưng hắn hiểu rõ hơn ai hết, đàm phán với cảnh sát sẽ chẳng có kết cục gì tốt đẹp. Nhưng nếu bỏ chạy luôn bây giờ, số tiền bất lương bao năm nay tích cóp vẫn còn nằm trong tay Chó Canh Má, bỏ cả đống tiền lại cho tên đàn em, hắn thấy không cam lòng. Hơn nữa, chiếc Cadilac mà chúng cướp được và chiếc xe cảnh sát của nhóm Họa Long đều đã hỏng hóc nặng, chạy bộ cũng không thể trốn xa được, chẳng bằng cứ ngồi đây chờ đợi vậy.

Quỷ Nhọn nổi con thú tính, hắn đứng phắt dậy kéo chiếc quần legging của Tô My xuống, rồi tụt quần mình ra.

Tô My nhắm tịt mắt, đau đớn nghĩ về những gì sắp xảy ra.

Thế nhưng, Quỷ Nhọn đứng một bên, cơ thể hắn cứng đờ, khóe miệng lập cập một hồi. Không hiểu vì sao, hắn bỗng có vẻ đau đớn tột độ, rồi hét lên một tiếng rất lớn.

Tô My hé mắt nhìn sang, thứ bẩn thỉu trên người hắn đang rỉ máu, trông vô cùng ghê rợn.

Quỷ Nhọn khi còn niên thiếu do "tự sướng" quá nhiều, mỗi ngày đều phải vài ba lượt, dẫn đến vùng kín bị tổn thương. Hắn không tốt nghiệp hết cấp hai, sống bằng nghề nuôi và bán cá. Khi đã lớn tuổi, hắn mắc một chứng bệnh hiếm gặp tên là "vảy cá". "Vảy cá" là một loại bệnh ngoài da, da của người bệnh trông như lớp vảy cá hoặc xác rắn, những người bị năng đa còn nứt nẻ, lớp biểu bì cứng lại, xù lên như cả tróc vảy, sau đó những chỗ vảy bị tróc xuống bắt đầu rỉ máu. Bệnh tình của hắn ngày một nghiêm trọng, đến cả phần thân dưới cũng đã lan đầy "vảy cá". Vùng nhạy cảm của Quỷ Nhọn đã phủ đầy "vảy", mỗi ngày lại thêm mấy đường khô nứt, mỗi khi hưng phấn, những vết nứt đó lại toạc máu khiến hắn đau đớn tột cùng.

Quỷ Nhọn rất háo sắc, định cưỡng bức Tô My, nhưng hắn chỉ có thể nhìn người đẹp mà thở dài.

Hắn đứng trên nền đất, thứ như nhuốc kia vẫn đang nhỏ máu, từng lớp "vảy cá" như những chiếc gai mọc ngược, trong chốc lát cơn đau đã khiến hắn bỏ cuộc.

Anh Dũng đợi vô cùng sốt ruột, do dự không biết có nên giết bốn người nhóm Họa Long rồi bỏ trốn hay không. Hắn rút súng, nhắm thẳng đầu Bao Triển đang nằm dưới đất, Bao Triển bỗng lên tiếng: "Khi còn nhỏ, cha mẹ anh li hôn, anh rất nhớ mẹ mình đúng không?"

Trước khi tới đây, Bao Triển đã mặc sẵn áo chống đạn, không phải vì anh sợ chết, mà chỉ vì phục tùng lệnh của giáo sư Lương. Anh nằm mãi dưới đất không dậy, không phải vì giả vờ chết, mà vì một khẩu súng cảnh sát khi bắn ở cự li gần hai phát như thế, dù có mặc áo chống đạn cơ thể cũng sẽ mất khả năng hoạt động trong một khoảng thời gian ngắn, sức mạnh của hai viên đạn vừa rồi đã làm gãy xương sườn của Bao Triển.

Bao Triển cố gắng chịu đau, nằm dưới đất, nhớ lại một chi tiết, trong bức ảnh cả gia đình trên tường nhà lão Dương còn thiếu một người. Lão Dương là chú của anh Dũng, trong bức ảnh có tất cả các thành viên gia đình, nhưng... Bao Triển không thấy có mẹ anh Dũng, đứng sau lưng anh Dũng chỉ có cha hắn, điều đó chứng tỏ mẹ hắn hoặc là đã chết hoặc đã li hôn. Nạn nhân Như Nghệ người phụ nữ bị lột da mặt, là một người mới li hôn. Anh Dũng cũng hỏi Tô My có li hôn không? Tất cả những điều đó khiến Bao Triển đoán rằng, rất có thể cha mẹ anh Dũng đã bỏ nhau từ khi hắn còn nhỏ, hắn căm hận tất cả những người phụ nữ bỏ chồng trên cõi đời này... Sự căm hận đó có lẽ xuất phát từ chính tình yêu thương.

Anh Dũng ngừng lại trong giây lát, thu súng về quay người bước đi mấy bước, rồi dùng lại nhìn ra phía cửa sổ, trong lòng bỗng nhớ lại rất nhiều điều xưa cũ.

Anh Dũng quay lưng về phía tất cả mọi người trong gian nhà kho, không còn cơ hội nào hơn nữa, Bao Triển vội dùng tay ra hiệu cho Họa Long nhấc chiếc giường lên, Họa Long phùng má, liếc mắt, ý nói chiếc bàn ở giữa gian nhà là một chướng ngại vật lớn. Bao Triển lặng lẽ đứng dậy, cố nén hơi thở, nhịn sự đau đớn trước ngực, đưa chân đạp mạnh chiếc bàn giữa gian nhà, cùng lúc đó Họa Long lấy hết sức, trụ trên đôi chân vững chải, cõng cả chiếc giường sắt trên lưng, mặc dù tay bị xích đau đớn vô cùng, nhưng vì cơ hội không đến lần hai, Họa Long cắn răng cắn lợi, nâng cả chiếc giường, rồi lăng về phía trước thẳng hướng anh Dũng đang đứng.

Thực ra, tất cả chỉ diễn ra trong tích tắc.

Có một số người nói rằng, vết bớt trên người chính là vết thương để lại từ kiếp trước khi ta bị giết.

Trên trán anh Dũng có một vết bớt, nhưng đã bị lớp tóc mai che phủ. Anh Dũng nghe thấy tiếng động, lập tức quay đầu lại, chỉ kịp thấy chiếc giường sắt để ập về phía mình, chân giường đập đúng giữa trán.

Quỷ Nhọn không biết đã xảy ra chuyện hắn vẫn đang cầm một cuộn giấy lau thấm đầy vết máu, tay phải cầm dao, quần chưa kịp kéo hết, vội vàng chạy vào gian trong xem xét.

Bao Triển một cước đá thẳng vào hạ thể của hắn, mấy mảnh "vảy cá" bắn ra, Quỷ Nhọn hét lên một tiếng thảm thiết rồi ngã gục dưới nền đất.

==================

Chương 5: Thịt người nuôi cá.

Bên bờ hồ là khoảng đất vườn đã bị đóng băng, trên đó nhấp nhô lớp tuyết dày trắng muối, rìa vườn chất đầy những cọng hoa cải đã khô quắt, lớp tuyết phía trên chẳng khác nào lớp chăn bông ấm áp và dày dặn, từ vài chiếc là rủ xuống những giọt băng nhọn hoắt. Trên mặt hồ, nước đóng băng rất dày, mặt hồ phẳng lì như một tấm gương, giữa hồ khoét một hố lớn...

Sau này, cảnh sát vớt được từ dưới hồ một số mảnh xương rất khả nghi, kết quả giám định cho thấy đây là những vụn xương người.

Nếu mổ hết số cá trong hồ, chắc chắn còn có thể tìm thấy trong ruột chúng nhiều thứ hơn nữa.

Một người lái xe ra đường, cứ thế lái đi mãi rồi không bao giờ trở lại nữa, chiếc xe cũng từ đó chẳng còn xuất hiện.

Những người thân chỉ còn biết ôm những bức ảnh mà nhìn, mà thương nhớ, người trong ảnh có thể vẫn đang cười, để lộ những chiếc răng trắng ngà, chỉ có điều những chiếc răng đó có lẽ đã nằm trong bụng cá. Những con cá bơi lượn trong hồ, một con người cứ thế tiêu tan.

Băng nhóm giết người cướp xe này có tất cả bảy tên, cầm đầu là Dương Dũng, các thành viên khác còn có Quỷ Nhọn, Chó Canh Mã v. v... Thời gian gây án của chúng kéo dài suốt bốn năm. Khi hành động, chúng mặc cảnh phục, chặn các xe chạy trên đường quốc lộ, lấy cớ kiểm tra rồi khống chế nạn nhân, cướp xe rồi giết người diệt khẩu, vứt xác cho cá ăn.

Dương Dũng mới hơn ba mươi, tuổi đời còn khá trẻ so với những tên khác trong băng nhóm, nhưng lại là tên ra tay tàn nhẫn nhất trong hội, gan to mặt lớn, hơn nữa hắn từng là cảnh sát, có nhiều kinh nghiệm, rất giỏi các kĩ năng phản trinh sát, những kẻ khác trong hội đều phải nghe lời hắn, gọi râm rắp một tiếng - anh Dũng.

Những gì chúng ta biết về người khác chỉ dừng lại ở vẻ bên ngoài, những người lương thiện nhất cũng có lúc ác độc.

Trên ngực tôi có dấu ấn của dã thú, trong mắt bạn có ánh nhìn ác quỷ.

Khi Dương Dũng còn nhỏ, tất cả mọi người, thân thích, hàng xóm, đến thầy cô, bạn bè đều cho rằng đây là một cậu bé nhát gan và sống hướng nội.

Năm cậu bé Dương Dũng sáu tuổi, cha mẹ cậu li hôn. Li hôn đối với một đứa trẻ mà nói, đó là thứ dấu ấn đau đớn và sâu thẳm không bao giờ phai mờ.

Gần như ngày nào cha mẹ cậu cũng cãi vã, những chiếc bát sử trong nhà đã vỡ gầrt hết, chiếc ti vi của chẳng còn lành lặn, cậu bé Dương Dũng chỉ biết co ro đầu trong một góc tường nhìn căn nhà đã ngập đầy mảnh vỡ. Cậu vô cùng sợ cha mẹ sẽ nhắc đến hai chữ “li hôn”. Có lúc, giật mình tỉnh đây giữa cơn mơ, Dương Dũng nghe thấy tiếng cha mẹ vẫn đang đấu khẩu, tất cả dù vì những chuyện nhỏ nhặt của cuộc sống. Khi họ nhắc đến hai từ “li hôn” , cậu bé vẫn giả vờ đang ngủ, nhưng khi cha mẹ cậu quay lại nhìn, họ thấy đứa trẻ đang nhắm mắt mà lệ vẫn tuôn tràn.

Một đêm, cha mẹ Dương Dũng cãi nhau rất to, cậu bé âm thầm, lén lút ôm chiếc ghế lớn chặn phía trong cửa, không cho cha mẹ bỏ nhau. Trong đầu cậu bé ngây thơ cho rằng, nếu cậu để họ bước ra khỏi căn nhà này, thì mãi mãi về sau, câu sẽ không thế nào nhìn thấy một trong hai người nữa.

Cho dù sau này sống cùng cha hay mẹ, thì đó cũng không phải là điều cậu mong muốn.

Thế nhưng đêm đó, người mẹ đã đẩy cậu ra, lôi chiếc ghế sang một bên, mở cửa bước đi, và từ kể đó cậu không còn gặp lại mẹ nữa.

Dương Dũng một đứa trẻ mới sáu tuổi đứng một mình giữa của nhà khóc lớn, người mẹ nhẫn tâm vẫn không dừng bước, chẳng quay đầu, cứ thể ra đi.

Từ đó, Dương Dũng lớn lên cùng cha.

Cậu rất nhớ mẹ, có đứa trẻ nào không nhớ mẹ cơ chứ?

Cha cậu nói dối con trai: “Tiếu Dũng à, đợi đến khi con sinh nhật mười sáu tuổi, mẹ con sẽ trở về.”

Dương Dũng và cha sống trong một căn nhà tranh ở vùng ngoại ô thành phố, mỗi ngày đi học cậu đều phải băng qua cánh đồng hoa cải rất lớn. Màu vàng rực rở của những bông hoa tiếp thêm cho cậu dũng khí để sống và chờ đợi, niềm tin trong lòng giúp cậu vững vàng bước đi. Một mình cậu bé Dương Dũng xuyên qua cả cánh đồng hoa cải lớn, câu thường nghĩ, cứ đi như thế này, đi mãi, rồi sẽ đến lúc mẹ quay trở về.

Và rồi cậu đợi chờ, đợi chờ mãi một người không bao giờ quay trở lại.

Mặc dù cha mẹ đã bỏ nhau rất lâu, nhưng cậu vẫn nhớ như in bóng hình người mẹ, có những người dù chia xa nhưng suốt đời ta vẫn không thể quên nổi gương mặt đó. Dương Dũng đợi đến năm mười sáu tuổi, nhưng ngày sinh nhật ấy mẹ cậu đã không trở về, chỉ có đêm đen và những món ăn lạnh ngắt ở lại bên cậu, người cha vô tâm thậm chí còn không nhớ nổi sinh nhật con trai mình.

Đêm đó, người cha chìm trong những tiếng ngáy vang trời, Dương Dũng đứng trong phòng ngủ của mình, xiết cổ một con mèo đến chết.

Cậu ta lấy chiếc dao xén giấy cắt rời từng phần con mèo chết, rồi bỏ vào trong túi rác. Từ đêm đó, cậu không bao giờ khóc, không bao giờ rơi một giọt nước mắt nào nữa.

Một cậu thiếu niên bỗng nhiên trở nên trầm mặc cô độc, thành tích học tập không ngừng đi xuống. Cậu thích bóng đêm, đôi khi vô cớ đập vỡ những chiếc đèn đường, những người phụ trách vừa thay bóng mới lại bị cậu đập nát. Con đường từ trường về nhà cậu lúc nào cũng chìm trong bóng tối, đứng trong đêm đen cậu cảm thấy thật an toàn. Cậu hận những người phụ nữ, cậu từng nhiều lần mai phục trong những lùm hoa ngâu, dùng gạch đã ném những cô gái đạp xe ngang qua. Đối với cậu ta mà nói, hành động đó là một niềm vui. Sau khi tốt nghiệp cấp ba, Dương Dũng lăn lộn trong xã hội hai năm liền. Những ngày mưa gió, cậu ta thích đến những trường quay gần trạm xăng đầu xem quay phim, còn thường ngày lại thích tụ tập đánh bi-a, vì trong quán bia khả năng xảy ra ẩu đã là rất lớn. Khác với những đứa trẻ bất trị khác, mỗi khi đánh nhau cậu ta không cầm cây gậy bi-a làm vũ khí, mà bẻ đôi nó ra, rồi lấy đầu gây với những thớ gỗ cứng lởm chởm, dùng sức găm vào cơ thể đối phương như một cách xả hận.

Các thành viên trong nhóm giết người cướp xe của Dương Dũng đại đa số là những tên “bạn ẩu đả“ hắn quen khi đánh lộn.

Người cha nhìn cậu ta cả ngày chỉ biết ăn không ngồi rồi, còn hay tụ tập gây sự khắp nơi, liền để cậu ta đi bộ đội, đóng quân ở Vân Nam. Sau khi phục viên, chú của Dương Dũng nhờ quan hệ đã giúp cậu ta tìm được một công việc trong lực lượng cảnh sát dự bị, sau đó lại mất một khoản tiền không nhỏ để được chính thức chuyển sang làm cảnh sát.

Trong một lần chụp ảnh đại gia đình vào dịp tết lúc đó Dương Dũng đã thành cảnh sát, anh ta cảm thấy phía sau mình như thiếu thứ gì đó, anh ta nghĩ rằng bao năm nay mình đã hoàn toàn quên mất người mẹ bỏ nhà đi nhưng hình ảnh người mẹ đã ăn vào máu thịt, không bao giờ có thể phai mờ.

Dương Dũng cũng từng ước muốn trở thành một cảnh sát giỏi, lấy vợ sinh con, sống cuộc đời như bao người khác. Nhưng sau khi kết hôn, tình cảm vợ chồng ngày càng rạn nứt, tình yêu mật ngọt khi xưa trong chốc lát tan biến như pháo hoa nổ giữa trời. Cái tết đầu tiên sau khi kết hôn, Dương Dũng đứng trên nền tuyết trước sân, dùng nước tiểu viết dòng chữ “Anh yêu em", sau đó gọi vợ ra nhìn dòng chữ đang bốc hơi giữa trời đông lạnh giá. Sau tết ấy, hai vợ chồng bắt đầu chuyển từ đấu khẩu sang những trận cãi vã to tiếng, từ những tháng ngày hạnh phúc chuyển sang lạnh nhạt, người vợ bị anh ta đánh đập thâm tím khắp người, một gia đình hạnh phúc bỗng nhiên tan vỡ, cuối cùng hai người li hôn và từ đó Dương Dũng không bao giờ lấy vợ nữa.

Khi còn là cảnh sát, anh ta không thích bắt những kẻ cướp giật hay giết người, mà chỉ thích bắt gái bán hoa cùng những tên khách làng chơi vô liêm sỉ.

Do hành vi dùng hình bức cung, Dương Dũng từng mấy lần bị khiển trách, anh ta không đánh những gã đàn ông tìm gái, mà lại đánh những cô gái bán thân.

Sau khi li hôn, Dương Dũng cả ngày chìm trong men rượu, rồi ném vỏ chai đập vò lon, cuối cùng bị lũ bạn xấu xưa kia rủ rê, hắn dần dần dính vào các loại tệ nạn xã hội. Một người khoác trên mình bộ cánh phục uy nghiêm nhưng lại cờ bạc, hút sách. Do nhiều lần sai phạm kỉ luật, Dương Dũng bị khai trừ khỏi đội ngũ cảnh sát.

Dương Dũng mở một trạm xăng dầu nhỏ, nhưng chẳng mấy bữa đã sập tiệm, hắn tập hợp một nhóm bạn cũ, bắt đầu con đường cướp xe giết người. Những tên tội phạm này có cùng chung một điểm - nghiện hút. Hút thuốc phiện cần số tiền rất lớn, nếu chỉ trông vào những đồng lương ba cọc ba đồng thì không thể nào gánh vác nổi.

Chó Canh Mã trộm được một chiếc xe cảnh sát từ tỉnh khác, chiếc xe đó sau này đã trở thành công cụ chính để chúng “kiếm ăn".

Chúng mua từ chợ đen một số bộ cảnh phục, còng tay, dùi cui điện, bộ đàm, sau đó lái xe đi tìm cơ hội kiếm một khẩu súng. Trong một lần lang thang tại phố huyện gần đó, chúng thấy một viên sĩ quan đi một mình trên đường, trên eo găm một khẩu súng, viên sĩ quan đó từ vùng khác mới đến, làm nhiệm vụ bắt một kẻ đào ngũ về doanh trại. Chúng mặc đồ cảnh sát, lừa viên sĩ quan lên xe, sau khi sát hại nạn nhân chúng cướp được một khẩu K92. Sau này, khi Chó Canh Mã đến khu biên giới Vân Nam mua thuốc phiện, hắn kiếm thêm được một ít đạn để sử dụng.

Chúng đưa thi thể nạn nhân đến trạm xăng dầu hoang phế, ngay kế hồ cá của Quỷ Nhọn, đây là một nơi lí tưởng để xử lí cái xác.

Các hành vi phi tang xác nạn nhân gần như đều được thực hiện trong kho của trạm xăng dầu.

Cái xác bị bỏ trong kho một đêm, hôm sau Chó Canh Mã hỏi phải xử lí ra sao.

“Chặt xác, mọi người đều phải làm!" Dương Dũng nói.

“Chưa làm bao giờ, không dám đâu!" Quỷ Nhọn rụt rè nói.

“Mấy người chúng ta cùng giết người, cùng chặt xác, đến cả việc ném xương cũng phải cùng nhau làm, không ai thoát được hết!" Dương Dũng nói.

Chó Canh Mã đồng tình: “Đúng, tôi đều như nhau hết.”

Những kẻ mất hết nhân tính này khóa chặt cửa kho, tìm mấy con dao và lưỡi cưa, bắt đầu chặt xác.

Chó Canh Mã sau khi bị bắt đã khai nhận toàn bộ hành vi phạm tội của mình, những lời khai của hắn khiến người phụ trách ghi chép khẩu cung cảm thấy vô cùng ghê sợ trước những việc làm tán tận lương tâm của một kẻ từng là cảnh sát:

"Anh Dũng cầm chiếc dao trong tay, nắn một lượt khắp người viên sĩ quan rồi bắt đầu từ những phần mềm trên cơ thể. Tôi vẫn còn nhớ như in, anh Dũng cắt cánh tay phải của viên sĩ quan trước tiên. Tiếp đó là đến tay trái, anh ta cũng làm y như thế. Khi cắt chân, anh ta cắt từ khớp đùi trước nhưng không cắt được nên phải dùng cưa và búa. Tôi thì cắt đầu, bắt đầu từ phần dính với cổ rồi vặn cho gãy, Quỷ Nhọn cắt phần thân, hắn mổ bụng trước, lôi hết lục phủ ngũ tạng ra, mấy chỗ dính ruột với khoang bụng chắc quả không lôi ra được hắn phải lấy dao cắt, Quỷ Nhạn vốn nhát gan, vừa cắt xác vừa khóc rưng rức. Cuối cùng là phần xương sườn, tôi cũng phải tự tay làm, dùng dao không tiện, lưỡi cưa cũng khó mà lách vào được, tôi đành dùng tay cố hết sức bẻ phanh ra rồi cắt. Cuối cùng là phần xương sống, tôi dùng dao tách rời từng đốt sống một. Làm xong Quỷ Nhọn mang đống xương thịt đó cho cá ăn, tận hai tuần mới hết."

Trong số chín người mà chúng từng giết hại, có bảy nạn nhân đã bị phi tang xác bằng cách man rợ và mất hết nhân tính như thế .

Lần đầu tiên chúng giết người cướp xe là vào một ngày của bốn năm về trước. Đúng theo kế hoạch đã lập sẵn, một tên đồng phạm sau khi tìm được mục tiêu thích hợp trên đường quốc lộ lập tức dùng điện thoại thông báo cho Dương Dũng: "Đến rồi! Đen! Một người! Mercedes!"

Đó là ám hiệu của chúng, nghĩa là chặn đường cướp một chiếc Mercedes màu đen, trên xe chỉ có một người.

Dương Dũng và những tên khác mặc cảnh phục, đứng giữa đường chặn chiếc xe Mercedes màu đen lại.

Dương Dũng đưa tay chào theo đúng quy tắc, tư thế vô cùng nghiêm chỉnh, nói: "Chúng tôi ở đội chống ma túy, đang làm nhiệm vụ kiểm tra, xin mời xuất trình giấy tờ tùy thân."

Dương Dũng từng là cảnh sát, hoàn toàn thông thuộc cách làm việc của những người chấp pháp, khiến lái xe không chút đề phòng, đưa toàn bộ giấy tờ và bằng lái ra. Bộ đàm của Dương Dũng có tín hiệu gọi, một tên đồng đang giả phong cách cảnh sát thông báo với Dương Dũng qua bộ đàm rằng có một chiếc Mercedes màu đen bị nghi ngờ có chở hàng cấm, biển số xe chưa rõ. Sau khi cố ý để lái xe nghe được điều đó, Dương Dũng khách sáo yêu cầu lục soát xe, lái xe không còn cách nào khác đành phối hợp với lực lượng điều tra. Dương Dũng còng tay lái xe, trùm một chiếc túi nilon đen lên đầu nạn nhân, rồi áp giải lên chiếc xe cảnh sát chúng trộm được, một tên khác lái chiếc xe của nạn nhân về thẳng trạm xăng dầu.

Cả quá trình chưa đến mười phút, không hề cần đến súng, một chiếc Mercedes đen đã về tay chúng.

Mục tiêu của chúng là những chiếc xe đắt tiền, và chỉ hành động khi trên xe chỉ có lái xe. Trong bốn năm, chúng đã cướp tất cả tám chiếc

xe, chỗ tiền kiếm được đã tiêu mất quá nửa, số còn lại do Chó Canh Mã chịu trách nhiệm trông giữ. Dương Dũng nói với những tên đồng đảng, đợi đến khi kiếm được số đủ lớn cả bọn sẽ chia nhau.

Dương Dũng có yêu cầu rất nghiêm khắc đối với những kẻ trong băng nhóm của mình, khi chặn xe phải chào bằng tư thế thật chuẩn. Để tăng cường huấn luyện, hắn thậm chí còn đưa cả "đội" lên đường quốc lộ thực hành chặn xe kiểm tra giấy tờ, nhưng chỉ thực tập mà không cướp do sự quản lý nghiêm của Dương Dũng cũng kĩ năng phản trinh sát rất tốt, sau bao vụ huyết án này ra băng đảng này vẫn có thể nhờn nhơ ngoài vòng pháp luật, điều đó khiến hắn ngày càng huênh hoang, cuối cùng còn dám đến công kích cả lực lượng cảnh sát.

Nạn nhân Như Nghệ bị bọn chúng cướp xe theo một mô típ cũ. Như Nghệ là phụ nữ mới li hôn, Dương Dũng căm hận tất cả những người phụ nữ như thế. Hắn cho rằng những người phụ nữ bỏ chồng đều là loại không cần sĩ diện, nhẫn tâm vứt lại đứa trẻ của mình, vì thế hắn bắt Quỷ Nhọn lột lớp da mặt của Như Nghệ, còn vô cùng tàn nhẫn, bắt đứa trẻ phải nhìn cảnh mẹ mình bị hành hạ.

Khỉ chuẩn bị lột da mặt, để Như Nghệ không chống trả kịch liệt, không gào thét điên cuồng, Quỷ Nhọn cho cô hít thuốc phiện.

Dương Dũng không giết con trai Như Nghệ, có lẽ vì hắn thấy hình ảnh thời niên thiếu của mình trong chính đứa trẻ kia.

Như Nghệ bị lột da mặt, hôn mê bất tỉnh, Quý Nhọn thấy khuôn mặt nạn nhân quá ư ghê rợn, bèn lấy chiếc túi nilon trùm lên đầu nạn nhân khiến cả bọn tưởng lầm rằng Như Nghệ đã chết. Lần này, hắn không chọn việc vứt xác cho cá ăn, mà mang “cái xác" ném trước cổng đồn cảnh sát. Ngoài sự căm ghét đối với những người phụ nữ li hôn ra, Dương Dũng còn nuôi hận việc mình bị khai trừ khỏi hàng ngũ cảnh sát, nên vẫn nung nấu ý định trả thù.

“Bọn vô dụng đó, tao không tin chúng có thể bắt nổi thằng này." Dương Dũng nói.

“Anh Dũng, thế còn thằng nhóc này thì sao?” Qủy Nhọn ấp úng hỏi.

"Tặng cả cho bọn chúng, năm mới này, cho chúng ít “quà” ăn tết cho vui.” Dương Dũng trả lời.

” Nhưng như thế có mạo hiểm quá không?” Chó Canh Mã lo lắng hỏi.

“Chúng ta đã dẫm chân lên con đường này rồi, sớm muộn cũng bị tóm. Muộn một ngày chẳng bằng sớm một ngày, tao muốn bỏ vùng này đi nơi khác làm việc lớn hơn từ lâu rồi.” Dương Dũng gằn giọng.

“Làm việc lớn gì cơ?" Chó Canh Mã hỏi.

“Chúng ta có súng, có thể bắt cóc tống tiền" Dương Dũng trả lời.

“Bắt cóc ai bây giờ?” Quỷ Nhọn giọng run rẩy.

“Những người giàu có trên bảng xếp hạng HuRun ấy chứ ai. Chỉ cần một tên thôi là đủ để phát tài rồi." Dương Dũng nói.

“Hê hê! Đúng là ý hay! Qua hết cái tết này, chúng ta đi xuống phía nam, rồi sang Hông Kông làm việc lớn" Chó Canh Mã có vẻ hứng khởi.

Sau khi xảy ra vụ án lột da mặt, cả thành phố đều biết tin, chú của Dương Dũng là lão Dương cũng từng là cảnh sát, người đầu tiên ông ta nghi ngờ chính là đứa cháu bất tri của mình. Vì thế, khi tổ chuyên án và lãnh đạo cấp cao đến điều tra, ông ta đã cố ý che bức ảnh đại gia đình trên tường. Bao Triển phát hiện ra điểm đáng ngờ đó, rồi căn cứ vào manh mối trên bức ảnh, lần ra trạm xăng dầu của Dương Dũng. Dương Dũng lái xe đâm bị thương bốn người trong xe cảnh sát rồi bắt họ xích vào trong nhà kho.

Họa Long nhân lúc Dương Dũng mất cảnh giác lấy hết sức nhấc bổng chiếc giường khung sắt, đập trúng đầu Dương Dũng khiến hắn ngất ngay tại chỗ.

Bao Triển cũng nhanh chân hạ gục Quỷ Nhọn, rồi ngồi một cái thật mạnh lên bụng kẻ biến thái. Hắn cần người, từ miệng phụt ra những thứ nhơ nhuốc trong người. Những thứ nhơ bẩn đó bắn lên không trung rồi rơi là tả xuống mặt đất, bốc lên thứ mùi hôi khó chịu. Sau hai cú tấn công liên tiếp, Quỷ Nhọn không còn đủ sức để bò dậy. Mặc dù hai tay bị còng, nhưng cơ thể Bao Triển vẫn có thể cử động được, anh xoay người rồi dùng chân móc lấy chiếc khóa còng tay trong túi Quỷ Nhọn, giải thoát cho tất cả mọi người...

Vụ án Dương Dũng giết người cướp xe được phá giải, những kẻ khác trong băng nhóm cũng đều sa lưới! Họa Long và Bao Triển bị thương nhiều chỗ, phải nằm viện một thời gian, cơ quan địa phương và các cán bộ trong ngành gửi lời hỏi thăm ân cần.

Họa Long nói với lãnh đạo cấp cao: “Người anh em, tôi ghen tị với anh đấy, nhắm mắt ngất đi, mở mắt hung thủ đã bị tóm rồi.”

Lãnh đạo cấp cao cười ngượng ngùng, nói: ” Thật khó nghĩ quá. Các anh vất vả rồi.”

Bao Triển hỏi: “Không biết có thể tìm mẹ của Dương Dũng, để hắn được nhìn mặt bà lần cuối trước khi bị hành hình không?”

Đội phó bực dọc, nói: “Có tìm được cũng không tìm, loại người như hắn chết cũng không oan, chẳng đáng để chúng ta đồng cảm.”

Cơ quan địa phương và các lãnh đạo ngành phong Họa Long và Bao Triển là anh hùng, có ý tặng thưởng cho tổ chuyên án về chiến công này.

Giáo sư Lương khước từ, nói: ” Tặng thưởng thì không cần đâu, những vết thương trên người chúng tôi là minh chứng rõ nhất cho người anh hùng rồi.”

Đợi đến khi tất cả mọi người đều rời khỏi phòng bệnh, Tô My mới cắt cam cho Họa Long và Bao Triển, trong lòng cô vẫn canh cánh một câu hỏi.

Tô My nói: ” Lúc ở trong nhà kho, tôi nghĩ mình sắp chết đến nơi rồi. Trước khi chết, tôi rất muốn hỏi hai người một câu."

Họa Long vừa cười vừa bảo: “Đồ ngốc! Có tôi ở đây, làm sao tôi để cô chết được!”

Bao Triển có phần ngượng ngùng, trong lòng anh có lẽ đã đoán được câu hỏi của Tô My, và anh cũng biết rõ câu trả lời của mình là gì.

Tô My định hỏi nhưng lại thôi, câu hỏi của cô cuối cùng vẫn không thể thốt ra được, chỉ còn nước mắt tuôn trào xóa mờ khoảng không gian trước mặt.

Phần 8: BIỆT THỰ MA NHÀ HỌ LÂM.

Lời dẫn

Những gì thuộc về tôi sẽ luôn theo tôi như hình với bóng - Herta Mũiler

Bốn ngôi nhà ma nổi tiếng nhất Trung Quốc gồm có, Số 81 đường Triều Nội thành Đế Đô, ngôi biệt thự nhà họ Lâm số 37 đường Vũ Ninh thành Ma Đô, biệt thự chóp nón tại Kim Lăng, bệnh viện hủi Cao Nhai ở Hông Kông.

Đế Đô tên gọi cũ của thành Bắc Kinh, nơi phố phường phồn hoa đô hội, tấc đất tấc vàng, thế nhưng ở đó lại có nguyên một ngôi nhà bỏ hoang, đứng trơ trơ giữa thành phố ồn ào suốt mấy chục năm nay. Trong ngôi nhà đó không khi u ám, cây cối mọc um tùm khiến nó càng trở nên ma quái, rất nhiều người đều nói đây là một ngôi nhà ma âm, và đó chính là ngôi nhà nổi tiếng Số 81 đường Triều Nội.

Kim Lăng - ấy là tên gọi xưa của cố đô Nam Kinh Tại đây có tòa biệt thự chóp nón nổi tiếng khắp vùng với những câu chuyện đáng sợ. Nghe nói trong hành lang âm u tối tăm của tòa nhà giờ này vẫy còn nguyên vết tích một người bị đốt cháy hằn lại trên tường, và dù đã trải qua bao năm tháng, những dấu vết đó vẫn còn y nguyên. Dưới lòng đất còn có mười mấy tầng hầm và một hang động bí ẩn, nhưng trong đó có những gì... thì không ai hay biết.

Cao Nhai hay còn gọi là phố Cao, là mảnh đất có ma nổi tiếng nhất Hồng Kông, nơi đây từng xảy ra không biết bao nhiêu vụ việc không thể giải thích nổi. Trong thời chiến, khu vực này vốn là một bệnh viện hủi, trong viện có rất nhiều người tự sát, tầng thượng bệnh viện cũng là nơi treo cổ những phạm nhân thời đó. Ngày nay, nơi này đã được tu sửa thành một viện dưỡng lão, một số người già kể lại rằng họ từng thấy bóng những người chết treo trong tòa nhà, thậm chí có thể miêu tả một cách chính xác người đó mặc gì, diện mạo ra sao.

Trong câu chuyện dưới đây, xin được kể cho quý độc giả về sự việc xảy ra ở Ma Đô, mà nay gọi là Thượng Hải, đây là một câu chuyện thần bí và đáng sợ xảy ra tại căn biệt thự nhà họ Lâm số 37 đường Vũ Ninh.

====================

Chương 1: Đậu phụ huyết người.

Một đêm, tiếng điện thoại trực ban tại văn phòng cảnh sát 110 réo vang, từ bên kia đầu dây có người lên tiếng: “Tôi giết người rồi!"

Giọng nói của người đó vô cùng kì lạ, pha lẫn chút âm dương, hắn ta vừa nói vừa cười với thứ âm mũi nặng chịch, nghe như vừa bịt miệng vừa nói, cố ý kìm nén niềm vui đằng sau tiếng cười của mình. Nữ cảnh sát nhận cuộc gọi vẫn rất bình tĩnh, yêu cầu người báo án nói rõ tình hình sự việc, người báo án im lặng một hồi, cuối cùng chỉ để lại một địa chỉ rồi dập máy.

Địa chỉ đó là: Biệt thự nhà họ Lâm, số 37 đường Vũ Ninh.

Các nữ cảnh sát trực điện thoại của đường dây 110 thường xuyên gặp phải sự quấy nhiễu từ những kẻ vô công rỗi nghề, trong đó nhiều nhất là các cuộc điện thoại vừa nghe thì đầu kia đã dập máy. Những cuộc điện thoại làm phiền khác, thường là của trẻ nhỏ hoặc người già, nội dung cũng vô cùng ” phong phú” , hầu hết các trường hợp đó đều khiến người nghe điện dở khóc dở cười. Một người bị mất chìa khóa, nhờ cảnh sát 110 tìm giúp, một đứa trẻ gọi điện yêu cầu các chú cảnh sát bắt những kẻ xấu trong phim hoạt hình, còn có những người vì mê mệt giọng nói của các nữ cảnh sát trực điện thoại mà không ngừng gọi tới quấy rối, tỏ tình, cầu hôn.

Những kẻ giết người khi đầu thú, theo lẽ thường sẽ rất lo sợ, chẳng mấy khi lại cười khúc khích. Nữ cảnh sát trực điện thoại cho rằng đây có lẽ lại là một trò đùa ác ý nào đó, nên cũng không nghĩ ngợi nhiều, nhưng trách nhiệm của lực lượng 110 là bắt buộc phải nhận điện thoại, và khi có báo án, bắt buộc phải can thiệp, Trung tâm chỉ huy 110 thông báo cho đồn cảnh sát trực thuộc khu vực xảy ra vụ việc, những người của đồn cảnh sát này cũng cho rằng đây chắc hẳn lại là một vụ báo án khống, nên chẳng mấy để tâm, hơn nữa lúc đó đã là nửa đêm, nên lãnh đạo chỉ để hai cảnh sát trực đi xử lí vụ việc.

Hai cảnh sát đi làm nhiệm vụ, một già một trẻ, một ” sư phụ" và một “học trò".

Những cảnh sát trẻ mới vào ngành cảnh sát hình sự đều muốn tìm cho mình một cảnh sát có tuổi và có kinh nghiệm để “bái sư học đạo", như thế có thể nhanh chóng nâng cao kĩ năng phá án. Khi nghe nói trong hạt quản lí của mình xảy ra án mạng, chàng cảnh sát trẻ vừa hồi hộp vừa hào hứng, lập tức chuẩn bị còng tay, dùi cui điện, đeo sẵn lên người rồi giục sư phụ nhanh chóng lên đường. Cảnh sát già ngáp dài ngáp ngắn mấy cái trách móc cậu học trò trẻ cứ làm to chuyện, rồi ông chỉ tiện tay cầm theo mỗi một chiếc đèn pin là đã bước ra khỏi cửa.

Căn biệt thự số 37 của nhà họ Làm cách đồn cảnh sát đường Vũ Ninh chẳng mấy bước chân, hai thầy trò đi bộ tới nơi được báo án. Bấy giờ đang lúc nửa đêm, sương rơi dày đặc khắp đường, trên trời không chút trăng sao, đến cả đèn đường cũng vô cùng mờ đục, vàng vọt như ánh hoàng hôn, chỉ đủ chiếu sáng một vùng nhỏ xung quanh cột đèn, mọi thủ trước mặt gần rất u mơ hồ, ở khoảng cách ngoài mười mét thì coi như đã rơi vào ” điểm mù”

Căn biệt thự nhà họ Lâm nằm ở một góc đường giao thoa, mấy con đường đều từ đó mà tỏa đi các ngã, tạo thành hình cắt kéo, căn biệt thự đã cũ kĩ vừa hay nằm đúng giữa hai " lưỡi kéo". Từ góc độ phong thủy mà nói, đó là một địa thế vô cùng xấu, cực hung cực sát. Tòa kiến trúc này đã tồn tại nhiều năm, mặt tường loang lổ, những viên gạch màu thiên thanh giờ đã bị màu lục rêu phong hết thảy, dáng hình cả căn nhà trông thật cũ kĩ, cộng thêm cái vòm theo phong cách châu Âu xưa cũ đang bị bao trùm bởi màn sương u ám, tất cả trông như một tòa lâu đài cổ phủ mây xám.

Mỗi người cảnh sát đều có ấn tượng vô cùng sâu sắc về vụ hung án đầu tiên mà mình tham dự, những kí ức đó rồi sẽ theo họ cho tới tận cuối đời.

Cảnh sát già dừng chân trước cửa căn biệt thự, trầm ngâm nói: "Nơi này... hình như tôi từng đến rồi thì phải."

Cảnh sát trẻ có vẻ hào hứng: "Sư phụ, căn nhà lớn như thế này, mới nhìn là biết của nhà phú ông rồi."

Cảnh sát già bỗng nhớ ra điều gì, bảo: "À, nhớ ra rồi. Đó là vào những năm tám mươi của thế kỉ trước, nơi này từng xảy ra một vụ án mạng, đó cũng là vụ đầu tiên mà tôi tham gia phá án."

Cảnh sát trẻ tò mò, hỏi: "Vụ án gì thế ạ?"

Cảnh sát già từ tốn trả lời: "Chủ của căn biệt thự này họ Lâm, nhưng lại không sống ở đây, ngôi nhà từ trước tới nay đều cho người khác thuê. Hồi đó, có hai gia đình cùng trọ ở nơi này, nhà trên gác hai có một người con trai, anh ta có chút vấn đề về thần kinh, nên đã ra tay giết hai cô con gái của gia đình dưới tầng một, sau đó chặt đầu cô bé mang đi đâu không rõ. Đó là vụ án của năm 1983, thuộc thời kì đả kích mạnh những kẻ làm bại hoại xã hội. Vụ án này sớm đã kết thúc rồi, nhưng sau này vẫn không ai tìm thấy đầu cô bé ở đâu cả."

Cảnh sát trẻ có vẻ căng thẳng, nói: "Thế nghĩa là... Cái đầu có thể vẫn ở trong căn nhà này phải không ạ? Sư phụ, mà cũng trùng hợp thật đấy, đây cũng là vụ hung án đầu tiên mà con tham gia."

Phía ngoài ngôi nhà là một chiếc cổng sắt, nước sơn đã bong tróc từ lâu, một vài thanh sắt hoen gỉ và gãy gập, cảnh sát già dẫn cảnh sát trẻ chui qua một khe hở lớn trên cổng vào sân. Trong sân cây cối mọc um tùm, cỏ dại vươn cao ngút ngàn, trong có vẻ đã lâu không có người ở. Giữa những lùm cỏ có một con đường nhỏ nối khoảng sân và hành lang trước nhà, những dây nho leo đã khô héo vẫn còn cuốn mắc trên cột trụ trước hành lang, dưới ánh sáng đèn pin, trông lấp loáng chẳng khác nào những mạch máu khổng lồ, chỉ đó thôi đã khiến người ta phải lạnh người sợ hãi.

Cảnh sát trẻ hỏi vọng một tiếng vào trong căn nhà: "Có ai không?"

Cảnh sát già dường như nhận ra điều gì đó khác thường, vội đưa ngón tay trỏ lên miệng "Suỵt" một tiếng thật nhẹ, ra hiện bảo cậu học trò giữ yên lặng.

Cảnh sát trẻ không dám lên tiếng nữa, đề cao cảnh giác, đưa tay rút sẵn chiếc dùi cui điện.

Cảnh sát già phát hiện trên hành lang có một luồng gió xoáy nhỏ, đang cuốn những lá cỏ khô và cát bụi dưới nền từ từ bay lên, vô cùng ma quái.

Lúc đó sương đang giảng mù trời, mà lúc sương giăng thì lấy đâu ra gió, hơn nữa luồng gió lại cuốn lên từ dưới mặt đất, kiến người ta không khỏi rùng mình. "Cơn lốc” nhỏ quyện theo cả chút sương đêm, hình như đang ngày càng lớn dần, cơn gió xoáy ngược chiều kim đồng hồ trông cứ như vừa "giáng thế” từ một đám mây trên trời, di chuyển chẳng theo một quy tắc tự nhiên nào cả.

Cảnh sát trẻ đi một đôi giày da mõm vuông, cảnh sát già vừa định nhắc nhở thì cậu đã không để ý mà dẫm ngay giữa “cơn lốc”.

“Cơn lốc” tan biến ngay tức khắc, xung quanh chỉ còn lại một màn sương trắng xóa, những làn sương dật dờ bay qua bay lại cứ như chúng không thuộc về cõi nhân gian này vậy. Cảnh sát trẻ thấy mặt sư phụ biến sắc, quay sang hỏi: “Sư phụ, có chuyện gì thế. "

Cảnh sát già đành tự an ủi, đáp: “Không có gì, chúng ta phải tin tưởng vào chủ nghĩa duy vật, phải tin tưởng sự tiến bộ của khoa học kĩ thuật, không được mê tín dị đoan.”

Nghe mấy câu của cảnh sát già, cảnh sát trẻ lại thấy thấp thỏm hơn.

Căn nhà trước mặt hai người như một tòa lâu đài xưa cũ, màn đêm và lớp sương mù khiến nơi đây trở nên huyền bí và đáng sợ.

Cánh cửa đã bị khóa trái từ phía trong, đẩy thế nào cũng không mở được.

Cảnh sát già gõ cửa mấy cái, rồi gọi lớn: ” Ai gọi điện báo cảnh sát thế hả?” Cảnh sát trẻ cố tỏ ra bình tĩnh, nói: “Mở cửa! Chúng tôi là cảnh sát đây.”

Bên trong cánh cửa vẫn im như tờ, hình như không có ai sống ở đây. Hai thầy trò cũng cho rằng cú điện thoại báo án vừa rồi có thể chỉ là một trò đùa, nhưng nghĩ bụng, dù sao cũng đến nơi rồi thì cứ thử kiểm tra một vòng cho chắc, kể cả là báo án giả thì cũng phải xác nhận thông tin để còn, báo cáo lại.

Căn nhà cũ cửa đã khóa trái, hai cảnh sát bật đèn pin soi xét xung quanh, cửa sổ tầng một đều đã bị xây bít hết bằng gạch.

Cảnh sát già giơ đèn pin soi lên tầng hai, bảo: “Cậu trèo từ đây lên tầng hai xem thế nào.”

Cảnh sát trẻ bấy giờ chỉ muốn “đánh trống thu quân", ấp úng nói: “Hay là... Chúng ta về tìm thêm mấy người nữa đến xem sao?”

Cảnh sát già bảo: “Nửa đêm nửa hôm còn hành tội mọi người làm gì, hai chúng ta cứ xem xét tình hình xem thế nào đã.”

Tầng hai có bốn cửa sổ, cảnh sát trẻ lấy đèn pin soi từng cái một, xem sẽ trèo vào từ cửa nào. Cậu ta bỗng thoáng thấy tại cửa số gần với góc tường nhất hình như có bóng người vừa vụt qua.

Cảnh sát trẻ hét lên: "Ở kia có người!"

Cảnh sát già lập tức lướt đèn pin theo hướng mắt nhìn, không thấy có gì bất thường, quay sang nói với cậu học trò bên cạnh: "Cậu bị hoa mắt rồi! "

Cảnh sát trẻ lặp cập nói: "Sư phụ, con không dám trèo vào đâu, hay là sư phụ lên đó xem thế nào, nếu không có gì thì chúng ta về thôi."

Cảnh sát già bực dọc, nạt cậu học trò nhát gan: "Tên nhóc này, đừng có đó trò dấy ở đây, còn định bắt tôi dẫn đường hả, thanh niên thì phải trải nghiệm nhiều vào, cảnh sát mà nhát chết như thế thì làm nên trò trống gì hả?"

Cảnh sát trẻ đành miễn cưỡng bấu lấy cột nhà trèo lên mái hành lang tầng một. Trên mái hành lang lợp rất nhiều thân trúc khô, trên đó quấn chằng chịt những dây nho héo. Cứ tưởng tượng vào những ngày hè nóng nực, giàn nho xanh mướt giăng đầy phía trên hành lang, những chùm quả thông xuống dưới nhìn thật thích mắt. Cảnh sát trẻ bước loạt xoat trên lớp thân trúc tiến về phía trước, cảnh sát già đứng dưới rọi đèn ngược lên, liên tục nhắc cậu học trò cẩn thận. Cảnh sát trẻ đi tới đoạn cuối hành lang, đưa tay mở chiếc cửa số từ phía ngoài, một mùi lạ trong căn phòng xộc thẳng vào mũi cậu. Phía sau cánh cửa số có một lớp rèm che, khiến người bên ngoài không nhìn thấy gì phía trong. Cảnh sát trẻ "đã cưỡi lên lưng hổ" đành cố gắng lấy hết dũng cảm, tiếp tục tiến về phía trước. Cậu bỏ chiếc đèn pin vào túi áo, hai tay bấu vào thành cửa số, nhún người nhảy lên, rồi trèo qua thành cửa số vào trong.

Cảnh sát trẻ dường như cảm thấy mình vừa đặt chân xuống nền nhà đã dẫm phải thứ gì đó rất lạ, cậu đứng bất động tại chỗ, không dám nhức nhích.

Cảnh sát già đứng phía dưới gọi với lên: "Sao rồi? Có phát hiện gì không?"

Trong căn phòng tối đen như mực, cảnh sát trẻ một tay lôi chiếc đèn pin trong túi áo ra, một tay từ từ đưa lên định vén tấm rèm cửa sổ. Bỗng cậu nhìn thấy thoáng phía dưới rèm cửa một vạt váy trắng, đôi tay theo phản xạ run lên cầm cập, nghĩ trong đầu... Chẳng lẽ có người con gái mặc váy trắng nào đó đang đứng ngay phía sau tấm rèm, giáp mặt với cậu ta hay sao?

Cảnh sát trẻ càng nghĩ càng hoang mang, trong đầu miên man cảnh tượng môt cô gái trẻ đang treo cổ trước của sổ, hoặc phía sau tấm rèm là một nữ quỷ áo trắng. Hai tay cậu càng run mạnh, chiếc đèn pin chẳng may rơi xuống đất.

Cảnh sát già đứng phía dưới thấy đèn tắt, vội vàng hỏi gấp: "Có chuyện gì thế? "

Cảnh sát trẻ từ từ cúi xuống nhặt chiếc đèn pin lên, hít một hơi bình ổn lại tâm trạng, lấy dũng cảm giật mạnh tấm rèm cửa. Trước mặt cậu là một căn phòng chứa đồ chật hẹp, phía sau rèm cửa sổ có một cái mắc áo, trên mắc áo treo một chiếc váy trắng, chân váy tung lên nhẹ

nhàng theo làn gió thổi vào.

Đúng là được phen hú vía, cảnh sát trẻ toát cả mồ hôi lạnh, cậu đứng định thần trong giây lát rồi trả lời sư phụ đang đứng lo lắng phía dưới: “Không sao ạ!"

Cậu nhặt chiếc đèn pin dưới nền lên, thấy trong tay có gì đó hơi dính, có lẽ là do vừa rồi sợ hãi nên lòng bàn tay toát mồ hôi. Cảnh sát trẻ cẩn thận tiến về phía trước, nhưng lại thấy dưới chân như đang dẫm lên thứ gì đó mềm nhũn và xốp như đậu phụ.

Cậu chiếu chiếc đèn trên tay xuống nền, rồi lập tức dựng tóc gáy, toàn thân vừa run vừa nhũn ra vì choáng váng, sau phút sợ hãi, cậu mới hét lên một tiếng xé toang màn đêm: “Aaa. ..”

Trên nền căn phòng này là một lớp máu đã đông đặc, dày như một lớp đậu phụ, khi dẫm chân lên cảm giác chẳng khác nào đang bước trên một lớp bùn xốp màu đó.

Cảnh sát trẻ mặc dù chưa có kinh nghiệm phá án, nhưng cũng đủ thông minh để hiểu rằng lớp máu này chắc chắn phải chảy ra từ cơ thể của mấy người mới đủ. Chiếc đèn pin vừa rồi rơi xuống lớp máu nên mới dính như thế, và thứ đang lớp nhớp trên tay cậu cũng không gì khác mà chính là máu đông.

Cảnh sát già nghe tiếng hét vội trèo lên theo đường cửa sổ, sau đó thông báo ngay tình hình về Cục, bác sĩ pháp y và lực lượng cảnh sát hình sự lập tức tới hiện trường.

Sao những kiểm tra bước đầu, lớp máu trên sàn nhà là máu người, và phải có ít nhất sáu nạn nhân. Trong phòng không có thi thể nào, căn nhà này cũng đã lâu không có người thuê, trên sổ hộ khẩu nhà họ Lâm thì chỉ có bốn khẩu.

Máu người chiếm khoảng 8% trọng lượng cơ thể, ví dụ: Một người nặng 50 cân thì có khoảng 4 cân máu, như thế sáu người sẽ có khoảng 25 cân máu. Trong căn phòng chứa đồ chật hẹp và chất đầy những thứ linh tinh này, có khoảng 25 cân máu người, tất cả đã đông lại thành một lớp ” đậu phụ huyết”.

Bác sĩ pháp y giờ này chăng khác nào một người bán đậu phụ, đang dùng dao hớt từng miếng vuông vắn trên nền nhà rồi đặt trong lòng bàn tay quan sát thật kĩ từng miếng “đậu phụ huyết” căng bóng và chắc tay kia. Máu của sáu người trộn lẫn với nhau, chảy tràn trên nền căn phòng chật hẹp, rồi đông thành một lớp đỏ ngầu.

"Nhiều máu người như thế này thì ở đâu ra được nhỉ?” Cảnh sát trẻ hỏi.

“Một vụ án mạng vô cùng lớn." Cảnh sát già trầm giọng, mặt đăm chiêu.

Bác sĩ pháp y tỏ vẻ khó hiểu, nói: “Hung thủ lấy nhiều máu người thế này để làm gì nhỉ?”

=====================

Chương 2: Chiếc xe oan hồn.

Bộ Công an là đơn vị cấp cao nhất của ngành Công an Trung Quốc, mỗi ngày họ đều nhận được rất nhiều hồ sơ của các vụ án lớn xảy ra khắp nơi. Văn phòng tổ chuyên án nằm trong Cục trinh sát hình sự, trực thuộc Bộ Công an, do Bạch Cảnh Ngọc trực tiếp phụ trách, những vụ án tổ chuyên án được chỉ định giải quyết đều là những vụ hung án lớn hoặc các vụ án đặc biệt, có ảnh hưởng lớn đến xã hội hoặc tính chất vô cùng nghiêm trọng, mỗi vụ án đều là một câu chuyện kinh thiên động địa.

Giáo sư Lương nhìn tập hồ sơ vừa được đưa tới, lượng máu tìm thấy tại hiện trường quá lớn khiến ai nấy đều kinh ngạc.

"Tên hung thủ này không chỉ giết người, mà còn có sở thích cắt tiết người vô cùng biến thái..." Giáo sư Lương nói.

"Tôi nhớ đến hai tên ác quỷ giết người Trần Hữu Phong và Hoàng Dũng." Bạch Cảnh Ngọc trầm tư. Trần Hữu Phong tự chế một bàn chặt xác, rồi giết người lấy máu, hắn ta dùng máy hàn điện, hàn một chiếc bàn, một đầu bàn có chậu bằng kim loại, dùng để tiết nạn nhân. Khi Trần Hữu Phong giết người, hắn dùng dao cắt động mạch chủ ở cổ nạn nhân cho máu tươi xuống chậu. Hắn giết người bằng thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn và quái đản, ban đầu chỉ là chặt xác, sau cùng còn chuyển sang lấy máu, lọc xương, hắn đã giết tất cả mười người, sau đó bị bắt và xử tử hình năm 2004.

Tên Hoàng Dũng "Ngựa gỗ thông minh" giết người hàng loạt, gây chấn động khắp Trung Quốc, gã thanh niên trông vẻ ngoài gầy còm yếu ớt này đã giết tất cả mười bảy mạng người, đứng thứ 16 trên bảng xếp hạng những kẻ tàn nhẫn nhất do cư dân mạng bình chọn. Hoàng Dũng chỉ giết người cho vui, không có động cơ phạm tội gì khác, hắn ta cải tiến chiếc máy làm miến của nhà mình thành cỗ máy giết người, và đặt tên là "Ngựa gỗ thông minh". Hoàng Dũng lừa các nạn nhân từ quán bar về nhà minh, rồi lấy lí do thử nghiệm cỗ máy "Ngựa gỗ thông minh", trói nạn nhân lên trên cỗ máy đó, đến khi nạn nhân bị kẹp chết mới thôi, tên này cũng từng có hành vi lấy máu người. Nạn nhân cuối cùng của hắn may mắn thoát chết, trong vòng bốn ngày Hoàng Dũng đã năm lần có ý định giết "con mồi" của mình. hắn dùng kim phụt nguyên liệu đâm nhiều lần vào cổ và bụng nạn nhân, mỗi lần đâm là một lần chảy máu. Cuối cùng không hiểu vì sao hắn bỗng nhiên mềm lòng, thả nạn nhân đi, vụ án kinh thiên động địa này được phá giải.

"Có cái gì đó không đúng cho lắm, báo cáo của bác sĩ pháp y có nhầm lẫn gì không?" Giáo sư Lương nhíu mày, nói.

Bao Triển cầm báo cáo pháp y và những bức ảnh chụp hiện trường lên xem: "Bác sĩ pháp y tại địa phương đã tiến hành xét nghiệm mẫu máu, họ cho rằng các nạn nhân có ít nhất sáu người, nhưng lại chỉ tìm ra DNA của bốn người trong các mẫu máu, còn hai người khác chẳng lẽ lại từ trên trời rơi xuống?"

"Vụ án này có gì đó thật kì lạ." Giáo sư Lương nói bằng ánh mắt khó hiểu.

"Không tìm thấy người gọi điện báo án sao?" Bao Triển hỏi.

"Cuộc điện thoại gọi từ một bốt công cộng, người báo án không để lại bất cứ thông tin liên lạc nào." Bạch Cảnh Ngọc nói.

"Bao Triển, đưa tôi xem nào" Tô My với tay về phía Bao Triển, nói.

Tô My nhân tập ảnh chụp hiện trường từ tay Bao Triển, nền đất trong ánh tràn ngập màu đỏ màu khiến người xem không khỏi buồn nôn, lớp máu trên nền nhà đây gần đến mắt cá chân, đông thành tảng như đậu phụ, lỗ chỗ những dấu chân cảnh sát. Bề mặt lớp máu đã chuyển màu đen, rất trơn láng, bên dưới vẫn còn nguyên màu đỏ tươi.

Tô My lấy tay che miệng, nhăn mặt nói: "Tôi chưa bao giờ ăn đậu phụ, nhưng sau này phải ăn món bò sốt tương kiểu gì đây?"

Họa Long tiến lại, vắt tay qua eo Tô My, nói: "Tô My sao hôm nay cô rộng tay thế, định mời bọn tôi ăn cơm hả?"

Tô My nguýt dài một cái, quát: "Cái tay! Có bỏ ra không hả?"

Họa Long cười lên khoái trí, rồi buông tay ra, nhún vai trêu ngươi Tô My.

Tô My cố ý đưa hai tay vòng qua cổ Bao Triển trước mặt mọi người, rồi nhìn Bao Triển bằng ánh mắt đắm đuối.

Tô My cất tiếng nhẹ nhàng, hỏi: "Bao Triển, nếu hôm đó không mặc áo chống đạn, cậu có đỡ phát súng đó cho tôi không?"

Bao Triển có phần hơi ngượng ngùng, ấp úng không nói lên lời, mặt bỗng nhiên ửng đó.

Họa Long nhanh nhảu: "Tô My, sao cô không hỏi tôi câu đó?"

Tô My lại trừng mắt nhìn Họa Long, rồi phì cười.

Tố chuyên án đáp chuyến bay sớm nhất đến hiện trường, nhưng do thời tiết bất lợi, chuyến bay bị hoãn mất gần hai tiếng, cuối cùng phải đổi địa điểm hạ cánh xuống sân bay thành phố bên cạnh, lúc đáp đất đã gần 10 giờ đêm. Trời bắt đầu đổ mưa bụi, bốn người tổ chuyên án có phần chán nản, nhưng cũng chẳng biết phải làm sao. Họa Long đã cãi nhau một hồi với tiếp viên trên máy bay, lại thấy phía Công an địa phương không sắp xếp xe đến đón, bực mình chửi the mấy câu; "Mẹ kiếp! Chẳng lẽ chúng ta phải tự bắt taxi về?"

Giáo sư Lương bình tĩnh nói: "Nổi giận thì giải quyết được gì, có lẽ họ đang đợi chúng ta ở một sân bay khác rồi."

Tô My rút điện thoại, nói: "Để cháu gọi họ đưa xe đến."

Bao Triển xua tay, nói: "Hai thành phố cách nhau khá xa, tôi nghĩ tốt nhất chúng ta tự lái xe tới đó thôi!"

Họa Long vẫn chưa hết nóng giận, hỏi: "Xe ở đâu ra bây giờ?"

Tổ chuyên án mượn một chiếc xe của Phân cục Công an sân bay, lúc mượn xe xảy ra một chuyện dở khóc dở cười. Tổ chuyên án danh

tiếng lẫy lừng trong ngành Cảnh sát, lãnh đạo Phân cục Công an sân bay lại không hay biết họ là ai, cũng không tin tổ chuyên án đến gặp họ để mượn xe, thậm chí còn nói đùa "Các anh mà là tổ chuyên án, chắc tôi là Bạch Cảnh Ngọc ấy nhỉ!". Tổ chuyên án đành phải đưa hết giấy tờ tùy thân để chứng minh, lãnh đạo Phân cục Công an sân bay thấy vậy vội đổi thái độ, các cảnh sát tại đó chạy tới đòi chụp ảnh kỉ niệm rồi xin chữ kí.

Họa Long lái xe nhằm thẳng hướng đường cao tốc, mưa ngày càng nặng hạt.

Giữa đêm tối, ánh chớp lóe lên từng đợt, thời tiết vô cùng khắc nghiệt, trên đường chẳng có mấy xe cộ qua lại, phải đi một đoạn rất xa mới thấy một chiếc, chỉ còn mùi tanh của nước mưa và đất bùn len qua khe cửa kính chui vào bên trong.

Tô My đóng chặt kính cửa xe, hỏi: "Mọi người, có ai nghe câu chuyện về chiếc xe oan hồn chưa?"

Giáo sư Lương nhắm mắt, không lên tiếng, Bao Triển lắc đầu bảo chưa nghe bao giờ.

Họa Long thì hào hứng đáp: "Tôi mới nghe về con thuyền ma ám thôi."

Trên thế giới này, không chỉ có con thuyền ma ám, mà còn có cả chiếc xe oan hồn nữa.

Chiếc thuyền ma ám là những con thuyền mà các câu chuyện xảy ra xung quanh chúng không thể giải thích được. Chúng thường bị đắm hoặc mất tích một cách kì lạ, nhưng sau này lại quay trở về. Nổi tiếng nhất trong số đó có lẽ là câu chuyện "Người Hà Lan lênh đênh", con thuyền trong câu chuyện đó đã bị đắm từ thế kỉ XVII, suốt mấy trăm năm sau đó, không biết bao nhiêu người nói rằng đã nhìn thấy nó xuất hiện trở lại, còn từng lên báo gây chấn động dư luận, có người cho rằng nó giống như một con thuyền ma ám thoắt ẩn thoắt hiện, đi theo những con thuyền khác rồi lại bất ngờ biến mất.

Ngoài con thuyền ma ám, còn có chiếc xe oan hồn. Theo lời kể, trên đoạn đường cao tốc nối thành phố Quảng Châu và Thâm Quyến có một khu vực thường xuyên xảy ra tai nạn giao thông, nửa đêm có người trông thấy một chiếc xe không người lái nhưng vẫn hiên ngang đi trên đường. Những chiếc xe đó vô cùng kì lạ, không hề có tiếng động cơ, chúng chỉ giống như một chiếc bóng vụt qua. Rất nhiều người bảo rằng, các lái xe chết trong những vụ tai nạn ô tô cứ giữa đêm lại hiện hình lái xe trở về nhà, còn các hành khách chết do kẹp xe thì có thói quen xin đi nhờ trên đường quốc lộ, đó là cội nguồn của vô số những câu chuyện "ma quá giang" mà ta thường nghe được. . .

Họa Long không phản ứng gì, nói: "Tôi lái xe bao nhiêu năm như thế, chưa bao giờ gặp phải chuyện này, cũng chưa bị con ma nào xin "quá giang" cả."

Tô My sợ hãi quát: "Họa Long, anh có im ngay không. Tôi nghe nói, chỉ có những người... sắp chết mới nhìn thấy xe oan hồn thôi."

Trước mặt họ là một cây cầu, vệ đường phía xa là biển cảnh báo của cảnh sát giao thông, nhắc nhở những người qua lại đoạn đường thường xuyên xảy ra tai nạn. Dưới chân cầu nước mưa ứ đọng thành vũng lớn, nhấp nhô mấy cành cây khô, Họa Long giảm tốc độ đi

ngang qua vũng nước đọng, tiến thẳng lên cầu. Vừa lên trên đầu, trước mặt họ vụt tới một chiếc xe tải nhỏ. Ánh đèn pha từ chiếc xe tải rọi chói mắt, Họa Long lập tức bấm còi inh ỏi, nhắc nhở lái xe chủ ý, nhưng lái xe tải vẫn vờ như không thấy, cố tình lái xe giữa lòng đường. Họa Long vội bỏ vô lăng, khi hai chiếc xe lướt qua nhau, cả xe bực dọc nhìn vào trong buồng lái xe tải, rồi không khỏi lạnh gáy - Trong buồng lái không có người!

Họa Long đạp phanh gấp, mặt đường trơn trượt chiếc xe lê dài một đoạn rồi mới dừng hẳn.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, một cảm giác lạnh lẽo bao trùm, không ai dám tin vào mắt mình. Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Nếu đó chỉ là ảo giác chẳng lẽ mọi người đều hoa mắt như nhau? Tô My vừa kể câu chuyện về những chiếc xe oan hồn, chẳng lẽ tổ chuyên án đã thực sự gặp phải chuyện ma quái này? Bốn người không ai bảo ai, tất cả đều thò đầu ra ngoài nhìn lại, chiếc xe tải kia vẫn đang tiến về phía trước, không nhanh không chậm, mặc dù không có ai cầm lái, chiếc xe vẫn đi rất ổn định, từ từ xuống dốc cầu, rồi khuất dần khỏi tầm mắt.

Trên đường không còn một bóng xe nào khác, càng không có ai đi lại, chỉ có tiếng mưa râm ran hòa cùng tiếng sấm nện vang bầu trời.

"Quay lại đuổi theo xem sao!" Giọng nói quyết đoán của giáo sư Lương phá tan sự im lặng.

Bao Triển cũng đồng tình: "Chẳng lẽ lại gặp ma sao!"

Tô My có vé sợ hãi, gàn lại: "Đó là xe oan hồn, đừng có đuổi theo!"

Họa Long quả quyết: "Tôi không tin đời này có ma."

Nói đoạn, anh lập tức nổ máy, quay đầu, đuổi theo chiếc xe tải không người lái. Nhưng có điều vô cùng khó tin, khi tổ chuyên án quay đầu đuổi theo, thì không tìm thấy chiếc xe đó đâu nữa, hai bên đường không một ngã rẽ, vậy chiếc xe tải đã chạy đi đâu?

Gặp phải một chiếc xe không người lái giữa đêm mưa là điều khó tưởng tượng được, nhưng chiếc xe không cánh mà bay khiến cả đội cảm thấy kì lạ bội phần.

Giáo sư Lương bảo Họa Long quay đầu trở về đường cũ, nhưng phải đi thật chậm, chú ý hai bên đường. Cuối cùng họ tìm thấy tại một đường hào sâu cạnh đường một chiếc xe tải đã lật. Lái xe đang rên lê ư ứ vì đau đớn, mọi người vội tìm cách lôi anh ta ra khỏi buồng lái. Thì ra chiếc xe tải nhỏ không phải không có người lái. Mà lái xe vừa rồi đã gặp phải một chuyện hết sức kì lạ. Chiếc xe tải nhỏ chỉ có hai chỗ ngồi, trong buồng lái không có ai khác ngoài lái xe, nhưng lúc lên dốc cầu, lái xe bỗng nghe thấy từ phía sau lưng vọng lên tiếng người nói: "Xin chào!"

Lái xe giật mình, tóc gáy dựng ngược, cả người bỗng nóng ran, tim đập loạn xạ.

Âm thanh đó vô cùng rõ ràng và gần ngay phía sau, lái xe tải quay đầu lại nhìn, thì không thấy ai. Đúng lúc đó, Họa Long lái chiếc xe

ngược chiều đi tới, ánh đèn xe chói lòa, lái xe tải hoảng loạn, luống cuống chân tay không biết xử trí thế nào, trong lòng có một dự cảm chẳng lành. Bỗng nhiên, anh ta thấy có bàn tay đặt lên vai mình, chân lông khắp cơ thể co lại, vì quá sợ hãi lái xe trượt xuống gầm ghế theo phản xa để tránh bàn tay, chiếc xe tải vẫn tiến về phía trước theo quán tính, rồi lật xuống đường hào ven đường.

Đây cũng là nguyên nhân tổ chuyên án nhìn thấy chiếc xe không người lái và đuổi theo mà không thấy xe đâu nữa.

Trong đường hào đọng nước mưa, lái xe tài xế chỉ bị thương nhẹ, tổ chuyên án giúp anh ta liên lạc với cảnh sát giao thông, gọi điện thoại cứu hộ rồi mới rời đi.

Mọi người đều im lặng, về việc "ma quá giang" mà lái xe tải vừa gặp phải, không ai lên tiếng bình luận. Chiếc xe đang chạy trên đường, sao có thể có người lên xe được chứ, nhưng nếu không phải là người, thì đó là thứ gì? Có những việc, chúng ta không thể nào giải thích một cách khoa học và hợp lí. Người lái xe tải kia không hề uống rượu, trông cũng có vẻ hiền lành thật thà, không có nét gì là đang nói dối. Khi đến trạm cuối của đường cao tốc, nhân viên thu phí nhẹ nhàng nhắc nhở Họa Long phải lái xe cẩn thân, cô còn cho biết tại đoạn cầu mà họ vừa đi qua, mỗi khi trời mưa hoặc sương mù dày đặc, thường xuyên xảy ra các vụ đâm xe chết người.

Sau khi vào đến thành phố, Tô My gọi điện thoại thông báo với cơ quan cảnh sát địa phương, rồi tổ chuyên án đi thẳng tới đồn cảnh sát đường Vũ Ninh.

Đồn cảnh sát đường Vũ Ninh nằm trên cùng một con đường với căn biệt thự nhà họ Lâm, khi tổ chuyên án lái xe ngang qua, mọi người đều không khỏi tò mò nhìn qua cửa ô tô, thăm dò sơ qua ngôi nhà cũ trước mặt, sau khi đọc hồ sơ vụ án mọi người đều biết đây chính là hiện trường vụ huyết án. Ngoài trời gió mưa vân rít gào, một tia chớp lóe qua khiến căn nhà hoang cũ kỹ càng trở nên ma mị, bỗng trong nhà có tia sáng lóe qua cửa sổ.

Nhiều năm trước đây, căn biệt thự nhà họ Lâm từng xảy ra một vụ án mạng, mặc dù cảnh sát đã phá án, nhưng tới giờ vẫn chưa tìm thấy đầu nạn nhân, và có lẽ người ta cũng không có ý định tìm kiếm nữa.

Mấy ngày trước, một nhân vật bí ẩn gọi điện cho 110 báo án, cảnh sát phát hiện trong căn nhà có một lớp máu đã đông đặc, nhưng không thấy các thi thể đâu.

"Vừa rồi mọi người có thấy gì không?" Họa Long dẫm phanh dừng xe, hỏi.

"Liệu có phải tại ánh chớp phản chiếu trên cửa kính không?" Tô My nghi ngờ.

"Ánh sáng đó chiếu ra từ phía trong căn nhà."Bao Triển quả quyết.

"Trong nhà có người!" Giáo sư Lương khẳng định.

Hai thầy trò của đồn cảnh sát đường Vũ Ninh mặc áo mưa, đứng tại đầu đường đón tổ chuyên án. Giáo sư Lương mệnh lệnh, bất luận trong căn nhà kia là người hay ma, cũng phải lập tức vào kiểm tra xem sao. Căn biệt thự cũ đã bị cảnh sát phong tỏa, giữa đêm hôm khuya khoắt, người xuất hiện tại hiện trường vụ án rất có thể chính là hung thủ. Cảnh sát trẻ có chút do dự, hỏi thử xem có cần gọi thêm đội cảnh sát vũ trang hay không. Họa Long rút súng ra, nói: "Mẹ kiếp! Tôi chính là cảnh sát vũ trang đây! Tôi còn là thầy dạy của cảnh sát vũ trang luôn ấy chứ. Giáo sư cứ ở lại trong xe, còn lại mọi người theo tôi."

Tiếng mưa có vẻ đã nhỏ dần, một tia chớp lại lóe lên xé tan màn đêm u tối, từ trong căn biệt thự vọng ra tiếng khóc thê lương, nhưng ngay lập tức tiếng khóc chìm vào giữa tiếng sấm vang rền.

~Chú thích: 1. Món ăn của người Trung Quốc, bắp bò được hầm nhừ và để khô chắc, thái mỏng, mới lên lớp nước sốt tương màu đỏ đảm và sánh.

Tâm sự: Thật xin lỗi về sự chậm trễ này! Tuần sau mị sẽ bù thêm chương cho mb💗💗

==================

Chương 3: Tiếng khóc trong đêm.

Mưa vẫn đang rơi, giữa tiếng sấm chớp, căn biệt thự cũ như chìm sâu trong không gian ma mị.

Khỏang sân trơn trượt vì bùn đất, cánh cửa nhà vốn đóng chặt giờ chỉ thấy khép hờ, không rõ ai đã mở ra. Tiến lại gần, Họa Long giơ tay ra hiệu mọi người đứng yên, rồi anh cảnh giác, nói một câu: "Có tiếng gì đó!"

Cậu cảnh sát trẻ đi phía sau ngượng ngùng lên tiếng: "Xin lỗi... là tiếng răng tôi va vào nhau!"

Cảnh sát già an ủi: "Đừng sợ, cứ theo sát tôi."

Cảnh sát trẻ vội giải thích: "Sư phụ, không phải đâu, tại con mắc mưa nên hơi lạnh thôi."

Bao Triển và Tô My cố nhịn để không bật ra tiếng cười, cảnh sát trẻ ngoan ngoãn theo sát sư phụ, mọi người tiếp tục tiến vào bên trong cánh cửa. Phòng khách tầng một trống không và vô cùng ẩm thấp, trên lớp nền bê tông lỗ chỗ ổ gà thỉnh thoảng có nơi nhô cao ụ đất, lớp vôi trắng trên tường đã rơi xuống già nửa, phần sơn trên cánh cửa gỗ bong ra cuộn tại thành những hình thù kì quái. Sau khi kiểm tra một lượt cả đội phát hiện, các căn phòng tại tầng một đầu đã bi bụi phủ đầy, trên cửa sổ giăng kín mạng nhện, trên nền đất tả một lớp bụi dày, không một dấu chân, xem ra đã rất lâu rồi không người ở.

Trên tầng hai bỗng vong lại tiếng bước chân ai đó đang chạy, mọi người đều im bật, nín thở chuẩn bi tinh thần ập lên tầng hai. Tuy nhiên, cầu thang gỗ lên tầng hai đã có vài chỗ mục hỏng, e rằng không thể kháng nối cân nặng của cả đội, Họa Long bảo từng người lên một,

không được vội vàng.

Lên tới tầng hai, tất cả chỉ thấy một hành lang vô cùng vắng lặng, không có bóng dáng bất kì ai. Một bên hành lang là vài căn phòng, cửa phòng đều đã đóng chặt, bên còn lại là bức vách, trên nền hành lang không hiểu sao lại vương vãi mấy tờ tiền âm phủ trông thật ma quái.

Cuối hành lang chính là phòng chứa đồ, nơi phát hiện ra lượng lớn máu đã đông đặc, tờ niêm phong cảnh sát dân chéo trên cửa phòng đã bị xé xuống.

Trần nhà phía cuối hành lang có một lỗ hình vuông, trên tường dựng một chiếc thang sắt, từ đó có thể trèo lên gác trần phía trên.

Họa Long đưa tay ra hiệu, báo mọi người phân làm hai nhóm, cảnh sát già và cảnh sát trẻ kiểm tra hai căn phòng bên trái cầu thang, ba người tổ chuyên án kiểm tra bên phải, dù kẻ đột nhập là người hay ma cũng không được để thoát.

Cảnh sát già khẽ mở một cánh cửa, bên trong tòan là những thứ rác rưởi lộn xộn.

Ông tiếp tục mở căn phòng tiếp theo, bên trong chất đầy những thứ đồ nội thất đã bị chặt vụn, cảnh sát trẻ run cầm cập bước theo sau sư phụ, cảnh sát già kiểm tra kĩ càng một lượt, xem trong phòng có ai hay không.

Ba người Họa Long kiểm tra căn phòng đầu tiên, không phát hiện điều gì bất thường, chuyển sang kiểm tra căn phòng chứa đồ cuối hành lang.

Bao Triển phát hiện trên kẽ cửa sát bản lề cánh cửa phòng chứa đồ có nhét một mớ tóc trắng. Anh biết rằng một số người già khi chải đầu thường có thói quen vo những sợi tóc rụng nhét vào kê cửa như thế.

Lần đầu tiên trèo vào trong căn nhà, cảnh sát trẻ sợ chết khiếp vì chiếc váy trắng treo sau rèm cửa, điều đó khiến cậu vô cùng nhạy cảm với khung cửa sổ. Lần này bước vào phòng, thử đầu tiên khiến cậu chú ý chính là chiếc rèm cửa sổ, vừa nhìn vào cậu đã giật bắn mình vì hình như có ai đó đang đứng nấp sau đó. Quá sợ hãi, cảnh sát trẻ chỉ biết lấy ngón tay ngoắc ngoắc ra hiệu cho cảnh sát già, cảnh sát già bình tĩnh lấy chiếc dùi cui điện vén tấm rèm cửa sổ lên, phía sau không hề có ai trên nền nhà chỉ có một đôi dép đặt ngay ngắn.

Sát tường có mấy chiếc tủ quần áo, cảnh sát già mở toang tất cả các cánh cửa tủ, cánh cửa vừa bật mở, trước mắt họ hiện ra một quái nhân tóc đỏ đang đứng lù lù bên trong.

Cánh cửa từ bên cạnh cũng bị bất ngờ tự giật mở, từ bên trong phóng ra hai quái nhân nữa.

Hai thầy trò và ba quái nhân khi nhìn thấy nhau đều giật mình kinh hãi, rồi hét tóang, vang động cả căn nhà.

Họa Long, Bao Triển và Tô My nghe tiếng hét vội vàng chạy tới. Thấy cảnh tượng hỗn loạn trước mặt, cả ba cũng đứng chết chân. Ba

quái nhân ôm đầu định bỏ chạy, Họa Long lập tức đứng chặn cửa rồi rút súng ra cản đường. Ba quái nhân như ruồi cụt đầu, chạy loăng quăng tìm chỗ trốn.

Sự việc xảy ra quá nhanh, khung cảnh vô cùng hỗn loạn, cảnh sát trẻ vẫn đứng yên một chỗ hét thất thanh từ nãy đến giờ, hai tay nắm chặt lấy tay sư phụ. Tô My cũng có phần sợ hãi, vội ôm lấy cánh tay Bao Triển. Họa Long hơi do dự không biết có nên nổ súng hay không, một quái nhân nhấc chiếc ghế tròn ba chân lên khua loạn xạ, hai kẻ còn lại cũng vớ bừa một thứ gì đó làm vũ khí, chuẩn bị tư thế tự vệ.

"Làm gì thế hả?" Họa Long quát lớn.

"Các... Các người là ai?" Quái nhân tóc đỏ giọng run lập cập hói.

"Cảnh sát đây! Tất cả đứng yên!"Họa Long nó.

Tô My giờ mới nhìn rõ, thốt lên: "Ôi trời, một lũ "trẻ trâu...."

"Trẻ trâu" là cách giới trẻ hiện giờ gọi những kẻ cá biệt trong những kẻ cá biệt, một nhóm những đứa trẻ với phong cách và suy nghĩ khác người, thích gây chú ý và lúc nào cũng cho mình là đúng, làm gì cũng bốc đồng, mỗi thành phố đều có một vài nhóm "trẻ trâu" như thế. Lũ "trẻ trâu" thích mặc những bộ đồ quái dị, đầu tóc nhuộm màu lòe loẹt, bất kể là trai hay gái đều thích trang điểm rất đậm, trên người đeo đây những thứ trang sức cổ quái, như bộ xương khô, dây xích, v. v.. Hầu hết chúng là những đứa trẻ xuất thân từ tầng lớp hạ lưu. Mái tóc của chúng là một cách tạo hình đặc biệt trước tiên dùng keo nước lởm gội đầu, sau đó cho pháo vào trong nổ bung lên, cuối cùng quét thêm các thứ sơn với đủ loại màu sắc để định hình. Chúng là một đám trẻ học chẵng hết cấp hai, không phải tất cả những đứa trẻ bỏ học sớm đều thành "trẻ trâu", nhưng những đứa "trẻ trâu" nhất định là bỏ học sớm.

Hình ảnh của chúng trong mắt chính mình hiện lên như một tập thể những nhân vật đại diện hội tụ các yếu tố thời thượng, có con mắt khác biệt, tu tưởng tân tiến, đã thế lại đẹp trai xinh gái không ai bằng còn hình ảnh chúng trong mắt chúng ta thì đơn giản thôi: Quái nhân!

Hình ảnh chúng ta trong mắt chúng cũng đơn giản không kém: Nhà quê!

Ban ngày, nếu chẳng may gặp một đứa "trẻ trâu" trên phố chắc hẳn bạn đã rất sốc, nhưng nửa đêm, trong một căn biệt thự cũ kĩ mới xảy ra án mạng mà gặp phải ba tên "trẻ trâu", thì chắc chắn không ai không cảm thấy kinh hãi. Chẳng thế mà người kinh nghiệm lâu năm như cảnh sát già cũng phải giật mình hét lên ầm ĩ.

Ba đứa "trẻ trâu" hai trai một gái, chúng xưng hô nhau bằng những cái tên trên mạng. Nếu xóa bớt hai chữ "trẻ trâu" phía trước đi cho khỏi rắc rồi, thì tên chúng lần lượt là: Kaola, Lạc Diên và Trường Đảo Băng Trà.

Trường Đảo Băng Trà là tên cô bé, còn Kaola và Lạc Diên là hai người bạn trai của cô.

Hai câu thiếu niên cũng yêu một bạn gái. Những chuyên gia nghiên cứu tâm lí và tình cảm cũng rất khó giải thích về điều này, trong tập thể những đứa "trẻ trâu", tình yêu giữa ba người sẽ được duy trì như thế nào, tư duy giới tính của chúng khác người ra sao?

Đêm đó, ba đứa "trẻ trâu" muốn tìm cảm giác mạnh, chúng quyết định đến căn biệt thự ma nhà Lâm... thám hiểm. Khi lọt vào trong, chúng bỗng nghe thấy những tiếng khóc và tiếng hát vô cùng kì lạ. Sau đó, là tiếng chân người đi từ tầng một lên, chính là năm người Họa Long. Mấy đứa "trẻ trâu" sợ quá bèn trốn vào tủ...

"Bọn ta tới đây chơi một chuyến cho vui thôi. Mau tránh ra cho bọn ta về." Kaola nói bằng giọng huênh hoang.

Lạc Diên cũng không kém: "Mau lên, đã nói với các ngươi rồi, cảnh sát thì có gì tài giỏi? Trong ngôi nhà này có ma, nhưng không phải chúng ta."

Cô bạn gái Trường Đảo Băng Trà cất giọng nói thảo mai: "Ôi, có ma thật đấy! Ta nghe thấy ma khóc, ta nghe thấy quỷ ca!"

Họa Long quát nạt: "Nói vớ vẩn, ma quỷ ở đâu ra."

Trường Đảo Băng Trà vẫn giữ nguyên giọng điệu, liếc mắt lên trần nhà, nói: "Quỷ ấy à, dù sao thì cũng vẫn có đấy!"

Bỗng dưng, từ một nơi nào đó trong căn nhà bỗng vang lên tiếng khóc, hòa lẫn với tiếng kêu thê lương, giống như tiếng những con mèo hoang réo rắt trong đêm trường tĩnh lặng. Sau đó, mọi thứ lại im bặt, rồi trong căn nhà bắt đầu vọng lại tiếng một cô gái đang hát, giọng hát ngân nga trầm ấm, pha chút buồn man mác.

Mọi người sởn tóc gáy, nổi da gà, không ai nói gì, tất cả dòng tai lắng nghe:

"Có một em bé gái, Cõng bạn búp bê xinh Ra vườn hoa một mình, Ngắm hoa anh đào đang nở,

Búp bê bỗng gọi mẹ, Chú chim trên cành lộc, Cất tiếng cười ghẹo chê!

Búp bê à búp bê, Vì sao em lại khóc, Có phải vì phút chốc, Nhớ tiếng mẹ năm xưa?

Búp bê ơi búp bê, Nín đi đừng khóc nữa, Những điều em đang nghĩ, Hãy kể cùng chị nghe.

Những ngày tháng xưa kia, Có gia đình vui vẻ, Em có cha có mẹ, Thương yêu em vô vàn.

Một hôm cha rượu say, Tay cha cầm rìu sắc, Chân bước về phía trước, Nơi mẹ đang ngồi nhìn.

Ơi cha ơi cha hỡi, Cha chặt biết bao pha, Màu đỏ tươi của máu, Nhuộm đẫm vách tường nhà.

Ôi chiếc đầu của mẹ, Lăn xuống gầm giường kia, Ôi đôi mắt của mẹ, Còn nhìn em không lìa.

Rồi cha nói với em, Nhờ một tay giúp sức, Xác mẹ chôn dưới gốcMột cây xanh trong nhà.

Và chiếc rìu của cha, Lại vung lên lần nữa, Da em thành lớp vỏ, Một chú búp bê xinh."

Mọi người từ từ tiến ra hành lang, cánh cửa phòng chứa đồ không hiểu đã mở ra từ bao giờ, cuối hành lang có hai sinh vật lạ đang nhìn thẳng về phía cả nhóm. Trong bóng tối, chúng mờ mờ ảo ảo trông hơi giống dáng người. Đôi mắt phát sáng, một "người" khoác chiếc áo choàng rộng thùng thình, trên tay cầm một lưỡi hái rất dài, "người" còn lại sắc mặt trắng bệch, lộ hai chiếc răng nanh, trong tay cầm sợi xích lớn.

Hai kẻ đó vừa khóc vừa kêu vừa hát, rồi từ từ tiến lại phía nhóm Họa Long.

Ba đứa "trẻ trâu" hét lên ầm ĩ: "Ma... ma.. chạy mau!"

Cảnh sát trẻ, cảnh sát già và ba đứa "trẻ trâu" co giò bỏ chạy, từ phía cầu thang vọng lại tiếng kêu lét két, những bậc thang sắp không chịu nổi sức nặng sẵn sàng đổ sập bất cứ lúc nào, thấy vậy năm kẻ nhát gan lại chạy trở lại.

Tô My vốn cũng định bỏ chạy, nhưng thấy tình hình không ổn đành đứng nấp sau lưng Họa Long và Bao Triển.

Họa Long cảm thấy bất ổn, tay cầm súng bắt đầu run lên.

Bao Triển đứng bên cạnh nhắc nhở: "Đừng nổ súng, chúng là người."

Hai kẻ lạ mặt ngày càng tiến lại gần, còn giơ hai tay với những móng vuốt theo kiểu yêu quái dọa người, ba đứa "trẻ trâu " sợ hãi cứ lùi mãi về phía sau, Họa Long bất ngờ lao tới tung một cú đá trời giáng, một tên ngã dụi sang một bên, rồi ngay sau đó anh đưa tay hầu quyền, bạt một miếng vào mặt tên còn lại.

Tên kia ngã nhào xuống cạnh tường, cố gắng lồm ngồm đứng dậy, hắn đau quá rên lên ư ứ.

Họa Long lại làm một đường liên hoàn cước, Bae Triển vội chạy tới ngăn Họa Long lại.

Hai kẻ kia đều đeo mặt nạ, chúng trúng đòn đau điếng, đưa tay gỡ lớp mặt nạ xuống, tên trúng đòn hầu quyền bị thương nặng hơn nhưng trên mặt hắn không hề chảy máu, mà chảy ra một thứ dịch màu trắng rất quái dị.

Ba đứa "trẻ trâu " nhận ra hai kẻ trước mặt, kêu lên: "Vu Hành Vân, Lạc Thần."

Vu Hành Vân và Lạc Thần là bạn của chúng.

Ba đứa "trẻ trâu " đến "thám hiểm" ngôi nhà ma, hai đứa bạn khác cũng lén lút đi theo để dọa chúng.

Hai đứa mới đến, một hóa trang thành Tử Thần, mặc chiếc áo mưa to rộng, cầm lưỡi hái lớn. Một đứa giả làm Ma Cà Rồng, mắt đỏ nanh dài. Hai đứa vừa tham gia buổi triển lãm trang phục truyện tranh, trên người vẫn mặc nguyên trang phục, trông chẳng khác gì những nhân vật bước ra từ truyện tranh. Chúng mua sẵn những chiếc kính áp tròng dạ quang, loại "đồ chơi" này sau khi đeo vào mắt sẽ khiến con ngươi phát ra ánh sáng xanh khi đứng trong bóng tối, chiếc răng nanh cũng là một thứ "hàng giả". Chúng vốn chỉ định dọa ba đứa bạn một trận cho vui, ai ngờ lại bị Họa Long giáng cho mấy đòn đau điếng.

Năm đứa "trẻ trâu" mỗi đứa một câu làm náo loạn cả căn nhà. Vu Hành Vân là một đứa bé gái, vừa rồi bị Họa Long đá dụi sang một bên, giờ vẫn còn ấm ức, chửi thề: "Khốn thật! Bọn mày là cũng một hội hả?"

"Không phải đầu chị! Họ là cảnh sát, chị không đấy bên trong lớp áo mưa mỏng kia là cảnh phục à?" Trường Đảo Băng Trà giải thích.

"Lão đây bị hai đứa khốn bọn bay dọa tức chết." Lạc Diên bực tức.

"Cảnh sát thì có thể ra tay đánh người sao? Xem đây!" Kaola tỏ vẻ bức xúc, hai tay cậu ta giả làm động tác cầm súng, hướng xuống sàn nhà, nét mặt đầy thách thức.

"Mẹ kiếp, vỡ mất cái mụn rồi." Lạc Thần sờ lên mặt, giong tức tối.

"Bọn oắt này, dám giả thần giả quỷ, xích hết chúng lại lôi về đồn." Họa Long mắng cả lũ trẻ.

Tô My cũng bực mình, nói: "Bị ăn đòn là còn may. Mấy đứa nhìn lại mình xem có ra thể thống gì không? Nhìn thấy "đồng loại" mà còn sợ mất hồn mất vía."

Bao Triển chỉ thở phào: "Cũng may không nổ súng."

Cảnh sát già và cảnh sát trẻ cùm hết năm đứa "trẻ trâu" lại, đưa chúng về đồn.

Trước khi rời đi, Họa Long kiểm tra kĩ lại một lần nữa, căn phòng chứa đồ không có gì bất thường, lớp "đậu phụ huyết người" trên nền đã bị cảnh sát mang đi hết. Hai đứa "trẻ trâu" đóng giả Tử Thần và Ma Cà Rồng nấp trong đó chỉ với ý định dọa những người bạn của mình một trận cho ra trò, chúng nào hay căn phòng đó đáng sợ đến mức nào.

Bao Triển nhớ ra vẫn còn gác trần chưa kịp kiểm tra. Anh trèo lên chiếc thang, thò nửa người lên trên, nhìn quanh một lượt. Căn gác lâu năm không được tu sửa, đã bị mưa dột, mấy giọt nước mưa nhỏ xuống tí tách, nơi góc tường có mấy chậu hoa, hoa trong chậu sớm đã

chết khô, chỉ còn một chậu Vạn Tuế vẫn mọc hiên ngang bất chấp thời gian.

"Trên này không có người." Bao Triển nói vọng xuống dưới với Họa Long và Tô My.

Khi Bao Triển vừa xuống khỏi thang, từ trên gác trần vọng xuống một giọng nói vô cùng ma mị: "Xin chào!"

~Chú thích: 1. Từ lóng, dùng để chỉ những người trẻ tuổi với phong cách và suy nghĩ khác người, ít hiểu biết, thích gây sự chú ý và làm gì cũng bốc đồng.

==================

Chương 4: Đầu lâu biết nói.

Bao Triển từ trước tới nay vô cùng tỉ mỉ cẩn thận, anh chắc chắn rằng mình không thể nào nhìn nhầm được, trên gác lầu không hề có người.

Câu chào đầy bất ngờ và quỷ quái đến từ căn gác trần khiến Bao Triển tái mặt, có phần kinh hãi. Họa Long cũng nghe thấy tiếng nói đó rõ mồn một, câm thấy vô cùng cổ quái. Giọng nói đó có vẻ không giống giọng nói của con người, nhưng cụ thể là gì thì anh không đoán ra nổi. Tô My dựng tóc gáy, cả người run cầm cập, cô bỗng nhớ đến sự việc tổ chuyên án gặp phải trên đường tới đây. Trên đường cao tốc có vụ "ma quá giang" chiếc xe tải nhỏ cũng vì thế mà lật xuống hào, lẽ nào con ma đó đã lên xe của tổ chuyên án, rồi theo họ đi tận đây, còn vào cả căn biệt thự nhà họ Lâm nhát người nữa?

Lái xe tải cũng kể rằng anh ta bỗng dưng nghe thấy một giọng nói lạ từ phía sau lưng: "Xin chào!"

Lái xe tải bị câu nói bất ngờ đó dọa đến mức suýt mất mạng.

Họa Long, Bao Triển và Tô My nhìn nhau trong giây lát rồi quyết định leo lên gác trần một lần nữa. Do mưa dột lâu ngày, nền gác trần có phần ướt át, nhưng không có bất cứ vết chân nào.

Tô My chụp ảnh lại, trong khoảnh khắc khi đèn trợ quang lóe sáng, họ dường như nhìn thấy có bóng ai đó đứng ở góc tưởng, nhưng lúc nhìn lại thì vẫn chỉ thấy một chậu Vạn Tuế.

Chiếc chậu sành đã có vài vết rạn nứt, tháng năm trôi qua khiến bề mặt nó không còn nhẵn nhụi như trước, không biết nó đã được đặt trên này bao lâu rồi. Miệng chân được xiết chặt bằng một sợi dây thép, để tránh không cho chậu cành vỡ bung. Bao Triển tiến lại gần kiểm tra, khi anh đưa tay di chuyển chậu Vạn Tuế, chậu hoa bỗng nứt ra, vỡ vụn trên nền đất.

Mọi người phát hiện dưới gốc cây Vạn Tuế có buộc thứ gì đó hình cầu, sau khi phủi sạch lớp đất mới biết, bên trong những chùm rễ trắng bám chi chít là một chiếc... đầu lâu!

Cả ba không tránh khỏi sợ hãi, miệng chiếc đầu lâu vẫn mở, và tiếng chào vừa rồi mà họ nghe thấy rất có thể được phát ra từ chính miệng chiếc đầu lâu này.

Sau khi trở về đồn cảnh sát đường Vũ Ninh, cảnh sát già lập tức thẩm vấn từng đứa trong đám "trẻ trâu", chúng chỉ định làm cuộc "thám hiểm" đến căn biệt thự ma ám, tìm cảm giác mạnh, chứ không hề hay biết về vụ huyết án trong căn phòng chứa đồ. Đồn cảnh sát yêu cầu chúng để lại thông tin liên lạc, dạy chúng một bài học rồi thả về.

Giáo sư Lương nhìn chiếc đầu lâu khô, trầm ngâm không nói.

Chiếc đầu lâu bị vùi trong chậu đất, màu sắc xám xịt, bằng mắt thường cũng có thể đoán được nó đã bị chôn vùi rất nhiều năm.

Năm 1983, căn biệt thự nhà họ Lâm xảy ra một vụ án mạng, nạn nhân bị cắt mất đầu nhưng mãi đến sau này vẫn không tìm thấy chiếc đầu lâu, hung thủ là một kẻ thần kinh, rất có thể hắn đã mang chôn cái đầu lâu xuống dưới gốc cây, rồi sau đó cũng quên luôn điều này.

Vụ án mạng không đầu nhiều năm về trước, liệu có liên quan gì đến vụ việc lần này hay không?

Câu nói "xin chào" mà họ nghe thấy liệu có phải vọng về từ thế giới bên kia không?

"Bao Triển, Họa Long, Tô My, mọi người có nhớ nổi giọng nói đó không?" Giáo sư Lương hỏi.

"Cháu không bao giờ quên được!" Bao Triển quả quyết.

"Đúng thế! Tiếng nói đó vô cũng cổ quái." Họa Long trầm tư đáp.

Tô My vẫn còn run, nói như phân trần: "Đến giờ cháu vẫn còn run đây này, nghe thấy phía sau lưng có người nói "xin chào", mà quay đầu lại thì chẳng thấy ma nào cả."

"Bây giờ cũng muộn rồi, ngày mai chúng ta lấy phần ghi âm của người báo án, mọi người nghe thử xem tiếng của người báo án và tiếng nói trong gác trần có giống nhau không." Giáo sư Lương nhắc nhở rồi báo mọi người đi nghỉ.

Cảnh sát già có vẻ thất vọng, nói: "Rất tiếc không tìm thấy người báo án, anh ta gọi đến đường dây 110 từ một bốt điện thoại công cộng."

Cảnh sát trẻ cũng nhanh nhảu: "Cháu đến bốt điện thoại đó rồi, xung quang không có camera theo dõi, chẳng có manh mối nào cả."

Bốt điện thoại công công bị bỏ hoang ven đường cùng với sự phổ biến của điện thoại di động, ngày càng ít người dùng đến những bốt điện thoại này. Bốt điện thoại kia nằm ven một con đường hẻo lánh, gần đó có một quán internet và một cửa hàng sữa chữa đồ điện tử, có thể đây là bốt điện thoại công cộng cuối cùng của thành phố này vẫn còn sử dụng được, nhưng sau một thời gian nữa, có lẽ nó cũng sẽ bị phá bỏ, thay vào đó là một sạp báo.

Bốt điện thoại thông thường đều nằm trong trạng thái "nghỉ ngơi", loa không bắt tiếng, màn hình nhập nhèm, nút bấm hỏng hóc.

Bốt điện thoại ở đầu đường giờ chỉ còn lại hai tác dụng: Một là để dán những tờ rơi quảng cáo, hai là để tránh mưa, đôi khi đó trở thành nơi khởi nguồn của một tình yêu lãng mạn.

Ngoài những điều đó ra, nó còn có một tác dụng lớn nữa mà ít người biết đến - để báo cảnh sát.

110 là số điện thoại miễn phí, hơn nữa những hồi điện thoại công cộng kiểu này có thể gọi trực tiếp cho 110 mà không cần cắm thẻ.

Đêm hôm đó, có người dùng điện thoại công cộng báo án, nói rằng mình đã giết người, sau cùng chỉ để lại địa chỉ căn biệt thự nhà họ Lâm rồi cúp máy.

Người thần bí đó chắc chắn biết điều gì về vụ án này.

"Bốt điện thoại và chiếc đầu lâu trên gác trần đều không phải là trọng điểm điều tra của chúng ta." Giáo sư Lương nói.

"Trọng điểm là phải tìm ra thi thể, và tìm cả bốn người nhà họ Lâm nữa." Bao Triển vừa nói vừa gật gù.

"Chủ căn nhà đó tên là Lâm Chung Hoa, chuyên buôn bán các thứ dược liệu quý như đông trùng hạ thảo nhân sâm, tổ yến. Ông ta người gốc Hà Bắc, quanh năm suốt tháng bôn ba từ Hồng Kông sang đại lục, mua nhà mua đất nhiều nơi, hiện giờ có thể đang ở Đài Loan, tạm thời chưa thể liên hệ ngay được." Cảnh sát già nói.

"Căn biệt thự cũ này có vẻ rất lâu rồi không có người ở." Họa Long nhìn sang phía cảnh sát già, nói.

"Bác sĩ pháp y nhận định rằng nạn nhân ít nhất có sáu người, nhưng lại chỉ xét nghiệm được DNA của bốn người, vậy hai người còn lại là ai?" Tô My phân tích.

"Tôi có một dự cảm, rất có thế bốn người có tên trong sổ hộ khẩu nhà họ Lâm đã bị hại, đó là nguyên nhân chúng ta không tìm thấy họ. Hai người còn lại rất có thể chính là hung thủ, nhưng hai hung thủ này cũng đã chết, có lẽ... ma quỷ đã giết họ, căn biệt thư đó quả thật quá đỗi tà ma." Cảnh sát trẻ vừa nói vừa sợ hãi liếc mắt quanh phòng.

"Cậu thì hiểu gì, tổ chuyên án ngồi đây mà cũng đảm khua môi múa mép, đúng là múa rìu qua mắt thợ. Người ta đường đường là tổ chuyên án, lúc họ bắt đầu phá án cậu vẫn còn bú ti mẹ ấy, ma với chả quỷ, sợ run cầm cập, đúng là mất mặt cảnh sát." Cảnh sát già trách cậu học trò trẻ tuổi.

Mọi người phá lên cười vì những lời của cảnh sát già, chiếc đồng hồ trên tường đồn cảnh sát đã chỉ sang một giờ sáng, cảnh sát già ngáp dài một cái rồi chuẩn bị đi nghỉ. Trong phòng chỉ còn lại bốn người của tổ chuyên án, cảnh sát trẻ hình như do dự điều gì, nét mặt có

phần khác lạ, cứ đứng mãi không muốn đi, cuối cùng cậu ta hạ quyết tâm... quỳ sụp xuống đất!

Tổ chuyên án vô cùng bất ngờ, Tô My nói: "Ê ê ê, cậu làm gì vậy? Giật hết cả mình, sao tự nhiên lại quỳ xuống như thế?"

Cảnh sát trẻ xúc động nói với giáo sư Lương: "Cháu... cháu muốn bái sư học đạo, cháu... cháu mong bác sẽ nhận cháu làm học trò, giáo sư Lương, xin bác hãy nhận cháu làm học trò ạ."

"Chẳng phải cậu có sư phụ rồi sao?" Bao Triển nói.

"Thế này thì phải tính vào tội phản bội sư môn. Hơn nữa, giáo sư Lương đã có đồ đệ rồi, chính là Bao Triển đấy." Họa Long ra vẻ nghiêm trọng.

Cảnh Sát trẻ cầu xin giáo sư Lương nhận mình làm học trò, còn gọi Bao Triển là sư huynh, Bao Triển và giáo sư Lương dở khóc dở cười, không biết làm sao cho thỏa.

Tô My vừa cười vừa liếc sang giáo sư Lương, bảo: " Giáo sư, bác nhận cậu ta đi thôi, cháu thấy cậu đồ đệ này cũng thành tâm lắm đấy chứ, mỗi tội... hơi bị nhát gan thôi."

Giáo sư Lương lấy ra một bức ảnh, chậm dãi nói: "Muốn làm đồ đệ của tôi cũng được, cậu đã lấy chiếc ghế tròn này về đây."

Đó là bức ảnh do Tô My chụp, chiếc ghế tròn trên ảnh là một món nội thất trong căn biệt thự nhà họ Lâm, một trong những đứa "trẻ trâu" từng lấy nó làm vũ khí tự vệ khi bị bắt gặp trong căn nhà đó. Cảnh sát trẻ mặt tải mét, cậu ta vốn rất nhát gan, bây giờ phải một mình trở lại căn biệt thự ma quái kia lấy một chiếc ghế, trong lòng có phần do dự, nhưng cậu biết đây là thử thách mà giáo sư Lương dành cho cậu, để cậu tự biết lượng sức mình mà rút lui. Cảnh sát trẻ nghiến răng nghiến lợi, lấy hết dũng cảm, quả quyết: "Để cháu đi!" Nhưng vừa dứt lời cậu đã hối hận ngay, trong lòng chỉ muốn bỏ cuộc, nửa đêm nửa hôm chui vào một ngôi nhà ma đúng là điều điên rồ nhất mà cậu từng nghĩ tới.

"Chú em này, trong căn nhà đó có ma đấy, tốt nhất đừng có đi." Tô My dọa dẫm.

Cảnh sát trẻ mới vừa vào nghề, Cục Cảnh sát chắc chắn không thể cấp súng cho cậu được, cậu đành tủi thân cầm dùi cui điện, đèn pin, còng tay đeo lên nguời chuẩn bị xuất phát. Bên ngoài tiếng sấm vẫn nên như tiếng búa giữa đêm, cảnh sát trẻ bái biệt giáo sư Lương rồi lấy hết dũng khi bước vào màn mưa đêm lạnh giá.

Một tiếng sau, cảnh sát trẻ trở về.

Cậu ta xông thẳng vào trong đồn cảnh sát, không biết vì mệt hay vì sợ, trông bộ dạng vô cùng thảm hại. Có lẽ cậu ta đã chạy một mạch suốt chặng đường về đây còn ngã dụi mấy lần.

Cảnh sát trẻ đặt chiếc ghế tròn xuống đất, thở hổn hển, giọng nói đứt đoạn: "Cháu... cháu... lại gặp... gặp ma rồi!"

Cảnh sát trẻ vì muốn bái giáo sư Lương làm sư phụ, lấy hết can đảm trở lại căn biệt thự nhà họ Lâm. Khi bước lên lầu hai, tim cậu đập thình thịch, từ từ tiến về phía căn phòng nơi đặt chiếc ghế, đầu óc chỉ nghĩ độc một việc cầm lấy chiếc ghế và chạy một mạch về đồn. Thế nhưng, trong căn phòng trống trơn chẳng một bóng người đó, hình như có thứ âm thanh vang vọng lạ kì, cảnh sát trẻ lắng tai nghe thì phát hiện ra đó là tiếng kéo rèm cửa sổ, nhưng chiếc rèm cửa không hề động đậy. Cảnh sát trẻ sợ đến mức mặt cắt chẳng còn giọt máu, vội vàng nhặt lấy chiếc ghế rồi quay đầu chạy thục mạng, ra đến cửa còn đá ngay cả một đôi dép, xuống cầu thang vấp dúi dụi, lăn thẳng xuống tới tầng một.

Cảnh sát trẻ hồn phách vẫn chưa về hết, kể sơ qua về câu chuyện ma vừa rồi, mọi người đều không mấy chú ý, vì những kẻ nhát gan thường hay sợ hãi mà tự hũ dọa mình.

Cảnh sát trẻ gọi giáo sư Lương một tiếng "sư phụ" rồi lại định quỳ xuống.

Giáo sư Lương khiêm tốn nói: "Thực ra, tôi cũng không thể dạy được gì nhiều cho cậu cả, tổ chuyên án là một đội nhóm, và tôi cũng chỉ là một thành viên trong đó mà thôi."

Cảnh sát trẻ vội vàng nói: "Sư phụ, con đã đưa chiếc ghế về đây rồi, sư phụ không thể nói mà không giữ lời được."

Giáo sư Lương cười hiền từ, đáp: "Cậu có chấp nhận làm học trò của cả tổ chuyên án không?"

Cảnh sát trẻ ngẩn người ra một chút, rồi cười hoan hỉ đáp: "Thế thì tuyệt quá đi chứ ạ!"

Họa Long khẽ cười, nói: "Anh chàng này khiến tôi nhớ Pudding trong vụ "sát thủ hoa Tường Vi" quá!"

Cảnh sát trẻ hào hứng nói: "Họa Long sư phụ, trò phải theo sư phụ học quyền cước."

Tô My cảm thấy rất thú vị, hỏi: "Trò ngoan, trò có hứng thú với máy tính không? Ta có thể huấn luyện trở thành một hacker hàng đầu."

Cảnh sát trẻ ấp úng: "Trò... trò... trò muốn phá những vụ án lớn, tự tay bắt hết lũ giết người gian ác."

Tổ chuyên án nổi tiếng khắp ngành, cảnh sát trẻ trong chốc lát thêm được bốn sư phụ cừ khôi, trong lòng vui sướng tột cùng. Giáo sư Lương nhìn thấy chiếc ghế tròn, trong lòng cũng có chút vui, ông không chỉ muốn thử thách chàng cảnh sát mới vào nghề, mà còn cảm thấy chiếc ghế đó hình như có ẩn chứa thông tin gì rất quan trọng. Loại ghế tròn ba chân này bây giờ rất hiếm thấy, đó là mẫu ghế thịnh hành từ rất nhiều năm trước, trong căn phòng kia cũng đặt toàn những thứ nội thất lỗi thời. Căn nhà cũ này vì từng xảy ra án mạng nên đã rất lâu không có ai đến thuê trọ, những món nội thất trong đó cũng toàn đồ bỏ lại của người thuê cũ nên chẳng có chiếc nào mới mẻ.

Bao Triển bỗng nhớ ra điều gì, hỏi cảnh sát trẻ; "Cậu nói... chạy ra đến cửa thì đã bay một đôi dép đúng không?"

"Vâng, Bao Triển sư phụ, trước cửa có một đôi dép thật mà." Cảnh sát trẻ giải thích.

Giáo sư Lương cầm lên một bức ảnh, những bức ảnh hiện trường hình sự mà Tô My chụp vô cùng chuyên nghiệp và sắc nét, cả một khu vực như được thu nhỏ lại trong tầm ngắm. Bức ảnh này chụp khu vực hành lang, ở vị trí cửa ra vào hoàn toàn không có đôi dép nào cả. Đó vốn là đôi dép đặt phía dưới rèm cửa sổ, sau khi tổ chuyên án rời đi, không hiểu vì sao đôi dép lại xuất hiện ngoài cửa.

Các cảnh sát trực ban tại đồn cảnh sát đường Vũ Ninh lập tức được tập hợp, Họa Long dẫn cả đội lên đường nhằm thẳng hướng căn biệt thự nhà họ Lâm. Cảnh sát trẻ giờ đã hết cảm giác sợ hãi, cậu bỗng cảm thấy hào hứng, hình như mình vừa lập được công trạng lớn. Một đội cảnh sát quay trở lại căn biệt thự, họ thấy được một người trong đó, người này đang lật đồ tìm kiếm thứ gì không rõ, Họa Long nhận ra đó không ai khác mà chính là một trong năm đứa "trẻ trâu" Lạc Diên.

Khi cảnh sát già thẩm vấn năm đứa "trẻ trâu", chúng khai rằng chỉ đến căn nhà đó để "thám hiểm", nên đã thả chúng về.

Sau khi rời khỏi đồn cảnh sát, Lạc Diên không về nhà, mà một mình trở lại căn biệt thự.

Tổ chuyên án, cảnh sát già và cảnh sát trẻ cùng thẩm vấn Lạc Diên. Dưới ánh đèn sáng chói, cậu ta có vẻ hoảng sợ một cách bất thường.

"Tại sao không về nhà, trong căn biệt thự đó có gì hấp dẫn cậu hả?" Cảnh sát già hỏi.

Lạc Diên ngồi trên ghế, không dám nhìn mọi người, cúi đầu im lặng.

Họa Long đập mạnh xuống bàn, hỏi: "Nhóc con, cậu tìm gì ở đó hả?"

Lạc Diên sợ hãi, toát mồ hôi hột, ấp úng đáp: "Chú cảnh sát... cháu... cháu..."

Tô My cũng nghiêm nghị: "Cậu cũng to gan lớn mật nhỉ. Dám một mình vào đó lúc nửa đêm."

Bao Triển bỗng nhiên hỏi: "Cậu từng sống ở đó, đúng không?"

Lạc Diên ngước vội lên, đáp: "Không, không ạ!"

Giáo sư Lương cầm chiếc đầu lâu tìm thấy dưới chậu Vạn Tuế trong căn gác trần, đặt lên mặt bàn, hỏi; "Cậu... . đang tìm thứ này đúng không?"

Lạc Diên liếc nhìn chiếc đầu lâu, ánh mắt vô cùng kì lạ, trong lòng vừa hồi hộp vừa sợ hãi. Cậu cúi đầu rồi bỗng dưng bật khóc.

=====================

Chương 5: Chiếc đầu lâu trăm năm.

Cú điện thoại báo cảnh sát là do Lạc Diên gọi, tên "trẻ trâu" này đến bốt điện thoại công cộng, bịt miệng vừa cười vừa bảo với cảnh sát rằng mình vừa giết người.

Cảnh sát tiến hành giám định giọng nói của Lạc Diên. Giọng nói cũng giống như dấu vân tay, không ai giống ai, mang tính cá thể. Trong những vụ bắt cóc tống tiền có liên quan đến các cuộc điện thoại, việc giám định giọng nói là vô cùng quan trọng.

Vụ án có được đầu mối quan trọng, Lạc Diên là kẻ tình nghi hàng đầu, cảnh sát rất khó tin rằng cậu bé ăn mặc có phần kì dị, để kiểu tóc quỷ quái kia lại có thể là một tên ác quỷ giết người.

Lạc Diên bị còng tay, cùm chân, sau một hồi thẩm vấn, cậu ta đã khai hết sự thật.

Nhiều năm trước, tại căn biệt thự nhà họ Lâm xảy ra một vụ án mạng. Tầng một và tầng hai căn nhà có hai gia đình thuê trọ, một người đàn ông trung niên trên tầng hai mắc bệnh tâm thần, quanh năm bị nhốt trên gác trần, mỗi lúc nửa đêm người đàn ông đó lại cất tiếng hát rồi khóc lóc, kêu gào. Thanh Minh năm đó, cả hai gia đình đều đi tảo mộ, cô bé dưới tầng một không có việc gì làm bèn chạy lên tầng hai chơi.

Từ trong gác trần vọng ra tiếng nói, người phía trên gọi cô bé: "Xin chào!"

Cô bé mở khóa gác trần, một người đàn ông với gương mặt trắng bệch xuất hiện. . .

Cô gái bị sát hại khi mới mười bốn tuổi, hành lang tầng hai lểnh lảng những vệt máu, thi thể thê thảm vô cùng, đầu cái xác không còn thấy đâu nữa. Hồi đó cảnh sát già cũng tham gia phá án, những kí ức của ông vẫn còn như mới, người đàn ông trung niên điên dại hành hạ cái xác, dùng tay giằng xé, cào cấu cái xác không đầu. Bấy giờ là năm 1983, đúng vào thời kì đả kích mạnh những kẻ làm bại hoại xã hội, người đàn ông trung niên bị xử tử một cách chóng vánh. Do lực lượng cảnh sát quá mỏng, người ta không thể tìm thấy chiếc đầu nạn nhân, rồi sau đó cũng không tiếp tục tìm kiếm. Sau bao nhiêu năm, chiếc đầu lâu của cô bé vẫn được giấu trong căn nhà cũ.

Vài năm sau đó, cũng có một số gia đình chuyển tới thuê biệt thự nhà họ Lâm, số nội thất cũ kia chính là của những gia đình này để lại. Do trong căn nhà xảy ra nhiều vụ việc lạ lùng mà người ta hay gọi là "nhà có ma" nên sau đó không còn ai dám đến ở nữa.

Sau khi vụ hung án xảy ra, cha mẹ cô bé chuyển khỏi biệt nhà họ Lâm, hai vợ chồng họ sinh một đứa con trai. Đứa con trai đó chính là Lạc Diên, và cô bé bị chặt đầu năm xưa là người chị gái chưa từng gặp mặt của cậu.

Lạc Diên thường xuyên gặp một giấc mơ kì lạ trong giấc mơ toàn những nội dung kì quái và mơ hồ, khi kết thúc luôn là cảnh cậu nhảy lầu tự tử, nhưng mỗi lần như thế cậu đều giật mình tỉnh giấc trước khi "chạm đất". Sau này, cậu thoát khỏi giấc mơ ngày càng chậm, cậu rất lo

sợ rằng mình có thể bị ngã chết trong mơ nếu không kịp tỉnh, nhưng mỗi khi tiếp đất, cậu lại thấy trên nền xuất hiện một hố đen. Trong những giấc mơ sau này, cậu tiếp tục rơi vào trong hố đen đó, và một ngày nọ cậu rơi xuống đáy hố, và phát hiện ra một xác chết ở đó.

Xác chết vô cùng kì lạ, đó là một cô gái nhưng đầu lại là đầu của cậu.

Lạc Diên sợ hãi, mồ hôi vã ra, rồi cũng giật mình tỉnh giấc. Cha mẹ cậu sau khi nghe chuyện này, mới kể cho cậu nghe rằng cậu từng có một người chị, nhưng người chị đó đã bị giết hại nhiều năm trước đây, tới giờ vẫn chưa tìm thấy đầu.

Lạc Diên cho rằng, chỉ khi nào tìm thấy được chiếc đầu của người chị, thì những cơn ác mộng mới chấm dứt.

Một mình cậu mò đến căn biệt thự nhà họ Lâm trong sân cỏ mọc um tùm, căn nhà tĩnh mịch không chút âm thanh, đây chính là nơi rất nhiều năm trước gia đình cậu từng sống.

Lạc Diên đứng trước hành lang, tưởng tượng ra cảnh người chị gái bị thảm sát, cậu tiến vào gian phòng nơi đặt rất nhiều nội thất cũ, nghĩ bụng rất có thể chiếc đầu của người chị gái bị giấu ở đây.

Bên dưới chiếc sô-pha cũ? Nhét giữa tấm nệm đã rách? Hay trong cái tủ quần áo kia? Chẳng lẽ lại ở bên dưới lớp sàn? Hay đã được chôn trong vườn cây rồi?

Lạc Diên ôm một chiếc ti vi đen trắng đã hỏng, lắc qua lắc lại mấy lần, bên trong vọng ra tiếng động. Cậu tháo rời chiếc ti vi, nhưng không tìm thấy đầu chị gái trong đó. Cậu lại bước tới căn phòng chứa đồ ở cuối hành lang, trên nền nhà lênh láng máu tươi khiến cậu giật mình kinh hãi. Sau khi rời khỏi căn biệt thự, Lạc Diên đến một bốt điện thoại công cộng, gọi điện thoại cho cảnh sát, tự xưng rằng mình vừa giết người, nhưng thực ra cậu chỉ muốn mượn tay cảnh sát để tìm ra chiếc đầu của chị gái. Sau này, Lạc Diên lại lấy có đi "thám hiểm", rủ mấy người bạn của mình cùng đến căn biệt thự. Cậu bé với khuôn mặt trắng bệch này bao lâu nay phải chịu sự hành hạ của những cơn ác mộng, cậu luôn tin rằng, chỉ khi nào tìm thấy đầu chị gái, thì cậu mới thực sự được giải thoát.

Cảnh sát bán tin bán nghi những lời kể của Lạc Diên, tạm thời bắt giữ cậu để điều tra thêm. Cậu buồn bã nói với tổ chuyên án: "Tối qua cháu lại gặp ác mộng lần này cháu vẫn nhảy lầu, và rơi vào hố đen dưới đất nhưng không thấy cái xác dưới đáy hố đâu nữa."

Lạc Diên mong cảnh sát trả lại cho gia đình cậu chiếc đầu lâu của chị gái. Dựa vào trực giác, tổ chuyên án cho rằng chiếc đầu lâu không liên quan gì đến vụ án "đậu phụ huyết người", kẻ bị tình nghi duy nhất là Lạc Diên chỉ vì tìm kiếm chiếc đầu thất lạc của người chị gái nên mới mạo danh báo án. Từ các chứng cứ thu được, cũng rất khó chứng minh cậu ta có liên quan gì đến vụ án mạng vừa xảy ra.

Hướng điều tra một lần nữa quay về việc tìm kiếm tung tích của chủ căn biệt thự ~ Lâm Chung Hoa. Một người quen cho biết, Lâm Chung Hoa và cha mẹ đã đoạn tuyệt quan hệ từ lâu. Vài tháng trước, Lâm Chung Hoa đưa cả gia đình sang Đài Loan, đầu tư vào ngành kinh doanh và gia công dược liệu.

Tô My bật máy tính, đăng nhập mạng nội bộ ngành Công an, dùng một công cụ tìm kiếm riêng do cô lập trình, cố gắng tìm mọi thông tin liên quan đến bốn người nhà họ Lâm, sau đó lấy ảnh từ sổ hộ khẩu, hồ sơ học bạ, ghi chép xuất nhập cảnh, cùng các thông tin ngân hàng của họ.

"Tô My sư phụ, chị gan thật đấy, ngồi giữa đồn ảnh sát mà dám làm chuyện phi pháp, chị đang xâm nhập hệ thống ngân hàng đúng không?" Cảnh sát trẻ nhanh nhảu nói.

Tô My trợn mắt nhìn cậu ta rồi mắng: "Cậju đi chết đi! Ở đâu ra đồ đệ dám nói sư phụ như thế hả?"

Họa Long bước lại, gõ một cái vào trán cảnh sát trẻ, nói: "Cái gì mà sư phụ, phải gọi là sư nương chứ!"

Cảnh sát trẻ đưa tay xoa trán, ngơ ngác hỏi: "Hả? Họa Long sư phụ, Bao Triển sư phụ, giáo sư Lương, ai là "tướng công" của chị thế?"

Họa Long và Tô My phì cười, đến cả giáo sư Lương đang ngồi xem hồ sơ thẩm vấn gần đó cũng không nhịn cười nổi. Bao Triển lại gần, điềm tỉnh thông báo rằng anh đã có thêm manh mối mới. Lâm Chung Hoa từng nhờ một công ty môi giới bán giúp ông ta cầm biệt thự tại đường Vũ Ninh, họ cũng đã đàm phán xong giá cả với người mua. Giáo sư Lương ra lệnh tập hợp toàn bộ lực lượng của đồn cảnh sát Vũ Ninh lại chuẩn bị làm nhiệm vụ. Bao Triển, Họa Long, Tô My phụ trách điều tra trung tâm môi giới, tìm kiếm người mua và lấy thôn tin liên lạc của ông chủ họ Lâm.

Cảnh sát già đưa đội cảnh sát đến nhà cha mẹ của Lâm Chung Hoa ở vùng khác, điều tra tình hình làm rõ tình trạng hôn nhân của ông ta.

Cảnh sát trẻ đưa một đội cảnh sát đến quê của Lâm Chung Hoa, mặc dù ông ta đã đoạn tuyệt với mẹ, nhưng cũng vẫn rất cần chứng thực thông tin đó.

Đối với một số cơ quan công an, phá án liên tỉnh là việc vô cùng khó khăn, cần phải điều tra rất nhiều việc liên quan khác, đặc biệt đối với một cơ quan nhỏ như đồn cảnh sát đường Vũ Ninh, cả về mặt kinh phí lẫn lực lượng đều bị hạn chế rất nhiều. Trước khi xuất phát, lãnh đạo dặn dò cảnh sát già và cảnh sát trẻ lần nữa, do kinh phí có hạn, cố gắng tiết kiệm chi tiêu, nếu có thể ngủ trên xe thì không nên thuê nhà nghỉ, ăn uống cũng phải dè xẻn một chút...

Mấy ngày sau, cảnh sát già đưa đội cảnh sát trở về mà không thu được kết quả gì.

Cảnh sát trẻ sau nghìn dặm xa xôi, đến tận quê ông chủ Lâm ở Hà Bắc, dưới sự giúp đỡ của cảnh sát địa phương, cùng những cố gắng không mệt mỏi, cuối cùng cũng tìm thấy nhà của bố mẹ Lâm Chung Hoa.

Rất nhanh chóng, cảnh sát trẻ vui mừng gọi điện thoại cho tổ chuyên án báo cáo: "Sư phụ, tóm được rồi, trò tự tay tóm được rồi."

"Cậu tóm được ai?" Họa Long hỏi.

"Cha của Lâm Chung Hoa ạ!" Cảnh sát trẻ trả lời.

"Thế Lâm Chung Hoa đâu?" Giáo sư Lương hỏi.

"Chết rồi ạ! Gia đình bốn người đều chết cả rồi." cảnh sát trẻ trả lời.

"Cha Lâm Chung Hoa giết sao?" Bao Triển vội vàng hỏi.

"Không phải!" Cảnh sát trẻ dửng dưng đáp.

"Thế thi thể đâu?" Tô My hỏi tiếp.

"Họ định chôn cùng khu mộ tổ." Cảnh sát trẻ đáp.

Bốn cái xác đều ở nhà cha đẻ Lâm Chung Hoa, qua quá trình điều tra, vụ án cuối cùng cũng bị đưa ra ánh sáng.

Thực ra, vụ án "đậu phụ huyết người" này không hề có hung thủ.

Cảnh sát điều tra làm rõ, mấy tháng trước Lâm Chung Hoa đưa vợ và hai người con trai đi Đài Loan, đầu tư gia công và kinh doanh thuốc đông y nhưng bị lừa nên phá sản không còn một xu dính túi. Ông ta về đại lục, muốn đòi lại mấy khoản nợ cũ, nhưng những con nợ đều không có khả năng trả nợ, chỉ có một con nợ đền được cho Lâm Chung Hoa một chiếc xe cũ coi như gán nợ.

Lâm Chung Hoa định bán căn nhà cũ ở đường Vũ Ninh đi để lấy vốn, mong một ngày có thể gây dựng lại cơ đồ.

Trên đường lái xe trở về căn nhà cũ này, ông ta đâm phải một cô gái mặc váy trắng. Lúc đó đang nửa đêm canh ba, chiếc xe chạy không quá nhanh, đến đoạn xuống dốc cầu đường cao tốc, ông thấy cạnh đường có một cô gái mặc váy trắng đứng chặn giữa đường vẫy tay xin đi nhờ. Trong lúc hoảng loạn vì bất ngờ, ông dẫm nhầm phanh xe thành chân ga, chiếc xe tăng tốc đâm thẳng về phía cô gái. Một tiếng va chạm lớn vang lên, cô gái bị đâm văng lên không trung, lộn mấy vòng trước khi rơi xuống mặt đường phía sau xe.

Lâm Chung Hoa vội dừng xe, sợ hãi nói: "Đâm phải người rồi, làm sao bây giờ?"

Vợ Lâm Chung Hoa quay đầu nhìn cô gái đang nằm bất động, nói: "Kệ đó đi, chúng ta mau chạy thôi cũng không ai nhìn thấy"

Con trai lớn của Lâm Chung Hoa nói: "Hay là... chúng ta báo cảnh sát?"

Con trai nhỏ bảo: "Để con xuống xem cô ta đã đã chết chưa?"

Cô gái vẫn còn sống, nhưng điều kì lạ là trên người cô ta không hề có vết máu nào, trong miệng thì thào những tiếng khó nghe: "Về... về

nhà!" Bốn người nhà họ Lâm bàn bạc một lúc, vợ Lâm Chung Hoa kiên quyết bắt cả nhà phải lái xe bỏ chạy, Lâm Chung Hoa và con trai nhỏ quyết định đưa cô gái đến bệnh viên cấp cứu. Trên đường, cô gái bị thương quá nặng nên đã qua đời... Họ không biết làm thế nào, dành lôi cái xác về căn nhà cũ.

Lâm Chung Hoa nói: "Giờ rắc rối rồi đây, biết thế thì bỏ chạy luôn cho rồi."

Vợ Lâm Chung Hoa mặt đằng đằng sát khí, nghiến răng mắng mỏ: "Bảo bỏ chạy thì không chạy, không nghe lời tôi thì cho ông chết."

Người con trai lớn than vãn: "Đúng là đen như mực, cô ta đứng giữa đường như thế lẽ ra phải tự chịu trách nhiệm chứ, chắc chắn cô ta muốn tự sát rồi."

Con trai nhỏ trầm ngâm: "Cái xác lối về đây rồi, giờ phải làm sao?"

Vợ Lâm Chung Hoa nói chắc như đinh đóng cột: "Mọi người không bàn tán nữa, nghe lời tôi, mang chôn cô ta đi."

Vợ Lâm Chung Hoa là một người phụ nữ phốp pháp, nặng phải đến gần tám chục cân, tính khí lỗ mảng lòng dạ ác độc. Cô ta để hai cậu con trai đi kiếm một chỗ chôn xác ở xa nhà, đào sẵn một chiếc hố, rồi trở về chuyển cái xác đến. Để sau này nếu người ta có tìm mấy cái xác cũng không nhận ra nạn nhân là ai, vợ Lâm Chung Hoa kiếm một cành trúc dài đã vót nhọn, định phá hủy mặt nạn nhân.

Lâm Chung Hoa và vợ trước tiên đưa cái xác đến gian chứa đồ trên tầng hai, người vợ lột đồ của cô gái, rồi tiện tay treo lên một chiếc móc áo.

Nhìn thi thể trần trụi trước mặt, Lâm Chung Hoa cầm cành trúc nhọn mà không dám hạ thủ.

Vợ Lâm Chung Hoa không ngừng giục giã, bắt chồng mau mau cửa nát mặt cô gái, miệng bà ta còn không ngừng chửi rủa. Lâm Chung Hoa bỗng nhiên vứt phăng chiếc gậy xuống, rồi cãi nhau một trận với vợ. Vợ Lâm Chung Hoa bực tức chửi: "Ông không làm cũng được, người là do ông đâm chết, chẳng liên quan đến tôi."

Lâm Chung Hoa nổi trận lôi đình, chỉ vào mặt vợ mà mắng: "Được, không liên quan đến bà, tôi sẽ đi tự thú, hai chúng ta li hôn."

Vợ Lâm Chung Hoa phủi mông nói: "Tiền đâu , tiền đâu, tiền đâu, tiền đâu? Li hôn? Cũng được, ông đền tiền cho tôi."

Lâm Chung Hua cười lạnh nhạt: "Hết tiền rồi, thua lỗ hết rồi."

Vợ Lâm Chung Hoa chửi ngày càng khó nghe: "Đồ khốn nạn! Mày nuôi bọn hồ li tinh bên ngoài, đừng tưởng bà đây không biết."

Hai vợ chồng bắt đầu cãi vã tay đôi, vợ Lâm chung Hoa sấn sổ lại đánh chồng, lấy tay cào vào mặt ông ta. Lâm Chung Hoa nổi máu điên, bao tức giận bấy lâu dồn nén, ông ta dùng cành trúc đánh trả lại chăng may đâm chết vợ. Hai người con trai sau khi đào xong hố chôn

quay trở về, rồi cũng lần lượt bị Lâm Chung Hoa đâm chết.

Trong vụ án diệt môn ở Đại Hưng, Lí Lôi sát hại vợ con, dùng dao giết cả cha mẹ, sau người ba đời đều bị giết, Lý Lôi nhân tôi, khai rằng do quan hệ gia đình nhiều năm bí bách nên mới gây ra vụ thảm án đó.

Tại Tam Á cũng từng xảy ra vụ án tương tự, hung thủ định xuống tay giết hại cả năm người nhà anh trai mình, cuối cùng bốn người tử vong, một người trọng thương.

Địa ngục nằm trong trái tim mỗi con người.

Những đường thẳng mà chúng ta nhìn thấy thực tế chỉ là một phần trên đường tròn lớn đến vô hạn.

Lâm Chung Hoa sau đó cũng tự sát. Theo lời kể của cha Lâm Chung Hoa, có lẽ con trai ông đã nhắm thẳng đầu nhọn của thanh trúc vào tim mình, rồi lấy hết sức giữ cây trúc nằm ngang và chạy thật nhanh về phía bờ tường, Lâm Chung Hoa đã chết một cách rất thê thảm. Trước khi tự sát, Lâm Chung Hoa gọi điện cho cha mình, kể hết mọi chuyện. Cha Lâm Chung Hoa đến nhặt xác, dùng chậu hứng nước rửa sạch máu trên mặt con trai, con dâu và hai cháu nội, sau đó đưa bốn cái xác về quê.

Vợ Lâm Chung Hoa người to béo, cộng thêm lượng nước dùng để rửa mặt bốn cái xác, nên cảnh sát lầm tưởng có sáu nạn nhân.

Đêm hôm đó, một người lái xe nhìn thấy trên đường cao tốc có chiếc xe rất kì lạ, tốc độ vô cùng chậm, chẳng khác nào một con ốc sên. Người lái xe là một cụ ông tóc bạc, trông đã ngoài bảy mươi, đó là lần đầu tiên ông ta thấy một lái xe già như thế, hai chiếc xe đi ngang qua nhau, họ không hề biết trong chiếc xe của ông cụ đang chở theo một đống xác chết.

Khi tới một cây xăng, có con chim thiên nga trắng lạch bạch tiến ra đường, ông cụ giảm tốc độ rồi dừng xe lại, đợi cho con thiên nga băng qua đường rồi mới đi tiếp.

Con trai cụ đâm chết một cô gái trên đường, sau đó kết thúc tất cả mọi thứ bằng cái chết.

Gương mặt cụ không chút biểu cảm, không ai biết trong lòng cụ đang nghĩ gì. Ông cụ lại lái xe tiếp tục tiến về phía trước, đưa những cái xác trở về, ông cụ như một chú ngựa già đã quen đường, cứ thế lầm lũi lái xe đi. Mẹ của Lâm Chung Hoa mất sớm, người cha sống ở dưới quê mặc dù đã nhiều năm đoạn tuyệt quan hệ, nhưng trong cú điện thoại cuối đời, Lâm Chung Hoa vẫn gọi cho người thân yêu nhất - cha mình. Câu nói cuối cùng Lâm Chung Hoa thốt ra: "Con xin lỗi."

Suốt chặng đường dài, những ổ gà ổ voi, những đoạn khúc khuỷu hay đường sóc, tất cả giống như chặng đường đời gian truân mà con người phải đối mặt.

Cụ ông đưa những cái xác về quê, định chôn cùng với khu mộ tổ. Cụ mặc cho người con trai xa cách lâu năm của mình một bộ quần áo

mới, giống như khi còn nhỏ cụ thường chăm sóc. Cả gia đình "ngủ" cùng trên một chiếc giường, ông cụ dậy sớm làm sẵn cơm sáng, ánh mặt trời ấm áp dần chiếu rọi, soi vạt nắng lên chiếc ghế mây đầu hè, khuôn mặt cụ ông già nua và nhăn nheo chìm trong ánh nắng. Cụ ông ăn một bát chảo loãng, trong lòng bình thản, những người thân yêu chia cắt bấy lâu nay đã đoàn tụ, đứa con trưởng thành xa quê bao năm nay đã về nhà.

Có tiếng gõ của, tiếng ai đó gọi phía ngoài: "Mở cửa kiểm tra đồng hồ nước!"

Ông cụ lom khom bước ra, mở cửa, mấy người mặc cảnh phục xông vào nhà. Cha Lâm Chung Hoa khai hết quá trình đưa những cái xác về quê.

Cảnh sát trẻ nói: "Ông phải khai thật, tất cả mọi lời nói của ông đều phải chịu trách nhiệm trước pháp luật."

Cha Lâm Chung Hoa nói: "Tôi đã gần tám chục tuổi, gần đất xa trời rồi, những gì tôi nói đều là sự thật, tôi đã đích thân dọn xác con mình."

Cảnh sát trẻ hỏi: "Lâm Chung Hoa giết vợ và hai con, thế cây trúc tang vật giờ ở đâu?"

Cha Lâm Chung Hoa đáp: "Trên xe. Con trai tôi sau khi giết người đã tự sát. Cây trúc đó đâm trên người nó thành một vết thương lớn, tôi mang vứt trong xe rồi."

Cảnh sát trẻ hỏi tiếp: "Ông lái xe bao lâu?"

Cha Lâm Chung Hoa đáp: "Tôi già rồi nên lái rất chậm, mất hai ngày hai đêm mới về tới nhà."

Cảnh sát trẻ hỏi: "Thế còn cái xác vô danh kia đâu? Xác cô gái bị con trai ông cán chết ấy."

Cha Lâm Chung Hoa bất ngờ, đáp: "Làm gì có gì. Không có ai cả. Khi tôi nhận được điện thoại của Chung Hoa là lên đường ngay, nhưng có thấy xác ai ở đấy nữa đâu."

Cha Lâm Chung Hoa cho biết, khi ông tới căn biệt thự cũ nhà họ Lâm thì không thấy xác cô gái bị xe cán chết đâu cả. Cái xác đã không cánh mà bay.

Cảnh sát không thể không kiểm tra hiện trường một lần nữa, thì phát hiện trên gác trần của căn nhà có những vết phân đã bị nước mưa làm ướt và một nhúm lông vũ.

Tâm sự: Trả xong nợ ân tình ❤💗. Mọi người đọc truyện vui vẻ! !

PHẦN 9: NGƯỜI KÉN.

Lời dẫn

Mỗi người đều phải chết hai lần, khi không còn yêu ai và khi không còn ai yêu - Voltaire

Chúng ta thường thấy những chiếc dù bay1 chao lượn trên bầu trời thành phố, với những hình thù lòe loẹt in dọc cánh dù. Đó là những hình ảnh quảng cáo cho các hãng máy nước nóng chạy bằng năng lượng mặt trời, hay một vài hãng sản xuất nhiều tiền khác. Những chiếc dù lượn lờ khắp bầu trời thành phố, cánh quạt của nó phát ra những tiếng gầm rú ồn ào thu hút sự chú ý của những người dưới mặt đất.

Vụ án lần này xảy ra tại một phố huyện, một người thanh niên lái chiếc dù bay của mình lượn tầm thấp trên không, cậu bay là là lướt qua khu chợ thực phẩm, rồi liệng đến khu phố trung tâm, sau đó thẳng hướng tới một trường cấp hai thực nghiệm, bấy giờ là khoảng chín rưỡi sáng, các học sinh đang tập thể dục giữa giờ, nghe tiếng dù bay, tất cả đều ngửa cổ nhìn lên trời, có đứa cố gắng đọc dòng quảng cáo in trên chiếc dù, có đứa xì xào nói với bạn bên cạnh: “Không biết cái dù có bị rơi xuống không nhỉ?"

Trên sân thượng một khu lớp học của trường chất đầy những thứ đồ phế thải, nào chiếc bàn bóng bàn đã gãy chân, nào giá chơi bóng rổ đã hoen gỉ, rồi có cả những chiếc bàn học cũ mục nát bị quẳng trên đó.

Người thanh niên liệng chiếc dù lướt ngang qua, bỗng anh ta thấy một vật hình cầu rất lớn treo giữa đống đổ nát chẳng khác gì một tổ ong mật khổng lồ. Thấy có gì đó bất thường, người thanh niên liền lượn lại gần rồi bay quang ” mục tiêu" mấy vòng, sau một hồi mới nhìn rõ.

Hình ảnh mà người thanh niên nhìn thấy có lẽ sẽ ám ảnh anh suốt cuộc đời này. Vật hình cầu như tổ ong kia thực ra là... một xác chết.

~Chú thích: 1. Một loại dù có gắn động cơ quạt máy.

=====================

Chương 1: Quả cầu xác.

Bạch Cảnh Ngọc đưa tổ chuyên án đến tham gia một hội thảo nghiên cứu của Tổ chức Cảnh sát hình sự Quốc tế trên tỉnh, Tổ chức Cảnh sát hình sự Quốc tế đang có kế hoạch phát động một chương trình lớn chống xâm hại trẻ em trên toàn cầu, tất cả các nước thành viên của tổ chức này đều phải phái đại biểu tham gia.

Bạch Cảnh Ngọc nhận được tin báo lập tức thông báo sơ bộ tình hình cho tổ chuyên án. Nhiệm vụ lần này là vụ án "người kén" xảy ra tại một trường cấp hai, có ảnh hưởng rất lớn đến dư luận xã hội, tính chất vụ việc đặc biệt nghiêm trọng, không thể trì hoãn điều tra, tổ chuyên án lập tức nhận lệnh đến hiện trường xử lí vụ việc.

Phó cục trưởng Lương của Cục Công an địa phương tiếp đón tổ chuyên án, trưa hôm đó còn tổ chức tiệc chiêu đãi, đến dự có các lãnh đạo cao cấp trong Ủy ban tỉnh.

Từ khi được giao nhiệm vụ, tổ chuyên án vẫn chưa nhận được hồ sơ vụ án nên không rõ tình hình cụ thể ra sao, Phó cục trưởng Lương cũng không hề nhắc gì đến việc này trên bàn tiệc, từ đầu chí cuối chỉ nâng cốc chúc tụng rồi mời mọc món nọ món kia, lấy cớ "tẩy trần" cho tổ chuyên án.

Sau ba hồi rượu, giáo sư Lương hỏi: "Tại sao vụ án này lại gọi là "người kén "?"

Phó cục trưởng Lương bấy giờ mới nói đến vụ án, một người lái dù bay quảng cáo trên bầu trời thành phố phát hiện ra một xác chết trên mái khu lớp học của một trường cấp hai.

Lúc đầu anh ta nghĩ đó là một tổ ong lớn, đến khi lượn lại gần mới nhìn rõ giữa đống thiết bị dạy học bỏ đi có treo một xác người, trông có vẻ giống một cô gái, bím tóc của "cô gái" buộc vào cần của giá chơi bóng rổ, cả thân người cuốn thành hình tròn, bên ngoài học chặt nhiều lớp màng nilon mỏng, thêm lớp băng dính màu vàng bọc kín, rất nhiều ruồi nhăng bu xung quanh kêu vo ve, một cơn gió lớn thổi qua, cả "quá cầu" khẽ lay động trên mái tòa nhà.

Người thanh niên lượn lại gần, thấy cảnh đó thì hồn bay phách lạc, bấy giờ các học sinh trong trường đang tập thể dục giữa giờ, anh ta lập tức hạ cánh ngay giữa sân vận động, rồi lập cập chạy lên báo cáo sự việc vừa nhìn thấy với lãnh đạo trường.

Mái nhà khu lớp học chính là hiện trường gây án, lại đó người ta phát hiện một thi thể bị cuộn thành hình cầu, tin tức đó lập tức bị lan truyền khắp trường học, xe cảnh sát đã tới, hầu như tất cả học sinh đều không dám vào lớp học, mà thay vào đó chúng tập trung nhau lại giữa sân vận động, bàn tán xôn xao.

Phó cục trưởng Lương hiểu rất rõ, nếu không phá giải được vụ án này, thì tiền đồ của ông nhất định sẽ bị ảnh hưởng, vì thế việc đầu tiên ông nghĩ đến là nhờ tới sự trợ giúp của tổ chuyên án.

Bao Triển tò mò hỏi: "Vụ án "người kén", chẳng lẽ bên trong thì thể phát hiện ra kén sâu sao?"

Phó cục trưởng Lương đáp: "Chúng ta cứ ăn uống xong xuôi rồi bàn chuyện cho tiện, thời gian một bữa cơm cũng nào đáng là bao."

Một vị lãnh đạo trong Ủy ban nói: "Các vị mà nhìn thấy cái xác thì không ăn nổi cơm nữa đâu, nói thực lòng, nghĩ đến tôi cũng không nuốt nổi nữa rồi."

Họa Long có vẻ không hài lòng, nói: "Lãnh đạo đừng lo, thi thể ghê gớm chừng nào chúng tôi cũng từng thấy rồi."

Phó cục trưởng Lương lên tiếng giải thích: "Cái xác lần này có phần khác thường, chúng ta đang ăn cơm, đừng nhắc đến nó thì hơn."

Giáo sư Lương khách sáo nói: "Nếu các vị đã nói thế, cung kính không bằng tuân lệnh, mọi người cùng nâng cốc nào."

Phó cục trưởng Lương tuổi tầm năm chục, là người phục vụ trong ngành cảnh sát đã nhiều năm, một tay "lão làng" rất nhiều kinh nghiệm, cái xác hình cầu tìm thấy trên mái nhà khu lớp học tại trường cấp hai kia, khiến ông phải trầm ngâm như thế, chưa nhìn cũng biết nó đáng sợ đến mức nào.

Trên bàn đã lên đầy những món sơn hào hải vị, trong đó có một đĩa thập cẩm om thảo mộc, tôm La Hán, cá chiên xù, nai hầm nhân sâm, rắn rang muối, chim om nhừ, v. v... Bốn cô tiếp viên mặc áo dài Thượng Hải đẩy hai chiếc xe phục vụ đi lại mang ra mấy món khác nữa, trong đó có một món trông như miến xào.

Bao Triển lẩm bẩm một câu: "Một đĩa miến mà cũng phải làm long trọng thế này à, còn phải lấy xe đẩy ra nữa."

Họa Long ghé tai nhắc nhở: "Bao Triển, đừng nói vớ vẩn, đó là vi cá đấy!"

Món thứ hai được đặt trong chiếc tô bằng sứ Thanh Hoa vô cùng tinh xảo, trông có vẻ giống một món canh. Phó cục trưởng Lương mở nắp, một mùi thơm tỏa ra khắp nơi, mọi người đều ồ lên tán thưởng, chỉ thấy bát canh một màu xanh ngọc trong suốt, gợn vài lá rau cải thảo trắng nõn.

Bao Triển lại nghĩ: "Đây chẳng phải món nước lã nấu cải thảo sao?"

Phó cục trưởng Lương tự tay múc canh, bát đầu tiên đưa tới mời giáo sư Lương. Ông giới thiệu, món canh cải thảo này rất đặc biệt, nước canh được hầm từ đùi lợn, sò huyết khô, xúc xích, gà mái tơ, vịt đồng và hơn chục loại gia vị cao cấp khác, mùi vị thơm ngon vô cùng, người hầm canh phải có Kĩ thuật rất cao mới có được thứ nước canh trong vắt và tươi ngon, màu nước hơi ngà xang màu ngọc bích. Mặc dù tên gọi món này rất phổ thông, nhưng đây là thứ mĩ vị cao cấp và rất xa xỉ, mặc dù chỉ là rau cải thảo, nhưng về giá cả và hương vị thì chẳng kém gì những loại sơn hào hải vị cao cấp.

Giáo sư Lương kể: "Tôi từng được ăn món này một lần tại Đại lễ đường Nhân dân ở Bắc Kinh, ấn tượng vô cùng sâu sắc. Trước đây, Thủ tướng Chu Ẩn Lai từng dùng món canh này thiết đãi đoàn nguyên thủ của Nhật Bản, một nữ nguyên thủ tỏ vẻ xem thường món ăn đơn giản, cho rằng đó là thứ nhạt nhẽo và vô vị, nhưng do Thủ tướng Chu Ân Lai mời rất nhiệt tình nên đành miễn cưỡng uống một thìa. Chỉ một thìa đó đã khiến vị nữ nguyên thủ vô cùng kinh ngạc, giơ ngón tay tán thường không ngớt."

Phó cục trưởng Lương nói: "Tổ chuyên án là khách quý của chúng tôi, nếu không phải vì có vụ án lớn này, chắc chúng ta có muốn mời cũng không mời nổi."

Giáo sư Lương bỗng nhiên hỏi một câu: "Phó cục trưởng, hôm nay các vị dùng tiền công đãi khách hay là... ?"

Phó cục trưởng Lương trả lời: "Tôi cũng họ Lương coi như chúng ta cũng có cùng gốc gác, giáo sư cứ gọi tôi Tiền Lương là được rồi.

Hôm nay tôi mời mọi người không phải tiền công quỹ. Chắc giáo sư quên rồi, ba mươi năm trước, khi đó tôi còn học trong trường Cảnh sát, giáo sư nhận lời mời đến giao lưu còn kể bao nhiêu ví dụ về các vụ án hình sự. Hôm đó, giáo sư đã hỏi một câu rất lạ "Ai là người có thành tích kém nhất trong trường này?". Nghe câu hỏi đó, mọi người đều cười nghiêng ngả, rồi chỉ thẳng vào tôi. Giáo sư còn dạy tôi làm sao trở thành người tốt, làm thế nào để trở thành cảnh sát giỏi. Tất cả những lời đó đến nay tôi vẫn còn nhớ như in, bao nhiêu năm rồi, tôi vẫn luôn nhớ kĩ lời dạy của giáo sư, tôi là học sinh của giáo sư nên xin giáo sư đừng gọi tôi là Phó cục trưởng."

Giác sư Lương gật gù, nói: "Tôi nhớ lại rồi, anh chính là cậu học trò cá biệt hồi đó hả? Giờ đã lên đến chức Phó cục trưởng, xem ra cũng không tồi chút nào."

Họa Long nâng cốc, nói: "Phó cục trưởng Lưng dù sao anh cũng là học sinh của giáo sư Lương, chúng ta không phải người ngoài, tôi xin kính anh một chén."

Phó cục trưởng Lương khiêm tốn, đáp: "Không dám, không dám, mọi người cứ gọi tôi là Tiểu Lương là được rồi, vụ án lần này là tôi nhờ đến sự trợ giúp của tổ chuyên án cơ mà."

Bao Triển cũng kể: "Khi tôi còn ở trong trường cảnh sát từng viết cho giáo sư Lương một bức thư, không ngờ giáo sư gửi thư trả lời thật, là thư đó đã thay đổi cả cuộc sống của tôi đấy."

Tô My nhõng nhẽo nói: "Giáo sư, cháu yêu bác nhất!"

Giáo sư Lương cười hiền từ, trách: "Hử, chỉ được cái nước nói ngọt thôi."

Họa Long nói: "Ông già" của chúng ta cũng có thể coi là cây đa cây đề trong thiên hạ rồi. Mọi người đừng nói nữa, chúng ta nâng cốc mời giáo sư thôi."

Một vị lãnh đạo Ủy ban kể một câu chuyện thú vị; "Vị Tiểu Lương của chúng ta đường đường là Phó cục trưởng Cục Công an, thế mà mấy hôm trước còn ăn trộm đấy nhé."

Phó cục trưởng Lương hào hứng kể tiếp: "Mấy hôm trước, có một đợt ra quân càn quét hoạt động mại dâm, một người phụ nữ bán hoa bị tôi bắt được, cô ta nói mình có đứa con gái mới năm tuổi đang một mình trong căn nhà thuê, cầu xin chúng tôi phải người đến xem đứa trẻ thế nào. Các đồng nghiệp khuyên tôi không nên tin lời cô ta, cho rằng đó chỉ là nói dối, mong nhận được sự thông cảm không bắt giữ cô ta. Tôi báo, nếu cô ta đã nói có đứa con nhỏ, thì chúng ta thà tin là nó có thật, còn hơn nghĩ rằng đó là lời dối trá. Tôi đưa một đồng nghiệp cùng đến căn nhà thuê của cô ta, quả nhiên trông thấy một cô bé ở nhà một mình, đang ngồi nghịch tờ tiền năm mươi tệ, cô bé nói với tôi: "Chú ơi, mẹ cháu bảo khách trả cho mẹ cháu tờ tiền giả, chỉ để chơi được thôi, không tiêu được". Haizz, lúc đó tôi thấy thật chua xót, tôi liền lấy trộm tờ tiền giả của đứa trẻ, rồi đổi lại bằng một tờ tiền thật, sau đó liên hệ với người thân trong gia đình đến đón đứa trẻ. Tôi là Phó cục trưởng Cục Công an, nhưng lại một lần làm kẻ trộm."

Mọi người đều bật cười vui vẻ, rồi nâng cốc chúc mừng vì Phó cục trưởng lương thiện. Giáo sư Lương và Bao Triển đều nói sẽ cố gắng hết sức hỗ trợ cảnh sát địa phương phá vụ án này. Tô My lấy đũa chỉ về hướng món thịt Đông Pha kèm xôi nếp, ngượng ngùng nói với Họa Long: "Họa Long, tôi muốn ăn món kia."

Họa Long mặt tỉnh bơ, đáp: "Thích là ăn thôi, còn ngại ngùng gì nữa." Nói đoạn Họa Long đứng dậy, đưa tay bê nguyên cả đĩa đặt trước mặt Tô My.

Sau bữa cơm rượu, Phó cục trưởng Lương báo mọi người ngồi lại uống một tách trà trước khi nghiên cứu vụ án. Giáo sư Lương cho rằng vụ án cần được giải quyết càng sớm càng tốt, nên từ chối, rồi lập tức bảo cả nhóm về Cục Công an. Trước tiên, mọi người xem qua một lượt hồ sơ vụ án, khi đến phòng pháp y, mặc dù đã có chuẩn bị tâm lí từ trước, nhưng Tô My, Bao Triển và Họa Long đều không khỏi nôn thốc nôn tháo.

Để ba người tổ chuyên án bớt ngượng ngùng cho hành động của mình, Phó cục trưởng cười với vẻ mặt đau khổ, nói: "Thực ra, tôi cũng nôn hai lần rồi."

Đúng lúc đó, bác sĩ pháp y bỗng nhiên cũng quay sang một góc, nôn ọe một hồi, ông khom người, một tay đặt trước ngực, một tay đưa lên ra hiệu mình phải đi nghỉ ngơi một chút.

Phòng giải phẫu thi thể trong Cục Công an đèn điện sáng trưng, không khí thông thoáng, nằm độc lập so với các tòa kiến trúc khác. Nền nhà được lát bằng đá mài để tiện tẩy rửa, sát trùng, bốn bức tường xung quanh ốp gạch men trắng, giữa phòng là một chiếc bàn giải phẫu bằng hợp kim nhôm, phía trên là hệ thống chiếu sáng và đèn tử ngoại, bàn giải phẫu được nối với hệ thống nước máy và ống thoát nước.

Một thi thể hình cầu đang nằm trên bàn giải phẫu.

Thi thể đó bị bọc chặt bằng nhiều lớp màng nilon mỏng, bên ngoài có thêm lớp băng dính màu vàng, trên mặt "quả cầu" lúc nhúc những con giòi đang bò qua bò lại, bên trong lớp màng bọc cũng đang âm ỉ một sự "chuyển động" mãnh liệt. Nhìn xuyên qua lớp nilon, có thể thấy trên da nạn nhân là vô số những nốt gồ lên, mỗi nốt đó đều ẩn giấu một cá thể sống, bên dưới da nạn nhân dường như là cả một thế giới đang chuyển động, một số "cá thể" chui ra khỏi "thế giới" của mình, lổm ngổm bò qua bò lại giữa lớp màng bọc, hốc mắt nạn nhân sưng lên khác thường, bên trong đó lại là một quần thể những con vật nhỏ không xương.

Nếu trực tiếp nhìn thấy cái xác, có thể mọi người đã không phải ứng mạnh như thế. Nhưng khi thi thể bị bọc kín bằng lớp nilon mỏng, "quần thể" bên trong bỗng trở nên mơ hồ và bí ẩn, điều đó khiến thị giác con người càng bị kích thích mạnh, tiếp theo đó là sự tưởng tượng phong phú về cái "thế giới" kia, cuối cùng hệ tiêu hóa, không chịu nổi áp lực thần kinh, đành tuôn hết mọi thứ trong ruột ra ngoài.

Các bác sĩ pháp y chẳng lạ gì với những vết máu, những phần chân tay đứt đoạn, những con giòi chui rúc trong xác chết, một số bác sĩ vì tôn trong nghề nghiệp nên không đeo khẩu trang khi tiến hành giải phẫu, đảm bảo không ảnh hưởng đến khứu giác, như thế có thể phán

đoán một cách chính xác thời gian tử vong, và nạn nhân có phải chết do trúng độc hay không. Có lẽ vị bác sĩ pháp y kia đã đánh giá quá cao sức chịu đựng của mình, nên khi đưa chiếc dao giải phẫu rạch lớp màng học ngoài thi thể ra, ông không hề đeo khẩu trang. Sau tiếng nilon rách toạc, một mùi vừa tanh tưởi vừa hôi thối xộc ra, thứ mùi đó xông vào mũi, vào phổi vị bác sĩ, khiến ông lập tức phải quay ra ngoài nôn tháo.

Bác sĩ pháp y nghỉ ngơi một lúc, rồi cố nên sự khó chịu của mình, dùng dao giải phẫu tiếp tục rạch mở lớp màng bọc.

Phó cục trưởng Lương và bốn người tổ chuyên án đến đứng tại khu thay đồ chờ đợi, mọi người đưa tay bịt mũi, không ai dám tiến lại.

Mọi người không khỏi giật mình kinh sợ khi lớp màng nilon được cắt rời, từ trong xác nạn nhân lũ lượt bay ra rất nhiều con ngài lớn màu xám.

~Chú thích: 1. Một dạng thịt kho tàu được nấu nhừ, kèm cơm nếu cùng vị.

Tâm sự: Nghiêm cấm ăn khi đọc chương này! Chân thành đấy🖤

==================

Chương 2: Ngài đêm mượn hồn.

Bao Triển lập tức đóng cửa sổ, nhưng vẫn có rất nhiều ngài xám bay ra ngoài. Họa Long nhanh tay với lấy chiếc áo blouse xanh trên tường, vọt lấy mấy con ngài, nhốt vào trong bình tiêu bản rồi nắp kín lai.

Bác sĩ pháp y tiến lại quan sát một lúc, nói: “Đây là ngài đêm."

Bên trong hình tiêu bản trong suốt, một con ngài xám đang đập cảnh phành phạch, trông nó còn xấu hơn cả những con bướm xấu xí. Thân ngài béo tròn, đôi cánh màu xám đen, trên cánh là những hình thù ma mị như những con mắt đang nhìn. Bác sĩ pháp y nói, ấu trùng của loài ngài đêm thông thường là sâu rôm, trứng của chúng đa phần là màu xanh, trắng hoặc vàng, đẻ trên thân vật chủ là thực vật hoặc dưới lòng đất, sau năm đến bảy ngày sẽ trưởng thành.

Căn cứ vào độ phân hủy của xác và thời gian đẻ trứng, làm kén, rồi vũ hóa thành ngài của những kẻ “kí sinh" kia, nạn nhân có thể đã tử vong từ trước đó khoảng một tuần.

Đến chiều tối cùng ngày, kết quả khám nghiệm tử thi sơ bộ đã được chuyển đến.

Nạn nhân buộc tóc đuôi gà, cơ thể đã phân hủy rất nhiều diện mạo khó phân biệt, mọi người vốn cho rằng đó là một cô gái, nhưng báo các khám nghiệm tử thì khiến ai cũng kinh ngạc nạn nhân là một thiếu niên tầm 16 tuổi, cao 1.75 mét, nặng 67.5 cân, bị sát hại, chết do ngạt thở. Nạn nhân không mặc áo, phần cơ thể phía trên có vết dao cắt và có dấu hiệu bị hành hung, thân dưới mặc một chiếc quần đùi

hiệu Nike, chân đi một đôi giày bóng rổ màu đen hiệu Adidas.

Từ cách ăn mặc, có thể cậu thiếu niên này bị hại sau khi chơi bóng rổ.

Không hiểu vì sao cậu ta lại cởi trần đi lên mái nhà khu lớp học, hung thủ cầm dao đánh đập nạn nhân, tư thế của nạn nhân trông có vẻ giống như đang ngồi xổm, cúi mặt ôm đùi, hung thủ lấy lớp màng nilon cuốn quanh cậu ta thành hình cầu, chỉ để thò mỗi mái tóc, rồi lấy băng dính buộc bím tóc nạn nhân vào giá chơi bóng rổ, treo lủng lẳng trên không trung, trông chẳng khác nào một con kén khổng lồ.

Phó cục trưởng Lương hỏi: “Mọi người nghĩ hung thủ có mấy người?”

Họa Long trả lời: “Ít nhất cũng phải hai người, là hai người lớn, có sức khỏe, một người giơ thi hề đã bọc kín lên, một người dùng băng dính dính chặt mái tóc vào giá chơi bóng rổ, chằng đi chằng lại rất nhiều vòng.”

Bao Triển lại cho rằng: “Một người cũng có thể làm được, trước tiên dùng một chiếc bàn đặt phía dưới thi thể, sau khi chằng buộc xong thì lôi cái bàn ra."

Tô My nhìn kĩ một lượt, nói: “Cậu thiếu niên này có mái tóc giống kiểu ngôi sao Hàn Quốc Kim Hee Chul, tất cá tính, vừa hoang dã vừa hấp dẫn. Khi chơi bóng rổ, để tránh việc tóc vướng mắt, nên mới buộc gọn ra phía sau. Nhưng vì sao hung thủ lại phải treo nạn nhân lên như thế nhỉ? Chẳng lẽ kẻ đó muốn biến nạn nhân thành một quả bóng khổng lồ, ném vào trong rổ sao?"

Giáo sư Lương nói: “Tôi rất muốn biết lớp màng bọc thi thể từ đâu mà ra.”

Mái nhà khu lớp học không khóa, bất cứ ai cũng có thể lên xuống một cách tự do, những thứ đồ hỏng hóc vứt trên đó, như giá chơi bóng rổ, bàn gãy chân, thùng rác cũ, đều là những thứ phế thải của trường cấp hai thực nghiệm này, phía nhà trường định để lại, sửa chữa rồi mang tặng cho các trường tiểu học vùng sâu vùng xa nhưng vì chưa giải quyết được vấn đề vận chyển, mà bỏ đi thì rất phí, nên đành tạm thời để lại trên mái nhà.

Bên cạnh trường cấp hai thực nghiệm còn có một trường trung cấp nghề, hai trường nằm sát vách nhau và dùng chung một sân vận động. Trường trung cấp nghề chiêu sinh trực tiếp từ trường cấp hai thực nghiệm này, những học sinh của trường này nếu không thi đỗ cấp ba có thể được tuyển thẳng vào trường dạy nghề. Khu nhà lưu trữ nằm ở phía mặt đường của cả hai trường đang trong thời kì phá đi xây lại, trên công trường có rất nhiều công nhân làm việc.

Hai trường chỉ cách nhau một vách tường, tổng số giáo viên và học sinh lên đến hàng nghìn người, nguồn nhân lực thay đổi tương đối nhiều.

Phó cục trưởng Lương gọi hiệu trưởng cả hai trường tới. hai vị hiệu trưởng mặt mày tái nhợt, không rõ có chuyện gì.

Giáo sư Lương hỏi: “T rong trường của hai vị có màng bọc nilon không?”

Hiệu trưởng trường cấp hai nói: ” Không! Chỗ chúng tôi là trường cấp hai, không cần đến những thứ ấy.”

Hiệu trưởng trường trung cấp trả lời: ” Trong tưởng tôi thì có, nhà bếp nhà ăn dùng màng nilon để bọc rau, không xa tường bao phía ngoài trường có một khu vực người dân dùng bọc nilon để quây các luống rau, bên trong các luống người ta còn phải lấy màng mlon mỏng để che cho rau nữa."

Hiệu trưởng trường cấp hai nói: “Trường cấp hai của chúng tôi là trường nội trú, tất cả mọi hoạt động đều diễn ra trong trường, các học sinh chỉ được về nhà vào cuối tuần, ngày thường không được phép ra ngoài' Nhưng gần đây xung quanh có nhiều khu vực thì công, nên trường học bỗng trở thành một trường mở cửa, bất ai ai cũng có thể ra vào trường một cách tự do, các công nhân làm việc trên công trường cũng thường xuyên vào trường để đi vệ sinh. Khu lớp học nơi phát hiện ra cái xác có tất cả bốn cửa, thường ngày đều không khóa. Một số học sinh không có ý định thi cấp ba, mà muốn tốt nghiệp rồi sang học tại trường trung cấp dạy nghề, chúng tôi cũng không quản quá chặt những học sinh này.”

Hiệu trưởng trường trung cấp dạy nghề nói thêm: “Những học sinh muốn vào trường trung cấp dạy nghề thường có thành tích học tập không được tốt, không có khả năng thi vào cấp ba, hoặc do điều kiện gia đình khó khăn, cho dù có đỗ cấp ba cũng không đủ khả năng theo học. Theo học trường dạy nghề cũng là một chọn lựa sáng suốt, khi có nghề trong tay có thể lập tức đi làm kiếm tiền. Khi rất nhiều học sinh học đến lớp mười hai, chuẩn bị ôn thi đại học, thì những học sinh kia đã có thể đi làm kiếm tiền rồi. Trường trung cấp dạy nghề là trường bán trú, có các ngành kế toán điện tử, nhân viên bán hàng, thiết kế 2D và sửa chữa máy tính, mĩ thuật công nghệ, quản lí nghiệp vụ, bảo an, đầu bếp v. v... “

Phó cục trưởng Lương hỏi: “Độ tuổi trung bình của học sinh hai trường khoảng bao nhiêu?”

Hiệu trưởng trường cấp hai trả lời: “Từ 12 đến 16 tuổi."

Hiệu trưởng trường trung cấp nói: ” Từ 15 đến 20 tuổi.”

Giáo sư Lương hỏi tiếp: ” Trường các anh có học sinh nào để tóc dài, cao khoảng 1.75 mét, nặng 67.5 cân, khoảng 16 tuổi, thích chơi bóng rổ, gia đình tương đối có điều kiện, mạc toàn hàng hiệu không? Còn một điểm nữa, học sinh nam này đã mất tích khoảng một tuần nay rồi?"

Hiệu trưởng trường cấp hai nói: “Để tôi nhớ xem... Trong trường chúng tôi có một học sinh tên Lý Thông Hạo, có vẻ giống với miêu tả..."

Danh tính nạn nhân nhanh chóng được xác minh, do việc nam sinh để tóc dài rất ít thấy. Lý Thông Hạo là hot-boy của trường cấp hai thực nghiệm, một thiếu niên rất đẹp trai và sáng sủa, nhiều sở thích, biết nhảy Shuffle, thích chơi bóng rổ, chơi game online, thường

xuyên chạy ván trượt trên các con đường trong trường học, khiến bao thiếu nữ ngưỡng mộ. Cha của Lý Thông Hạo giàu có nổi tiếng một vùng, cơ nghiệp của gia tộc họ Lý đứng đầu thành phố, được xếp hạng phú hào của cả tỉnh, việc làm ăn ngày một lớn mạnh. Cha cậu sớm đã sắp xếp tương lai cho cậu, đợi tốt nghiệp cấp hai cậu sẽ đến Hông Kông học cấp ba, rồi đi Mỹ học đại học. Cha mẹ muốn cậu học nội trú chủ yếu để rèn luyện tính tự lập ngay từ bây giờ. Do cậu là con độc đinh, nên sau khi đi du học về, sẽ phải tiếp quản cơ nghiệp của gia đình.

Một thiếu niên cao ráo, đẹp trai con nhà giàu như thế lại chết thảm ngay trên mái nhà khu lớp học, bị cuộn tròn trong lớp màng nilon mỏng đến mức nảy giòi.

Giáo sư Lương và Phó cục trưởng Lương đích thân chọn người tham gia điều tra, những người được chọn, phân làm hai nhóm, mỗi nhóm được phân một chiếc xe cảnh vụ lưu động dùng làm ” trung tâm chỉ huy dã chiến” , nằm vùng trực tiếp trong trường học, một tổ phụ trách điều tra tại trường cấp hai thực nghiệm, một tổ điều tra tại trường trung cấp dạy nghề. Cả hai nơi đều phải đảm bảo tuần tra 24/24, cổng trường luôn có cảnh sát đứng canh gác, ngoài việc trợ giúp phá án, các cảnh sát còn có nhiệm vụ bảo vệ trị an trường học, giúp phụ huynh và học sinh ổn định tinh thần, đó cũng là trách nhiệm cao cả của người làm cảnh sát.

Giáo sư Lương hỏi mọi người bằng giọng nghiêm nghị: “Quyết tâm phá án, bắt giữ hung thủ, mọi người có đủ tự tin không?"

Tất cả mọi người đồng thanh đáp: “Quyết tâm!”

Giáo sư Lương nói tiếp: “Những người còn lại cũng chia làm hai tổ. Tôi và Phó cục trưởng Lương một tổ, phụ trách trinh sát trường trung cấp dạy nghề Họa Long, Bao Triển, Tô My một tổ, phụ trách điều tra bên trường cấp hai thực nghiệm. Hai tổ sẽ cùng chia sẻ thông tin, nhưng đây sẽ coi như một cuộc đua tranh, trong các cuộc họp cuối ngày đều có thưởng phạt phân minh.”

Họa Long, Bao Triển, Tô My đều cảm thấy ngạc nhiên, đợi đến khi buổi tập trung kết thúc, Tô My ra vẻ đáng thương, hỏi giáo sư Lương: “Giáo sư, giáo sư không cần chúng cháu nữa sao?”

Giáo sư Lương nói: “Mấy cô cậu cũng phải học tự lập dần đi là vừa. Tôi già cả rồi, chẳng lẽ ba người lại không tự tin về mình thế sao?”

Phó cục trưởng Lương đẩy chiếc xe lăn của giáo sư Lương đi, cứ xa dần rồi khuất bóng, cơn gió mùa thu thổi bay những chiếc lá khô, bóng vị giáo sư già trông thật xa xăm và cô độc.

Họa Long, Bao Triển, Tô My bỗng thấy chút gì chua xót, giáo sư Lương cũng đã nhiều tuổi, sớm muộn gì ông cũng phải rời khỏi tổ chuyên án, cả ba đều ý thức được điều đó, đây có thể sẽ là vụ án cuối cùng họ còn kề vai sát cánh bên nhau...

Chiếc xe cảnh vụ tiến thẳng vào trong trường, những chiếc xe này chính là một đồn cảnh sát di động, trong xe có phòng làm việc, máy tính kết nối mạng, thiết bị cảnh báo, đèn soi, loa phóng thanh và các trang bị cần thiết khác. Trên nóc xe có đặt camera xoay 360 độ, có

thể ghi hình sắc nét ở khoảng cách 150m, có chức năng quay hồng ngoại để quay cảnh đêm, mọi thứ xung quanh đều được khống chế một cách triệt để. Những chiếc xe đặc biệt này thường chỉ được huy động đến những địa điểm quan trọng, hoặc những nơi trị an phức tạp.

Họa Long, Bao Triển, Tô My ngồi trong xe cảnh vụ, thấy cậu học sinh đứng lại rồi nghiêm nghị giơ tay chào chiếc xe, sau đó cười phá lên và bỏ chạy, ba người trong xe thấy cảnh đó qua camera mà không nhìn nổi cười sự ngây ngô và nghịch ngợm của những đứa trẻ.

Tô My nhấp một ngụm cà phê nóng, Bao Triển tay cầm tách trà, Họa Long lại lôi trong thùng nước đá ra một lon bia lạnh, uống ừng ực một hơi thật sảng khoái. Hai ngôi trường có đến cả chục ngàn giáo viên và học sinh, lực lượng cảnh sát địa phương phải điều tra từng người một, đó là lượng công việc vô cùng lớn, tất cả những gì các cảnh sát có thể làm là cố gắng. Để đảm bảo tiến độ, họ phải làm việc thông đêm, chọn lọc và phân tích tất cả những thông tin thu thập được.

Họa Long lại giật một lon bia khác, nói: “Đêm nay chắc chắn đừng nghĩ đến chuyện ngủ, đống công việc này đến ngày mai cũng chẳng làm hết."

Tô My quay sang Bao Triển, nói: “Bao Triển, cậu đọc to năm điều cấm đối với cán bộ công an cho tôi."

Bao Triển dõng dạc đọc một mạch: “... Hai, nghiêm cấm uống rượu khi trên người đang mang súng... Bốn, nghiêm cấm uống rượu khi đang làm nhiệm vụ, tất cả những ai vi phạm đều phải chịu kỉ luật. Nếu gây hậu quả nghiêm trọng, sẽ bị buộc thôi việc hoặc khai trừ...”

Họa Long cười lên ha hả, rồi uống thêm một ngụm thật lớn, nói: “Đừng nói ở đây, kể cả là ở Bộ Công an tôi cũng dám uống trong giờ làm việc. Giáo sư Lương không có đây, làm gì có ai quản, mà thứ bia lạnh này cũng gọi là rượu hả? Với tôi chẳng qua là một loại nước ngọt có ga..."

Tô My đưa tay chỉ một cậu học sinh tầm 12 tuổi, hỏi: "Hai người lúc còn bằng cậu bé này đang làm gì hả?"

Bao Triển: “Trèo cây!"

Họa Long: ” Đánh nhau!”

Bao Triển kể khi còn nhỏ cậu rất thích trèo cây, nhưng vì chẳng có bạn bè gì, nên cậu chỉ thích một mình trèo lên cây cao ngồi đọc sách. Cả buổi chiều vắt vẻo trên những cành ba chạc, hưởng thụ thứ tuổi thơ chẳng giống ai. Bao Triển từng trèo rất nhiều cây, nhưng thích nhất là trèo ngô đồng và cây hòe, mỗi khi cây ngô đồng nở hoa, cậu bé Bao Triển ngồi giữa những chùm ngô đồng xum xuê, trong lòng bỗng thấy thật trống trải. Những cây hòe thì khác, mùi hoa hòe có thể bay đi rất xa, ngôi làng nơi cậu sống hồi nhỏ nằm cạnh một dòng sông, hai bên bờ sông người ta trồng kín những hàng hoa hòe tươi mát, có những khi nằm mộng, cậu cũng ngửi thấy mùi hoa hòe phảng phất đâu đây. Nếu ai lớn lên tại một vùng quê, dù có đi xa đến đâu cũng không bao giờ rời bỏ được nơi mình đã sống những năm tháng

đẹp nhất cuộc đời.

Họa Long bắt đầu kể mấy câu chuyện xưa cũ. Ngày còn nhỏ, anh vốn là một “tướng cướp” trong trường tiểu học, ” thành tích" đánh nhau nhiều không kể xiết, các bạn cả trường đều sợ anh một phép. Từ nhỏ Họa Long đã muốn trở thành một vị anh hùng, nhưng cậu bé Họa Long ngày đó nào đã hiểu anh hùng là gì. Một lần nọ, Họa Long gây chuyện với lũ côn đồ, một nhóm đầu gấu chặn Họa Long lại trước cổng trường mọi người đều cho rằng Họa Long sẽ chạy trốn, aíngò anh đã một mình hạ gục cả lũ. Sau này, Họa Long giành ngôi vị quân quân trong đại hội võ thuật thanh thiếu niên toàn quốc, cuối cùng anh trở thành giáo viên cảnh sát vũ trang. Mãi đến khi đó anh mới hiểu thế nào là anh hùng. Anh hùng, là bước qua họng súng mà không chút run sợ, là dũng cảm đối mặt với thiên quân vạn mã chẳng chùn bước. Anh hùng nghĩa là... dù trước mặt chặn ngang muôn ngàn địch, ta vẫn vì chính nghĩa ngẩng cao đầu.

Tô My hỏi: “Họa Long, con gái anh tên gì? Trước giờ ít thấy anh nhắc đến gia đình.”

Họa Long có vẻ hơi buồn, đáp: ” Tôi li hôn rồi, con gái ở với vợ cũ, tên là Họa Mai.”

Hoa Long chỉ nói đến đây rồi im lặng, mắt nhìn về một nơi xa xăm, ở đó có một cô gái nhỏ mặc chiếc váy trắng đang ngồi trên xích đu. Họa Long nhớ đến cô con gái nhỏ của mình, trong lòng hỗn độn muôn vàn thứ cảm xúc khác nhau. Tô My dường như nhận ra điều đó, cô nhẹ nhàng đọc tên Họa Mai.

Chiếc bộ đàm trong xe cảnh vụ bỗng đổ chuông, kí túc xá nam trong trường có tình hình mới. Ba người Họa Long nhảy ra khỏi xe cảnh vụ, phát hiện từ cửa sổ một phòng kí túc nam đang bốc khóc nghi ngút, dường như có cả ánh lửa bập bùng, bấy giờ đang giữa giờ cơm tối, không hiểu từ đầu bay ra rất nhiều những con ngài đêm, loại ngài này giống hệt loài bay ra từ "người kén" , chúng không chút sợ hãi, hướng thẳng về phía ánh lửa trong kí túc xá nam mà lao vào.

Bên trong của sổ, chính ở phòng kí túc của nạn nhân Lý Thông Hạo.

==================

Chương 3: Ác quỷ bóng đè.

Hot-boy của trường bị sát hại, hung thủ dùng lớp màng nilon mỏng cuốn thi thể nạn nhân thành hình cầu, treo trên mái nhà khu lớp học. Thi thể nạn nhân giống như một tổ ong bắp cày khổng lồ, trong mỗi mắt của “tổ ong” đó là một con “nhộng“ đúng nghĩa, chỉ khác rằng đó không phải nhộng ong, Lớp nilon này từng dùng để che rau ngoài ruộng, trên đó có dính trứng sâu, sau một tuần người ta mới phát hiện ra cái xác. Khi bác sĩ pháp y dùng dao giải phẫu rạch lớp màng nilon, một mùi hôi nồng nặc xông ra, sau đó là sự xuất hiện của vô số những con ngài đêm, những con ngài đó cứ thể bay đi, bay đi mãi, trở về chính căn phòng của cậu học trò xấu số.

Tổ chuyên án và cảnh sát địa phương đều cho rằng hung thủ rất có thể là người trong trường học này.

Tổ của Giáo sư Lương đã rất nhanh chóng tìm được nguồn gốc của lớp nilon. Một khu nhà kính trồng rau cách tường bao của trường trung cấp dạy nghề không xa bị mất hơn ba mươi mét màng nilon mỏng hung thủ đã có âm mưu gây án từ trước nên mới lấy trộm số màng nilon này.

Khi cảnh sát đang tiến hành điều tra học sinh của hai trường, phòng kí túc xá của nạn nhân bỗng nhiên xảy ra hỏa hoạn.

Trong phòng Lý Thông Hạo có bốn học sinh, ngoài cậu ta ra ba người còn lại là: Trần Thương Hải, Lạc Lạc và Trình Bối Dương.

Lý Thông Hạo là con nhà giàu, thường ngày rất hay chăm sóc giúp đỡ các bạn cùng phòng. Những người bạn cùng phòng của cậu cũng rất đau xót khi Thông Hạo gặp nạn, nên thương lượng với nhau mua một số đồ hàng mã coi như "tiễn đưa" người bạn xấu số về nơi chín suối. Cả ba góp tiền lại, mua nến và giấy tiền, còn định mua cả vòng hoa nữa, nhưng không biết phải gửi đi đâu nên quyết định lấy tiền đó mua một ít đồ ăn, rồi đưa về kí túc xá, vừa ăn uống vừa làm lễ “truy điệu”.

Trần Thương Hải nói: “Chén rượu đầu tiên này không ai được uống, chúng ta phải tưới xuống đất."

Lạc Lạc cất giọng buồn rầu: ” Thông Hạo, cậu lên đường bình an nhé, bọn tớ sẽ nhớ cậu lắm."

Trình Bối Dương thút thít: “Đại ca ơi đại ca, đại ca chết thảm quả, là kẻ nào đã làm điều độc ác như thế!"

Trần Thương Hải gắp một miếng rau, uống một ngụm rượu, lắc đầu than thở: “Thông Hạo à, cậu đã đắc tội với ai thế?"

Lạc Lạc đưa tay với lấy chai rượu trắng, đưa lên tu một ngụm, rồi đưa sang cho Trinh Bối Dương, nói: "Ba người chúng ta sau này nhất định không ai được ra ngoài một mình.”

Trịnh Bối Dương cầm lấy chai rượu, run rẩy nói: "Chẳng lẽ hung thủ còn định xuống tay với cá chúng ta nữa sao?"

Trần Thương Hải đoán già đoán non: “Nhà giàu lắm kẻ ghét ghen mà, nhà cậu ấy nhiều tiền như thế kiểu gì chả đắc tội nhiều người.”

Lạc Lạc nói: “Thông Hạo là hàng cao to đẹp trai con nhà giàu, còn chúng ta chỉ là lũ “cò tơ” , tớ thì cho rằng đây là vụ giết người vì tình.”

Trình Bối Dương hỏi: ""Nữ thần” bên trường trung cấp dạy nghề, còn cả đứa “nữ có tơ" của trường mình, đều có dính dáng đến Thông Hạo đúng không?"

Trần Thương Hải quát: “Đừng nói lung tung, “nữ thần” sao có thể giết người được chứ, còn đứa ” cò tơ" kia chỉ là một "nữ thần... kinh" thôi!"

Ba cậu học sinh vốn không biết uống rượu, nên mới sau một hồi đã bắt đầu ngà ngà. Chúng chưa ăn rõ nên có phần hơi đói, liền đố hết chỗ rau thịt thừa vào một bình trà lớn bằng thép không gỉ, rồi cho thêm ít mì ăn liền cùng với xúc xích, như thế là đã có một nồi mì ngon

lành và khác lạ. Bên dưới bình trà chúng đốt cây nến, rồi lấy mấy lon nước đã hết làm "ông đầu rau', một lát sau "nước lẩu" đã sôi, ba học sinh ngồi quây lại ăn uống vui vẻ.

Trong kí túc không cho phép sử dụng bếp cồn, bếp điện từ, nhưng sự "sáng tạo" của các học sinh luôn những điều bất ngờ rất lớn, hoàn toàn có thể nói rằng dù không bếp không bát, chúng cũng có thể mở đại tiệc cung đình trong kí túc được. Hỡi những người anh em cùng ăn chung "chậu mì tôm" năm ấy, nay mỗi người một nơi, các anh em giờ sống ra sao?

Chúng ta không ngừng lật giở những trang kí ức, nhưng sẽ chẳng bao giờ có thể tìm lại được những kí ức ngày ấy.

Sau khi ăn xong, Trinh Bối Dương thu dọn bát đũa, đang định thối tắt nến thì Lạc Lạc này ra một ý tưởng lập đi, cậu ta muốn "xì hơi dập lửa". Lạc Lạc tụt quần, nằm xuống giường, chống mông ra ngoài, Trinh Bối Dương cầm cây nến để gần vào "nguồn gió". Trần Thương Hải đứng bên cạnh đưa tay bịt miệng, cố nhịn cười. Lạc Lạc rặn một lúc, cuối cùng cũng "nổ" một quả "bom khí" rất lớn, tiếng nổ vừa vang lên, một quá cầu lửa lớn bùng cháy giữa phòng.

Có một điều chú ý tưởng chừng vô lí nhưng lại rất quan trọng "Đứng xa nguồn lửa khi... xì hơi!", do đó trò nghịch dại "xì hơi dập lửa" vô cùng nguy hiểm.

Thành phần chính trong "hơi" là Metan (CH4) , một loại khí dễ cháy, thậm chí có thể gây nổ. Đây thực sự là một lời cảnh báo không thể xem nhẹ. Trên thế giới từng xảy ra vụ việc, trong một ca phẫu thuật đường ruột, dao phẫu thuật bằng điện chẳng may bị đoản mạch gây ra tia lửa điện, gặp phải khi rò rỉ từ trong đường ruột đã gây nổ tung một đoạn ruột của bệnh nhân. Cục Hàng không vũ trụ Mĩ đã bỏ ra một khoản tiền lớn, thiết lập chương trình nghiên cứu toàn diện về "hơi", với mục đích giải quyết vấn đề "xì hơi" của các nhân viên hàng không vũ trụ.

Trình Bối Dương giật mình, sợ Lạc Lạc sẽ bị chính " quả cầu lửa" của mình làm hỏng, nên vội vàng đặt cây nến xuống góc tường. Cây nến chẳng may bén lên tấm poster truyện Naruto của Nhật Bản dán trên tường, rồi lan sang chiếc màn, khiến ngọn lửa ngày càng lớn. Ba cậu học sinh vội chạy khỏi kí túc đi gọi cứu viện. Căn phòng của họ cách nguồn nước rất gần nên ngọn lửa nhanh chóng được khống chế và dập tắt.

Ba người bạn cùng phòng của nạn nhân Lý Thông Hạo là đối tượng điều tra hàng đầu của phía cảnh sát, thế nhưng họ không phải những người cuối, cùng gặp nạn nhân.

Bao Triển hỏi trong thời gian xảy ra vụ án họ ở đâu, Tô My ngồi cạnh ghi chép.

Trần Thương Hải trả lời: "Cháu á? Cháu đang chơi ngoài quán game, có một bạn có thể làm chứng ạ."

Bao Triển hỏi: "Bạn đó tên gì? Chúng tôi sẽ đi chứng thực thông tin."

Trần Thương Hải trả lời: “Cậu ta tên là Gừng Thối, ông chủ quán game cũng có thể chứng minh điều đó ạ."

Lạc Lạc trả lời: “Tối hôm đó cháu và Trình Bối Dương ở phòng đọc sách, rồi đi ngủ, cả tối không hề ra ngoài."Nói xong Lạc Lạc còn bổ sung thêm một câu: "Chúng cháu ai ngủ giường người đấy.”

Trình Bối Dương và Lạc Lạc đều khai giống nhau.

Ba cậu học sinh này đều chuẩn bị thi vào trường dạy nghề, không định học lên đại học, các giáo viên hầu như buông lỏng quản lí với những học sinh này. Chúng bỏ học như cơm bữa, có học sinh mấy ngày liền không tới lớp, giáo viên chủ nhiệm cũng không quan tâm.

Lý Thông Hạo tính tình hòa nhã, nhiều bạn bè, các mối quan hệ xã hội tương đối phức tạp, sau quá trình điều tra vất vả, cuối cùng cảnh sát cũng dựng được thời gian biểu của nạn nhân trong ngày xảy ra vụ án. Lý Thông Hạo chết vào một ngày thứ sáu, buổi chiều hôm đó sau khi tan học, cậu ta đến chơi bóng rõ trong sân vận động chứ không trở về phòng, điều này được một số nhân chứng chứng thực. Cậu ta mặc bộ đồ giống hệt bộ đồ khi tìm thấy xác. Thời gian gặp nạn vào khoảng 7 8 giờ tối, đó là khoảng thời gian tự học, Lý Thông Hạo mất tích kể từ đó, và không còn ai trông thấy cậu ta nữa.

Nạn nhân mất tích suốt một tuần nhưng phía nhà trường cũng không hề chủ ý tới.

Do cha của Lý Thông Hạo từng có lời trước với phía nhà trường, rằng con trai ông sau khi tốt nghiệp sẽ đi Hông Kông học tiếp, nên nhà trường gần như “mở cửa” hoàn toàn cho Lý Thông Hạo, không quản thức, để cậu ta tự do ra vào trường học. Lý Thông Hạo mất tích một tuần liền, ba học sinh cùng phòng cũng không lấy gì làm lạ, họ khai với cảnh sát như sau:

Trần Thương Hải: ” Kể cả là trường nội trú thì Lý Thông Hạo cũng có thể về nhà mình ở, ai bảo cậu ta là con nhà giàu cơ chứ."

Lạc Lạc: “Có thể anh ấy xin nghỉ ốm thì sao, trước đây cũng từng có lần như thế mà, có mấy lần còn giả vờ xin nghỉ ốm đi chơi game thông đêm ấy.”

Trình Bối Dương: “Suốt một tuần nay, cháu cứ tưởng anh ấy đi đâu du lịch rồi cơ, ai mà nghĩ là anh ấy bị treo trên mái nhà như thế cơ chứ.”

Bất cứ vụ hung án nào cũng đều có những yếu tố cơ bản: Thời gian, địa điểm, nhân vật, động cơ, hung khí và cách thức gây án.

Thời gian: 7 giờ tối thứ sáu.

Địa điểm: Mái nhà khu lớp học.

Nhân vật: Hung thủ rất có thể là học sinh, và rất có thể có liên quan đến nạn nhân.

Động cơ: Chưa rõ.

Hung khí: Dao thường, màng nilon mỏng, băng dính...

Cách thức: "Dùng dao đâm bị thương nạn nhân nhưng không chết, dùng lớp màng nilon từng che rau ngoài ruộng bọc quanh người nạn nhân rồi dùng băng dính gia cố lại, treo lên trên giá chơi bóng rổ, nạn nhân chết do ngạt thở."

Sau khi dập lửa, các tài sản trong kí túc không thiệt hại nhiều, nhưng chiếc giường của Trình Bối Dương đã cháy rụi, đêm đó cậu ta đành phải ngủ trên giường của Lý Thông Hạo. Sau khi cảnh sát thẩm vấn xong, ba học sinh này lại bị giáo viên phê bình thêm một trận nữa, chúng có phần sợ hãi, nằm nói chuyện đến nửa đêm, Trần Thương Hải và Lạc Lạc mệt quá ngủ lúc nào không biết, chỉ còn lại một mình Trình Bối Dương.

Bỗng nhiên, Trình Bối Dương nhớ ra rằng mình đang ngủ trên giường của " người chết". Cậu có phần sợ hãi, những lại ngại không dám gọi hai bạn cùng phòng dậy, nghĩ bụng đành ngủ tạm một đêm vậy.

Hơn nữa, Trình Bối Dương cho rằng, "người chết" kia dù sao cũng là một người bạn tốt của mình, dù có biến thành quỷ cũng không bao giờ quay về hại cậu.

Cậu học sinh này trước kia chưa từng xem một bộ phim kinh dị, hay đọc cuốn truyện ma nào, và cũng chưa bao giờ tin vào những tin đồn ma quỷ trong kí túc xá. Cậu nằm đó một mình, trong đầu miên man bao suy nghĩ hỗn độn, rồi thiếp đi lúc nào không hay. Cậu ta ngủ trên giường tầng hai, chính là giường của nạn nhân. Nạn nhân bị treo trên mái tòa nhà lớp học suốt một tuần liền, toàn thân thối rữa, giòi bọ lúc nhúc. Ngoài cửa sổ là màn đêm u ám, cậu cảm nhận được có ai đó vừa bước vào phòng, rồi đứng ngay đầu giường nhìn thẳng vào cậu. Nghĩ rằng đó có lẽ là một bạn cùng phòng vừa đi tắm về, Trình Bối Dương cất tiếng hỏi: "Đi tắm về à? Thôi ngủ đi."

Người kia lên tiếng: "Tôi vừa trên mái nhà xuống."

Trình Bối Dương mơ màng hỏi: "Mái nhà gì cơ?"

Vừa hỏi xong cậu đã thấy có gì đó bất thường trong lòng có cảm giác người đang đứng ở kia không phải là bạn cùng phòng. Trình Bối Dương lấy hết bình tĩnh mở mắt nhìn, căn phòng chìm ngập trong màn đêm, chỉ lờ mờ thấy có bóng người đang đứng đó nhưng không nhìn rõ khuôn mặt. Trình Bối Dương thấy tiếng nói kia thật quen thuộc, người trước mặt cậu cố tình quay mặt lại một nửa, dường như muốn để Trình Bối Dương nhìn rõ, sau đó lại cất tiếng, nói chầm chậm từng từ một: "Tôi... không... chết!"

Trình Bối Dương toàn thân nổi da gà, đó rõ ràng là giọng nói của Lý Thông Hạo.

Trình Bối Dương kinh hãi hét lên: "Cậu chết rồi, đừng có tới đây."

Người kia vẫn tiến lại gần, định trèo lên giường. Trình Bối Dương đưa tay đẩy người kia một cái.

Trình Bối Dương cảm giác tay mình vừa chạm vào thứ gì đó đã thối rữa và trơn tuột, người kia ngã nhào, lúc chạm đất bỗng phát ra thứ âm thanh giống như một bộ xương người bị vỡ vụn.

Trình Bối Dương sợ hãi nằm chết lặng ở đó, nhìn chầm chầm xuống dưới nền nhà, cậu ta thấy người kia bò dậy, ngẩng đầu, hai tay chống xuống đất, rồi cả cơ thể nhẹ nhàng bay lên trên giường, trông y hệt như một cảnh quay trong phim. Kì quảsi hơn, tư thế của người kia giống như một con ngài đang vỗ cánh, bay theo một hình vòng cung trong không trung rồi mới đáp xuống giường, sau đó lại trở về hình dạng cũ.

Trình Bối Dương quá sợ hãi, chỉ còn biết nhắm tịt hai mắt, cơ thể cứng đờ, người kia cứ thế nằm xuống bên cạnh cậu, cậu cảm thấy một bên mình trở nên u âm khác thường.

Bỗng nhiên, một bàn tay lạnh ngắt giữ chặt lấy cổ cậu, người đó cất tiếng: “Tôi kể cho cậu nghe người đã giết chết tôi."

Trình Bối Dương dựng tóc gáy, cậu mở to mắt, tự bảo mình đây chỉ là một cơn ác mộng.

Trình Bối Dương mở mắt, nằm chết cứng trên giường, không thể động đậy cũng không thể cất tiếng, bên cạnh cậu giờ đây là một người đã chết, đang chen chúc với câu trên một chiếc giường cá nhân. Cậu lấy hết dũng cảm lật người sang một bên, rồi nghe thấy rõ phía sau tai mình vọng lại thứ âm thanh lạnh lẽo: “Quay người lại, nhìn tôi đây.”

Trình Bối Dương căng mắt nhìn khuôn mặt kia, một khuôn mặt người chết nhợt nhạt ngũ quan đã phân hủy hết, từng búi giòi trên đó đang động đây...

Người đó lại cất tiếng nói đầy ghê sợ: “Cậu... ngủ trên giường của tôi.”

Điều kinh hoàng nhất trong các kí túc xá là gì?

Không phải là những cải tù, không phải là phía sau cánh cửa, mà chính là chiếc giường của bạn Trường học nào không từng có học sinh tự sát hoặc bị người khác giết hại. Nhà trường sẽ không bao giờ bỏ đi những chiếc giường mà các học sinh đó từng ngủ, mà chúng tiếp tục trở thành nơi ở của học sinh khác. Nếu bạn để ý, sẽ phát hiện ra một số chiếc giường rất kì lạ, dù cho kí tức nóng nực cỡ nào, thì khi đêm đến, những chiếc giường vẫn rất lạnh lẽo, những học sinh ngủ trên đó thường xuyên gặp ác mộng, ốm đau, hoặc bi bóng đè.

Những oan hồn không siêu thoát thường đi quanh quẩn ở những nơi quen thuộc khi còn sống,   một số chiếc giường có thể có những thứ ” không sạch sẽ", và rất có thể chính là chủ nhân đã khuất của chúng. Không học sinh nào biết những người trước đây từng ngủ trên chiếc giường của mình đã xảy ra những chuyện gì, họ còn sống hay đã chết.

====================

Chương 4: Đen-quê-béo-tròn.

Trình Bối Dương giật mình tỉnh giấc, thấy Trần Thương Hải và Lạc Lạc đang nhìn cậu bằng ánh mắt sợ hãi. Trình Bối Dương mồ hôi đầm đìa, tròng mắt căng ra, sắc mặt trắng bệch, miệng cậu không ngừng phát ra những âm thanh kì quái, giống như tiếng vịt kêu. Hai người bạn cùng phòng bị tiếng kêu của cậu làm tỉnh giấc, cả hai đều cho rằng cậu vừa bị bóng đè.

Bóng đè hoàn toàn không giống với ác mộng, mà là một trạng thái nửa mơ nửa tỉnh, có người thậm chí còn hoàn toàn tỉnh táo về mặt ý thức, nhưng cơ thể không thể động đậy nổi, và cũng không thể nói được, Khi bị bóng đè, người ta thường sinh ra ảo giác, những ảo giác trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ này vô cùng chân thực.

Trong kí túc bắt đầu truyền tai nhau chuyện về căn phòng có ma, vụ án Lý Thông Hạo bị giết cũng được vẽ thêm nhiều tình tiết mới. Các bạn học cho rằng, Lý Thông Hạo đắc tội với các giáo viên trong trường, nên bị các giáo viên này bắt cóc, định đòi 100 vạn tệ tiền chuộc, sau đó giết hại nạn nhân. Lý Thông Hạo chết một cách đau đớn, oan hồn cậu ta biến thành ngài đêm bay đi bay lại trong trường.

Các học sinh mỗi khi nhìn thấy ngài đêm đều sọ hãi nói: “Đừng... đừng lại đây! Lý Thông Hạo, không phải tôi hại cậu đâu.”

Những tin đồn kia cũng không phải bỗng dưng mà có, tổ chuyên án điều động lực lượng điều tra các giáo viên của hai trường và người nhà của Lý Thông Hạo, cha mẹ nạn nhân đã phủ nhận thông tin bắt cóc tống tiền.

Đội của giáo sư Lương điều tra ra được một manh mối, Lý Thông Hạo từng tập hợp bạn bè, đánh nhau tập thể với các học sinh của trường trung cấp dạy nghề.

Bao Triển, Họa Long và Tô My cũng điều tra được, Lý Thông Hạo từng phát động phong trào tẩy chay nhà ăn của trường, trong mắt các giáo viên, Lý Thông Hạo là một học sinh vô cùng cực đoan và thường xuyên gây sự. Trường trung cấp dạy nghề và trường cấp hai thực nghiệm chỉ cách nhau một bức tường, không chỉ có cùng một sân vận động, mà còn có chung cả nhà ăn. Trường trung cấp dạy nghề mới mở chuyên ngành nấu ăn, ” tác phẩm” thực tập của những học sinh chuyên ngành này trở thành các món trong nhà ăn dành cho học sinh, nhà trường cho rằng như thế cho đỡ lãng phí, tận dụng mọi thứ có thể dùng.

Đánh giá Chung của các học sinh đối với những món ăn của nhà ăn là: “Nuốt không trôi!"

Chắc chắn đánh giá này sẽ nhận được sự đồng tình của đại đa số các học sinh trên toàn Trung Quốc.

Món khoai tây nạo có sợi mỏng như to, có sợi thì to như ngón tay cái, đó là “tác phẩm” của việc các học sinh khác nhau sử dụng các loại dao khác nhau để gia công.

Trong một đĩa ớt ngọt xào thịt có đủ các vị chua cay mặn ngọt, đó là món “nộm” trộn lại bằng những đĩa xào của nhiều học sinh khác nhau, thay vì bỏ chung vào thùng rác, chỉ bằng “đổ" vào bụng các học sinh.

Việc gắp phải vải sợi tóc hay một hai sợi sắt cọ nồi là điều dễ hiểu, có những học sinh còn ăn phải cả đinh ốc và tiền xu ấy chứ.

Chàng hot-boy Lý Thông Hạo từng phát động phong trào tương đối lớn, tẩy chay nhà ăn, cậu lấy chữ kí của hàng trăm học sinh, yêu cầu nhà trường phải cải thiện các món ăn, không được tiếp tục đưa những món ăn thừa, món ăn hỏng của học sinh chuyên ngành nấu ăn vào bữa cơm của học sinh nữa. Mặc dù nhận được sự ủng hộ của rất nhiều học sinh, nhưng phía nhà trường vẫn không đồng ý, thậm chí Lý Thông Hạo còn bị đưa ra phê bình trước toàn trường, rồi cuối cùng sự việc cũng lắng xuống.

Chỉ có một lần, nhà trường đổi đầu bếp, các món ăn trở nên rẻ và ngon hơn, đó là lần Phó chủ tịch tỉnh đến thị sát toàn trường.

Có hai bài viết ghi lại cảnh tượng ngày hôm đó một bài được đăng trên báo chính thống, một bài do các học sinh tự đăng trên QQ của mình. Nội dung hai bài viết đó như sau:

Bài báo chính thống:

"Ngày 19 tháng 5 vừa qua, Phó chủ tịch tỉnh đến thăm trường ta, gặp mặt toàn bộ cán bộ giáo viên và học sinh của trường, tìm hiểu tình hình xây dựng và phát triển của trường, giúp đỡ nhà trường điều chỉnh và giải quyết các vấn đề thực tế. Phó chủ tịch tỉnh nhấn mạnh, phải đặt quan điểm phát triển khoa học lên hàng đầu, quán triệt sâu sắc tinh thần hội nghị công tác giáo dục toàn quốc và toàn tỉnh, nắm bắt cơ hội, tiếp tục phát triển, đẩy mạnh giáo dục toàn diện và bền vững..."

Trong buổi trưa cùng ngày, Phó chủ tịch tỉnh đến thăm nhà ăn học sinh, cùng học sinh trong trường xếp hàng lấy bữa trưa, ngồi cùng bàn vừa ăn vừa trò chuyện thân thiết cùng các học sinh trong trường. Những câu hỏi quan tâm như: Bữa trưa của trường ra sao? Việc học tập có áp lực không? Sau khi tốt nghiệp có dự định gì? Đều được Phó chủ tịch tỉnh hỏi rất kĩ càng, rồi cổ vũ các học sinh của trường cố gắng tranh thủ thời gian học tập và ôn luyện, sau này trở thành lớp người xuất sắc, tiếp bước tầng lớp cha ông xây dựng nhà nước Xã hội Chủ nghĩa giàu mạnh.

Trợ lí Chủ tịch tỉnh, thư kí Ủy ban tỉnh và các đồng chỉ phụ trách các cơ quan liên quan của tỉnh cũng đến dự.

Bài đăng của học sinh:

"Cha mẹ ơi, trưa ngày 17 nhận được thông báo Phó chủ tịch tỉnh sẽ đến thị sát trường vào ngày 19, còn ăn cơm cùng học sinh tại nhà ăn.

Từ hôm 17, các tờ quảng cáo trong trường đều được dọn dep, nhà trường con thuê cả súng xịt nước cao áp về để xử lí những tờ quảng cáo cứng đầu, bức tường bỗng mỏng đi trông thấy, đã bao lâu rồi mới lại nhìn thấy bức tường sạch như vậy. Nhà ăn cũng bắt đầu dọn đẹp một cách toàn điện, sản nhà sạch bóng như vừa được bầy chó liếm một lượt, lớp kính của trơn mịn đến mức bất cứ con ruồi nào đậu vào cũng phải ngã què cẳng. rèm cửa được thay bằng một bộ mới toanh, cả bát đĩa, đèn điện cũng được đổi mới hết, trên cửa sổ dân lên những đoạn băng rôn mới, mấy bà nhà bếp còn mặc cả tập đề, ông chủ múc cơm đeo cả khẩu trang mới ghê, em cũng được cho nhiều

hơn, thái độ bà bán thẻ com cũng niềm nó hơn hẳn...

Ngày 19, Phó chủ tịch tính giá lâm!

Trong trường đã khoanh sẵn một khu vực báo chúng tôi vào đó ngồi chờ sẵn để ăn cơm cùng Phó chủ tịch tỉnh, mấy bà nhà bếp hôm nay đã biến thành những cô lễ tân lịch sự, nhìn thấy đứa nào vào "vùng cấm địa" là nhắc nhở mau rời đi chỗ khác. Lúc chúng tôi đến nơi, củng chuẩn bị ngồi xuống thì bà ta bảo không ngồi được, lát nữa sẽ có người tới ngồi. Chúng tôi nguýt bà ta một cái, bảo rằng mình chính là người được sắp xếp ngồi ở đó. Hai bên cười trừ một tiếng cho qua chuyện và kể từ đó mỗi khi có ai đến ngồi chúng tôi đều phải hỏi một câu: "Này... được xếp ngồi đây hả?" Đi ăn mà chăng khác nào đi điểm danh. Quả là củ chuối!

Một lát sau, giờ vàng sắp tới, phòng hậu cần thông báo để chúng tôi bắt đầu xếp hàng lấy cơm. Cơm hôm nay không cần lấy thẻ mà được miễn phí, giống như lão ở phòng hậu cần bảo, hôm nay là ngày cứu tế. Tất cả mọi người bắt đầu "hành động" , cả nhà ăn hôm này giống như một nhà hàng buffet vậy, sướng thôi rồi! Mỗi học sinh sau khi lấy xong phần cơm của mình đều phải ngồi chờ, chờ ăn cơm cùng Phó chủ tịch tỉnh. Chờ mãi vẫn không thấy "lãnh đạo" đâu, mấy đứa khác trong nhà ăn nhìn bản chúng tôi như nhìn người ngoài hành tinh không bằng, một lũ học sinh ngồi trong nhà ăn, ôm bát cơm mà không ăn, đúng là dở hơi thật.

Đến 12 giờ 20, vẫn chưa thấy lãnh đạo tới, một giáo viên tới bảo chúng tôi bỏ phần cơm đã nguội kia đi, lấy một phần mới, không được để Phó chủ tịch tỉnh nhìn thấy cơm đã nguội. Haizz, cơm ngon như thế này còn chưa ăn được miếng nào đã phải bỏ đi, nhưng còn cách nào khác đâu... Bỏ đi thôi!

Cuối cùng Phó chủ tịch tỉnh cũng đến, một lúc bánh ngọt mới được đưa ra, bao nhiều thứ bánh vừa ngon vừa đẹp mắt... Các bạn bắt đầu ùn ùn kéo đến muốn mua, nhưng bà bán cơm chỉ nhếch mép cười, rồi nói: "Xin lỗi, bánh này không bán."

Một loạt món mới lại được đưa lên, cha mẹ ơi, vừa ngon vừa bổ vừa rẻ, thật không còn gì để nói. Cà chua sốt trứng gà cuối cùng đã có trứng gà thật, gà xào thập cẩm cuối cùng cũng có thịt gà rồi, thịt kho tàu và cá khô chiên rẻ đến bất ngờ, món đắt nhất cũng chỉ có bốn tệ, thật không biết phải miêu tả như thế nào, vì về cơ bản không thể hình dung nổi những điều tuyệt vời đó.

Một lần nữa chúng tôi lại có cơ hội thưởng thức những món ăn mới ra lò, ngồi chờ Phó chủ tịch tỉnh bao nhiêu lâu, cuối cùng Phó chủ tịch tỉnh lại ngồi sang bán ngay trước mặt chúng tôi, cải bác Phó chủ tịch tỉnh này chẳng chuẩn chỉ chút nào, sao lại không nghe theo sự sắp xếp của tổ chức như thế nhỉ.

Nhưng mà cũng may, bản phía trước đó cũng toàn những người đã được "gài sẵn" , nên cũng chẳng sao, hi hi!

Sau khi ăn xong, chúng tôi còn được bắt tay với Phó chủ tịch tỉnh, từ đó bàn tay của chúng tôi đã không còn là những bàn tay tầm thường nữa! Ha ha!

Cuối cùng Phó chủ tịch cũng đi rồi...”

Tổ chuyên án cũng từng ăn cơm tại nhà ăn của trường, vừa là để trao đổi tình hình vụ án, vừa để tiếp cận với các học sinh trong trường, các học sinh ở đây có Vẻ không kén chọn các món ăn cho lắm. Phó cục trưởng Lương dù có khó nuốt đến đâu, nhưng vì mục đích phá án, ông vẫn cố gắng nhẫn nhịn vì đại cục.

Giáo sư Lương: “Tổ chúng tôi phát hiện ra một ké đáng nghi, hiện tại vẫn đang điều tra phía ngoài, tổ của cậu có tiến triển gì mới không?”

Họa Long: “Chúng cháu cũng tìm ra một người rất đáng nghi."

Bao Triển: ” Người bị tình nghi không nhất định phải là hung thủ.”

Tô My: “Giáo sư, cứ để xem tổ nào tìm thấy hung thủ trước, nếu chúng cháu tìm thấy trước, bác phải ngoan ngoãn quay về với chúng cháu đấy.”

Giáo sư Lương: “Tôi đang suy nghĩ xem tổ chuyên án có nên kết nạp thêm một thành viên nữa hay không.” Họa Long, Bao Triển và Tô My nhìn nhau, không biết phải trả lời ra sao.

Phó cục trưởng Lương cắn một miếng bánh bao, rồi ngừng lại, đưa tay gỡ từ kẻ răng ra một mẩu móng tay, ông đập bàn quát lớn: “Gọi ngay hiệu trưởng đến đây cho tôi.”

Hiệu trưởng trường trung cấp dạy nghề tới nơi, Phó cục trưởng Lương nói: “Đồ ăn khó nuốt chúng tôi cũng không ý kiến gì, tại sao trong nhân bánh bao lại có cả móng tay? Có phải trong trường lại có vụ án mạng nào nữa không?”

Hiệu trưởng lắp bắp, chiếc móng ta có thể do học sinh nào đó khi cắt không cẩn thận làm rơi vào, ông hứa hẹn sau này nhất định sẽ cải thiện bữa ăn của học sinh, tăng cường kiểm tra vệ sinh thực phẩm.

Cùng với việc đi sâu điều tra, hai kẻ tình nghi dần dần rơi vào tầm ngắm của cảnh sát.

Trong vụ án “người kén” này, không có bất cứ manh mối nào cho thấy đây là một vụ giết người vì tiền, cảnh sát định hướng vụ việc có thể là giết người trả thù hoặc do mâu thuẫn tình cảm.

Cả hai kẻ tình nghi đều là nữ, một người là hoa khôi của trường trung cấp dạy nghề, tên Bạch Băng Á là một cô gái xinh đẹp, học chuyên ngành thư kí doanh nghiệp, thích mặc đồ công sở, được rất nhiều nam thanh niên theo đuổi, nữ sinh này chính là bạn gái của Lý Thông Hạo. Hot-boy và hoa khôi, trai tài gái sắc, các bạn khác trong trường đều vô cùng hâm mộ cặp đôi này.

Người còn lại là một nữ sinh lớp 8 của trường cấp hai thực nghiệm, biệt danh Đen Quê Béo Tròn. Tên làm sao người làm vậy, nữ sinh này

trong vừa đen, vừa quê mùa, lại béo tròn quay, đa số các bạn chỉ gọi có bằng cái tên ngắn gọn ” Quê Béo Tròn", do đó rất ít người biết tên thật của nữ sinh này là gì. Khi cảnh sát kiểm tra lịch sử cuộc gọi của Lý Thông Hạo phát hiện số cuộc gọi mà nữ sinh này gọi cho nạn nhân lên đến cả nghìn cuộc.

Quê Béo Tròn mê mệt Lý Thông Hạo, đây là điều cả trường đều biết, nhưng sau khi chàng hot-boy gặp nạn, cô gái không hề tỏ ra đau buồn, mà ngược lại cả ngày cười nói vui vẻ.

Giáo sư Lương: “Tổ chúng tôi phát hiện ra một kẻ đáng nghi, hiện tại vẫn đang điều tra phía ngoài, tố cáo cậu có tiến triển gì mới không?”

Họa Long: “Chúng cháu cũng tìm ra một người rất đáng nghi."

Bao Triển: ” Người bị tình nghi không nhất định phải là hung thủ.”

Tô My: “Giáo sư, cứ để xem tổ nào tìm thấy hung thủ trước, nếu chúng cháu tìm thấy trước, bác phải ngoan ngoãn quay về với chúng cháu đấy.”

Giáo sư Lương: “Tôi đang suy nghĩ xem tổ chuyên án có nên kết nạp thêm một thành viên nữa hay không.”

Họa Long, Bao Triển và Tô My nhìn nhau, không biết phải trả lời ra sao.

Phó cục trưởng Lương cắn một miếng bánh bao, rồi ngừng lại, đưa tay gỡ từ kẻ răng ra một mẩu móng tay, ông đập bàn quát lớn: “Gọi ngay hiệu trưởng đến đây cho tôi.”

Hiệu trưởng trường trung cấp dạy nghề tới nơi, Phó cục trưởng Lương nói: “Đồ ăn khó nuốt chúng tôi cũng không ý kiến gì, tại sao trong nhân bánh bao lại có cả móng tay? Có phải trong trường lại có vụ án mạng nào nữa không?”

Hiệu trưởng lắp bắp, chiếc móng ta có thể do học sinh nào đó khi cắt không cẩn thận làm rơi vào, ông hứa

muốn mua, nhưng bà bán cơm chỉ nhếch mép cười, rồi nói: “Xin lỗi, bánh này không bán."

Một loạt món mới lại được đưa lên, cha mẹ ơi, vừa ngon vừa bổ vừa rẻ, thật không còn gì để nói. Cà chua sốt trứng gà cuối cùng đã có trứng gà thật, gà xào thập cẩm cuối cùng cũng có thịt gà rồi, thịt kho tàu và cá khô chiên rẻ đến bất ngờ, món đắt nhất cũng chỉ có bốn tệ, thật không biết phải miêu tả như thế nào, vì về cơ bản không thể hình dung nổi những điều tuyệt vời đó.

Một lần nữa chúng tôi lại có cơ hội thưởng thức những món ăn mới ra lò, ngồi chờ Phó chủ tịch tỉnh bao nhiêu lâu, cuối cùng Phó chủ tịch tỉnh lại ngồi sang bán ngay trước mặt chúng tôi, cải bác Phó chủ tịch tỉnh này chẳng chuẩn chỉ chút nào, sao lại không nghe theo sự sắp xếp của tổ chức như thế nhỉ.

Nhưng mà cũng may, bản phía trước đó cũng toàn những người đã được “gài sẵn” , nên cũng chẳng sao, hi hi!

Sau khi ăn xong, chúng tôi còn được bắt tay với Phó chủ tịch tỉnh, từ đó bàn tay của chúng tôi đã không còn là những bàn tay tầm thường nữa! Ha ha!

Cuối cùng Phó chủ tịch cũng đi rồi...”

Tổ chuyên án cũng từng ăn cơm tại nhà ăn của trường, vừa là để trao đổi tình hình vụ án, vừa để tiếp cận với các học sinh trong trường, các học sinh ở đây có Vẻ không kén chọn các món ăn cho lắm. Phó cục trưởng

hẹn sau này nhất định sẽ cải thiện bữa ăn của học sinh, tăng cường kiểm tra vệ sinh thực phẩm.

Cùng với việc đi sâu điều tra, hai kẻ tình nghi dần dần rơi vào tầm ngắm của cảnh sát.

Trong vụ án “người kén” này, không có bất cứ manh mối nào cho thấy đây là một vụ giết người vì tiền, cảnh sát định hướng vụ việc có thể là giết người trả thù hoặc do mâu thuẫn tình cảm.

Cả hai kẻ tình nghi đều là nữ, một người là hoa khôi của trường trung cấp dạy nghề, tên Bạch Băng Á là một cô gái xinh đẹp, học chuyên ngành thư kí doanh nghiệp, thích mặc đồ công sở, được rất nhiều nam thanh niên theo đuổi, nữ sinh này chính là bạn gái của Lý Thông Hạo. Hot-boy và hoa khôi, trai tài gái sắc, các bạn khác trong trường đều vô cùng hâm mộ cặp đôi này.

Người còn lại là một nữ sinh lớp 8 của trường cấp hai thực nghiệm, biệt danh Đen Quê Béo Tròn. Tên làm sao người làm vậy, nữ sinh này trong vừa đen, vừa quê mùa, lại béo tròn quay, đa số các bạn chỉ gọi có bằng cái tên ngắn gọn ” Quê Béo Tròn", do đó rất ít người biết tên thật của nữ sinh này là gì. Khi cảnh sát kiểm tra lịch sử cuộc gọi của Lý Thông Hạo phát hiện số cuộc gọi mà nữ sinh này gọi cho nạn nhân lên đến cả nghìn cuộc.

Quê Béo Tròn mê mệt Lý Thông Hạo, đây là điều cả trường đều biết, nhưng sau khi chàng hot-boy gặp nạn, cô gái không hề tỏ ra đau buồn, mà ngược lại cả ngày cười nói vui vẻ.

Họa Long, Bao Triển, Tô My gọi Quê Béo Tròn đến “văn phòng” trong xe cảnh vụ, tiến hành điều tra bước đầu.

Nữ sinh to béo này quả là danh bất hư truyền, vai to lưng chắc ~ hông toàn thịt, Tô My đứng bên cạnh chẳng khác nào một con chim nhỏ.

Những học sinh nam bình thường nếu trong tay không có vũ khí thì đều không phải đối thủ của nữ sinh này, nhìn từ góc độ sức khỏe, cô gái này hoàn toàn có khả năng gây án. Mặc dù vẻ ngoài chẳng khác gì một con gấu to lớn, nhưng nữ sinh này vẫn có một trái tim yếu đuối.

“Quê Béo Tròn” ngượng ngùng kể với ba người Họa Long cả quá trình từ khi quen biết đến yêu nhau giữa cô và Lý Thông Hạo.

Tô My hỏi bằng giọng nghi ngờ: ” Hai cô cậu... yêu nhau? Lý Thông Hạo thích cô?”

“Quê Béo Tròn” trả lời một cách tự tin: “Đúng thế! Cậu ấy thích em cũng phải có lí do sao?”

Bao Triển vừa ghi chép vừa hỏi: “Tình cảm của hai người phát triển đến mức độ nào rồi?”

“Quê Béo Tròn” cúi đầu, đưa tay cuốn những lọn tóc rồi nũng nịu trả lời: “Em... em vẫn còn trong sáng lắm...”

Họa Long nghiêm nghị hỏi tiếp: “Các bạn học phản ánh rằng có lần cô suýt cưỡng bức Lý Thông Hạo ngay trong lớp học, có chuyện đó không?”

“Quê Béo Tròn” tròn mắt, nói: ” Làm gì có! Chúng em đều tự nguyện, đó là sự giao hòa giữa thân thể và tâm hồn. Chỉ có điều, không hiểu vì sao cậu ấy lại bỏ chạy.."

Tô My hỏi: "Người cô yêu thương bị hại chết, vì sao không buồn phiền mà lại vui vẻ như thế?"

"Quê Béo Tròn" trả lời: “Em khóc đến sưng đỏ cả hai mắt nhưng em phát hiện ra một bí mật."

Tô My lập tức hỏi: “Bí mật gì? Có thể kể cho chị nghe không? Bọn chị sẽ giữ bí mật cho em."

“Quê Béo Tròn” lại ngượng ngùng, đáp: ” Em phát hiện ra, câu ấy không chết, mà đang sống trong chính cơ thể em.”

==================

Chương 5: Búp bê.

Trước đây, cô nữ sinh vừa đen vừa béo vừa lùn này sống một cuộc sống rất đỗi yên bình và tĩnh lặng.

Từ khi bảy tuổi cho tới tận năm 16 tuổi, "Quê Béo Tròn” không có lấy một người bạn chân chính, một người cũng không có.

Cô gái này là fan hâm mộ của rất nhiều ca sĩ nổi tiếng. Cô đặc biệt thích những chàng trai có ánh mắt hút hồn, tất cả các ca sĩ mà cô thích đầu vì họ có ánh mắt đặc biệt thu hút. Cô thường xuyên đứng trước tivi, phấn khích nói một mình: “Aaa... giết tôi đi!”

Khi nhìn thấy Hàn Canh trên ti vi, hai mắt cô sáng lên, chảy nước miếng, mắt không rời màn hình, nói: “I love you! I love you so much! "

Nhìn thấy Võ Nghệ trên màn ảnh, Cô thốt lên: “Đây mới là ngôi sao của lòng em.”

Thấy nhóm nhạc TVXQ, cô lẩm bẩm: “Em muốn làm vợ các anh.”

Lí Vĩ xuất hiện trên sân khấu, có lại thì thào: “Lí Vĩ, anh thật si tình, thật ngốc nghếch, thật đáng thương, thật cuốn hút."

Cô thường xuyên tuyên bố mình thích ai đó, rồi tìm kiếm khắp nơi những thông tin liên quan đến thần tượng, có không thể chịu đựng nổi ai đó nói xấu thần tượng của mình, do đó thường xuyên mâu thuẫn với bạn cùng phòng.

Ngoài việc thích theo đuổi người nổi tiếng, “Quê Béo Tròn” còn thích lên Blog của QQ, thích chụp tự sướng, trước khi chụp cô thường đeo kính áp tròng, dán mí giả, còn làm các động tác giả nai như đưa ngón tay chọc má, chúm chím môi, mở to mắt ra vẻ đáng thương.

Có lúc cô cảm thấy tự ti, có lúc lại nghĩ mình rất đẹp, làm gì có cô gái nào không như thế?

Một hôm, “Quê Béo Tròn” đang đau khổ bước lửng thừng trong đường trường, mấy cậu học sinh cùng trường đang chơi bóng rổ, trái bóng chẳng may lăn tới chân cô, cô ngẩng đầu, đưa chân sút mạng vào quả bóng. Kết quả, chỉ thấy một chiếc dép bay rất cao, còn quả bóng vẫn đứng yên tại chỗ.

Các học sinh nam trong sân bóng phá lên cười ầm ỉ một cậu nhảy lên đỡ lấy chiếc dép, rồi vừa cười vừa tiến lại trả cho cô.

Cô nhìn vào ánh mắt của cậu bạn, trong phút chốc bao nhiêu tình yêu chất chứa trong lòng suốt 16 năm qua ùa về như nước vỡ đê, dâng lên thành từng cơn sóng cồn cào.

Cậu học sinh đó chính là hot-boy Lý Thông Hạo đó cũng là lần đầu tiên họ quen nhau.

Từ đó cô “thay lòng đổi dạ” , quên hết những ca sĩ, minh tinh, chỉ còn lại tình yêu nồng cháy dành cho chàng hot-boy chơi bóng rổ.

Cô chủ động xin số điện thoại và QQ của hot-boy. Buổi tối hôm họ quen nhau, Lý Thông Hạo đến dự sinh nhật một người bạn, hát một ca khúc nồng nàng, trở về kí túc liền đổi điện thoại sang chế độ im lặng và đi ngủ. Sáng hôm sau tỉnh dậy, cậu phát hiện điện thoại của mình có 207 cuộc gọi lỡ, cậu dùng điện thoại đăng nhập QQ, thì thấy đến mấy chục tin “đề nghị kết bạn” , tất cả đều là của “Quê Béo Tròn” gửi. Lý Thông Hạo bỗng nhiên thấy khó chịu, chạy thẳng vào nhà vệ sinh nôn ra bằng hết.

Tối hôm đó, “Quê Béo Tròn" không ngừng gọi điện thoại, trong lòng cô ngập tràn sự xúc động, vui sướng, hồi hộp, ngượng ngùng, không thể nào ngủ nổi.

Mấy hôm sau, Lý Thông Hạo không thể chịu đựng nổi nữa, đành trả lời một tin nhắn: “Cô em, làm ơn đừng gọi điện làm phiền tôi nữa được không?”

“Quê Béo T ròn” nhận được tin trả lời, nhảy lên vui sướng, cô đứng một chân, chân kia giơ lên, quay một vòng rồi nhắn tin trả lời: “Lý

Thông Hạo , tên anh nghe thật ” manly” , giống như tên người Hàn Quốc vậy. Nhưng mà, em thích gọi anh là Thông Hạo Sama cơ.”

Lý Thông Hạo trả lời: “Sama là gì? Cô thích gọi thế nào thì gọi, chỉ cần đừng gọi điện làm phiền tôi nữa là được.”

“Quê Béo Tròn” nhận được trả lời, sung sướng vô cùng rồi cô hít một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh, nhắn tin trả lời: “Ông xã, em gọi anh là ông xã được không? Sama là từ trong tiếng Nhật, có nghĩa là đại nhân, điện hạ ấy mà, em rất sùng bái anh, anh biết không?”

Lý Thông Hạo trả lời: “Cô giống như một búi trĩ khiến tôi thấy khó chịu cô biết không?"

“Quê Béo Tròn” vẫn cố chấp trả lời: “Em nguyên làm viên thuốc đặt hậu môn của anh.”

Lý Thông Hạo trả lời: “Mắc ói! Phải làm thế nào cô mới thôi quấy rối tôi hả? Tại sao Iphone 4 không có mục chặn cuộc gọi thế này?"

” Quê Béo Tròn" trả lời: “Ông xã, em sẽ ngoan, em không goi điện nữa, anh nhận lời kết bạn trên QQ của em đi đã, được không?"

Không còn cách nào khác, Lý Thông Hạo đành đồng ý làm bạn trên QQ, và kể từ đó, “Quê Béo Tròn” càng thích chụp tự sướng hơn nữa.

Cô đi mượn những bộ váy ngắn theo kiểu đồng phục trường học, rồi mua những đôi tất mỏng màu đen hoặc nhiều màu sắc khác từ những sạp ven đường, nhờ bạn cùng phòng chụp ảnh cho mình. Cô cho rằng chụp tự sướng không thể nào thế hiện hết vẻ đẹp của cô, giờ cô phải chụp ảnh toàn thân mới thỏa mãn. Tất nhiên cô sẽ chọn cách chụp quỳ, như thế sẽ “ăn gian” được chiều cao một mét rưỡi của mình, nếu chụp đứng nhất định cô phải đứng sát tường, hai chân đan vào nhau, đưa tay chữ “V” ra phía trước, như thế cặp đùi voi trông mới có phần thon thả, có dùng mái tóc che bớt khuôn mặt tròn xoe của mình, rồi ghé sát mặt, trợn cặp mắt to bằng hạt đậu xanh ra cho to tròn.

Sau khi chụp xong, “Quê Béo Tròn” mở phần mềm chỉnh sửa ảnh ra và thao tác một cách thành thạo. Tù làm mịn da, chính màu sắc, làm nhỏ eo, hóp mặt, trắng da, to mắt... cứ thế cho tới khi bản thân cô cũng không còn nhận ra mình nữa có mới hài lòng, cuối cùng là đăng bức ảnh lên Blog QQ.

Có bạn vào bình luận bức ảnh, gọi cô là “nữ thần” , còn có cả những người lạ muốn làm quen.

Cô ngồi khoanh chân trên giường, mặc chiếc váy ngủ do chị họ mua trên Taobao về, đưa tay vuốt mái tóc đã bết dính, đọc bình luận của một “ông chú” lạ mặt ngỏ lời hẹn hò, trong lòng nghĩ: “Đúng là đồ hâm! Ta đây chỉ yêu Sama của ta thôi, chẳng thèm bọn qua đường một đêm.”

“Ông chủ” lạ mặt gửi liền một lúc mấy tin nhắn mời gọi, “Quê Béo Tròn” bực đọc trả lời: “Xin lỗi! Tôi có chủ rồi, tôi là bé yêu của Thông Hạo Sama, sống là người của Sama, chết là... linh vật của Sama.”

“Ông chủ” lạ mặt vẫn không bỏ cuộc, nhất quyết mời cô gái trong ảnh đi ăn một bữa, mong cô nể mặt mà nhận lời.

Cô tìm một lí do cự tuyệt, nhưng trong lòng có chút buồn bã, nghĩ thầm: “Chú tưởng tôi không thích hẹn hò sao? Nhưng gặp ở ngoài chắc chắn chú sẽ lại giả vờ đi vệ sinh rồi chạy mất dép thôi. Tôi có đứng trước mặt chú cũng chẳng nhận ra nổi.”

“Quê Béo Tròn” trang trí Blog của mình rất bắt mắt, nhưng Lý Thông Hạo chưa bao giờ ghé qua, và cũng chẳng có ý định đó, trên danh sách khách ghé thăm chưa bao giờ xuất hiện tên của cậu.

“Quê Béo Tròn” chỉ biết an ủi bản thân: ” Có thể anh ấy đã tự xóa ghi chép ghé thăm của mình chăng, hoặc có thể anh ấy chẳng thích lên mạng.”

Cô bắt đầu hỏi thăm bạn bè về Sama của mình, Lý Thông Hạo mấy giờ thức giấc, mấy giờ ăn sáng, mấy giờ đi vệ sinh,... Cô nắm rõ lịch trình một ngày của hot-boy trong lòng bàn tay. Cô lỗ mảng xông vào kí túc xá nam, chạy tới phòng Lý Thông Hạo, nói với ba người cùng phòng của cậu: “Xin cảm ơn mọi người!”

Trần Thương Hải, Lạc Lạc, Trình Bối Dương đều trợn mắt không hiểu có chuyện gì xảy ra, hỏi lại: “Cảm ơn chúng tôi việc gì cơ?"

“Quê Béo Tròn” trả lời: “Cảm ơn mọi người hàng ngày đã chăm sóc Sama của tôi.”

Lạc Lạc nói: “Vãi! Anh ta không ở phòng đâu, xin nghỉ ốm đi du lịch rồi. "

“Quê Béo Tròn” điềm đạm nói: “Tôi biết, bất kể anh ấy có đi tới chân trời góc bể, tôi cũng phải tiễn nghìn dặm mới rời.”

Trần Thương Hải thắc mắc: “Cô định tiễn nghìn dặm cái gì? A... tôi hiểu rồi, ha ha.”

“Quê Béo Tròn” giọng khẩn khoản, nói: “Nhờ mọi người một việc, nhưng đừng kể với Sama của tôi được không. Các anh có thể lấy trộm và bán “chiến bào” của Sama cho tôi được không?”

“Quê Béo Tròn” mua một con búp bê rất lớn, coi đó là người trong mộng của mình, tối tối ôm búp bê ngủ, còn thường xuyên thì thầm nói chuyện với nó. Một hôm, cô bỗng có ý tưởng, sẵn sàng bỏ ra tám trăm tệ để mua “chiến bào” của Lý Thông Hạo về mặc cho con búp bê đó.

"Chiến bào” là gì?

Đó là bộ đồ thể thao mà Lý Thông Hạo mặc khi chơi bóng rổ, do trên đó có mồ hôi, và đặc biệt, có mùi cơ thể của Lý Thông Hạo , nên cô muốn mua lại để mặc cho con búp bê của mình, như thế mỗi khi ôm con búp bê cô sẽ có cảm giác như đang ôm Lý Thông Hạo.

Sau một hồi cầu xin, muốn mua “chiến bào” Của hot-boy chơi bóng rổ, Trần Thương Hải có phần múi lòng, định kín đáo bán chiếc áo đi,

nhưng hai người còn lại là Lạc Lạc và Trình Bối Dương cho rằng như thế là không tốt, cuối cùng ba cậu học trò đuổi “Quê Béo Tròn” ra khỏi kí túc.

Cô gái vô cùng buồn bã, trong tay vẫn cầm nắm định dùng để mua “chiến bào” , đó là tất cả số tiền dành dụm và đi vay mượn khắp nơi mới có đủ.

“Quê Béo Tròn" hỏi ý kiến mấy cô bạn, làm thế nào để hot-boy yêu mình.

Các cô bạn mỗi người một ý, cuối cùng cũng cho ra được kết luận: “Con trai đầu thích con gái háo sắc.”

” Quê Béo Tròn” cười phá lên, mỗi lần như thế chiếc giường lại rung lên như sắp sập, cô nghĩ rằng bản năng của cô chính là ” háo sắc” , do đó đây là một điểm mạnh.

Cô ôm con búp bê vào lòng, trèo lên giường, nói: ” Thông Hạo Sama, ông xã Thông Hạo, anh thật đẹp, thật đáng yêu, thật hấp dẫn...”

"Quê Béo Tròn” đến quán internet, lên mạng thu âm một bài hát, đăng lên Blog QQ của mình, rồi gửi cho hot-boy nghe, cô định dùng bài hát đó để thu hút sự chú ý của đối phương.

Điều đáng nói là khi cô bắt đầu cất tiếng hát, tất cả mọi người trong quán internet đều có chung cảm giác bị sét đánh, họ ngừng tay phím, toàn thân như hóa thạch, nhìn “Quê Béo Tròn" đang ngồi trên ghế, cơ thể ngúng nguẩy, miệng “hét” lên những ca từ nông cạn từ một bài hát không chính thống.

Sự nhiệt tình và lãng mạn ấy vẫn không thể cảm động được trái tim của Lý Thông Hạo, chàng hot-boy vẫn không hề động lòng trước tình cảm của “Quê Béo Tròn”. Cách cuối cùng "Quê Béo Tròn” có thể nghỉ tới, chính là hạ quyết tâm... giảm béo!

Xung quanh mỗi chúng ta luôn có một cô gái như thế này: Cô gái mang lòng yêu một chàng trai, nhưng lại cảm thấy vô cùng tự ti về bản thân mình, cô sống trong một góc khuất mà chúng ta không nhìn thấy. Cô rất kiên cường, nhưng thường cảm thấy cô độc, mỗi khi một mình cô chỉ biết khóc. Câu cửa miệng của cô là - giảm béo. Nhưng “kẻ địch” quá mạnh, có không đánh thắng nổi “thịt kho tàu", chịu bại trận trước ” gà Vịt quay” , phải bó tay với đồ ăn vặt. Khi cô nói ra từ “giảm béo", đã không ai còn tin vào điều đó, vì ngay trước đó... cô vừa ăn uống no nê.

Sau này, cô đổi sang một câu cửa miệng khác: “Mẹ kiếp! Đứa nào chê tao béo, tao sẽ giết đứa ấy."

Bạn cùng phòng tránh cô như tránh tà, cố gắng hết mức để không chạm mặt, không nói chuyện, không động đến con búp bê của cô.

Tình yêu của cô bung nở mọi lúc mọi nơi, không cần để ý đến bất cứ ai khác, mãi cho tới một ngày, một người bạn cùng phòng khi trở về kí túc, phát hiện ra ” Quê Béo Tròn” đang ” cưỡng bức” con búp bê. Để tránh rắc rối, cô bạn cùng phòng đành im lặng quay trở ra, đóng

cửa phòng lại, thở phào một tiếng rồi bỏ đi chỗ khác.

Sau một thời gian, “Quê Béo Tròn" tâm sự với chính cô bạn cùng phòng đã chứng kiến cảnh tượng hôm đó: “Tháng này tớ không thấy gì, có phải là... tớ bầu rồi không?”

Cô bạn cùng phòng giật mình, hỏi: “Ai? Với ai cơ?"

"Quê Béo Tròn” nghĩ một lát rồi lại buồn bã nói: “Đáng buồn là... Tớ vẫn còn nguyên vẹn.”

Cô bạn cùng phòng ngây như trời trồng, từ từ quay sang con búp bê trên giường “Quê Béo Tròn” , rồi hét lên thất thanh, chạy một mạch khỏi kí túc.

Tâm sự: Đọc phần này không hiểu gì hết! ! Thiệt là ba chấm! !!

==================

Phần 10: NGÔI TRƯỜNG MÉO MÓ.

Lời dẫn

Sự coi độc của tôi là một vườn hoa rộng lớn. - Adonis.

Kí túc xá nữ về đêm, ánh đèn đã tắt, hành lang chìm trong màn đêm tĩnh mịch. Một nữ sinh đi vào vệ sinh, cô mò mẫm tiến vào một gian ở giữa ngồi xuống, xung quanh im bặt, chỉ còn lại tiếng những giọt nước nhỏ tí tách xuống bồn rửa tay. Nữ sinh nọ sau khi giải quyết xong, đang định ra rửa tay thì bỗng nghe thấy tiếng vòi nước bật chảy xối xả, hình như có bàn tay ai đó vừa vặn van hết cỡ.

Nữ sinh sợ hãi đứng phắt dậy, định thần một lúc rồi ngó ra phía ngoài... không có ai đứng trước vòi nước.

Trong gian ngay bên cạnh, một cô gái mặc váy trắng toát, mái tóc dài buông xuống che gần hết khuôn mặt, đang nhìn chằm chằm vào cô.

==================

Chương 1: Cái thai quỷ.

“Quê Béo Tròn” không giấu giếm gì việc mình có thai, cô kể chuyện với hết người này đến người khác, rồi nói cùng một câu: “Nhớ giữ bí mật nhé!” , nhưng không ai trong trường tin lời cô. Tổ chuyên án nghe chuyện cũng bán tin bán nghi, Tô My lập tức tìm gặp các bạn cùng phòng ” Quê Béo Tròn” để làm rõ sự việc.

Bạn A: “Nó là đứa thần kinh, thần kinh tột độ, lại còn ham trai đẹp. Em thường xuyên bị nó làm cho chết khiếp, cái bộ dạng của nó như

thế ai mà thèm để ý tới, hơn nữa nó vẫn còn nguyên thì làm sao mà có bầu được.”

Bạn B: “Cuối tuần nào bạn ấy đi ra ngoài về cũng hớn ha hớn hở, bảo mình đã không còn nguyên vẹn nữa rồi, phải đốt pháo hoa chúc mừng.”

Bạn C: “Con búp bê của bạn ấy thực sự rất ma quái, chân con búp bê thường xuyên ướt nhẹp, nhầy nhụa, sau đó lại khô đét vào, đúng là đồ xấu tính lập dị, lấy con búp bê ra tự sướng rồi còn bảo mang bầu búp bê.”

Cảnh sát liệt "Quê Béo Tròn” và hoa khôi Bạch Băng Á vào đối tượng tình nghi hàng đầu, các bạn cùng phòng còn cung cấp một tình tiết quan trọng, Bạch Băng Á là bạn gái của Lý Thông Hạo , “Quê Béo Tròn" thì chết mê chết mệt, suốt ngày chạy theo Lý Thông Hạo , thế nhưng có một giai đoạn, “Quê Béo Tròn" ngày nào cũng chăm chỉ đi mua đồ ăn sáng cho Bạch Băng Á. Điều này vô cùng đáng nghi, vì “Quê Béo Tròn" vô cùng kẹt xỉ, bỗng dưng tình nguyện mua đồ ăn sáng cho “tình địch", chắc chắn phải có mục đích gì đó. Hơn nữa, trong khoảng thời gian đó, Bạch Băng Á và Lý Thông Hạo đã chính thức là người yêu của nhau, nên các bạn cùng phòng nghi ngờ “Quê Béo Tròn" đã cho thứ gì đó vào trong đồ ăn sáng, định đầu độc Bạch Băng Á. Thế nhưng đến giờ Bạch Băng Á vẫn Sống rất khỏe mạnh, điều đó khiến mọi người đều cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Giáo sư Lương và Phó cục trưởng Lương trực tiếp thẩm vấn Bạch Băng Á, nhưng nữ sinh này cho biết, cô và Lý Thông Hạo không phải người yêu.

Giáo sư Lương hỏi: “Cháu không cần gánh năng tâm lí, có gì nói đấy, nhưng nếu cháu nói dối, mọi việc sau này sẽ rất bất lợi cho cháu.”

Phó cục trưởng Lương cũng nghiêm giọng: “Cháu phải nhớ kĩ, tất cả những gì cháu khai ngày hôm nay chúng tôi đều sẽ chứng thực lại, đừng bao giờ đánh giá thấp cảnh sát.”

Bạch Băng Á ấp úng: ” Cháu... chỉ... chỉ hơi sợ, vì... vì cháu không hề yêu cậu ấy, cháu chỉ thấy nhà cậu ấy giàu có thôi."

Phó cục trưởng Lương hỏi: “Cháu đã ở đâu hôm xảy ra vụ án?”

Bạch Băng Á nghĩ một lúc rồi nói: “Quán bar ạ!”

Phó cục trưởng Lương hỏi tiếp: “Đi quán bar làm gì?"

Bạch Băng Á cúi đầu, trả lời: “Cháu... Cháu đi uống rượu cùng khách, nhảy múa. .. kiếm tiền thêm ạ."

Giáo sư Lương hỏi: “Bên trường cấp hai thực nghiệm có một nữ sinh biệt danh “Quê Béo Tròn", cháu có quen bạn ấy không?”

Bạch Băng Á trả lời: “Cháu biết ạ. Bạn ấy từng theo dõi cháu, nhưng bọn cháu không quen nhau.”

Giáo sư Lương hỏi: “Không quen nhau? Thế tại sao bạn ấy phải mua đồ ăn sáng cho cháu?”

Bạch Băng Á trả lời: “Vâng ạ! Hồi đó cháu cũng thấy rất kì lạ, mấy ngày liền bạn đó cứ mua đồ cho cháu.”

Giáo sư Lương hỏi: “Mấy ngày?”

Bạch Băng Á nghĩ một lát, trả lời: “Bạn ấy nói rằng Lý Thông Hạo bảo bạn ấy mua cho cháu trong một tuần liền."

Phó cục trưởng Lương hỏi: “Mua những gì?”

Bạch Băng Á trả lời: “Cháo đậu đỏ, bánh chiên trứng gà, mấy loại bánh bao nhỏ ạ.”

Theo kết quả điều tra bước đầu, cả hai nhân vật bị tình nghi đều không có thời gian gây án. Khi xảy ra vụ việc, Bạch Băng Á đang ở quán bar, còn “Quê Béo Tròn” vẫn ngủ trong kí túc, cảnh sát bắt đầu mở rộng điều tra các mối quan hệ xã hội của hai nữ sinh này, điều theo hướng “thuê giết người", nhưng đây là công việc cần một lực lượng cảnh sát lớn, với khoảng thời gian điều tra rất dài. Cảnh sát sau những nỗ lực không ngừng, đã làm rõ được, việc đưa đồ ăn sáng của “Quê Béo Tròn" là một dạng hành vi biến thái theo chiều hướng trả thù, do cô không thể chấp nhận được việc người con trai mà mình yêu lại thích một cô gái khác.

Lý Thông Hạo và Bạch Băng Á quen nhau trước nhà ăn của trường, một người là hot-boy, một người là hoa khôi.

Cô gái mặc một chiếc váy dài, trên đầu cài một bông hoa nhỏ màu trắng, lướt qua trước mặt chàng trai. Chàng trai cất tiếng gọi, cô gái quay lại nở nụ cười trong sáng. cả hai đều từng nghe mọi người nói về đối phương, nhưng đó là lần đầu tiên họ bắt chuyện.

Lý Thông Hạo hỏi: “Này, đợi chút, cho mình hỏi chuyện này được không?"

Bạch Băng Á cất tiếng nhẹ nhàng “Có chuyện gì thế?”

Lý Thông Hạo hỏi: “Chắc là bạn thích Aung San Suu Kyi đúng không? "

Bạch Băng Á ngạc nhiên hỏi: “Đó là ai thế?"

Lý Thông Hạo trả lời: “Là thần tượng của mình. Trên tóc bà cũng hay cài một bông hoa trắng, trang nhã và thuần khiết. Bà ấy thích thơ ca, thích chơi dương cầm trong đêm tối. Bà được gọi là “Bươm Bướm xứ Myanmar", là người phụ nữ đẹp nhất Châu Á. “

Bạch Băng Á cười tươi, bảo: "Chưa nghe thấy bao giờ, cách làm quen này của cậu “quê” quá đi mất.”

Lý Thông Hạo hỏi: “Thế thần tượng của cậu là ai?”

Bạch Băng Á làm vẻ kiêu sa, trả lời: “Là chính tớ!"

Lý Thông Hạo đáp lại: “Còn tớ... đang trên đường tìm kiếm Aung San Suu Kyi của mình.”

Bạch Băng Á vờ không hiểu, hỏi lại: “Câu nói thế là có ý gì?”

Lý Thông Hạo lôi từ trong ba lô ra một cuộn băng rôn, trên đó viết dòng chữ tẩy chay nhà ăn của trường, kêu gọi mọi người cũng phản đối việc ăn cơm trong nhà ăn. Cậu nhờ Bạch Băng Á giúp mình giơ cao chiếc băng rôn kháng nghị, nhưng Bạch Băng Á đã từ chối. Cô học sinh này không dám ra mặt chống đối nhà trường, nhưng nói sẽ ủng hộ hành động chính nghĩa của cậu, nếu phía nhà trường không có động thái tích cực, sẽ không ăn cơm ở nhà ăn của trường nữa.

Trong ba người bạn cùng phòng của Lý Thông Hạo , chỉ có Trần Thương Hải là đứng ra ủng hộ cậu, hai người còn lại cũng chỉ nói miệng cho có.

Lý Thông Hạo và Trần Thương Hải đứng giăng tấm băng rôn trước cửa nhà ăn, suốt ba ngày liền.

Trời bắt đầu đổ mưa lất phất, Lý Thông Hạo vẫn đứng trong mưa, rất nhiều học sinh đứng đó vừa xem vừa bàn tán xôn xao. Lý Thông Hạo lên tiếng dõng dạc: "Thưa các bạn, có một số việc không phải khi thấy hi vọng chúng ta mới cố gắng, mà cần cố gắng mới thấy được hi vọng. Đất nước chúng ta được hợp thành từ rất nhiều nhóm người khác nhau, trên đất nước này chỉ những ai có tư tưởng tìm kiếm sự công bằng, chính nghĩa, chân lí, có thể bảo vệ lợi ích của chính mình, thấy được mặt chưa hoàn thiện của xã hội, nhưng vẫn không buông xuôi, từ bỏ, không bi quan, thất vọng, chỉ những người như thế mới có thể trở nên giàu mạnh thực sự, mới có được ngày mai tươi sáng.”

Các học sinh xung quanh vỗ tay, reo hò cổ vũ.

Lý Thông Hạo hô hào các bạn xung quanh, hiệu triệu mọi người đồng tâm dốc sức, cùng nhau phản đối hành động vô lí của nhà trường, tẩy chay việc ăn cơm trong nhà ăn. Rất nhiều học sinh bắt đầu kí tên trên tờ băng rôn, ủng hộ hành động chính nghĩa của Lý Thông Hạo.

Một học sinh nam chạy từ trong nhà ăn ra, hô to: "Hôm nay có canh thịt cừu, vừa ra lò nóng hổi đây, ai không nhanh là hết ."

Các học sinh vừa kí tên xong cũng vội vàng bỏ bút lại, chạy thẳng vào nhà ăn, tranh nhau mua canh thịt cừu.

Lý Thông Hạo đứng trước cửa nhà ăn vận động suốt ba ngày liền, ba ngày đó trời âm u cả ngày, mưa phùn rơi liên tục.

Một cô gái đứng bên cạnh Lý Thông Hạo, che ô cho cậu cả buổi.

Đó chính là “Quê Béo Tròn", mặc dù cả người ướt đẫm, nhưng trong lòng cô thấy vui phơi phới.

“Quê Béo Tròn” bụng đói cồn cào, rất muốn xông ngay vào nhà ăn làm mấy xuất cơm, nhưng rồi lại thôi, cô kiên trì đứng đó, che ô cho

chàng trai mình yêu cho dù ngay bên cạnh là ” kẻ địch” đã đánh bại có bao lần khi muốn giảm béo.

Lý Thông Hạo buồn bã nói lời cảm ơn, cậu cảm thấy vô cùng thất vọng vì mình không thể làm thay đổi tình trạng bất công này.

Ngược lại, ” Quê Béo Tròn" thì rất vui, không ngừng hỏi cậu đã xem Blog của cô hay chưa? Thấy những bức ảnh trên đó có đẹp không? Bài hát có hát đã được mọi người chia sẽ lên rất nhiều trang mạng xã hội, đang rất “hot", cậu đã nghe chưa?"

Họa Long không đồng tình với hành động phản đối của Lý Thông Hạo , anh nói: “Tên nhóc này đúng là chưa bao giờ thấy những mặt trận lớn.”

Tô My phản bác: “Nếu tôi là bạn học của cậu ta chắc chắn sẽ dốc sức ủng hộ.”

Bao Triển nói: “Khi Lý Thông Hạo bị giết hại, hiện trường gây án trên mái tòa nhà lớp học không hề có dấu hiệu ẩu đả rõ rệt, chứng tỏ khi đối mặt với sự nguy hiểm, cậu ta đã chọn lựa việc cúi đầu khuất phục, điều này toàn toàn trái ngược với thái độ kịch liệt khi diễn thuyết trước mặt mọi người."

Sau khi hoạt động phản đối nhà trường, tẩy chay nhà án kết thúc không lâu, Lý Thông Hạo và Bạch Băng Á đã trở thành người yêu của nhau.

Trong thời gian đó, “Quê Béo Tròn" trong lòng nguội lạnh, thường xuyên ngâm nga bài hát “Kiến tập tình yêu" , cả ngày hát đi hát lại mãi mấy câu:

“Bánh xe đu quay cô đơn đứng giữa trời mưa ướt đẫm,

Em ước phép màu kéo gần hai con người... mà chẳng có em,

Nghĩ đến phút giây hai người cùng nhau cất khúc ca lay động,

Anh bừa rời xa khúc quanh nơi cầu thang màu đỏ thắm,

Cô ấy đã đến trong khu vườn yên tĩnh cách chẳng bao xa,

Nhìn hai người gặp nhau trong khúc ca này em đang hát...

“Quê Béo Tròn" nhìn chằm chằm chàng trai mình yêu thương ôm một cô gái khác vào lòng, cô bật khóc, nhưng cô không thừa nhận với cảnh sát rằng mình từng có hành vi trả thù. “Quê Béo Tròn” nói rằng, việc mua đồ ăn sáng cho Bạch Băng Á là do yêu cầu của Lý Thông Hạo . Nhưng có học sinh phản ảnh, mấy ngày hôm đó thấy “Quê Béo Tròn" xách các túi đồ ăn vào trong nhà vệ sinh.

Bao Triển phân tích: “Liệu có phải... cô ta chạy vào nhà vệ sinh, nhổ nước miếng vào đồ ăn sáng rồi đưa cho tình địch ăn không?"

Họa Long đoán: “Tôi thì nghĩ rằng trong đồ ăn sáng đó có phân hoặc nước tiểu.”

Tô My nói: “Cô ta mua cháo đậu đó, trong bánh chiên trứng gà có tương ớt, thôi... tôi không nói nữa đâu, tôi biết cô ta làm trò gì rồi.”

Tô My đoán rằng những ngày đó là ngày “đến tháng" của “Quê Béo Tròn“. Tô My lấy một chiếc khăn trên bản, giá làm băng vệ sinh, rồi lấy tay làm động tác “vắt khăn”...

Họa Long, Bao Triển, Tô My yêu cầu các bạn cùng phòng phải theo dõi chặt “Quê Béo Tròn” , nếu phát hiện có gì khác lạ phải lập tức thông báo.

Một bạn cùng phòng do đau bụng, nên tối đó không đến phòng tự học mà về kí túc xá sớm hơn bình thường, ngay sau đó cô chạy hộc tốc đến chiếc xe cảnh vụ bảo rằng trong kí túc có ma.

Họa Long, Bao Triển, Tô My lập tức chạy theo nữ sinh đó về kí túc, trong kí túc không một bóng người, con búp bê đang ngồi ở sau cửa.

Nữ sinh kia run rẩy như nhìn thấy ma, chỉ vào con búp bê, nói: “Nó... nó biết chạy... còn... còn phát ra cả tiếng kêu nữa.”

Họa Long, Bao Triển, Tô My quan sát thật kĩ, thì bỗng thấy hai mắt con búp bê chảy máu.

Nữ sinh đến bảo án khi còn nhỏ từng trải qua một số chuyện không bình thường nên bị hội chứng sợ búp bê vải. Mỗi khi nhìn thấy những con búp bê bằng vải tàn khuyết, hoặc trong bóng tối mà thấy ánh mắt phản quang của búp bê vải đều vô cùng sợ hãi, trong đầu nghĩ rằng những con búp bê này giống như những đứa trẻ đã chết. Nữ sinh này là người cuối cũng rời khỏi kí túc, lúc đó con búp bê đang được đặt trên giường, cô nhớ rất rõ rằng mình cũng chính là người đầu tiên trở về kí túc, nhưng bấy giờ con búp bê đã bò xuống đất, ngồi ngay phía sau cánh cửa.

Bao Triển đeo găng tay, giơ con búp bê lên quan sát thật kĩ, nhưng không có gì khác thường. Anh lật qua lật lại con búp bê, thì phát hiện phía dưới có một vết nứt, dưới đũng con búp bê nhét một cuộn giấy nhỏ, Bao Triển cẩn thận lôi cuộn giấy ra, phát hiện bên trong có hai tờ giấy xét nghiệm của bệnh viện.

Kết quả một tờ giấy xét nghiệm cho thấy màng trinh của “Quê Béo Tròn” vẫn còn nguyên vẹn.

Kết quả tờ giấy xét nghiệm còn lại cho thấy “Quê Béo Tròn" đã có thai.

~Chú thích: 1. Nữ chính trị gia người Myanmar, nguyên chủ tịch và Tổng Bí thư Đảng Liên minh Quốc gia vì Dân chủ, tù nhân chính trị được biết đến nhiều nhất trên Thế giới. Cho tới năm 2014, bà xếp thứ 61 trong danh sách 100 người phụ nữ quyền lực nhất theo Forbes.

==================

Chương 2: Quái vật háo sắc trong trường học.

"Cô bé này vẫn còn nguyên vẹn” - Tô My nói.

“Nhưng... cô ta lại có thai!” Bao Triển thắc mắc.

Trinh nữ có thai đó quả là điều khó hiểu.

Những tờ giấy xét nghiệm của bệnh viện đều có đóng dấu đỏ, không giống như giấy xét nghiệm giả, hai tờ kết quả giám định này cho kết quả mâu thuẫn nhau. Một nữ sinh vẫn còn nguyên màng trinh nhưng lại có thai, đó là điều khiến bất cứ ai cũng phải đặt dấu hỏi.

” Quê Béo Tròn” có một con búp bê lớn, suốt đêm cô chỉ ôm nó ngủ, nhưng vì cơ thể quá khổ, chiếc giường lại bé, nên con búp bên đã sắp bị cô đè bẹp. Bao Triển lại cầm con búp bê lên, lắc nhẹ mấy cái, trong bụng con búp bê vọng ra tiếng va chạm. Sau khi kiểm tra, phát hiện trong bụng con búp bê đầy những mẩu Hamburger ăn thừa, có cả đầu lọc thuốc lá, đầu bút, còn có cả một chiếc vòng tay pha lê màu xanh nước biển.

Nữ sinh đến báo án nói: “Chiếc vòng tay này là của Lý Thông Hạo . “

Tô My hỏi lại: “Em có chắc không?"

Nữ sinh bảo án trả lời dứt khoát: ” Chắc ạ. Lúc cậu ta chơi bóng rổ, em thấy cậu ta đeo nó mà.”

Họa Long nói: “Tại sao vòng tay của cậu ta lại nằm trong bụng con búp bê này được nhỉ?”

Nữ sinh báo án nói: ” Chắc chắn là do “Quê Béo Tròn” ăn trộm, tháng trước em còn mất cả một lọ kem dưỡng da nữa ấy.”

Bao Triển nhắc nhở: “Chưa có chứng cứ rõ ràng, không nên đoán bừa."

Tổ chuyên án phỏng đoán, những thứ này đều là của Lý Thông Hạo , ” Quê Béo Tròn“ thu thập những thứ này, sau đó nhét vào bụng con búp bê, với mong muốn con búp bê kia có thể mang chút hơi thở của người mình yêu, lúc ôm con búp bê ngủ cũng thấy ngọt ngào hơn. Các phản ứng sinh lí của nữ sinh này cũng có thể do đó mà ra, nhưng như thế cũng làm sao mang thai được!

Nữ sinh bảo ăn nói, sau khi Lý Thông Hạo bị giết, con búp bê này bỗng trở nên vô cùng ma quái.

Có lúc, nó có thể tự thay đổi vị trí, có lúc lại phát ra những âm thanh vô cùng ghê sợ.

Lý Thông Hạo bị người ta hại chết, oan hồn chưa tan, không thể nào yên nghi được, hồn cậu ta có thể đã nhập vào chính con búp bê

này.

” Quê Béo Tròn" có thai, nhưng màng trình vẫn còn nguyên vẹn, xem ra... cái thai đó là “thai quỷ".

Họa Long và Tô My thấy những lời của nữ sinh đến báo án có phần buồn cười, nhưng họ cũng không có lời giải thích nào hợp lí cho sự việc này. Bao Triển tiếp tục moi các thứ trong bụng con búp bê ra. Mọi người suýt phát nôn khi Bao Triển lôi từ bên trong con búp bê ra xác một con chuột chết. Bao Triển cho rằng, con búp bê tự thay đổi vị trí là do bên trong có con chuột, còn mắt con búp bê chảy máu là do “Quê Béo Tròn" khi nằm ngủ đè lên con búp bê, khiến con chuột chết bẹp trong đó.

“Ghê quá, cô ta không thấy mùi hôi thối sao? Trong bụng búp bê nhét cả hamburger, còn “bẫy" được cả chuột vào nữa cũng giỏi.” Tô My nhăn mặt, nói.

“Tình yêu của cô ta đã đến mức điên cuồng và biến thái rồi.” Bao Triển lắc đầu nói.

“Bây giờ tôi đã có phần tin rằng cô gái này có thể giết người rồi.” Họa Long trầm giọng.

Tổ chuyên án đến lớp học tìm “Quê Béo Tròn”. Khi bị đeo còng vào tay, “Quê Béo Tròn” ngớ người, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cô bắt đầu khóc lóc, làm ầm ĩ cả lớp học rồi ngồi phệt xuống đất không chịu đi, rất nhiều học sinh và giáo viên đều tới xem. Họa Long dọa, nếu cô không phối hợp với cảnh sát, thì nguyên việc ăn trộm vòng tay của nạn nhân cũng đủ để cô bị giam nửa tháng.

“Quê Béo Tròn” sợ xanh mắt, ngoan ngoãn đi theo ba người Hoa Long về đồn cảnh sát lưu động, khai hết toàn bộ việc mình có thai.

Chiếc vòng tay không phải đồ ăn trộm, mà là cô tự mua, còn những thứ khác đều do cô nhặt về.

Lý Thông Hạo và Bạch Băng Á yêu nhau, Lý Thông Hạo tặng chiếc vòng tay của mình cho người yêu.

"Quê Béo Tròn" muốn mua “chiến bào" của Lý Thông Hạo , nhưng các bạn cùng phòng của cậu ta không chịu bán, “Quê Béo Tròn” đành phải tìm đến Bạch Băng Á, lấy tám trăm tệ mua “chiến bào" để mua chiếc vòng tay này. Tô My điều tra được biết, chiếc vòng tay pha lê màu xanh nước biển này trên mạng chỉ bán với giá một trăm tệ, nhưng đối với ” Quê Béo Tròn" thì đó là thứ đồ vô giá.

Chắc chắn Bạch Băng Á cũng biết giá trị thực của chiếc vòng tay, nên khi được trả mức giá ngất trời, cô ta mới dễ dàng bán nó cho “Quê Béo Tròn” như thế.

Điều này cũng đã được chứng thực sau khi giáo sư Lương thẩm vấn Bạch Băng Á.

Bạch Băng Á trông vẻ ngoài thuần khiết trong sáng, nhưng lại thường xuyên xuất hiện trong các quán bar, cô ta là kiểu người thích hư vinh và rất thực dụng.

Một cô gái dù trong sáng đến đâu cũng có nhu cầu về sinh lí. Một cô gái mặc chiếc áo hai dây trễ nãi xuất hiện giữa đám đông, những người đàn ông nhìn cô sẽ bị coi là “háo sắc” , còn nếu không nhìn sẽ bị mắng là “mắt mù". Những cô gái đó ngoài miệng giả nai, nũng nịu đòi đi xem phim, nhưng trong lòng lại đang rất “đói khát” , ngoài mặt ra vẻ lạnh nhạt với những kẻ theo đuổi mình. nhưng trong lòng đã hừng hực khao khát.

“Quê Béo Tròn" thường xuyên theo dõi Bạch Băng Á, một hôm cô phát hiện Bạch Băng Á và Lý Thông Hạo đưa nhau vào kí túc xá. “Quê Béo Tròn" chỉ biết ngồi ngoài cửa mà buồn tủi, mà đợi chờ. Không ai biết được lúc đó trong lòng cô nghĩ gì? Ngưỡng mộ? Đố kị? Hận thù? Rồi bỗng một chiếc bao cao su từ trong phòng bị vứt ra ngoài cửa sổ, ngay gần chỗ ” Quê Béo Tròn" đang ngồi. Lúc đó, cô giống như một con chó hoang lên cơn điên loạn, nhặt lấy chiếc bao cao su rồi chạy về kí túc xá của mình. Suốt chặng đường, cô cười như kẻ điên đại, có lẽ trong đầu cô cho rằng mình vừa nhặt được thứ đáng quý nhất của người mình yêu. Lần này cô không nhét những thứ đồ nhặt được vào trong con búp bê như trước, mà trong đầu cô này ra một suy nghĩ vô cũng biến thái... Nghĩ đến đây cô bỗng thấy vui sướng vô cùng, cho rằng mình quá là một thiên tài.

“Quê Béo Tròn” thường xuyên mơ tưởng một ngày nào đó sẽ nhận được một nụ hôn của người mình yêu, nhưng hôm nay cô còn nhận được thứ mà cô cho rằng vô giá.

Cô nữ sinh yêu đến tẩu hỏa nhập ma này đã làm một việc khiến không ai có thể tưởng tượng nổi. Cô ta không nhét chiếc bao cao su vào trong bụng con búp bê, mà tìm cách đưa thứ ” bảo bối" trong bao cao su vừa nhặt được vào cơ thể mình. Sau khi xong việc, cô ta thấy một niềm vui chưa từng có, nhưng ngay sau đó lại tủi thay cho số phận của mình. Thứ mà cô cho là quý giá kia thực ra chỉ là đồ bỏ đi của người cô yêu và một người con gái khác.

Nghĩ đến đó, cô bật khóc. ..

Nhìn Lý Thông Hạo ở bên cạnh người con gái khác cô mới biết mình yêu cậu ta đến nhường nào.

Khi nhặt được chiếc bao cao su, “Quê Béo Tròn" đang trong thời kì rụng trứng, có lẽ đó là một phần lí do khiến trong đầu cô này ra những suy nghĩ điên cuồng như thế. “Quê Béo Tròn” vẫn còn trong trắng, nhưng trên màng trinh có những lỗ nhỏ, khoa học đã chứng minh trong điều kiện 37 độ C, thứ “quý giá” kia vẫn có thể sống sót trong vòng bốn đến tám tiếng đồng hồ. Hành động của cô cũng giống như một dạng thụ tinh nhân tạo, do đó “Quê Béo Tròn” đã có thai.

Tô My bỗng thấy “Quê Béo Tròn” thật đáng thương, không có chứng cứ chứng tỏ “Quê Béo Tròn” là hung thủ, sau khi thẩm vấn xong, cô đã được thả về. Họa Long cảnh cáo “Quê Béo Tròn” không được tự ý rời khỏi trường học, và bắt buộc phải có mặt bất cứ lúc nào khi cảnh sát gọi.

Khi rời khỏi đó, “Quê Béo Tròn" vừa khóc vừa nói: "Mọi người có thể lấy mất con búp bê, nhưng sẽ không thể giết được đứa trẻ trong bụng cháu.”

Việc “Quê Béo Tròn” có thai làm chấn động cả trường. Trước đây, không ai tin khi cô nói rằng mình có thai, nhưng giờ ai cũng biết cô mang trong mình đứa con của Lý Thông Hạo . Phía nhà trường bắt đầu nghiên cứu làm thế nào để xử lí việc này, kí túc xá nữ đồn nhau rằng “Quê Béo Tròn" mang “quỷ thai” , kí túc xá nam lại truyền tai nhau về việc “Quê Béo Tròn" cưỡng bức hot boy. Suốt một khoảng thời gian dài, mọi người bàn tán om sòm, mỗi người một phách, không ai chịu thua.

“Quê Béo Tròn” ngốc nghếch đến mức, bàn bạc với bạn cùng phòng mình xem có cần phải tự mình làm rách màng trình hay không?

“Quê Béo Tròn” nói: “Tớ phải tìm một người giúp tớ làm rách màng trình mới được.”

Bạn cùng phòng hỏi: “Tại sao lại thế? Cậu không yêu Lý Thông Hạo nữa sao?”

“Quê Béo Tròn” đáp: “Yêu chứ. Tớ sẽ yêu cho tới khi chết!”

Bạn cùng phòng hỏi: “Thế tại sao phải tìm người giúp cậu làm chuyện kia?”

“Quê Béo Tròn” ngờ nghệch đáp: “Nhưng tớ không muốn để con tớ làm rách, cậu nghĩ mà xem, lúc tớ sinh con Cái màng sẽ rách, thế thành ra lần đầu tiên của tớ lại dành cho con tớ à, cậu bảo thế có nghe được không?"

Cô bạn cùng phòng kể lại cuộc nói chuyện với Tê My, Tô My cũng thấy bất ngờ về cách nghĩ ngây thơ của “Quê Béo Tròn” , chỉ biết bảo cô bạn cùng phòng tiếp tục theo dõi.

Tối hôm đó, Bao Triển và Tô My, trực ban trong chiếc xe cảnh vụ, Họa Long đi uống rượu cùng Phó cụ trưởng Lương. Đang lúc học sinh lên lớp tự học buổi tối, Bao Triển chạy ra ngoài mua cho Tô My một hộp bột ngó sen. Vừa mở chiếc hộp, hơi nóng bốc lên nghi ngút, lớp bột ngó sen trong hộp đông lại như một miếng thạch mã não, khiến người ta chỉ muốn nuốt chửng ngay lập tức. Tô My cười hỉ hả, đưa tay cầm lấy chiếc hộp, nói: “Ái chà, sao cậu biết tôi thích ăn món này?”

Bao Triển lại lôi trong túi ra mấy viên thuốc, bảo: “Chị Tô My, mấy hôm nay chị có vẻ hơi cảm cúm đấy, ăn xong nửa tiếng uống mấy viên thuốc này đi nhé.”

Tô My cảm động nói: “Bao Triển, cậu tốt với tôi quá, để tôi thơm cậu một cái nào."

Nói đoạn, Tô My vờ chu miệng về phía trước, Bao Triển phì cười rồi ngả người ra sau, mặt bỗng nhiên đó ửng.

Tô My chỉ một loáng đã ăn hết hộp bột ngó sen, vẫn còn thòm thèm liếm quanh môi.

Vụ án “người kén” vẫn đang trong thời kì căng thẳng, mặc dù ngày nào cũng có những đầu mối mới, nhưng cứ tình hình này vụ án sẽ không có gì khởi sắc. Hai người ngồi nói chuyện với nhau một lát, Tô My hỏi Bao Triển: “Chúng ta làm việc cùng nhau cũng tương đối

lâu rồi, cậu ấn tượng nhất về vụ án nào mà chúng ta đã phá?”

Bao Triển nói: “Vụ bù nhìn da người.”

Tô My nghĩ lại, rồi bật cười, bằng trực giác nhạy cảm của một cô gái, Tô My dường như đã đoán ra được gì đó. Trong ngôi trường tiểu học miền núi với những vườn đào đua nở ấy, Bao Triển từng đóng giả cảnh treo cổ tự vẫn, anh đưa chân đạp để chiếc ghế mình đang đứng, toàn thân lơ lửng trên dây, suýt nữa thì chết treo thật. Cũng may Họa Long phát hiện kịp thời, Tô My lập tức làm hô hấp nhân tạo, cứu sống Bao Triển. Tô My nghĩ, có lẽ mình đã “lỡ” lấy đi nụ hôn đầu đời của Bao Triển mất rồi.

Sau giờ tự học buổi tối. các học sinh dần rời khỏi lớp, “Quê Béo Tròn” bỗng nhiên chạy đến chỗ xe cảnh vụ báo án.

” Quê Béo Tròn" hốt hoảng nói: “Trong trường có tên quỷ háo sắc, hắn ta sờ người em, còn định giở trò nữa."

Tô My vội vàng hỏi: “Tên đó trông ra sao?”

“Quê Béo Tròn” nói: “Đó là một ông khuân gạch, làm ở công trường ngay cạnh trường ấy.”

Bao Triển hỏi: “Em còn nhận ra không?”

“Quê Béo Tròn” gật đầu lia lịa, Bao Triển và Tô My gọi thêm mấy cảnh sát cạnh đó, rồi lập tức đến công trường theo sự dẫn đường của “Quê Béo Tròn” , tên quỷ háo sắc đã bị bắt ngay tại chỗ.

Gã khuân gạch già mồm: “Tôi làm gì mà bắt tôi?"

“Quê Béo Tròn” nói: “Ông sờ người tôi.”

Gã khuân gạch nói: “Oắt con, là mày cho tao sờ tao mới sờ chứ.”

Lời nói của gã khuân gạch và "Quê Béo Tròn” có phần mâu thuẫn.

Trong trường có một khu vực đang thi công, “Quê Béo Tròn” nói, sau khi từ lớp tự học ra, cô thấy gã khuân gạch đang giở trò sờ mó một học sinh nữ, có lập tức chạy lại giải cứu, nữ sinh kia thừa cơ chạy thoát, gã khuân gạch liền chuyển hướng sang “Quê Béo Tròn".

Gã khuân gạch nói: “Mấy đứa học sinh trường này mất dạy lắm, toàn đến ăn trộm sắt thép trong công trình xây dựng, ngày trước bắt được hai thằng con trai ăn trộm khóa giàn giáo, hôm nay lại bắt được một đứa con gái đến ăn trộm sắt."

Sau khi thẩm vấn, Bao Triển và Tô My mới làm rõ sự việc.

Gã khuân gạch nghi ngờ nữ sinh kia tới công trường ăn trộm, liền chất vấn rồi chẳng may đẩy ngã cô bé, đúng lúc đó thì “Quê Béo Tròn” nhìn thấy. ” Quê Béo Tròn" cho rằng gã khuân gạch định giở trò với cô bé kia, liền chạy tới, cô bé thấy vậy thừa cơ chạy mất.

“Quê Béo Tròn” không rời đi ngay, mà tiến lại gần gã khuân gạch, chắc chắn lúc đó tim cô đang đập thình thịch, lo sợ gã khuân gạch sẽ giở trò với mình.

“Quê Béo Tròn“ tiến lại gần rồi bỗng giả vờ ngất, trông bộ dạng như không còn sức sống. Thấy vậy gã khuân gạch có phần giật mình, vội đỡ lấy “Quê Béo Tròn", miệng cuống quýt hỏi: ” Sao thế này? Con nhóc này sao thế?"

“Quê Béo Tròn” không hiểu vì sao lại có hành động như thế, cô không phản ứng gì mà cứ nằm yên. Gã khuân gạch do dự một hồi, rồi đưa tay xoa lưng "Quê Béo Tròn" mấy cái, ông ta thấy không phản ứng liền lấn tới. Gã vừa định ôm hôn, thì bị “Quê Béo Tròn" phản ứng kịch liệt, gã sợ lộ nên cũng bỏ chạy. “Quê Béo Tròn không hiểu vì sợ hãi hay tức giận, liền chạy tới báo án.

Tô My nói: “Tôi nghĩ, gã khuân gạch có phần hơi bị oan.”

Một cảnh sát nói: “Dù sao thì cũng có hành động sàm sỡ trẻ vị thành niên rồi, cứ đưa về đồn đã, nếu không có vấn đề gì lớn sẽ phê bình giáo dục mấy câu rồi thả ra."

Bao Triển nói: “Nhưng tôi thấy có một điều hơi lạ, cô bé kia là ai? Sau giờ tự học tại sao không về nhà mà đến công trường làm gì?"

=================

Chương 3: Chiếc chăn nhuốm máu.

"Quê Béo Tròn” miêu tả, cô bé đó dáng người thấp bé, có thể là học sinh cấp một.

Bao Triển và Tô My lập tức mở rộng tìm kiếm, căn cứ vào trang phục và đặc điểm nhận dạng, chẳng mấy chốc cảnh sát đã tìm ra cô bé. Cô bé tên Tiểu Huyên Muội, mới mười hai tuổi, nhưng không hiểu sao sau khi tan học cô bé không về kí túc xá, mà lại đến công trường. Theo phản ánh của các bạn cùng phòng, mấy hôm nay Tiểu Huyên Muội như người mất hồn, vô cùng khả nghi.

Một bạn cùng phòng là bạn thân của Tiểu Huyên Muội, cả hai lớn lên cùng nhau, rồi cùng vào học tại một trường tiểu học.

Bạn thân nói: “Tiểu Huyên Muội... bạn ấy... giết người.”

Tô My kinh ngạc, hỏi: “Không phải thế chứ? Bạn ấy mới có mười hai tuổi thôi mà.”

Bạn thân nói: ” Cô nhìn đây này."

Cô bạn thân lật chiếc chăn trên giường của Tiểu Huyên Muội ra, trên chân và ga giường có nhiều vết máu đã khô, nhuốm một màu nhạt.

Lúc đó, mọi người quay lại nhìn, không biết Tiểu Huyên Muội đã về từ lúc nào và nghe thấy những lời cô bạn thân nói.

Bao Triển và Tô My báo mọi người ra ngoài, chỉ để mình Tiểu Huyên Muội lại trong phòng nói chuyện. Tô My hỏi cô bé về những vết máu trên giường.

Tiểu Huyên Muội khóe miệng run lên, rồi bật khóc, nói: "Em chỉ nói với mình chị thôi được không?"

Tô My quay sang nhìn Bao Triển, Bao Triển hiểu ý rời khỏi phòng kí túc xá, đóng cửa, rồi đứng lại phía ngoài... nghe trộm.

Tiểu Huyên Muội mặc một chiếc váy liền in hình hoạt hình ngộ nghĩnh, hai mắt trong sáng như nước mùa thu, nước da trắng và mềm mịn, đó là một cô bé xinh đẹp mới mười hai tuổi. Cô bé không mặc áo ngực như các chị lớn, mà bên trong chỉ mặc chiếc áo hai dây mỏng, nhưng rất lạ lùng, cô bé lại chọn mặc một chiếc quần len rất dày, trông chẳng ăn nhập chút nào. Cô bé nói với Tô My rằng mình bị chảy máu đã mấy hôm liền không khỏi.

Tô My hiểu ra vấn đề, kéo cô bé vào lòng, hỏi: "Đây là lần đầu tiên em có "bà cô già" đó phải không?"

Tiểu Huyên Muội mở tròn đôi mắt vẫn đang ngấn lệ, hỏi: "Em làm gì có bà cô già nào ạ."

Tô My phì cười, rồi từ từ giải thích cho cô bé mới lớn về những hiện tượng sinh lí của nữ giới, bảo cô bé không cần sợ hãi, vì đó là những hiện tượng rất bình thường. Sau đó, Tô My dạy cô bé những điều cần thiết Tiểu Huyên Muội lại xoắn mấy ngón tay vào nhau, cúi mặt nói: "Em... . em không còn cả quần chip để mặc nữa rồi "

Đây là lần đầu tiên Tiểu Huyên Muội gặp phải tình trạng này nên cô bé vô cùng sợ hãi, cô bé muốn vứt những chiếc quần chip bẩn đi, nhưng lại không dám bỏ vào thùng rác trong trường vì sợ mọi người phát hiện ra, dành một mình đến công trường để "phi tang".

"Chủ khuân gạch đó có bắt nạt em không?" - Tô My nhẹ nhàng hỏi.

"Em không ăn trộm sắt, chú đó chỉ đẩy ngã em thôi ạ." Tiểu Huyên Muội khẽ lắc đầu, trả lời.

"Thế em trả lời thế nào?" Tô My hỏi.

"Em chỉ nói đau quá thôi!" Tiểu Huyên Muội nói.

Tô My gọi Bao Triển lại, nói: "Cô bé này ngây thơ hiền lành quá đi mất, bị chủ khuân gạch đẩy ngã mà chỉ nói một câu "đau quá!" , lại không hỏi vì sao ông ta làm thế."

Bao Triển thở dài: “Mới nhỏ thế này mà đã phải ở nội trú rồi!”

Học sinh tiểu học đa phần đều có cha mẹ đưa đón, được yêu thương chăm sóc, áo có người mặc cơm có người bưng, sau khi vào cấp hai phải xa gia đình, bỗng dưng tiếp xúc với một môi trường hoàn toàn xa lạ. Những đứa trẻ đó phải tự mình giặt quần áo, 6 giờ sáng đã tỉnh giấc, hàng đêm mất ngủ, đi học mất tập trung, tướng tượng ra cảnh chiếc quạt trần bỗng nhiên rơi xuống, thế là có thể được nghỉ học. Mỗi ngày trôi qua dài như một năm, chỉ mong đến cuối tuần được đón về nhà, những lúc không có việc gì làm, chúng nhìn lên đồng hồ đếm thời gian, những chiếc kim đồng hồ hôm nay sao bông dưng quay chậm như thế, cứ kéo thời gian dài mãi.

Những mâu thuẫn trong kí túc xá nữ còn nhiều hơn số tóc trên đầu họ, và gần như chẳng bao giờ có cách giải quyết.

Cô gái nào cũng sẽ nhớ mãi lần đầu tiên mình thành thiếu nữ, những sợ hãi, rắc rối thầm kín mà chẳng dám chia sẻ cùng ai.

Tiếu Huyên Muội đôi mắt đỏ ngầu, lại cúi đầu khóc, tủi thân khi nhắc tới cô bạn thân: ” Bạn ấy... nói em là kẻ giết người."

Tô My cúi người xuống, nói: “Chị tin em mà!”

Tiếu Huyên Muội rưng rưng nước mắt: “Thực ra, có lúc em thấy rất ghét bạn ấy.”

Tô My giữ chặt đôi tay nhỏ của cô bé trong tay mình, hỏi: “Vì sao lại thế? Hai em là bạn thân cơ mà."

Tiểu Huyên Muội trả lời: “Bạn ấy nói xấu sau lưng em, sau đó cho rằng em chẳng biết gì, lại quay đầu chơi cùng em.”

Tô My đưa tay ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, nói: “Bé con này, đáng yêu chết đi mất, sao lại ngây thơ thế này nhỉ!”

Tiểu Huyên Muội nói: “Bạn thân của em không thích em nữa, nhưng. . ."

Tô My hỏi: “Nhưng sao?”

Tiểu Huyên Muội trả lời: “Nhưng... em vẫn thích bạn ấy, em vẫn muốn chơi cùng bạn ấy.”

Tô My xoa đầu cô bé, nói: “Thế em hãy nói với bạn ấy, rằng em vẫn thích bạn ấy, muốn chơi cùng bạn ấy, giải thích cho bạn rằng bạn đã hiểu lầm rồi, em không giết người. Nếu bạn ấy vẫn không thích chơi với em, thì em có thể tìm một người bạn thân khác.”

Bao Triển nói: “Nếu có ai đó bắt nạt em, em cứ đến chỗ xe cảnh vụ tìm anh chị, nhớ chưa!”

Bao Triển và Tô My quay lại xe, Họa Long đã uống say bí tỉ trở về từ lúc nào. Tô My kể lại chuyện Tiểu Huyên Muội, Họa Long cười ha hả, hỏi Tô My trong lần đầu thành thiếu nữ đã xử lí thế nào. Tô My mắng một câu “đáng ghét!" vẻ mặt hơi ngượng ngùng.

Bao Triển nãy giờ vẫn ngồi nghĩ ngợi gì đó, rồi bỗng hai mắt sáng lên, nói cắt ngang câu chuyện của Tô My và Họa Long: “Có hai học sinh từng ăn trộm khóa giàn giáo trong công trường.”

Tô My hỏi: “Điều đó thì có liên quan gì đến vụ án của chúng ta?"

Bao Triển nói: “Từ đầu chúng ta đã đi theo hướng điều tra giết người vì mâu thuẫn tình cảm, nhưng tôi vẫn thấy có gì đó không hợp lí.”

Họa Long nói: “Bao Triển, tôi cũng nghĩ chúng ta nên đổi sang một hướng khác xem sao, bắt đầu từ động cơ giết người cướp của chẳng hạn.”

Bao Triển về ngay Cục Công an, gã khuân gạch đã bị cảnh sát giáo huấn một hồi rồi thả về, Bao Triển lại chạy về trường, tới công trường xây dựng, điều tra kĩ tình hình, chỉ tiếc rằng gã khuân gạch đã không còn nhớ nối tên của hai học sinh ăn trộm đó nữa, đến khuôn mặt, hình dáng ra sao cũng chẳng còn nhớ gì. Bao Triển đến điều tra tại phòng bảo vệ của trường, bảo vệ trường lật lại những ghi chép cũ, cuối cùng cũng tìm được tên của hai học sinh đó.

Chúng không ai khác mà chính là hai người bạn cùng phòng của Lý Thông Hạo - Lạc Lạc và Trình Bối Dương.

Lạc Lạc và Trình Bối Dương bị gọi dậy giữa đêm, Họa Long rút một chiếc còng tay, còng hai học sinh này lại với nhau, mặt chúng bỗng biến sắc, sợ hãi vô cùng, không biết có chuyện gì xảy ra. Trần Thương Hải đang ngủ bị tiếng ồn đánh thức, lập tức càu nhàu, Họa Long cảnh cáo cậu ta không được phản kháng, rồi để một cảnh sát lại thẩm vấn Trần Thương Hải, còn Lạc Lạc và Trình Bối Dương đều bị giải đi.

Sau quá trình thẩm vấn, Lạc Lạc và Trình Bối Dương thừa nhận việc trộm khóa giàn giáo trong công trường, nhưng vẫn ngụy biện vì mình ăn trộm không thành công.

Mấy tháng trước, Lạc Lạc và Trình Bối Dương mua một chiếc iPhone 4, nhưng không đủ tiền, chúng chỉ muốn ăn trộm một ít đồ trong công trường để bán lấy tiền. Nhưng vừa xách túi khóa giàn giáo lên thì đã bị công nhân của công trường tóm được. Trước khi đi trộm, chúng bàn bạc với nhau thế này:

Lạc Lạc: “Trộm sắt? Trộm đến đời nào mới đủ tiền mua iPhone 4 hả mày?”

Trình Bối Dương: “Không đi trộm sắt, chỉ còn cách bán thận thôi mày.”

Lạc Lạc: “Hay mình đi vay tiền Lý Thông Hạo ? Dù sao nó cũng chẳng thiếu tiền, nguyên tiền nó đi chơi game cũng đếm chẳng xuể.”

Trình Bối Dương: “Tao chẳng mặt mũi nào mở mồm nữa đâu, tiền vay nó lần trước còn chưa trả kia kìa.”

Lạc Lạc: "Hết cách, thế này chỉ còn nước nói dối xin tiền nhà thôi."

Trình Bối Dương: "Chúng ta ăn trộm sắt, bản kiếm ít tiền, xin ở nhà một ít nữa, mua cái điện thoại thay nhau dùng."

Lạc Lạc: "Được! Của tao cũng là của mày."

Lạc Lạc và Trình Bối Dương trở thành đối tượng tình nghi hàng đầu, cảnh sát tạm giữ chúng để tiếp tục điều tra. Trong buổi tối Lý Thông Hạo bị giết hại, chúng đều nói mình nằm ngủ trong kí túc, nhưng không ai có thể làm chứng điều đó, có thể hai đối tượng này định bắt cóc tống tiền nhưng việc không thành đành giết người diệt khẩu.

Bao Triển, Họa Long, Tô My thẩm vấn suốt một đêm, cả hai đối tượng vẫn không để lộ ra kẽ hở nào, lời khai vô cùng kín kẽ.

Giáo sư Lương xem một lượt hồ sơ thẩm vấn, ông gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Ngày hôm sau, Tô My có cảm giác rất lạ, hình như hai học sinh này có biểu hiện đồng tình, sau một hồi thẩm vấn, cả hai đã thú nhận việc này. Thường ngày chúng che giấu rất kĩ, ngay cả đến bạn cùng phòng như Trần Thương Hải cũng không hề nhận ra, các học sinh khác càng không biết bí mật tày đình này.

Họa Long thở dài, nói: "Mới tí tuổi đầu, học lớp tám mà đã bày đặt tình yêu đồng tính?"

Tô My nói: " GAY(đồng tính nam) , còn cả LES (đồng tính nữ) nữa, hầu như đều là các thiếu niên 9x, hơn nữa chủ yếu rơi vào lứa tuổi dưới mười tám. "

Bao Triển nghĩ một lát, nói: "Liệu... Lí Thông Hạo... có phải GAY không? Ba người bọn họ vì ghen nên... Nhưng mà không đúng, Lý Thông Hạo chẳng phải yêu hoa khôi Bạch Băng Á sao?"

Tô My nói: "Điểm này chúng ta cần điều tra thên có thể Lý Thông Hạo là người lưỡng tính!"

Ngày hôm sau, trong trường cấp hai thực nghiệt và trường trung cấp dạy nghề bắt đầu lưu truyền tin hung thủ sa lưới. Lạc Lạc Và Trình Bối Dương bị cảnh sát tạm giữ, đã hai ngày liền không đến lớp, khiến các học sinh trong trường càng tin rằng chính chúng đã sát hại Lý Thông Hạo.

Sau buổi tự học buổi tối, lại xảy ra một vụ án mạng trong trường cấp hai thực nghiệm.

=================

Chương 4: Xác chết treo trong nhà vệ sinh.

Sau khi tắt đèn, cả khu kí túc nữ chìm trong bóng tối, một nữ sinh đau bụng lò dò trong bóng đêm chạy vào khu vệ sinh công cộng. Tối đó khu kí túc mất nước nên vòi nước trong nhà vệ sinh đã bị ai đó mở ra mà không đóng chặt lại, giờ này hệ thống nước đã bật, nước từ vòi chảy ra xối xả, tiếng nước chảy mạnh xuống bồn khiến nữ sinh ngồi trong gian vệ sinh ở giữa giật mình sợ hãi. Cô đứng dậy, ngó ra bên ngoài, lờ mờ thấy một cô gái mặc váy trắng đứng trong gian bên cạnh.

Cô ngó sang nhìn, thì thấy cô gái váy trắng bị treo cổ trên giá đỡ bồn chứa nước của nhà vệ sinh, cơ thể khẽ lay động, lưỡi thè ra ngoài, thông xuống, mắt vẫn mở trừng trừng, bộ dạng thê thảm, chết không nhắm mắt.

Kể từ đó, mỗi khi đi vệ sinh, nữ sinh này đều có thói quen ghé nhìn qua góc treo bồn nước trước tiên, chỉ sợ ở đó lại xuất hiện cái xác treo nào nữa.

Nạn nhân chính là hoa khôi Bạch Băng Á...

Sau khi nhận được thông báo, cảnh sát đã lập tức Phong tỏa toàn bộ khu nhà vệ sinh. Giáo sư Lương trực tiếp chỉ huy việc kiểm tra hiện trường, tránh đến mức thấp nhất việc làm mất dấu vết quan trọng, ông quyết định tiến hành khám nghiệm tử thi ngay trong nhà vệ sinh. Phía nhà trường đưa đến bộ thiết bị chiếu sáng hỗ trợ kiểm tra hiện trường, Phó cục trưởng Lương lập tức triển khai điều tra các khu vực xung quanh, lấy lời khai của tất cả những người đã tiếp xúc với nạn nhân trước đó.

Theo phản ánh của các bạn, nạn nhân Bạch Băng Á có nhiều dấu hiện tự sát.

Cái chết của Bạch Băng Á rất đáng nghi, ngày hôm đó, nạn nhân đi dạo phố cùng các bạn, cô ta gặp một thầy bói mù trên đường phố, thầy bói mù nhắc có cần cẩn thận trong thời gian tới, do có thứ không sạch sẽ đang đi theo cô.

Bạch Băng Á sắp tốt nghiệp nhưng vẫn chưa tìm được công việc gì ưng ý, bạn trai cô lại mới bị hại, cả ngày cô cứ bí bách không vui, bộ dạng buồn bã. Các bạn sợ rằng Bạch Băng Á có ý định tự sát, nên hàng ngày rú cô đi dạo phố cho đỡ buồn.

Người ta cho rằng, mỗi người muốn tự sát đều có một con quỷ đi theo.

Bạch Băng Á nghe thấy những lời phán của thầy bói mù không những không sợ hãi, mà còn cười nhạo, nói: "Tôi vốn cũng định tự sát, nhưng giờ lại chán ý định đó rồi, cảm ơn ông."

Nào ngờ, ngay trong tối đó, cô đã chết treo ngay trong nhà vệ sinh kí túc xá, thứ dùng để treo cổ chính là chiếc tất mỏng của cô.

Giáo sư Lương triệu tập tất cả các bác sĩ pháp y của Ngành Công an trong thành phố này, tiến hành một cuộc khám nghiệm tập thể. Giáo sư nói với các bác sĩ: "Các vị nhất định phải làm rõ ngay nạn nhân có phải tự sát hay không? Kiểm tra xem trên cơ thể có dấu vết lạ gì hay không, khoảng cách từ đầu và chân đến chỗ treo sợi dây và mặt đất bao xa, có hiện tượng chất thải trong cơ thể bị chảy ra ngoài hay không? Việc giải phẫu cũng rất quan trọng, đặc biệt chú ý khu vực cổ nạn nhân. Tiến hành giải phẫu từng lớp, từ da cho đến các lớp phần

mềm phía trong, xem có dấu vết bị thương hoặc xuất huyết hay không. Chú ý đến sụn giáp, xương cuống lưỡi, sụn nhẫn xem có dấu hiệu gãy xương hay không. Lưỡi, yết hầu, thực quản, phổi cũng phải kiểm tra kĩ, sau đó làm một báo cáo thật hoàn chỉnh và chi tiết."

Một bác sĩ pháp y nói: "Trước đây giáo sư từng là bác sĩ pháp y đúng không? Đây là lần đầu tiên chúng tôi nghiệm xác trong nhà vệ sinh đấy."

Giáo sư Lương nghiêm nghị, nói: "Không nói chuyện phiếm nữa, tình hình khẩn cấp, tôi chỉ cho các vị nửa tiếng đồng hồ thôi."

Một bác sĩ khác lên tiếng: "Gì cơ? Chi có nửa tiếng đồng hồ thôi sao? Như thế rất khó để có kết luận chính xác."

Giáo sư Lương nói: "Hiện giờ tôi chỉ cần kết luận, cô gái kia tự sát hay bị giết?"

Họa Long, Bao Triển, Tô My cũng đã tới, cái xác được hạ xuống, đặt trên một chiếc bàn giải phẫu tạm thời nằm giữa khu nhà vệ sinh. Cả ba người đều rất bất ngờ trước cái chết của Bạch Băng Á.

Họa Long nói: "Này, Bao Triển, đây là lần đầu tiên cậu vào nhà vệ sinh nữ đúng không?"

Bao Triển nghiêm nghị: "Họa Long, lúc nào rồi mà anh vẫn còn tâm trí nói đùa được nữa."

Tô My nũng nịu nói với giáo sư Lương: "Giáo sư, tại sao tổ chuyên án lại phải chia làm hai như thế. Chúng ta cứ làm việc cùng nhau như trước đây chẳng phải tốt hơn sao. Bác xem, cháu ốm cả rồi đây này!"

Giáo sư Lương không phản ứng gì, chỉ nói: "Tô My, không phải giả vờ đáng thương nữa, tôi tin ba cô cậu giỏi hơn tôi nhiều, hai bên cùng nhau chia sẻ các đầu mối, xem bên nào tìm ra hung thủ trước."

Bao Triển kiểm tra một lượt hiện trường treo cổ, chiếc tất được treo vào giá đỡ bồn nước, nhà vệ sinh nữ được xây dựng theo kiểu hố ngồi xổm, chia mười gian, bồn nước được đặt phía trên của gian đầu tiên, đã có phần hoen gỉ. Loại nhà vệ sinh này thường khó xối sạch, một số chất thải bắn lên hoặc giấy vệ sinh còn vướng lại ở phía sau.

Một bác sĩ cởi bỏ lớp váy trên người cái xác, kiểm tra một lượt rồi nói với giáo sư Lương: "Nạn nhân quần áo nguyên vẹn, không có dấu hiệu bị thương hay ẩu đả gì cả."

Bốn người tổ chuyên án có phần thất vọng, bằng phán đoán trực giác, họ cho rằng đây là một vụ giết người.

Một bác sĩ pháp y khác nói: "Trên cơ thể không có dấu hiện bị thương do hung khí."

Tô My ôm ngực ho lên mấy tiếng, nói: "Chẳng lẽ... đúng là một vụ tự sát?"

Giáo sư Lương cầm bộ váy của nạn nhân lên, quan sát kĩ, chiếc váy rất sạch sẽ, không hề dính một vết bùn đất nào, chỉ loáng thoáng vài vết bẩn rất nhỏ, giáo sư Lương thở dài một tiếng, vẻ mặt thất vọng. Quần áo của nạn nhân sạch sẽ như thế này, có vẻ không phải là một vụ tự sát. Mũi chân nạn nhân cách mặt đất một đoạn ngắn, cơ thể treo lơ lửng trên không, Bao Triển mô tả lại quá trình xảy ra sự việc. Nếu nạn nhân muốn tự sát, cô ta có thể đã trèo lên bước tường ngăn giữa hai gian, thò đầu vào trong chiếc tất đã buộc sẵn, nhưng cảnh sát lại không tìm thấy bất cứ vết chân nào của nạn nhân trên tường ngăn. Nhưng cũng không loại trừ trường hợp, nạn nhân đã quyết định tự tử, dùng tay kéo cả cơ thể lên cũng có thể đưa đầu qua chiếc tất được.

Theo thông tin điều tra bên ngoài do Phó cục trưởng Lương báo về, tối hôm đó Bạch Băng Á không đến lớp tự học buổi tối, nhưng cũng không ai rõ cô đã đi đâu. “Quê Béo Tròn” cũng không đến lớp tự học, cô khai với cảnh sát rằng mình đi dạo một mình, muốn đến hiệu sách mua mấy cuốn sách giáo dục trong thời kì mang thai, nhưng không ai có thể làm chứng được.

Cổng vào khu kí túc nữ đã hỏng từ lâu, trước của hành lang là một đống vật liệu xây dựng, bất cứ ai cũng có thể tự do ra vào, không ai đảm bảo được sự an toàn cho khu kí túc.

Rất nhiều kí túc xá nữ từng xảy ra các vụ án lớn.

Tháng 8 năm 2010, tại một Học viên Y khoa thuộc khu Tấn Bắc, hai kẻ bit mặt đột nhập vào trong kí túc xá nữ của trường, dùng dao khống chế tám nữ sinh, đầu tiên chúng sờ mó các nữ sinh này, sau đó chọn ra cô gái xinh đẹp nhất làm nhục tập thể, cuối cùng sát hại cả tám nạn nhân chôn xác phi tang.

Tháng 6 năm 2011, tại Sân Vĩ, Quảng Đông xuất hiện một tên quỷ háo sắc mặc áo mưa, hắn khỏa thân, chỉ mặc bên ngoài một lớp áo mưa, đạp xe đi khắp các con phố, nửa đêm đột nhập vào nhà người bị hại, uy hiếp, bịt miệng, bóp cổ nạn nhân, sau đó đưa những nữ nạn nhân này đi ra trời mưa trong tình trạng không mảnh vải che thân, tìm một nơi thích hợp để cưỡng bức. Sau rất nhiều lần gây án, hắn đã bị bắt tại kí túc xá nữ của một trường đại học.

Tổ chuyên án nét mặt thất vọng, các bằng chứng đều đang hướng về một kết luận - nạn nhân tự sát, giờ họ chỉ còn biết chờ đợi báo cáo kết luận của các bác sĩ pháp y. Nếu Bach Băng Á bị sát hại, hai vụ án này có thể hợp lại cũng điều tra, các đầu mối mới sẽ được phát hiện, như thế sẽ dễ dàng xác định được hung thủ, một nước cờ có thể phá hai vụ án.

Tô My vẫn họ nhiều, giáo sư Lương đặt tay lên trán Tô My, trán cô càng ngày càng nóng.

Giáo sư Lương nói: "Tô My, cô đến bệnh viên ngay đi, đang sốt cao rồi đấy!”

Bao Triển lo lắng, nói: "Chị Tô My bị cảm mấy hôm rồi, cháu mua thuốc cũng không chịu uống, bảo đến bệnh viên tiêm cũng không chịu đi. “

Họa Long cũng sờ lên trán Tô My, cô sốt đến gần 39 độ, nhưng miệng vẫn lẩm bẩm: “Cháu không tiêm đâu, cháu có bị làm sao dân nào. ” Họa Long hỏi mọi người xung quanh bệnh viên gần nhất ở đâu, rồi tóm lấy tay Tô My lôi đi. Trên đường tới bệnh viên, chỉ còn mấy người dật dờ trên đường, màn đêm u ám, Họa Long cầm chặt tay Tô My lôi đi.

Tô My cứng đầu, cố tình dẫm mạnh lên những vũng nước ven đường, để bước bắn lên người Họa Long.

Khi ngang qua một quảng trường, một cô bé bán hoa nghĩ Họa Long và Tô My là người yêu liền chạy lại mời mua hoa.

Họa Long dừng bước, mua một bó hoa, nói: “Tô My, phải ngoan chứ! Sốt cao không chịu tiêm mà được à? “

Tô My vẫn ngang nganh, bĩu môi nói: “Không!”

Họa Long nói: "Thế tôi quẳng vào thùng rác nhé. Cô có phải là bệnh nhân không? Tặng hoa cho bệnh nhân là lẽ thường tình."

Tô My đưa tay cầm lấy bó hoa, cười tủm tỉm hỏi: “Đây là loại hồng gì?"

Một cơn gió đêm thổi ngang qua, Tô My lạnh phá run, khom người ho lên một tràng dài, rồi lại đứng thẳng dậy, đôi mắt hoa lên, đầu quay cuồng, Họa Long thấy vậy vội đỡ lấy. Tô My nhiều ngày mất sức đã rất yếu, hai tay ôm lấy cổ Họa Long. Hoa Long ôm cô vào lòng, mái tóc đài bay theo làn gió tựa những sợi tơ tình yêu đang hòa quyện vào nhau, trái tim cả hai đập loạn nhịp, vị ngọt tình yêu lan tỏa, hòa quyện vào những cánh hoa hồng giữa đêm, đến cả cơn gió lạnh thổi qua giờ cũng mang theo mùi hạnh phúc. Tô My khẽ nhắm mắt, ngả đầu vào vai Họa Long, trong tay cô vẫn cầm chặt bó hoa hồng vừa nhận.

Khi Họa Long đang chờ Tô My truyền nước trong bệnh viên, Bao Triển gọi điện thoại đến, thông báo một tin quan trong: ” Bạch Băng Á bị sát hại. “

Sau khi giải phẫu, các bác sĩ pháp y kết luận vết máu tụ dưới cổ nạn nhân không phù hợp với vết thắt của chiếc tất, vết hằn trên da do chiếc tất tạo thành xuất hiện sau khi nạn nhân đã chết, các bác sĩ pháp y đã hội ý và đưa ra kết luận cuối cùng: “Bạch Băng Á bị xiết cổ, dẫn đến ngạt thở và chết, thì thế nạn nhân được ngụy trang thành một vụ tự sát."

Hoa Long lớn tiếng hỏi: “Chết do bị vật gì xiết cổ hay hung thủ dùng tay bóp cổ?"

Bao Triển nói: ” Việc này còn cần kết quả khám nghiệm cụ thể hơn, hiện nay mới chứng minh được Bạch Băng Á bị sát hại, không phải tự sát."

Tô My giọng khò khè, nói: “Hai đối tượng tình nghi của chúng ta là Lạc Lạc và Trình Bối Dương vẫn đang bị tạm giữ, không thể là thủ phạm được.”

Họa Long nói: “Nếu Lạc Lạc và Trình Bối Dương là hung thủ, thì ai đã giết Bạch Băng Á?”

Tô My phán đoán: ” Tôi cho rằng, Lý Thông Hạo và Bạch Băng Á do cùng một người sát hại.”

Họa Long phân tích: “Rất có thể hung thủ có trên ba người, chúng lập mưu sát hại Bạch Băng Á, để rửa sạch tội cho Lạc Lạc và Trình Bối Dương."

Tô My nói: ““Quê Béo Tròn” liệu có phải là một trong số các đồng phạm không? Tôi thấy cô gái này có gì đó rất bất thường."

Họa Long lắc đầu, đáp: “Điều này rất khó nói, nhưng hung thủ đã lòi đuôi cáo ra rồi, chúng ta cách chiến thắng không còn xa nữa đâu.”

Hai người không ai nói gì nữa, không khí trong phòng vô cùng yên tĩnh, những giọt huyết thanh nhỏ chậm dãi xuống đường ống dẫn. Họa Long đưa tay lên trán Tô My, cô đã hạ sốt, trán đỡ nóng hơn hẳn. Tô My không có việc gì làm rút điện thoại ra chơi điện tử, đang chơi say sưa, hổng có nghĩ ra điều gì đó, chiếc điện thoại rớt xuống đất cũng không buồn nhặt lên, nhăn mặt suy nghĩ điều gì mà chưa xong.

Họa Long cúi xuống nhặt chiếc điện thoại, hỏi: “Tô My, sao thế? ”

Tô My bỗng đưa tay rút kim truyền nước ra, vội vàng nói: ” Mau về ngay, tôi biết vì sao Lý Thông Hạo chết rồi.”

Một đêm trôi qua, Tô My vừa chịu ốm vừa làm việc, dù vô cũng mệt mỏi, nhưng tinh thần không hề nao núng. Cô đã phát hiện ra động cơ gây án. Sáng sớm ngày hôm sau, bốn người tổ chuyên án và Phó cục trưởng Lương mở cuộc họp khẩn cấp, hai đội cảnh sát vũ trang đã đứng đợi sẵn phía ngoài chờ lệnh vây bắt.

Giáo sư Lương nói: ” Tôi biết hung thủ là ai rồi."

Họa Long cũng tự tin nói: “Giáo sư, chúng cháu cũng biết hung thủ là ai rồi.”

Giáo sư Lương mỉm cười, nói: “Mọi người nói trước đi, hung thủ có mấy người?"

Bao Triển trả lời: “Có hai người.”

Tô My giọng vẫn khàn đặc: “Hung thủ không phải Lạc Lạc và Trình Bối Dương, cũng không phải “Quê Béo Tròn”."

Giáo sư Lương nói: “Chúng ta cùng viết tên hung thủ ra giấy nhé!"

Giáo sư Lương và Tô My viết tên hung thủ lên hai tờ giấy, rồi giơ lên cho người đối diện xem, hai cái tên giống hệt nhau, cả hai bên cũng phá lên cười vui vẻ.

==================

Chương 5: Thế giới ảo.

Tên của hai hung thủ là: Trần Thương Hải và Gừng Thối. Họa Long đưa một đội cảnh sát đến bắt Trần Thương Hải.

Phó cục trưởng Lương dẫn theo một đội đến bắt cậu học sinh của trường trung cấp dạy nghề có biệt danh Gừng Thối.

Việc thẩm vấn được tiến hành riêng biệt, giáo sư Lương và Phó cục trưởng Lương thẩm vấn Gừng Thối, còn Họa Long, Bao Triển và Tô My thẩm vấn Trần Thương Hải. Gừng Thối vẻ mặt ngơ ngác, cho rằng cảnh sát đã bắt nhầm người, Trần Thương Hải thì có phần sợ hãi, nhưng cũng cảm thấy rất bất ngờ.

Sau khi Lý Thông Hạo bị hại, cảnh sát đã mở rộng điều tra ra khắp trường, mỗi học sinh đều phải đưa ra bằng chứng ngoại phạm của mình. Trần Thương Hải, bạn cùng phòng của Lý Thông Hạo nói mình ở trong quán internet, một bạn tên Gừng Thối có thể làm chứng. Lúc đó cảnh sát cũng tới quán internet chứng thực điều này, ông chủ quán cũng cung cấp bản ghi chép về việc hai người dùng chứng minh nhân dân để đăng kí trước khi vào quán. Từ bên ngoài nhìn vào, khi Lý Thông Hạo bị sát hại, Trần Thương Hải và Gừng Thối đều đang ngồi ở quán internet, điều đó khiến cảnh sát nhầm loại bỏ hai đối tượng này ra khỏi danh sách bị tinh nghi. Hơn nữa, do số lượng học sinh quá nhiều, số người trong lần điều tra thứ nhất và lần thứ hai không giống nhau, cảnh sát đã phải lãng phí rất nhiều thời gian mà không giải quyết được vấn đề gì lớn.

Bạch Băng Á bị xiết cổ chết, hung thủ đưa cái xác đến nhà vệ sinh nữ, ngụy tạo hiện trường tự sát.

Giáo sư Lương tìm thấy manh mối phá án từ trên bộ váy của nạn nhân. Trên váy của Bạch Băng Á có một số vết bẩn rất nhỏ, qua kết quả xét nghiệm, những vết bẩn đó đều là vết thức ăn, lại là vết của rất nhiều loại khác nhau. Có học sinh cho biết, sau khi ăn tối xong nạn nhân mới thay bộ váy trắng. Giáo sư Lương phán đoán những vết thức ăn kia có thể là vết bẩn trên người hung thủ. Hung thủ mặc một chiếc áo khoác dính các loại dầu mỡ, rất có thể đó là học sinh chuyên ngành nấu ăn của trường trung cấp dạy nghề. Thế nhưng, theo quy định của nhà trường, các học sinh khi học nấu ăn đều phải đeo tạp dề, chỉ có điều một số học sinh vì quá lười biếng, nên ngay cả tạp dề cũng chẳng thèm đeo. Điều đó đã giúp thu nhỏ phạm vi điều tra của vụ án. Giáo sư Lương lệnh cho các cảnh sát tiến hành điều tra. Gừng thối chính là một học sinh của chuyên ngành này, hôm đó cậu ta vào bếp mà không đeo tạp dề, khi Bạch Băng Á gặp nạn, cậu ta nói mình đang ở quán internet, và Trần Thương Hải có thể làm chứng.

Khi cả hai nạn nhân bị sát hại, Trần Thương Hải và Gừng Thối đều đang ở quán internet, điều đó khiến giáo sư Lương nghi ngờ.

Sau khi kiểm tra camera theo dõi của quán internet, giáo sư Lương lập tức xác nhận họ chính là hung thủ. Trong đoạn băng ghi hình, Trần Thương Hải và Gừng Thối đều timg rời khỏi quán internet, nhưng chúng không hề đăng xuất khỏi mạng.

Giáo sư Lương hỏi: “Trong khoảng thời gian đó, các cậu đã đi đâu?”

Gừng Thối trả lời: “Chúng cháu ra ngoài ăn mấy thứ linh tinh.”

Phó cục trưởng Lương hỏi: “Ăn gì? Ăn ở đâu? Có ai làm chứng không?”

Gừng Thối bắt đầu toát mồ hôi, miệng lắp bắp, nói: “Ăn thịt cừu nướng, uống mấy chai bia ạ.”

Phó cục trưởng Lương đập bàn nói: “Còn dám nói dối, trong miệng cậu không hề có mùi rượu, có cần tôi lấy thiết bị do nồng độ rượu cho cậu thứ giống như cảnh sát giao thông hay làm không? Cậu có uống rượu hay không sẽ biết ngay. Còn nữa, sạp bán thịt cừu nướng ở chỗ nào cậu nhớ không?”

Gừng Thối run lẩy bẩy, cúi đầu không nói.

Giáo sư Lương lên tiếng: “Tôi đoán, cậu chỉ là đồng phạm thôi đúng không? Trần Thương Hải siết cổ Bạch Băng Á, còn cậu giúp cậu ta giữ chặt nạn nhân nên trên váy nạn nhân mới dính vết thức ăn trên quần áo của cậu."

Tại một phòng thẩm vấn khác, Họa Long, Bao Triển và Tô My tiến hành thẩm vấn Trần Thương Hải.

Trần Thương Hải thái độ ngoan cố, mỗi câu trả lời đều vô cùng kín kẽ, còn chất vấn cảnh sát vì sao lại bắt người bừa bãi, tâm lí có phần mất kiểm soát, ba người Họa Long vẫn rất bình tỉnh vừa xem màn kịch, vừa suy nghĩ xem làm cách nào để phá vỡ phòng tuyến tâm lí của cậu ta.

Trần Thương Hải hỏi: “Các anh chị nghĩ rằng tôi là kẻ giết người, có bằng chứng gì không? “

Bao Triển nói: “Nếu không có chứng cứ chúng tôi có dám bắt cậu không?"

Họa Long nói bằng giọng uy nghiêm: "Nếu không muốn chịu khổ thì tốt nhất hãy thật thà một chút. ’

Trần Thương Hải vẫn hỏi tiếp: “Còn nữa, vì sao tôi phải giết người?”

Tô My vẻ mặt bình tỉnh, nhìn thẳng vào mắt cậu ta, hỏi: “Cậu thích chơi game online lắm phải không?"

Trần Thương Hải do dự một hồi, nói: “Rất ít chơi game, tôi lên mạng xem phim, nghe nhạc là chính."

Tô My hỏi tiếp: “Lý Thông Hạo và cậu chơi cùng một trò chơi đúng không? Lạc Lạc và Trình Bối Dương từng nói với nhau rằng Lý Thông Hạo chơi game tốn rất nhiều tiền.”

Trần Thương Hải tái mặt, không biết trả lời ra sao, có lẽ Tô My đã đánh trúng tim đen của cậu ta,..

Tô My vẫn tiếp tục hỏi: “Những món đồ giá trị trong game của Lý Thông Hạo đi đâu cả rồi?"

Trần Thương Hải sắc mặt trắng bệch, liên tục trả lời; "Không biết. . . Tôi, làm sao biết được, tôi không biết.”

Bao Triển nói: “Chúng tôi có chứng cử, chỉ có điều chứng cử đó không nằm trong thế giới thực tại này,”

Giáo sư Lương và Phó cục trưởng Lương đều là những nhân vật tinh anh trong ngành cảnh sát, kinh nghiệm thẩm vấn phong phú, Gừng Thối bước đầu đã khai nhân quá trình phạm tội. Mấy hôm sau, Trần Thương Hải cũng không trụ nổi trước áp lực tâm lí, đã khai nhận hành vi gây án của mình.

Đây là một vụ án giết người cướp của.

Chỉ có điều, những thứ chúng cướp được không phải là tài sản trong thế giới thực, mà là những thứ quần áo, đồ trang sức, vũ khí, trang bị và những tài sản khác trong thế giới ảo. Cuộc sống trong các trò game online có thể xem là một thế giới ảo.

Đó là một không gian đặc biệt và phiêu diêu, khiến không ít thanh thiếu niên phải chìm đắm, bỏ dở công việc học hành, thậm chí không ngại cả việc giết người, những vụ án đẫm máu xảy ra trong thế giới thực tại chính là những minh chứng sống. Một thiếu niên mười năm tuổi vì muốn có tiền mua trang bị game cho mình mà sẵn sàng đi cướp của, khi bị phát hiện đã ra tay sát hại một bé gái năm tuổi. Thiếu nữ mười sáu tuổi tên Tiểu Sảnh, do ham mê các trò chơi trên mạng, chấp nhận bản thân mình để kiếm tiền, sau đó vì mâu thuẫn trên mạng, đã tìm người chém chết đối phương. Một thanh niên họ Tạ, hai mươi tuổi vì muốn có tiền chơi game, đã xuống tay sát hại chính ông bà nội mình."

Trên mạng, có một đoạn nói chuyện trên QQ từng được chia sẽ rất nhiều, căn cứ nội dung đoạn chát có thể thấy đây là một cặp đôi yêu nhau:

Chó hoang: “Tất cả là lỗi của anh, anh đã làm lỡ dỡ hai năm tuổi xuân của em."

Chó hoang: “Thực ra, hồi đó phần mềm game mãi không chịu update, anh cũng định bỏ chẳng thèm chơi tiếp nữa, nên mới theo đuổi và yêu em. Bây giờ game lại bắt đầu update rồi, anh muốn quay về chơi tiếp, những đứa khác đều đã lên level cao lắm rồi, anh vẫn chưa bắt đầu đây.”

Chó hoang: "Anh xin lỗi, anh đã phụ lòng em."

Chó hoang: "Hãy tha lỗi cho lời hứa chưa hoàn thành của anh.”

Coca Cola: “Chẳng lẽ một trò chơi quan trọng hơn cả tôi sao?”

Chó hoang: “Anh xin lỗi."

Coca Cola: “Tôi muốn biết lí do vì sao? “

Chó hoang: ” Anh xin lỗi, anh phải lo cho Bộ lạc."

Trên trang Tianya. cn, một thành viên có viết thế này:

“Khi tôi học lớp tám, tôi rất thích chơi game online, do bỏ học quá nhiều, cô giáo gọi cả mẹ tôi đến gặp, sau đó giảng giải với mẹ tôi về sự nguy hại của các trò chơi trên mạng, hy vọng tôi sẽ sớm biết đường mà quay đầu. Mẹ tôi là một người phụ nữ nông thôn, về cơ bản không hiểu thế nào là game online, khi nhắc đến những trang bị trong trò chơi, mẹ tôi liền hỏi có phải những thứ đó tôi đều để ở kí túc xá không? Để mẹ tôi mang về nhà cất đi, còn tôi cứ ở đây chăm chỉ học hành, khi nào về nhà lấy ra chơi cũng được... Lúc đó, tôi khóc lóc như một thằng bất tài vô dụng, còn bây giờ tôi khóc vì đang ngồi viết ra những dòng chữ này."

Trần Thương Hải và Gừng Thối giết người cũng vì muốn cướp những trang bị trong thế giới ảo, chúng chuẩn bị một chiếc dao găm, màng nilon, băng dính làm hung khí gây án. Trần Thương Hải lừa gọi bạn cùng phòng Lý Thông Hạo lên mái nhà khu lớp học, dùng bạo lực ép nạn nhân phải khai ra tên tài khoản và mật mã của mình. Gừng Thối chạy về quán internet chứng thực thông tin tài khoản, Trần Thương Hải đứng canh trên mái nhà. Để đề phòng việc Lý Thông Hạo phản kháng, hai hung thủ dùng màng nilon cuốn chặt quanh người nạn nhân, sau đó khiêng nạn nhân để lên một chiếc bàn, Trần Thương Hải túm lấy búi tóc của Lý Thông Hạo, buộc lên trên giá chơi bóng rổ bằng băng dính. Gừng Thối từ quán internet trở lại, cả hai lấy số màng nilon còn lại cuốn chặt lấy đầu Lý Thông Hạo , rồi đứng đó nhìn cho tới khi nạn nhân tắt thở, sau cùng hai hung thủ kéo chiếc bàn ra, nạn nhân bị treo lơ lửng trên không.

Cái xác treo trên mái nhà khu lớp học dần dần phân hủy, trong những ngày đó, Trần Thương Hải và Gừng Thối liên tục đến quán interner chơi game một cách điên cuồng.

Khi vụ việc bị phát hiện, chúng đã dễ dàng thoát khỏi sự nghi ngờ của cảnh sát, khi Lạc Lạc và Trình Bối Dương bị bắt, tổ chuyên án liệt “Quê Béo Tròn" vào danh sách đối tượng cần điều tra, những điều đó khiến chúng vô cùng hưng phấn, cho rằng kế hoạch của mình quá hoàn hảo, không bao giờ bại lộ.

Thế nhưng, một ngày nọ, cả hai vô cùng kinh hãi, cứ như gặp ma không bằng, người bị chúng sát hại bỗng nhiên “sống lại”.

Nhân vật của Lý Thông Hạo trên game online đột hiện trở lại, điều đó khiến hai hung thủ vô cũng sợ hãi, sau đó lại cảm thấy tò mò. Lý Thông Hạo đăng bài hỏi những người trong thế giới ảo vì sao các trang bị của mình bỗng nhiều đi đâu hết. Trần Thương Hải và Gừng Thối vô cũng sợ hãi, đúng lúc chúng đang định đăng xuất, thì Lý Thông Hạo nhắn tin cho Trần Thương Hải, hỏi: “Có đó không?" Trần Thương Hải trả lời: “Mày là ai?”

Lý Thông Hạo trả lời: “Không phải chủ nhân nick này, tôi là bạn gái cậu ta.”

Trần Thương Hải nói: “À, tôi có việc phải xuống đây!"

Lý Thông Hạo nói: “Từ từ đã, cậu đừng đi vội Trần Thương Hải, tôi có việc muốn hỏi.”

Trần Thương Hải giật mình, hỏi: “Sao có biết tôi tên là Trần Thương Hải?"

Lý Thông Hạo trả lời: “Trước đây bạn trai tôi từng đưa tôi đến quán chơi game, còn cho tôi cả mật mã đăng nhập, tôi từng thấy các cậu cùng nhau hack level.”

Trần Thương Hải vội vã nói: “Tôi có việc, tôi phải về đây."

Lý Thông Hạo hỏi: “Cậu có biết các thứ trang bị của tôi đi đâu hết rồi không?”

Trần Thương Hải trả lời nhát gừng: “Không biết!”

Lý Thông Hạo vẫn không tha, nói: ” Nếu câu không nói, thì tôi sẽ nhờ cảnh sát tìm kiếm."

Trần Thương Hải im lặng.

Lý Thông Hạo lại nói tiếp: “Bạn trai tôi từng nói những trang bị đó đáng giá mười mấy vạn tệ cơ đấy.”

Trần Thương Hải nói: “Làm gì mà nhiều thế, bây giờ đều mất giá rồi, thôi được rồi, nói cho cô biết, cậu ta nhờ tôi bán chỗ trang bị đó đi rồi, bây giờ cậu ta chết rồi, tôi cũng chẳng biết đưa tiền cho ai, cạnh chỗ cô có còn ai nữa không? Có ai biết cô đang dùng nick này không?”

Lý Thông Hạo hỏi: “Bán được bao nhiêu tiền? Chỉ có mình tôi thôi."

Trần Thương Hải trả lời: “Bán chưa được mười vạn, tôi không muốn lấy chỗ tiền này, cô cũng biết đấy, cậu ta chết rồi, tôi cũng không muốn nuốt tiền của bạn.”

Lý Thông Hạo nói: “Tôi là bạn gái cậu ta, số tiền đó đương nhiên thuộc về tôi, hoặc chỉ ít cũng phải một nửa. Nếu cậu không chịu chia số tiền này, tôi sẽ nói cho người nhà Thông Hạo biết, lúc đấy họ cũng sẽ đến tìm cậu đòi tiền, cậu sẽ chẳng còn một xu dính túi, chẳng bằng chúng ta chia nhau.”

Trần Thương Hải đồng ý: “Thôi được, tôi chia cho cô năm vạn, việc này cô không được nói cho bất cứ ai biết, nếu không gia đình cậu ta sẽ đòi hết lại đấy.”

Lý Thông Hạo nói: “Cứ yên tâm, tôi sẽ câm như thóc, cậu chuyển tiền vào tài khoản của tôi đi.”

Trần Thương Hải trả lời: “Như thế không được, ngộ nhỡ cô chỉ là đứa mạo danh thì sao, tôi phải trực tiếp đưa tiền cho cô.”

Sau khi Lý Thông Hạo chết, Bạch Băng Ả đăng nhập tài khoản game của bạn trai, cô gái tham lam này định bán số trang bị của bạn trai mình đi để kiếm tiền, nhưng không ngờ số trang bị đáng giá đó đã không cánh mà bay, nên mới hỏi Trần Thượng Hải, bấy giờ đang chơi game xem đã có chuyện gì xảy ra. Trần Thương Hải hứa sẽ chia tiền cho cô ta, hẹn cô ta sau diệt khẩu, các cậu sẽ không bao giờ thoát được đâu."

Trần Thương Hải thở dài, nói: ” Ôi dào, giờ không rút tay lại được nữa rồi.”

Tô My dằn mặt hung thủ, nói: “Từ khi cậu giết chết Bạch Băng Á, đến lúc bị bắt, cũng chỉ có một đêm mà thôi.”

Bao Triển bỗng trầm giọng: “” Quê Béo Tròn” có thai rồi, không biết nhà trường sẽ xử lí việc này thế nào.”

Tố chuyên án tìm thấy QQ của “Quê Béo Tròn” , trên Blog của cô có một đoạn:

“Trên Blog của em, tất cả mọi thứ, từng câu từng chữ, từng dấu chấm dấu phẩy, đều viết vì anh, nhưng anh chưa bao giờ ngó đến. Mỗi ngày em mở Blog của mình ra không biết bao nhiêu lần, mong biết bao nhiêu trong lịch sử khách đến thăm hiện lên tên anh, nhưng. . . anh không đến.

Anh đã nghe bài hát của em chưa? Nó cũng bi thương, không lối thoát giống như em vậy.

Anh chỉ yêu những cô gái đẹp, những thứ ấy giờ đã quay lưng lại mà bỏ anh đi, anh không thấy hay sao? Em đứng một mình trong gió, đừng một mình trong mưa, đứng một mình giữa trời tuyết rơi giá lạnh, chỉ để đợi anh... Thật lâu... Thật lâu...

Anh không bao giờ hiểu được cảm giác lần đầu tiên em nhìn thấy anh, đôi mắt ấy, ánh nhìn ấy khắc vào tim em, kể từ đó em không bao giờ rời xa anh được nữa. Em đã bao lần nhìn theo bóng anh đi xa khuất, kẻ si tình luôn đứng sau lưng anh mà cười khúc khích chính là em, cô gái ngốc nghếch ôm con búp bê chìm vào giấc ngủ chính là em, người vì anh mà cố gắng mọi cách để giảm béo cũng là em.

Ngày anh tham gia cuộc thì chạy của trường, em đã mua hai chiếc bánh ngọt đứng ở đích chờ đợi, bánh sắp tan chảy dưới cái nóng, mà sao anh vẫn chưa tới đích? Em giờ đây cũng sắp tan chảy rồi, liệu mọi thứ có còn kịp nữa không anh?

Mỗi khi trời đổ mưa, mỗi khi em che ô, em đều nhớ đến anh. Đôi mắt em tuôn mưa vì anh, trong lòng em lại che mưa cho anh.

Anh có biết không, em giảm béo không phải vì muốn mình trở nên xinh đẹp, mà chỉ vì hy vọng anh sẽ yêu em.

Để giảm béo, mỗi ngày em chỉ ăn một chút hoa quả. Mỗi khi định bỏ cuộc, em lại nói với chính mình ~ anh chỉ yêu một cô gái mảnh dẻ, chỉ

cần em gầy đi chút nữa, em sẽ có khuôn mặt trái xoan. Đợi đến khi em trở nên xinh đẹp, em có thể làm bạn gái anh được không? Em có thể gọi điện cho anh được không? Em chỉ mong anh nhìn em một lần, cho dù chỉ một lần thôi...

Ngón tay em mãi mãi chỉ chờ chiếc nhẫn của anh thôi!"

Chú thích

[←1]

Sở Linh Vương (Trị vì từ năm 540 TCN – 529 TCN): Tên thật là Hùng Kiền (hay Hùng Vi), là vị vua thứ 29 của nước Sở, một nước chư hầu nhà Chu trong lịch sử Trung Quốc.

[←2]

Thời Đường (Nhà Đường): Một triều đại phong kiến của Trung Quốc, kéo dài từ năm 618 – 907.

[←3]

Thời Minh (Nhà Minh): Một triều đại phong kiến của Trung Quốc, kéo dài từ năm 1368 – 1644.

[←4]

Thời Thanh (Nhà Thanh): Một triều đại phong kiến của Trung Quốc, kéo dài từ năm 1636 – 1912.

[←5]

DJ: viết tắt của Disco Jockey, đôi khi được viết là Deejay: Vẫn được hiểu nôm na là "người lựa chọn và cho phát các đĩa nhạc" (thông qua các thiết bị âm thanh).

[←6]

Bartender: Nhân viên pha chế các loại đồ uống như cooktali, nước hoa quả, sinh tố, các loại rượu v.v… trong các nhà hàng, vũ trường, các câu lạc bộ.

[←7]

Dick and Cowboy: Tên một ban nhạc Rock của Đài Loan.

[←8]

Treble: còn gọi là “âm cao”, cho hiệu ứng giống như tiếng “leng keng của kim loại”, là nền tảng tạo ra chất lượng âm thanh hay.

[←9]

Blue Mountain: Một trong những loại cà phê arabica có giá thành cao và được ưa chuộng nhất thế giới.

[←10]

Cappuccino: Một cách pha cà phê của người ý.